

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

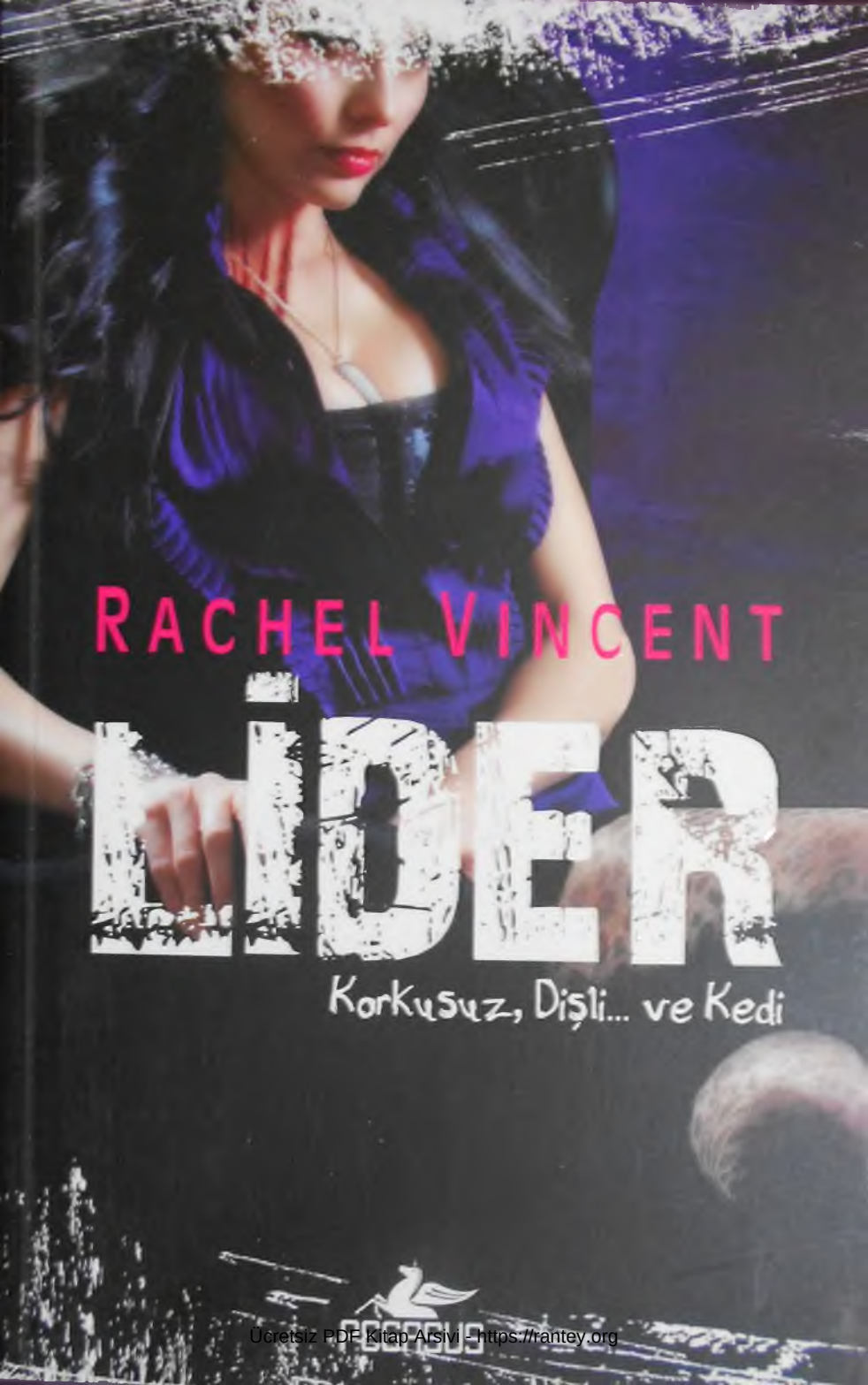
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RACHEL VINCENT

RIDER

Korkusuz, Dişli... ve Kedi

İHTİRAŞ, İNTİKAM VE ADALET. GURUR'UN SON SAVAŞI BASLAMAK ÜZERE...

Jace, Marc ve ben acımasız Konsey tarafından haneye tecavüz, adam kaırırma, cinayet ve ihanetle suçlanıyoruz. Kısacası çok meşguldük. Ama artık ağabeyimin intikamını alıp Konsey'in içine sızan kötölüğü söküp atma vakti geldi.

Bu iş kolay olmayacak ve kayıplar kaçınılmaz gibi görünüyor. Fakat bedeli ne olursa olsun Gurur sürümünü korumaya söz verdim. Sırtımda hedef tahtası, yanımda Marc'la her şeyi sonsuza kadar değiştirebilecek o son yüzleşmeye doğru ilerliyorum. Hazır olup olmadığımı bilmeden...

Sonuçta hayat, hazır olmanızı beklemez.

RACHEL VINCENT

LİDER

İngilizceden Çeviren:
Esra Doyuk

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİR

“Bundan emin misin?” Jace duraksadı. Bir eliyle başının üstündeki çıplak bir dah tutuyordu, diğer eli de fermuarının üzerinde duruyordu. Ama gerçeği görebiliyordum. O da bunu benim kadar istiyordu.

“Kesinlikle.” Son düğmemi delikten çıkardım ve gömleğimi alacak bir güneş ışığı yığını içinde yere bıraktım. Tenim şubat soğğundan olduğu kadar beklentiden dolayı da ürpermişti. “Şimdi çeneni kapa ve pantolonunu çıkar.”

Omuzlarını silkip sırttı. “Biliyorsun terleyebileceğimiz eğlence-
lere her zaman varım.” Ama gözlerimden aşağıya indirdiğı bakışları kayıtsız gayretini yalanlıyordu. Biraz kan şehveti, biraz gerçek şehvet ve coşku... tıpkı benim gibi.

“Bunu bu şekilde tarif edeceğimden tam olarak emin değilim.”
Biraz hareket aramıyor değildim. *Günler* olmuştu ve canım gerçekten...

Marc çalıları yarıp sol tarafıma geçmeden hemen önce, “Bu da ne böyle?” diye hırladı. Çalıların arasından girmesiyle ormana güneş ışığı doldu, sütyenimi ve Jace’in... tüm çıplaklığını aydınlattı. *Kahretsin, bu çocuk çok hızlı!* Öfke Marc’ın vücudundan koyu renkli, güçlü yüz hatlarını vurgulayıp derin, koyu bir ışıltı gibi yayılıyordu. “Bunu bensiz *yapamazsınız.*”

Lanet olsun. “Marc, düşündüğün gibi değil ve bunu açıklayacak zamanımız yok...” Son sözlerini nihayet anladığımda gözlerimi kıstım. “Bekle... ne?”

“Bensiz... yapamazsınız... dedim.” Kaşı sessiz bir meydan okumayla kalktı ve söz söyleyemeyecek hale geldim.

Gözlerimi kırptım, ihtimaller içinde bir an için kayboldum, ardından zihnimi temizlemek için başımı iki yana salladım. “Ama biz...” Kesinlikle yaptığımızı düşündüğü şeyi gerçekten seslendiremeyecek bir elimi kendimle Jace arasında salladım. “Ryan’ın peşinden gidiyoruz. Koşarken kokusunu aldım.”

“Vic söyledi.” Fakat Jace’le gün ortasında... çalıların altında gizlice oynamak için kaçmadığımızı bilmesine rağmen bariz bir şekilde kızgındı.

“Babama söylemedin mi?”

Koşumdan döndüğümde Marc babamla savaş stratejisi konuşuyordu ve babamın Ryan’ı öğrenmesini istemediğim için onlara nereye gittiğimizi söylememiştim. Sorunla kendi başımıza rahatça ilgilenip onu –ve annemi– ilave bir gerginlikten koruyabilecekken bunu yapamazdım.

Kendi kararından şüphe duyuyormuş gibi başımı yavaşça iki yana salladı. “Şu anda ilgilenmesi gereken son şey Ryan.”

“Evet.” Gerçekten de egzersiz yapmak, güzel, temiz bir uğraşla biraz stres atmak için sabırsızlanıyordum. Marc ve Jace birbirlerini öldürmesinler diye şu anda hepimizin kendimizden esirgediği diğer, daha terli uğraşın aksine.

İkisinin birden daha iyi olduğunu her kim söylediye ya aptal ya da çılgındı. Ya da kalpsiz.

“Seninle geliyorum, o yüzden giyin. Derhal. Dönüşüm geçir-miyorsun.”

“Ona emir vermeye başlama,” diye hırladı Jace. İçim dehşetle doldu ve midemde ekşimeyle karışık bulantı hissettim.

Marc hırladı ve kendisini kaybettiği anı gördüm. Jace’e doğru hamle yaptı. Jace ileri sıçradı. Kendimi aralarına attım.

Sert vücutları bana çarptı. Bir anda içimdeki tüm nefesi verdim. Acıyla homurdanmamdan başka neredeyse hiç ses çıkmadı. Aralarında ezilmiş, çarpışan kokularıyla kafam karışmış bir haldeyken ve her yerim ağrıyorken bir an için hareket edemedim. Vücudum tamamen ezilmişti... Birbirine yaklaşan iki arabanın arasında kalsam bundan beter olmazdı.

Önce hangisinin hareket ettiğinden emin değildim ama kendimi birdenbire yerde, endişeli ve kızgın iki yüze bakarken buldum. “Lanet olsun, Faythe, kendini öldürteceksin,” diye çıkıştı Marc.

Canım acıyarak nefes aldım ve sesim boğuk çıktı. “Belli ki birbirinizi öldürmemeniz için bu gerekiyor.” Doğrusunu söylemek gerekirse, Jace kendisini hırslı bir şekilde savunacak olsa da Marc’a gerçekten saldırmamıştı. Aksiye söylenemezdi.

Onları itip ayağa kalktım. İkisi de benimle birlikte ayakta dururlarken Marc’a gözlerimi diktim. “Bak, bütün bu olanların benim suçum olduğunu biliyorum...”

“Sadece senin suçun değil.” Marc omuzumun üzerinden Jace’e dik dik baktı.

“... ve zamanlamanın bundan daha kötü olamayacağını da biliyorum. Bu ikisi için açıklayabileceğimden çok daha üzgünüm. Ama bütün zamanımı ve enerjimi sizi ayrı tutmak için harcamak zorundayım, kendimi gerçekten öldürteceğim ve bu senin suçun olur.”

Marc ona yumruk atmışım gibi sendeledi. Ama yeni bir kızgınlıkla hızlıca kendine geldi. “Ne ekersen onu biçersin, Faythe. Ve hâlâ seninle geliyorum.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve diken diken olmuş tüyle-rime aldırış etmemeye çalıştım. “Bence ikiniz de sakinleşene kadar sen ve Jace birbirinizden ayrı kalmalısınız.”

“Neden? Avınızı biraz daha... ekip biçmeyle bitirebilin diye mi?”

Gözlerimi kapadım, göğsümdeki keskin acıyla nefes aldım. Bu acının erkek kedilerle çarpışmamla hiçbir alakası yoktu. Ardından kendimi ona bakmaya zorladım. “Bunu sana yapacağımı gerçekten düşünüyor musun?”

“Bence çoktan yaptın...”

Haklıydı ama iğneleyici sözü yine de canımı acıtıyordu. “Ryan’ın peşinden gidiyoruz. Öfkene hâkim olabilirsen, bize katılabilirsin.”

Marc’ın geçen haftaki kadar sinirli ve ters olduğunu hiç görme-miştim. Öfkesi konsantrasyonunu, uyku düzenini ve işini etkiliyordu ama sorunu çözemediği –bu bana kalmıştı– ve kaçınmadığı için bunun üstesinden gelemiyordu. Ne zaman başım çevirse Jace ve ben oradaydık, varlığımız ona yaşananları hatırlatıyordu.

Ben öyle ya da böyle bir karar verene kadar bu iş düzelmeyecekti.

Marc’ın siyah kaşları aşağı çekildi ve gözleriyle buluşmak için başımı kaldırmam gerekecek kadar yakına geldi. “Geliyorum... ama kendi kurallarına göre hareket edeceğim.” Tişörtünü başının üzerinden çekti ve bakışlarım yıllardır yaptığı lider adamlık eğitimleriyle şekillenmiş, onu hayatıma on beş yıl önce sokan serseri tarafından çizilmiş göğsüne isteksizce takıldı. Parmaklarımı bu yara izlerinin üzerinde gezdirmek istiyordum ama buna artık hakkım olup olma-dığından emin değildim. Jace’le yaşadıklarımı öğrendiğinden beri bana neredeyse hiç dokunmamıştı.

“Henüz rütbemi geçmedin,” dedi tükürürcesine. “Bu yüzden gömleğini giy... iki bacak üzerinde duracaksın. Ve bu defa bacaklarını ayırmamaya çalış.”

Öfkesinin derinliğiyle afallayıp resmen geriye doğru tökezledim. Ama gerçekten şaşırmamıştım. Vereceği en kötü cezayı hak ediyordum. O da içini boşaltmayı hak ediyordu, özellikle herkesin onu duyabileceği yerde öfkesini çıkaramayacağını düşünecek olursak. Ama *lanet olsun*, sesindeki düşmanlık canımı yakıyordu.

Jace hırladı ve ileri çıktı ama onu durdurmak için elimi karnına koydum.

Marc'a bağırarak, cevap vermek istiyordum ama bu her şeyi sadece daha kötü yapardı. Bu yüzden öfkemi yuttum ve konuyu değiştirmedim. "Hayatta olmaz. Dört ayak üzerinde daha hızlıyım." Tek başına yaptığım koşu ormanda bulunmasına izni olmayan birisinin kokusuyla kısa kesilmişti. Zihnimi boşaltmak ve birkaç haftadır mücadele ettiğimiz kana susamışlıktan kurtulmak için kedi formunda biraz egzersiz yapmak için ölüyordum. Ethan öldüğünden beri... ağabeyim kendi topraklarımızda öldürülmüştü.

Marc gömleğimi yerden alıp bana attı. "Onu öldürmeyi planlamıyorsan, pençeler ve dişler bu defa işine yaramaz."

Haklıydı, bu yüzden inledim ve kollarımı gömleğin kollarından geçirdim ardından ikisine de sırtımı dönüp Ryan'ın kokusunu ilk aldığım yere doğru koşmaya başladım. "Dönüşüm geçirdiğinde bana yetiş."

Bir lider değildim. Gerçekten. Henüz değil. Ama babam bir gün onun yerine lider olmam için beni eğitiyordu ve bir liderin soru sormaya ve emir vermeye hazır olması gerekirdi. Bu ikisini de kedi formunda yapmak zordu.

Normalde bir lider –eğitim gören bir aday bile– topraklarımıza izinsiz giren tanıdık birisini ararken ormanda tek başına koşturmazdı. Özellikle de insan formundayken, pençeleri ve dişleri olan birisine karşı neredeyse savunmasızken. Ancak bu davetsiz misafiri

taniyorduk. Kendisinden nefret ediliyordu, küçümseniyordu ve ona acınıyordu. Ama korkulmuyordu.

Ayrıca, o benim ağabeyimdi.

Koşarken nabzım hızlandı ve aldığım her nefes bir öncekinden daha hızlı bir hal aldı. Hepsini bırakmaya... Marc'a yalan söylemeye başladığımdan beri yaşayıp soluduğum zehri vücudumdan atmaya çalıştım. Hepsi geride kalmıştı. Jace'le yattığımı biliyordu –Marc kayıpken ve ölü varsayılırken Ethan için duyduğumuz acının hücumu sırasında sadece bir kere yatmıştık– ama gerçek, işleri sadece daha da kötüleştirmişti. Özür dileyebilirdim ve pek çok defa özür dilemiştim de ama bunun geçtiğini ona söyleyemiyordum. Jace'i sevmediğimi ona söyleyemiyordum. Ona tekrar yalan söylemeden bunu yapamazdım.

Bunun için kendimden nefret ediyordum ama bu faydasız bir nefretti. Hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Marc'ı seviyordum ama onu hak etmiyordum. Jace'i seviyordum ama Marc'tan vazgeçemiyordum. Ve neye karar verirsem vereyim, Marc artık Jace'le birlikte yaşamayacağını açıkça belirtmişti. Savaş bittiğinde, birisinin gitmesi gerekecekti. Ama ikisini de kaybetmek istemiyordum.

İnsan formunda kendimi düşüncelere kaptırmış ve sakar hareketlerle ilerlerken bir köke takılıp tökezledim ve burkulmuş bir dala tutunup dengeme yeniden kavuşmak için bir an oyalandım. Sonra tekrar yola koyuldum, ciğerlerim soğuktan yanıyordu.

Birkaç adım sonra, iki pürüzsüz, siyah şekil yanımdan o kadar hızlı geçti ki onlara odaklanamadım bile. Ama kokularını alabiliyordum. Marc ve Jace kedi formuna dönüşüm geçirmiş ve doğaçlama bir yarışa girişmişlerdi. Beni içerse de içermese de artık her şey bir yanıştı. Her şey gergin, tehlikeli ve acı vericiydi. Marc'm hayal kırıklığının kokusunu alabiliyordum. Jace'ten muhtemelen daha hızlı koşabilirdi... ama nereye gittiklerini bilmiyordu. Ryan'ın kokusunu nerede aldığımı Jace'e söylerken orada yoktu.

Oraya ulaştığım sırada onun korkudan ağaca çıkmasını sağlamışlardı. Ryan tepedeki dallara tutunan ince bir insan formundaydı. Dalların çapraz çizgilerinden yansıyan yamalı gölgelerle kaplanmıştı ama o gölgelerin titrediğine yemin edebilirdim.

Marc bana yaptıkları yüzünden onun en başından beri ölmesini istemişti. En yüksek fiyatı verene satacak Güney Amerikalı dışı kedi kaçakçılarına beni verdiği için.

“Geri çekilin,” dedim ve iki erkek kedi de itaat etti. Emsalsiz bir öfke hali içindeyken bile Marc aramızdaki anlaşmazlığı belli etmezdi. Annemin ikinci evladı için duyduğu sevgiye rağmen diğerlerimiz Ryan’ı kesinlikle düşman olarak görüyorduk.

“Aşağı in. Şimdi,” diye emrettim ve Ryan bir anlık bir tereddüitten sonra dizleri bükülmüş, kolları denge için açılmış vaziyette aşağı indi. İnışindeki hüneri görmemeye çalıştım. Bunu seilmeyen, korkak ağa-beyimin muhtemelen sık sık ağaç tepesinde sıkıştırılmasına bağladım.

“Faythe.” Ryan başını fazla aşağı indirmemeye dikkat ederek belirsiz bir selamlamayla başını salladı. Gurur sürüsündeki rütbemi tanımaya hazır değildi. En azından henüz değildi. Artık bir üye olmasa da.

Çıplak bir dalın gölgesi yüzüne düşüyordu ve gözümün önüne çelik çubuklar geldi. Ethan’ın cenazesinde ateşkes bayrağı altında gelmişti ama o sıralarda çok şey oluyordu... üstünde bir kere daha düşünmemiştim. Ama onu burada, gölgelerde saklanırken görmek hepsini geri getirmişti...

“Kollarını koparmalarına ve kan kaybından ölmeni izlemelerine izin vermemem için bana iyi bir neden söyle.”

“Çünkü annem buranın bir kilometre yakınına geldiğinde kanının kokusunu alır.”

Kaşlarımı kaldırdım, isteksiz bir şekilde etkilenmiştim. Hayatı için yalvarmasını ya da en azından yıpranmış aile bağımıza başvurmasını

beklenmişim. Ama belli ki bunun faydası olmayacağını biliyordu. Ve ani bir tehdit oluşturmayan birisini öldürmek için istek duyacak ol-sam bile, onu cezalandırmak için bile annemizi incitmezdim. Annem bir oğlunu gömmüştü ve bir aydan kısa bir sürede ikinci bir cenaze görmesine sebep olmayacaktım.

“Burada ne yapıyorsun? Ayrıca dönüşüm geçirenlerin gerçekten ölmeden çok acı çekebildiklerini aklında tut.” Bunu bilirdim.

Ryan beni ve kuzenimiz Abby dâhil olmak üzere diğer iki dişi kedi kaçırımları için yardım ettiği psikopat tecavüzcü ve katillerden ilkiyle dövüşmemden sonra dövülüp her yerimin kan, şişlik ve mor çürüklerle kaplanmasını sağlamıştı. Hepsini kendi kıcını korumak için yapmıştı. Ona göre bu her zaman en önemli şeydi. Ryan tam bir korkaktı. Ona bakmak bile midemi bulandırıyor.

“Onu görmem lazım.” Tabii ki annemizden bahsediyordu. Da-yanağı, para kaynağı, güven hissi sağlayan kişi ve ailemizin Ryan’ın gerçekten önemsiyor gibi görüldüğü tek üyesi.

“Neye ihtiyacın olduğu umurumda değil,” dedim tükürürcesine ve Marc aynı fikirde olduğunu burnundan ses çıkararak gösterdi.

“Pekâlâ. Bunu anlıyor ve seni suçlamıyorum.” Ryan başıyla onayladı, ağzı burnu dağıtılmasını diye karşısındakini yatıştırmaya her zaman hevesliydi. “Ama beni görmeye ihtiyacı var.”

Gözlerimi devirdim. “Neden seni görmeye ihtiyacı olsun ki?”

“Seni görmeye ihtiyacı olmasıyla aynı sebepten. Çünkü o bizim annemiz. Ethan yüzünden yeteri kadar acı çektiğini düşünmüyor musun?”

“Yapma.” Zorlukla yutkundum ve Jace yanımda hırlarken el-lerimi yumruk yaptım. “Adını söylemeye hakkın yok. Ethan senin olmadığın her şeydi. Hepimiz için defalarca savaştı. Masum bir dişi kedi için dövüşürken öldü. Ama sen... Bizi sattın.” Suçluluk dolu bir bakışla gözlerini indirdi ve bu beni daha da sinirlendirdi. “Bana bak,”

dedim, boğazım ona bağıarak söylemek istediğim şeyleri tuttuğum için ağrıyordu. Aylardır içimde tuttuğum suçlamaları. “Bana *en azından* göz teması borçlusun.”

Ryan başını kaldırdı ve yüzünde gördüğüm ıstırap öfkemi yatıştırmadı. İstırap nedir bilmiyordu. Sebep olduğu acıya benzer bir şey bilmiyordu.

“Abby on yedi yaşında ve bakireydi. Ona tecavüz etmelerine izin verdin. Sara evlenecekti ve ona tecavüz etmelerine, ardından onu *öldürmelerine* izin verdin. Ellerini üstümde gezdirmelerine izin verdin. Onların bana...”

Ryan irkildi ve cümlemi tamamlayamadım. Bana ne yapmaları için izin verdiğini biliyordu. Ve korkuyla sinmesine bakılacak olursa, anıların canım acıttığını söyleyebilirdim. *İyi*. Ama anılar benim canımı acıttıkları kadar onun canını acıtamazlardı.

“Annemin neye ihtiyacı olduğunu bana söyleyeyim deme. *Sana* ihtiyacı yok. Hiçbirimizin yok.”

Ryan iç geçirdi ve bakışları güçlendi, sanki gözlerimde bir şey arıyor gibiydi. “Bunu duymak istemediğini biliyorum ama annem beni bağısladı, Faythe. Sen neden bağışlayamıyorsun?”

Yumruğum daha ben farkına varmadan uçu. Ryan’ın burnundan ses çıktı, ardından gömleğime ve boynuma kan sıçradı. Ryan uludu ama ses boğazına akan kanla kesildi. Elleriyle yüzünü örttü.

Marc mırlayıp ayak bileğime süründü. Ryan mahvolmuş burnunu özenle tutup dizlerinin üstüne düştü.

“Annemi yakalamadılar, tekme ve yumruk atmadılar, aşağıladılar,” diye tersledim. “Pis bir bodrumda bir kafesin içine atmadılar. Ona *dokunulmadı*. Affetme lüksüne sahip çünkü kâbuslarında bunlarla savaşmak zorunda kalmıyor. Bununla ilgili kâbus gördüğümü biliyor muydun, Ryan?” Önünde çömelip gözlerini görene kadar saçlarından tutup başını geri çektim. Gözleri hızla şişip moraran derisiyle çevre-

lenmişti. “Her yalnız yattığımda bunu tekrar tekrar yaşadığımı biliyor muydun? Anılarla savaşılmayacak kadar yorgun olduğum her gece?” Hıçkırığımı yuttum ve güçlkle konuştum. “Sana o zaman ihtiyacım vardı. Beni koruman gerekiyordu. Ama şimdi sana ihtiyacım yok.”

Çenesine yumruk attım ve başı ağaca çarptı. Gözleri sulandı ama bunların pişmanlık gözyaşları mı yoksa acı gözyaşları mı olduğunu anlayamadım. Umurumda da değildi.

Erkeklerden biri gömleğimin kenarından tutup beni geri çekti ve soğuğu unutup ayağa kalktım. “Aileydik.” Tekme attım ve çizmem uyluğuna çarptı. “Ağabeyimdin.”

Ryan’ın gözyaşları gözlerinden düştü. Bir şey söylüyordu ama onu duyamıyordum. Duymak istemiyordum.

“Ağabeyler kız kardeşlerinin başına böyle bir şeyin *asla gelmemesi* için çalışırlar. Bir lider adamı olsan da olmasan da bu senin *görevin*. Ethan bunu biliyordu. Sen neden bilmiyordun?” Onu tekrar tekmeledim ve Ryan ağacın dibinde kıvrılıp kaldı. Kendini korumaya çalışmadı bile. Sanki cezalandırılmayı istiyordu. Sanki kendisine vurulunca suçluluk duygusunun bir kısmı azalıyordu.

Marc beni tekrar çekti ve geriye doğru tökezledim. Elimdeki kanı görünce biraz şaşırdım. Hâlâ bu kadar öfkeli olduğumu fark etmemiştim.

Ryan bakışlarını kaldırdı. Kan ve gözyaşlarını ceketinin koluna silip yavaşça ayağa kalktı. “Çok üzgünüm, Faythe. Bunun hiçbir zaman yeterli olmayacağını biliyorum ama çok çok üzgünüm.”

Evet. Bunu Sara’ya ve Abby’ye anlat. “Defol.” Gözlerim yanıyor ve onları ovalamak istiyordum. Ya da kapamak.

“Faythe...”

“Defol!” diye bağırdım. “Ve geri dönersen, yemin ederim dişlerini küpe diye takarım.”

“Lütfen...” Burnundan düzenli bir şekilde akan kanı eliyle silerek son bir defa daha denedi.

“Git!”

Ryan nihayet koştu. İki defa arkasına baktı. Dizlerimin üstüne düştüğümde ağladığımı fark ettim ve Jace ılık, sert diliyle yüzümdeki sıcak yaşları yaladı. Etrafıma kıvrıldılar, ikisi de sıcaklıklarını ve tesellilerini paylaşıyordu. Parmaklarımı kürklerine geçirdim. Birkaç dakika boyunca tek yapabildiğim ağlamaktı.

* * *

Konukevindeki kanepede oturdum. Parmaklarım soğuk yüzünden hâlâ uyuşuk, yüzüm ağlamaktan hâlâ kırmızıydı.

Marc pantolonunun fermuarını çekti. Bu metalik ses, odanın karşısındaki mutfaktan gelmesine rağmen sessizlik içinde çok yüksek çıkmıştı. Jace dönüşüm geçirirken Marc bana bir şişe soğuk su getirdi; bütün bardakları şüphesiz kirliydi. Jace yarım dakika sonra ayağa kalktı. Dönüşüm geçirdiği için çıplaktı ve giysilerine uzanmak için acele etmiyordu.

Marc kaşlarını çatı ve ormandan dönerken yolumuzun üzerinden aldığı kot pantolonunu ona attı.

Jace pantolonunu giyerken endişeyle bana baktı ve Marc'ın ona attığı bakış lavları bile dondurabilirdi. Ama Jace soğukkanlıydı. “Ona yardımcı olurum. Sen gidip ona temiz bir gömlek getir.”

“Onu seninle yalnız bırakmayacağım. Burada.” Jace ve benim... *bağlandığımız yerde. Salonun zemininde.*

Jace parlak mavi gözlerini devirdi. “Sanki allak bullakken ona asılacakmışım gibi.”

“Yanlış hatırlamıyorsam, bunlar... Faythe’in en açık olduğu zamanlar,” diye tersledi Marc.

Tepem attı ve ellerim yumruk oldu ama ağzımı kapalı tuttum. O boynuzlanmaya dayanabilmişti... ben de öfkesine dayanabilirdim.

Jace mutfağa yürüdü ve ellerini ortadaki tezgâhın üzerine dümdüz koyup, Marc’a baktı. “İstersen bunun acısını benden çıkarabilirsin ama onu rahat bırak.”

“Benimle tekrar bu şekilde konuşursan bunun acısını yüzünden çıkarırım,” diye homurdandı Marc kenetlenmiş dişlerinin arasından.

“Yap o zaman.” Jace dimdik durup ilk darbeyi yapmasını isteyerek kollarını ikiye açtı. Dövüşmek istiyordu ama bunun beni kızdıracağını bildiği için kavga başlatamıyordu.

Marc beni kızdırmaya çalışıyordu. Onu incittiğim gibi beni incitmeye çalışıyordu. Ve dili benimki kadar keskinleşmişti.

“Hayır.” Onları durdurmak için sesimi yükseltmeme gerek olmaması gerçeğinden cesaret almalıydım ama o dakikada, bardağı yarısı boş olarak görüyordum. “Babama ikinizin de canını okuduğumu söylemek istemiyorsan, bundan vazgeçseniz iyi edersiniz.” Bakışlarımı elimdeki soğuk ve ıslak şişeden kaldırdım. “Ryan’ın kanı üstümdeyken oraya giremem ve ikinizden birisinin gömleğini giyersem benimkine ne olduğunu sorarlar.”

“Pekâlâ.” Marc başını ön kapıya doğru salladı. “Jace, gidip ona temiz bir gömlek getir. Tıpkı buna benzer bir gömleği daha var.” Ashında, düğmeli, siyah bluzlardan birkaç tane vardı. Hem iş hem de eğlence için kullanışlılardı.

Jace omuzlarını silkti. “Peki, birisi çekmecelerini karıştırdığımı görürse ya da elimde bir gömlekle dışarı çıktığımı görürse ne diyeceğim?”

“Lanet olsun,” diye küfretti Marc. Onun odamda bulunmasını ya da gömleklerimden birisini almasını kimse sorgulamazdı. Bir ayda görev sırasında en iyi ihtimalle birkaç parça giysi kaybederdim ve en azından bir tanesini de Marc’a ve sabırsızlığına kaptırırdım. Yumruğunu tezgâha çarptı, ardından ikimize de bakmadan kapıya doğru ilerledi.

Marc gittiğinde, Jace lavaboda suyu açtı, ardından buharları tüten ıslak bir bezle kanepede yanıma oturdu. “Sen, eee, onu çıkarmak ister misin?” Kanlı gömleğime bakıyordu. “Soyunmanın en zararsız anlamında soruyorum.”

“Çıkarmamalıyım.” Marc dönene kadar. Ama Ryan’ın üstümdeki kokusuna dayanamıyordum. Bu bana, ona az önce yaptıklarımı ve başıma gelmesine izin verdiklerini hatırlatıyordu. Bu yüzden Jace’ten uzaklaşıp bluzumun düğmelerini açtım.

Hareket etmek için yer açtı ama üstümdeki bakışlarını somut bir sıcaklık gibi hissedebiliyordum ve kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Kirlenmiş gömleği yere bıraktığımda elim titriyordu.

“İşte, arkaya yaslan,” diye fısıldadı Jace. Hareket etmediğimde –kırılğan irademi parçalamaktan korktuğum için kımlıdayamadığımda– güçlü elini enseme koydu ve başımı tutup hafif bir baskıyla geri yatırdı.

Çenemin arkasını ılık, ıslak bezle sildi ve yaptığı her hareketle kalbi daha da hızlı attı. Gözlerini kapadı ve kalp atışlarım panikle hızlandı. Jace’le aramızda öylesine temas yoktu. Artık yoktu. Ve bir parça tedbirin, Marc’ın büyük miktardaki öfkesi ve acısına karşılık geldiğini öğrenmiştim.

“Ben hallederim.” Bezi ondan aldım ve boynumla göğsümü üstünkörü bir şekilde temizledim. Jace bu sırada yere bakıyor, başka bir şeyler düşünmeye çalışıyordu. Belli ki izlememek için kararlıydı. İşim bittiğinde, bezi sehpanın üzerine bırakıp kanepenin koluna yas-

lanmak için döndüm. Aramızda mesafe bırakmak için bacaklarımı altına almıştım.

Jace bana kaşlarını çatarak baktı, yoğun bakışlarıyla gözlerimi arıyordu. Odaklanacak başka bir şey buldu. Konu değişikliğinden hoşlanmayacağımı şimdiden anlayabiliyordum. “Bununla ilgili gerçekten de kâbus görüyor musun? O bodrumda olmakla ilgili?”

Jace eliyle elimi tutana kadar, parmaklarım düğüm yapmaya çalışırcasına diğerini büktükleri kucağıma baktım. “Bunu uydurduğumu mu düşünüyorsun?”

“Hiçbir şey söylemedin. Marc biliyor mu?”

Başımla onayladım. “Nasıl bilmesin ki?”

Jace derin bir şekilde nefes aldı ve nabzının hızlandığını duydum. “Eğer yalnız uyumak bunu daha kötü hale sokuyorsa... yalnız başına uyumak zorunda değilsin.” Tek kaşımı kaldırıp ona baktım ama hızla devam etti. “Hiçbir şey istemiyorum. Sadece... burada olduğumu söylüyorum.”

Kalbim sanki göğsüme sığamayacak kadar doluymuş gibi sızladı. Bunu görmesine engel olmak için gözlerimi kırptım. “Evet. Marc seni öldürene kadar.”

“Bunu denediğini görmek isterdim.”

“Ben istemezdim.”

Merdivenlerden çıkan birinin ayak sesleri duyuldu ve Jace kanepeye bir adım uzağa kaydı. Kapı hızla açıldı ve Marc ikimize birden baktı. Kaşlarını çatı ama yorum yapmadı. Teknik olarak kuralları bozmamıştık.

“Al.” Temiz gömleği bana attı ve üstüme giymek için ayağa kalktım. “Acele etsen iyi olur. Angela biraz önce evin önüne saptı.”

İki

Arka bahçeden eve doğru koştum. Marc ve Jace de arkamdaydılar. Arka kapıdan hızla içeri girdik. Gömleğimin düzgün olduğundan ve saçlarımda yaprak olmadığından emin olmak için misafir tuvaletinde durduğum sırada beni geçtiler. Boynumdaki bütün kanı çıkarmıştım ama sağ yumruğumdan Ryan'ın kokusunu çıkarmak için ellerimi yıkamak zorundaydım. Sağ elimdeki iki eklem yerini Ryan'ın yüzünde ikiye ayırdığımı fark etmiştim. Lanet olsun.

Dostum olan kedilerin hiçbirisi bunun üstünde iki kere düşünmezdi; yine eldivenlerim olmadan kum torbasına saldırdığımı düşünürlerdi. Ama Angela... Ayrılmış eklem yerlerimden ne çıkarması gerektiğini muhtemelen bilemezdi, sol yanağımı ikiye bölen ince beyaz çizgiden bahsetmiyordum bile. Gömleğimin kolu en azından sol kolumdaki yeni, uzun, zikzak şekilli yarayı örtüyordu... bu da bir soruyu cevaplamamak anlamına geliyordu. Tabii gerçekten soracak kadar cesur olduğunu farz edersek.

Arabasının motoru ön tarafta ses çıkardı ve kalbim neredeyse acı verecek şekilde hızlandı. Neden bu kadar gergindim ki? Pekâlâ, doğruyu söylemek gerekirse herkes gergindi. Ölmüş ağabeyinizin hamile kız arkadaşıyla her gün tanışmazdık. Hem de insan olan bir kız arkadaş. Ayrıca bizim tamamen insan olmadığımızdan da haberi

yoktu, bu yüzden dolaşan gerginliğin büyük kısmı gün ışığında çılgık atarak kaçmasını diye küçük sırrımızı ondan saklamakla ilgiliydi.

Geri kalan gerginlik ise bebekle ilgiliydi. Ağabeyimi gömdüğümüz gün varlığını öğrendiğimiz bebek. Varlığını umut bile etmediğimiz, ağabeyimden bir parça. Annemle babamın hiç beklemedikleri bir torun.

Bebek genetik bir mucizeydi ve Angela'nın bizden hoşlanmasını, çocuğunun hayatına bizi de dâhil etmesini çok istiyorduk.

Benim hislerimse bunlardan öteydi. Trajik seviyede sıkıcı bir hayattan kıl payı kurtulmanın rahatlığı, kıskançlık ve nostaljinin bir karışımıydılar.

Angela üniversiteyi bıraktığımdan beri normallığe benzeyen herhangi bir şeye ilk yakından bakışım olacaktı. Bir zamanlar uğruna savaştığım özgürlük şimdi yoktu –sorumluluğun demir pençesinin varlığıyla boğulmuştu– ve bir zamanlar kendisinden kaçtığım hayat beni geri almıştı. Kendi kararlarımı vermiştim ve hayatımın kaçak dönemini inkâr edilemez bir şekilde geride bırakmışken, şimdi istesem bile geri dönemeyeceğimi bildiğimden ruhumun minik bir kısmı paniklemeye yatkındı.

Aynaya bakıp kendimi Angela'nın beni göreceği şekilde görmeye çalıştım. Karışmış saçlar, yaralı bir yanak, derisi yüzülmüş eller. Yüzüm çok ince, kollarım ve omuzlarım çok kaslıydı. Ve şimdi gözlerimin arkasında tarif edilmesi zor ama atlanması imkânsız olan bir sertlik vardı.

Yaşıtıml birçok kadını akıl hastanesine koyacak şeyler görmüş ve yapmıştım. Hayatım, özgürlüğüm ve ailem için dövüşmüştüm. Kaçırılmış, dayak yemiş, kemiklerim kırılmış, pençelenmiş ve bıçaklanmıştım. Kaçaklarla dövüşmüş, katilleri öldürmüş ve ağabeyimin ölmesini izlemiştim. Bir yıldan kısa bir süre önce benim de Angela gibi bir öğrenci olduğuma inanmak güçtü.

Kusurlu prezervatifin bir mucizeye dönüşmesini bu listeden çıkarıyordum.

Annem banyonun kapısında belirdi. Saçlarımı parmaklarımla taramaya çalıştığım sırada alyansını gergin bir şekilde döndürüyordu. “Geldi.”

“Ben de öyle duydum.” Kimlik krizimden ona dönüp gülümsedim. Bu kadar altüst olduğunu görmek beni eğlendirdi. Annem kendi bodrumunda bir orman kedisiyle yüzleştğinde gözünü bile kırpmamıştı ama şimdi kasmaya hazır gibi görünüyordu. “İyi olacak,” dedim, şüphe zihnimde yumuşak ama ısrarcı bir şekilde çalarken. Normal bir aile gibi görünmemizin imkânı yoktu. Addams Ailesi olsa şansları bizden fazla olurdu.

Ya Angela bizim korkunç bir şekilde farklı olduğumuzu anlar ve Ethan’ın bebeğiyle kaçarsa? Ya bebeği doğurmamaya karar verirse?

“Belki de bunu yapmamalıyız.” Annem yeni ütülenmiş bluzunu düzeltilti ve yukarı kaldırdığı kaşları hem hevesliliğini hem de korkusunu göstermeyi başardı. “Yani, ona tabii ki ekonomik olarak yardımcı olmalıyız ama belki... mesafeli durmalıyız. Hepiniz yarın gidiyorken bu gerçekten iyi bir zaman değil...”

Aylarca bekledikten, görüşmeler yaptıktan ve savaştıktan sonra en sonunda büyük günümüz gelmişti. Marc, Jace ve ben babama bölge konseyinin bütün üyelerinin görünürde babamın konsey başkanı olarak görevine geri getirebilecek karar – ya da Jace’in megalomanyak üvey babası Calvin Malone’u iktidara getirecek kararı– oylamak için katılacağı bir toplantıya giderken eşlik edecektik. Ama asıl gitme nedenimiz Malone’un bir hain olduğuna dair zor kazanılan kanıtımızı sunmak ve onu iktidardan uzaklaştırmaktı.

Kuşkularımı bir kenara bıraktım ve annem parmaklarını büküp koparmasın diye koluna girdim. “Zamanlama konusunda yapacak

bir şeyimiz yok,” dedim ve sadece başıyla onaylayabildi. “Haydi, onu şaşkına çevirmemeye çalışalım.”

Annemi neredeyse çekerek koridora girdim ve Brian, Parker ve Vic’in kapının yanındaki pencerelerden dışarı baktıklarını gördüğümde gözlerimi devirdim. “Çocuklar. Haydi. Onu şaşkına çevirmemeye çalışıyoruz.”

Brian her zamankinden genç görünerek omuzlarını silkti. Vic sadece kaşlarını çatıp kollarını göğsüne kavuşturdu. “Bunun mümkün olduğunu gerçekten düşünüyor musun?”

“Eğer dik dik bakınayı keser ve cazibenizi takırırsanız, evet.” Esasında şüphelerim vardı. “Unutmayın, normal, kürksüz çiftlik çalışanları ve ailenin iyi birer dostusunuz.” Bu gerçeğe inanılacak kadar yakındı... eğer Lazy S işleyen bir çiftlik olsaydı. Çiftlik çalışanları da liderlerini korumak, bölgelerinde devriye gezinmek ve pençe pençeye çetin bir mücadeleyle kötü adamları yakalamak için eğitilmeseydi.

“Brian, babama gidip Angela’nın geldiğini söyle,” dedim. Görev duygusuyla ofise doğru yola koyuldu. Ofisin kapısı kapalı olduğunda sağlam beton duvarlar sayesinde oda hemen hemen hiç ses geçirmezdi.

“Bu çok tuhaf.” Parker bir elini düz, kır saçlarında gezdirdi. “Ethan bir baba olabilirdi. Bunu kafamda canlandıramıyorum.”

“Ben canlandırabiliyorum.” Nefesindeki viski kokusunu Angela’nın alamayacağını umarak onu kapıdan uzaklaştırdım. Saat daha birdi.

Annem hazırladığı atıştırmaıkları düzenlemek için salona girdi ve ben de pencereden dışarıyı gözetlemek için Vic’in yanına sıkıştım. Misafirimiz hâlâ arabasında, şoför tarafındaki kapı açıkken oturuyor, çantasında bir şey arıyordu. Ama oyalandığına dair belirgin bir izlenime kapılmıştım.

Kimin daha gergin olduğuna karar veremiyordum... Angela’nın mı yoksa annemin mi? Yoksa benim mi?

“Kenara kay,” dedi Kaci. Dönüp genç dişi kedinin arkamda durduğunu gördüm. Ela gözleri kocaman açılmış, uzun kahverengi saçları ensesinde kalın, dalgalı bir atkuyruğuyla toplanmıştı. Kaci gergin görünmüyordu. Meraklı görünüyordu. Ve kuşkucu.

Ethan’ın ölümü onu çok sert bir şekilde etkilemişti ve Ethan’ın dünyayla olan tek bağlantısıyla tanışmak hem ilgisi çekiyor, hem de onun çok farklı bir yönünü tanıyan kadına karşı zıt duygular besliyordu. “Normal... görünüyor.”

Jace güldü. “İki başı olmasını mı bekliyordun?”

Kaci sadece kaşlarını çattı. “Neden arabasında oturuyor?”

Marc pencereden dışarı bakmak için hiçbir girişimde bulunmayarak yemek odasının kapısından konuştu. “Gergin olduğuna eminim.”

Ve henüz ailemizle bile tanışmamıştı. “Pekâlâ, haydi çocuklar hepiniz gidip oturun ki kapıdan içeri girdiği anda onu şaşkına çevirmeyelim.”

Marc da Kaci gibi kaşlarını çattı ama on üç yaşındaki dişi kediye salona götürdü ve kapıdan geçip gözden kaybolmadan önce bana ve Jace’e sinirli, son bir bakış attı. Yaşına yakın olan tek dişi kedi ben olduğum için karşılama komitesine aday gösterilmiştim –en azından dilimizi kusursuz konuşan tek kişiydim– ve Angela’yla buluşmayı ayarladığı için Jace de oyuna katılmıştı. Ethan ve Angela ilk çıkmaya başladıklarında Jace, Angela’nın ikiz kardeşiyle birkaç hafta flört etmişti.

Evet, Jace ve Ethan ikiz kız kardeşlerle çıkmışlardı. Cidden.

Jace boşaltılmış koridorda görünüşte pencereden bakmak için bana daha çok yaklaştı ve göğsünden yayılan sıcaklık gömleğimin arkasına geçti. “Hazır mısın?” diye sordu ama sorusu hileli gibiydi, sanki zihnindeki son şey Angela’ydı.

Annem haklıydı; zamanlama bundan daha kötü *olamazdı*.

İç geçirdim. “Hiç hazır değilim.”

Omuzlarımdan tutup döndürdü ve bana gülümsedi. “Isırmaz. Ve iki yüz elli metre karelik alan içinde buna şu anda yemin edebilecek tek kişi de muhtemelen odur.”

“Bu da sorunun bir kısmı.”

Kapıyı açtım ve verandaya çıktığımızda Angela bakışlarını kaldırdı. Ardından derin bir nefes alıp arabadan çıktı.

İnce yapısını ve çilli yanaklarına bakarak *Çok genç*, diye düşündüm. Ama benden sadece bir yaş küçüktü ve yirmi iki yaş ilk defa anne olmak için o kadar da genç bir yaş değildi. Bugün bile Angela’nın yaşında çoğu dişi kedinin şimdiden bir ya da iki oğlu vardır.

Gülümsedim ve dudakları yukarı kıvrılıp benim ifademim gergin bir aksi haline geldi. Ardından arkamdaki erkek kediyi fark etti ve bütün yüzü aydınlandı.

“Jace!” Sesi o kadar içten çıkmıştı ki Jace’le aralarında hiçbir zaman bir şey olmadığını bilmeme rağmen keskin bir kıskançlık hissiyle mücadele etmem gerekti. Ama Angela’nın Jace’in hayatının bir kısmı hakkında benden daha çok şey bildiğini fark edince birden sinirlendim. Ethan’ın hakkında daha da fazlasını biliyordu. “Burada olacağından emin değildim.”

“Sanki aslanın inine tek başına girmene izin verirdim de,” diye şakalaştı ve Angela’nın gülümsemesi büyüyünce içimdeki kıskançlık daha da güçlendi. Onun gizli varlığımızın alanı dışında birisiyle etkileşimde olduğunu gördüğümü gerçekten hatırlayamıyordum. Jace farklıydı... Rahat ve kendine güvenen biriydi, Marc’la arasındaki güç mücadelesi ya da hepimizin haftalardır savaştığı kana susamışlığa dair hiçbir iz göstermiyordu.

Bunların hepsini bir kenara bırakıp Angela’yı rahatlatabilmesine şaşırmıştım. Ve kıskançlığımı bir tarafa, buna minnettardım da. Çünkü hiçbirimiz Angela’yı rahat davranacak, Ethan’ın ölümünden

beri dünyamızın dönüştüğü cehennemin içinden geçerken ona yol gösterecek kadar tanımiyorduk.

“Endişelenme, hepsi seninle tanışmaya hevesli,” dedi Jace ve arkasından gidip merdivenlerden indim. Angela ona sarıldığında, bir fırtınanın içindeki cankurtaran sah gibi ona tutunduğunda geride durdum.

Jace en sonunda geri çekildiğinde Angela, “Andrea hâlâ seni soruyor,” dedi.

Jace sanki bana bakmak istiyormuş gibi kaskatı kesildi ve bir elini saçlarına götürdü. “O nasıl?”

“İyi. Şaşkın.” Gülümsedi ve bir elini düz karnında gezdirdi ve içimdeki belirsiz gerginliğin bir kısmı gevşedi. Hamile olduğu için mutluydu. Ethan’ın bebeğine kızmıyordu ve bu Jace’le olan samimi tavırlarına rağmen ondan hoşlanmama neden oldu. “Teyze olacağı için heyecanlı.”

Ben de öyleydim.

Benim olmayan bir çocukla kan bağıyla bağlanacağımı hiç beklememiştim. Çok az erkek kedinin çocukları olurdu ve Ethan gerçek bir savaşçı olmasına rağmen bir lider değildi. Hiçbir zaman bir lider olamaz ya da Michael gibi çocuksuz bir insan evliliğine razı gelemezdi. Bu yüzden eğer Angela ve bebeği olmasaydı, ondan geriye hatıralar dışında hiçbir şey kalmazdı.

Ethan’ın yeşil gözlerini ve gür siyah saçlarını almış bir bebeğin düşüncesiyle gözlerim sulandı.

“Bu o mu?” diye sordu Angela ve şaşkınlıkla bakışlarımı kaldırdım.

“Evet.” Jace bana doğru el salladı ve son iki basamağı yavaşça indim. “Faythe, bu Angela Raymond. Angie, bu Faythe, Ethan’ın kız kardeşi.”

“Seninle tanıştığımıza çok sevindim.” Kollarını boynuma doladı ve şaşkınlıkla geriye doğru tökezledim. Ama Angela cesaretini yitirmemişti, bu yüzden sırtına tuhaf bir şekilde hafifçe vurdu. En sonunda beni bıraktığında, “Çocuklar hep senden bahsederlerdi,” dedi ve yara izi olan sol yanağıma şaşkın, kısa bir bakış attıktan sonra mavi gözleri benimkilerle samimi bir şekilde buluştu. Demek ona bundan bahsetmemişlerdi. “Seni tanıyormuş gibi hissediyorum.”

Ah, bundan kuşkuluyum....

Ama öyle masum gözlerle –gerginliğine rağmen öyle saf gözlerle– bakıyordu ki ona gülümsememek imkânsızdı. Ondan hoşlanmamak imkânsızdı.

Ethan kendisini eğlence adamı olarak görmüştü. Kadınlarla beraber olup onları terk etmeye alışmıştı. Angela’ya kadar. Ve şimdi onu görüp onu dinleyince, neden diğerlerinden daha uzun süre onunla beraber olduğunu anladım. Zaman olsaydı Ethan’ın sadece yatağında değil, kalbinde de bir yer kazanıp kazanamayacağını merak ettim.

Jace ön kapıyı göstererek, “Herkes seninle tanışacağı için heyecanlı,” dedi.

“Herkes mi?” Angela’nın alnı kııştı ve eve sanki onu bütün halde yutabilecekmiş gibi baktı.

“Endişelenme.” Jace onu ileri götürmek için elini sırtına koydu. “Onlarla tanışmak işin kolay kısmı.” Bana bakıp gözlerini kırptı. “İsimleri hatırlamak biraz zor olabilir.”

Angela’nın arabasının kapısını kapayıp arkalarından içeri girdim.

Ev salondan gelen nefes alış verişler ve heyecanlı kalp atışları dışında sessizdi. Angela muhtemelen bunları duyamıyordu. Herkes dinliyordu. Bekliyordu. Ona yakından ilk defa bakmak için hevesliydi.

Bunun benzeri yaşanmamıştı. İnsanlar ve kedi adamların çocuk yapabileceklerini yakın zamanda öğrenmiştik ve serseriler bunun

olduğuna dair kanıt olmalarına rağmen –bir insanın “virüs kapmak” için aile ağacının bir yerinde bir kedi adam tarafından bağışlanmış bir çekinik gen taşıyor olması gerekiyordu– erkek kedilerin gayrimeşru çocuklarını gerçekten sahiplendikleri çok az vaka vardı. Ve tüm bu vakalar çok yakın zamanda gerçekleşmişti çünkü daha öncesinde böylesi hamileliklerin imkânsız oldukları düşünülmüştü.

Ethan’ın bebeği insan olarak doğacaktı. Bebeğin kanıyla annesinin arasındaki fark yeni doğanlara yapılan temel testlerde fark edilemeyecek kadar küçük olacaktı. Potansiyel serserilerle yıllardır olduğu gibi. Bu yüzden neredeyse kesinlikle erkek olacak yeğenim bir kedi adam tarafından tırmalanmadıkça ya da ısırılmadıkça bizim şiddet içeren, karışık dünyamızda gerçek bir yeri olmayacaktı. Virüs bulaştırmak kan bağıyla akraba olanlar arasında bile –tür olarak yakın bir zamanda karşılaşmak zorunda kaldığımız bir kavramdı– hâlâ ölüm cezası gerektiren bir suçtu.

Angela ön kapıdan evimize girmek için adımını atarken – babam lider olduğundan beri Gurur sürümüzün genel merkezi– onun gözünde nasıl görüldüğümüzü, nasıl *hissedeceğini* hayal etmeye çalıştım. Çoğu insan zihninde bizi sınıflandıracak uygun bir yer bulamazdı. Bizde bir farklılık olduğunu anlarlardı ama bunun ne olduğunu söyleyemezlerdi. Onu korkutabilirdik. Onu etkileyebilirdik. Onu bir daha asla görmeyebilirdik.

Bu da annemin en büyük korkusuydu.

Jace onu sağdaki ilk odaya yönlendirdi ve Angela kapı eşiğinde bir anda durdu. Gülümsemesi dondu, ardından dikkati koridordan göremediğim kişilerin yüzlerinde tek tek ilerlerken gülümsemesi kararsızlıkla soldu.

Rengârenk bir gruptuk– diğer pek çok Gurur sürüsüyle karşılaş-tırınca bile– ve sayımız bir insanın bir anda baş edemeyeceği kadar

fazlaydı. Özellikle de sevgilisi çok yakın zamanda ölmüş, yeni hamile kalmış bir üniversite öğrencisinin baş edemeyeceği kadar.

Bu durum onun için de bizim için olduğu kadar zordu.

Angela'ya karşı bir sempati duydum ve Jace'i hafifçe ittim. Jace bana tek kaşını kaldırdı ama kenara çekildi. Tanıştırmaları yapmak için Angela'nın yanından salona geçtim. Ailemi temsil etmek ve farklı dünyalar arasında köprü kurmaya çalışmak için.

Odaya girdiğimizde bütün erkekler ayağa kalktı ve hepsi gözlerini dikip doğruca ona baktılar. Sinirle iç geçirdim ve pek çoğuna gözlerimi devirdim. *Normal görünmek buraya kadarmış, çocuklar.* Kendimi zorlayıp bir kahkaha attım ve ona döndüm. "Ethan sana büyük bir ailemiz olduğunu söylemiş miydi?"

Tereddüt ederek başıyla onayladı.

"Biliyorum bu biraz baş döndürücü ama gerçekten de herkes seninle tamışmak istedi." Fakat şimdi düşününce onu bütün ev halkıyla bir anda tanıştırmak fazlasıyla *kötü* bir plan gibi görünüyordu.

Başıyla tekrar onayladı, suskundu.

Onu sağ tarafa yönlendirdim ve odanın etrafında ilerlemeye devam ettik. Tanıştıklarıyla el sıkıştı ve kısa tanıtımlar ve açıklamalarda bulundum. Önce dostum olan lider adamlarını tanıştırdım. "Angela, bu Brian, Vic ve Marc. Babam için çalışıyorlar."

"Çiftlikte mi? Jace gibi mi?" Gözleri parladı; onu içine attığımız kafa karıştırıcı denizin içinde tutunabileceği bir mantık bulduğu için mutluydu.

"Himm, evet." Hepsi elini sıkıp ona hoş geldin dedi ama Jace biz odada ilerlerken peşimizden geldiği sırada Marc onu süzüyordu.

Sırada Kaci vardı. "Bu kuzenim Karli." Her şey sakinleştiğinde okula katılacağı kimlik buydu. Tabii bunun gerçekleşeceğini varsayarsak.

“Selam, Karli,” dedi Angela. Genç bir kızla bir oda dolusu tuhaf erkekle olduğundan bariz bir şekilde daha rahattı.

“Selam. Demek Ethan’ın bebeğini doğuracaksın?” dedi Kaci, Angela’nın düz karnına meraklı bir bakış attıktan sonra. “Pekâlâ, sanırım bu senin de bebeğin. Umarım ona benzer, en azından birazcık.”

Angela gülümsedi. “Ben de öyle umuyorum.” Ve böylece Kaci’nin kalbini kazanmıştı.

Owen’a doğru halının karşısına geçtiğimiz sırada, kollarında Des’i tutan Manx’in kalkmasına yardımcı oldu. Manx’in elleri bebeğin battaniyesinin katları altına dikkatli bir şekilde yerleştirilmişti, böylece parmakları –yakın zamanda pençelerinin sökülmesiyle mahvolan tırnakları– görünmeyecekti. “Ve bu da ağabeyim Owen.”

Owen arkadaşça, çarpık bir tebessümle gülümsedi ve nasırlı elini ona uzattı, diğer koluyla Manx’e sarılmıştı. “Tanıştığımıza memnun oldum. Ailemizi tanıtmak için Ethan’m burada olmamasından dolayı üzgünüm.”

“Ben de.” Angela elini sıcak bir tavırla sıktı, ardından bakışları esnediği ve tombul bir kolunu battaniyesinin altından uzattığı sırada Des’in yüzüne çevrildi. “Peki, bu kim? Ethan bir yeğenden bahsetmemişti.”

Owen kızardı ve bebeğin yüzünü uzun parmağıyla okşadı. “Mercedes bir aile dostu ve bu da oğlu, Desiderio.”

Manx çocuğu beğenilebilsin diye kundağı ileri uzattığında, “Ne kadar güzel!” dedi Angela.

“Lütfen el sıkışmadığım için beni bağışla,” dedi ve Angela egzotik aksanına gülümsedi.

“Endişelenme. Ellerin dolu.”

Manx rahatlayarak gülümsedi ve gözleri parlayarak kendisine bakan Owen'a baktı. Owen ona kaç defa bunun bir sorun olmayacağına söylemesine rağmen, Manx ellerini saklayacağı için gergindi.

"Baba?" dedim ve babam her zamanki takım elbisesiyle, ceketi olmadan, öne çıktı. "Babam Greg Sanders." Temel tanıştırmadan sonra unvanını eklememek tuhaf gelmişti ama Angela bir liderin ne olduğunu bile bilmezdi ve ona bunu anlatmak –varlığımızı bir insana ifşa etmek– sadece hakkımda daha fazla suçlamada bulunulmasına neden olurdu.

Elini uzattı ve babam Angela'nın yüzünü sanki daha sonra bu konuda teste girecekmiş gibi inceleyerek elini resmî bir şekilde sıktı. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel. Ethan'ın seni neden tamamen kendine saklamaya çalıştığını şimdi anlayabiliyorum."

Angela kızardı ve babama şaşkınlıkla baktım. Emir yağdırmadığı zamanlarda onun bu kadar çekici olabileceğini kim bilebilirdi ki?

"Ve bu da annem," dedim, annem ellerini kusursuz bir şekilde ütülenmiş pantolonunun önünde kenetlemişti o sırada. "Karen Sanders."

Angela derin bir nefes aldı ve iri yarı, tuhaf erkeklerle dolu bir odada diğerlerinden ziyade annemle tanışacağı için daha heyecanlı olduğunu aniden fark edince neredeyse kahkahayı patlatacaktım. Ethan annemiz hakkında ne anlatmıştı ki? Ya da Marc –bir yetimdi– benim tek uzun süreli ilişkim olduğu için başıma gelmeyen ama annelerle sinir bozucu bir tanışma töreni gibi bir şey mi vardı?

Angela titrek elini uzattı ve annem iki eliyle tuttu. "Seninle tanıştığım için çok mutluyum," dedi annem, gözlerinin içine bakarak. "Senin –ve çocuğunun– burada her zaman iyi karşılanacağını bilmeni istiyorum. Onu bizi görmesi için sık sık getirmeni umuyoruz."

Kaşlarımı çattım. Annem biraz abartmıştı ama buna engel olamıyordu. Yıllardır bir torun hayali kuruyordu ve özellikle bu torun beklenmeyen bir kutsama gibiydi.

Angela gözyaşlarına boğuldu. Yanaklarını silmek için elini kaldırdı ve gözyaşlarını durdurmaya çalışarak büyük, hıçkırıklı bir nefes aldı.

Annem, Angela'yı kanepeye doğru götürürken, "Ah, haydi otur," diye ısrar etti.

Annemin sehpanın üzerindeki bir kutudan çıkardığı bir mendille gözlerinin altını kurularken, "Üzgünüm," diye hıçkırarak ağladı. "Her şey o kadar hızlı oldu ki ve sizin sinirleneceğiniz ya da beni bir... Ama çok kıbarsınız..." Gözyaşları tekrar başladı. "Teşekkür ederim."

Annem, Angela'mn yanına kanepeye oturdu ve gözlerimizi dikip konuşmadan onları izlerken, annem bir kolunu onun omuzlarına sardı. "Bizi bebeğin hayatına dâhil etmek istediğin için çok memnunuz."

Birkaç dakika sonra, Angela kendisini kontrol altına aldı ve annem ona minik sandviçlerden ve dilimlenmiş meyveden oluşan bir tabak hazırladı.

"Peki, kaç haftalık hamilesin?" diye sordu annem. "Bir doktora göründün mü?"

"Evet, sadece ilk kontrole gittim. On üç haftalık olduğumu söyledi."

Annemin gözleri kocaman açıldı. "Üç ay. Vay canına. Yapacak çok şey var!" Gözlerinin arkasında dönen çarkları resmen görebiliyordum. Ama babam daha gerçekçiydi.

"Masraflar konusunda her şekilde yardımcı olmak isteriz, elbette," diye başladı babam ve Angela'nın alnı kırıştı. "Ama eğer ilgilenirsen, seni gördüğü için memnun olacak bir aile hekimimiz var."

Dr. Carver, elbette.

"Hımm, tabii," dedi. "Onunla görüşürüm."

Angela ve annem sessizce muhabbet ederlerken, çocuklar tabaklarını doldurdular. Ardından yemek yiyerek odanın etrafında durup Angela ve çocuğunun bize sunduğu mucizeyi neredeyse saygıyla

incelediler. Bu Ethan'ın ölümünden beri yaşadığımız tek huzurlu ve iyimser andı. Bunun bitmesini hiç istemiyordum.

Angela'nın ailemize girmesi maalesef bana kaçınılmaz fırtınadan önceki sessizlik gibi geliyordu. Ve bulutların toplandıklarını şimdiden hissedebiliyordum...

ÜÇ

Montana. Yine. Çünkü son ziyaretim çok iyi geçmemişti...

Kiralık aracın arkasından spor çantamı çektim ve içimdeki hayali acı hatıralardan oluşan bir çığ gibi yayıldığı sırada arabanın içine göz attım. Burada başkalarının ve kendi kanımı akıtmıştım. Marc'ı sevmiş ve gitmesine izin vermiştim. Kaci'yi bulmuş, kötü adamları öldürmüş ve idamdan kıl payı kurtulmuştum.

Bu arabayla aramda sevgi ve nefretten oluşan bir ilişki vardı, neredeyse Marc'la olan geçmişim kadar karışık. Ama Montana bu konsey toplantısının gerçekleşmesi için uygun bir ortamdı. Kedi adam dünyasının hâkimiyetini ele geçirmeye ilk çalıştığı yerde Calvin Malone'un ayağı kaydırılacaktı.

Malone, konseyin –konseyin çoğunluğu Gurur sürümünden hiç hoşlanmıyordu– kanıtımızı dinlemesine engel olmaya çalışacaktı, bundan hiç şüphem yoktu. Ama eğer gerekirse, suçlarının listesini en yakındaki dağın tepesinden bağırmağa hazırdım. Ve eğer yardımı dokunacaksa, suçlarının kanlı kanıtını diğer liderlerin boğazlarından içeri sokmaya da hazırdım.

“İyi misin?” Jace spor çantasının kayışını omzumdan kaldırdı. Duygusal yükümü de bu kadar basit bir şekilde hafifletebilecek

olsaydı, bunu yapardı. Jace'i bir ay önceki kadar kolay anlamak mümkün değildi.

"Evet. İyiyim." Bu düpedüz bir yalandı ama sırtımı dayayabileceğim bir yalandı. Hayatta kalmak bir blöf yapma oyununa dönüşmüştü. Duygularını açığa çıkarmayacak bir maske takıp endişelenmiyormuşum gibi yaptığım. Dünyada sahip olduğum her şey bu toplantıya bağlı değilmiş gibi.

Ama öyleydi.

Eğer Calvin Malone oylama sonucu iktidara getirilirse onu zorla yerinden etmek zorunda kalacaktık. Aksi takdirde Orta Güney Gurur sürüsü ve müttefiklerimiz için hayatı cehenneme çevirirdi. Çünkü biz nefret ettiği her şeyi temsil ediyorduk. Kedi adam topluluğunun mutlak hâkimi olduğuna dair dar kafalı görüşünü tehdit eden her şey. Malone'un cennetinde, üyelik sadece davet edilerek olmalıydı. Safkan soyağacı taşımayanlara açık olmamalıydı. İradesine boyun eğmeyeceklerse Y kromozomu taşımayanlara giriş kapalı olmalıydı.

Sadece bunu düşünmekle bile öfkelen dim ve içimdeki karanlık bir ses, Calvin Malone aleyhindeki kanıtımız başarısız olursa oylamayı boş verip dövüşmemiz konusunda ısrar ediyordu. Dövüşmek için haftalardır hazır dık – ayrıca hevesliy dık– ama bölge konseyinin geçici başkanı, Paul Blackwell barışa bir şans vermesi için babamı ikna etmişti, bu kulağa ne kadar berbat gelirse gelsin. Eğer tam bir iç savaş ve her iki taraftan da kaçınılmaz olan kayıpları engelleme şansımız varsa, denemek için bunu bütün kedi adam nüfusuna borçluyduk. Bununla ben bile tartışamazdım. Teoride.

Ancak tecrübeme göre barış kavramının Loch Ness Gölü canavarıyla çok ortak noktaları vardı... bunu hem çabuk ele geçmez, hem de inanması güç buluyordum. Bu yüzden en iyisini umacak ama en kötü ihtimale hazırlanacaktım.

Marc bagaja vurdu, ardından şoför kapısını çarptı ve kendi düşüncelerimden korkarak irkildim. "Jace, kulübeye koşup anahtarı getir."

Jace kaskatı kesildi ve o daha hırlamaya vakit bulamadan konuştum. "Ben getiririm." Aralarında durmaktan dolayı ne kadar yorulmuş olursam olayım, huzur sağlayıcı kişiyi oynamam, oynamadığım takdirde kavgalarını durdurmaya çalışmaktan daha güvenliydi. Hem fiziksel olarak hem de politik olarak. Bütün dünya yakında ben ve Jace hakkındakileri öğrenecekti –Malone'un adamlarından iki kişi bunu öğrenmişti ve bu bilgiyi kesinlikle devamıza en çok zarar vereceği zaman yayacaklardı– ve bunu kimseye Marc-Jace ölümüne dövuşüyle erkenden haber vermeye hevesli değildim.

"Tek başına gidemezsin," diye ısrar etti Marc. "Malone ve adamları burada olabilirler." Bir hafta önce bölgelerine izinsiz giriş yaptığımız, adam kaçırma ve saldırı suçlarından sonra peşimizdelerdi. Fakat başka seçeneğimiz yoktu.

"Blackwell dün geldi, bu yüzden Malone burada olsa bile, yalnız değil," diye cevap verdim. "Ayrıca oylamadan birkaç saat önce sorun çıkarmayacaktır." Ama işin doğrusu Jace ve Marc'ın Appalachian Gurur sürüsünden benden daha çok korkacak şeyleri vardı. Malone hâlâ beni canlı istiyordu ama konsey, Marc'ın Gurur sürümüze tekrar kabulünü resmî olarak henüz tanımadığından, toplumumuzda olmak için teknik açıdan hiçbir hakkı yoktu. Bu da işler oraya varırsa, Marc'm ifadesinin saldırganının ifadesine karşı duramayacağı anlamına geliyordu.

Ayrıca Malone, Jace'ten –üvey oğlundan– ortada tanık yokken kurtulmak için bir bahane arıyordu.

"Siz burada durup babanı bekleyin. Lüften." Liderimiz havaalanında Umberto Di Carlo ve adamlarının arabasına binmişti. Böylece yolda strateji konusunda konuşabileceklerdi. "Hemen dönerim." Ardından, ikisi de itiraz edemeden, çıplak ellerimi montumun

ceplerine soktum ve ikisi de arkamdan bakarken enerjik bir şekilde yürümeye başladım.

Üçümüz beraber gidebilirdik ama açıkçası, uçakta ve daha sonra arabada Jace, Marc ve havaya boşalttıkları boğucu testosteron hormonlarıyla geçirdiğim saatlerden sonra, zihnimi boşaltmak için gerçekten biraz kendi başıma kalmaya ihtiyacım vardı.

Kararım hakkında düşünmek için. Ve seçim yapmak istemediğim gerçek hakkında. Ya da neler olduğunu kimseye söylemek istemediğim. Ama bu seçimi yapmam için gereken süre, Alex Malone ve Colin Dean henüz hikâyeler anlatmaya başlamamışsa bile hızlı bir şekilde yaklaşıyordu.

Babam kesinlikle şüpheleniyordu. Eğer Orta Güney Gurur sürüsünü bir ay içinde vuran en büyük felaketler serisinin ortasında olmasaydık, bunu çoktan anlardı. Stres seviyesine ilave yapmamak için ona anlatmayı ertelemiştik ama şimdi zamanımız dolmuştu. Havaaalanından gelirken ona anlatmayı planlamıştım ama Di Carlo'nun arabasına binince bu şansımı kaçırmıştım. Bu yüzden onu tek başına yakalamak için zaman yaratmak ve açıklamaya çalışmak zorundaydım. Başkasından duymadan önce.

Jace, babamın onu kovacağından emindi. Marc da aynı şeyden endişe ediyordu. Ya da daha doğrusu, eğer Jace ben bir karar vermeden önce atılırsa, babamın Jace'in yokluğunda, gerçekten istediğim bu değilse bile onu seçmem için bana baskı kuracağından endişeleniyordu. Marc, Jace'in yokluğunda kazanmak istemiyordu. Gerçekten kazanmak istiyordu. Sonsuza dek.

Ama babam Jace'i atmayacaktı. Şimdi değil. Her şey devam ediyorken değil. Muhtemelen onu hiç göndermeyecekti. Jace de Marc gibi ailemizin bir parçasıydı, gidecek hiçbir yeri yoktu.

Tanıdık bir ses beni düşüncelerimden çekerek, "Kahretsin, birisi yüzüne iyi zarar vermiş," diye seslendi.

Elim sol yanağıma gitti ve nabzım o kadar hızlı atmaya başladı ki kalbim bu çabayla gerildi. Bakışlarımı kaldırıp ileride, kulübenin gölgesinde uzun boylu birinin durduğunu gördüm. Giysileri siyah bir silüet gibiydi ama boyunu ve şaşırtıcı derecede beyaz saçlarını karıştırmak mümkün değildi. Sesini de. Colin Dean.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

“Ben de sana aynı şeyi söyleyecektim.” Parmaklarım sol elmacık kemiğimden dudağımın köşesine giden ince, düz yarayı takip etmeden ellerimi zorla cebime soktum. Bu yarayı Dean açmıştı. Ben donup kalmış, bıçağı cildimin içine daha fazla bastırmamak için fazla derin nefes almaktan korkarken o yüzümü yavaşça yarmıştı. Ama en sonunda küçük değiş tokuşumuzda asıl zararı o almıştı... bıçağı midesine gömüp kan kaybederken onu orada bırakmıştım. Ama bu, Marc burnunu ve bir elmacık kemiğini kırdıktan, Jace de onun yüzünün bir yarısını derince kestikten sonraydı.

Onun yaraları benimkinden kesinlikle daha kötüydü.

Dean ışığa çıktı ve tanıştığımızdan beri ilk defa beni gülümsetti. Yarası kalın ve düğüm düğümdü, benimkinin aksine yarasını diliyle içeriden izleyebilirdi. Burnu iyileşmişti ama tam bir haftanın ardından ve dönüşüm geçirerek iyileşmesini hızlandırmak için sahip olduğu bol bol zamandan sonra bile hâlâ biraz şişti. Ama gözlerinin etrafındaki solmuş sarı çürükler ve yanağındaki daha koyu olan çürük sadece daha korkunç ve onu bugüne kadar gördüğümünden daha sinirli görünmesine neden oluyordu.

Belki de babam haklıydı. Belki onu öldürmem gerekirdi.

Buraya tek başıma gelme kararım için bir an pişmanlık duydum. Malone ve adamlarının asıl evin diğer tarafındaki kulübede, son defa kaldıkları yerde kaldıklarını düşünmüştüm. Bu durumda hiç biriyle tek başıma karşılaşmayacaktım.

Ya ben yanıliyordum ya da Dean benim için gelmişti.

Bana doğru sessizce yaklaştı ve seçenekler zihnimde birbirini kovaladı. Kaçabilirdim ama o zaman o da ya eğlence olsun diye ya da ava benzeyen herhangi bir şeyin üstüne atlamaya ilişkin kedi içgüdüsünü gerçekten kontrol edemediği için beni kovalardı. Ya da bunu kontrol etmek istemediği için.

Karşısında dikilebilir ve dövüşebilirdim. Ama oylama yaklaşırken aptallık olurdu. Babamın kötü görünmesine neden olacak herhangi bir şey yapma riskine giremezdim.

Marc ve Jace'e seslenebilirdim ama bu beni kaçırmaktan daha da büyük bir korkak olarak etiketlerdi.

Ya da yürümeye devam edebilir ve Dean'ın bana dokunmamak için emir aldığını umabilirdim... Malone seçime bu kadar yakınken elbette ki ellerini kirletmek istemezdi.

Yürümeye devam ettim ve Dean yolunu kesmek için rotasını değiştirdi. "Bağırsaklarını içeride tutmak için kaç dikiş gerekti?" diye sordum, eski arkadaşmışız gibi yanımda yürümeye başladığında ellerimi montumun cebinde yumruk yaptım.

"Seninle işim bittiğinde seni birleştirmek için gerekecek dikiş kadar değil."

"Bu kulağa bir tehdit gibi geliyor." Sesim sakın ve kendinden emin çıkmıştı, hızlı bir şekilde atan kalbimin bu izlenimi bozmadığını umuyordum. Evet, çok iyi dövüşürdüm ama Dean benden en az elli kilo fazlaydı ve en az benim kadar antrenman yapıyordu. Muhtemelen daha bile çok. Ve bana beslediği kin benim öldüğümü görmek arzusundan çok daha öteye gitmişti... önce yıkılmamı ve aşağılanmamı istiyordu. Eğer kibar olmak için emir almamış olsaydı, ikimiz de buradan yeni yaralarla uzaklaşırdık. Uzaklaşabileceğimizi varsayarsak.

"Bunu anladın demek?" Gölgesi ayaklarımızın altında ezilen kahverengi çimin üzerinde, benimkinin yanında uzanıyordu. "Er ya

da geç kendini benimle baş başa bulacaksın ve sana bir kaltak gibi çılgılık attırmak için ne gerektiğini öğreneceğim.”

Yumruklarımı ceplerimden çekmeden omuzlarımı silktim ve artık ana evden görülebileceğimizi anladığım için rahatlamıştım. “Şimdi yalnızsınız. Seni durduran şey nedir?” Önümüzdeki kulübede, birimiz bağırarak olursa rahatlıkla duyabilecek bir düzine kadar lider adamı dışında.

Yoluma engel olmak için önüme geçerek, “Formaliteler...” diye homurdandı Dean. “Ama oylamadan sonra, konsey sana nerede durman gerektiğini hatırlatacak ve seni orada tutacak kedilerden biri de ben olacağım.”

Kaşlarımı sessiz bir meydan okumayla kaldırdım, eğer bir yumruk atacak olsaydı bunu şimdiye kadar yapacağını bilinciyle artık rahattım. “Benim üzerimde bir otoriten yok ve konsey bunu değiştiremez.” Malone konsey başkanı olsa bile, beni kendi Gurur sürüsüne atayamaz, ayrıca babamın Dean’i lider adamlarımızdan birisi olarak işe alması için zorlayamazdı. Hiçbir konsey başkanı böyle bir şeyi denememişti bile. Bunu destekleyecek bir örnek yoktu.

“Fark etmediysen söyleyeyim, burada işler değişiyor ve Cal geri kalanımız temiz bir şekilde yaşayabilsin diye Gurur sürüsünün ürettiği safkan olmayanları nasıl ayıklayacağını çok iyi biliyor.

Safkan olmayanlar mı? Aşağılık herif Marc’tan bahsediyordu! Yumruklarımı ceplerimden çıkardım ama düşüncesizce dürtümle hareket edemeden önce, Dean tekrar konuşmaya başladı.

“Cal’in planları var ve bu planlar sınırlarının ötesine adım atan küçük kızlar için bazı sonuçlar da içeriyor. Ve bu sonuçlardan biri ben olabilirim.”

Yüksek sesle güldüm. Buna engel olamadım.

Dean'ın gözleri öfkeyle parladı ve öfkesinin tamamen etkisiz olduğunu aniden fark ettim. Beni kışkırtıyordu çünkü Malone tasmasını sıkı sıkı tutuyordu, en azından şimdilik.

Yumuklarım gevşedi. Ellerimi kalçalarımdayadım ve ona baktım. “Görebilir miyim?”

Gözlerini kırptı, hâlâ kaşları çatıktı. “Neyi görebilir misin?”

“Yaranı.” İfadesi ani bir tutulma gibi karardı ve bakışlarımı daha da soğuttum. “Çığlık attığımı duymak mı istiyorsun? Elinden gelenin en iyisini yap. Ama o zamana kadar, gömleğini her çıkardığında kartvizitimi gösteriyor olacaksın. Bıçağımı içine soktum ve bunun *her santiminden zevk aldım*. Geceleri uyuyamadığımda, küçük bir fahişe gibi çığlık attığını hatırlamak bana ninni gibi geliyor. Ve herkes bu yaranın ne anlama geldiğini biliyor... yani *küçük bir kız* tarafından haddinin bildirildiğini. Tekrar.”

“Seni lanet olası kaltak...” Dean beni kollarımdan kaldırdı, ayak parmaklarım yere neredeyse değmiyordu. Tekme atmak yerine orada asılı durmak için sahip olduğum bütün iradeyi kullanmam gerekti.

“Yapsana,” dedim, gözlerinin içine bakarak. Ona meydan okuyarak. “Vur bana. Savur beni. Oylamadan saatler önce kavga başlat. Malone’un bunu anlayacağından eminim.”

Dean hırladı. Elleri kollarımı daha sıkı tutmaya başladı ve bir siniri sıkıldığında parmaklarım seğirmeye başladı.

“Seni lanet olası ahmak, indir onu!”

Konuşanı göremiyordum –beni bir bez bebek gibi tutarken bakışlarımı Dean’dan ayıramıyordu– ama Alex Malone’un sesini her yerde tanırdım.

“Ona en ufak bir zarar verirsen babam seni parçalar.”

Dean beni bıraktı ama sinirli bakışlarını üzerimden hiç ayırmadı. Dizlerimi bükerek yere indim ve sıkıldığı kollarımı ovalamamak için

direndim. “Buna fırsatı olmayacak. Bana tekrar dokunursan, bağırsaklarımı deşerim. Ve bunu yapmak için bıçağa ihtiyacım yok.” Tek kolla geçirilen kısmi dönüşüm sağ olsun.

Alex, İskandinav görünümlü devin etrafından dolaşıp bana alayla gülümsedi. Ardından Dean’e döndü. “Senin neyin var böyle?”

Dean cevap veremedi önce omzunun gerisindeki bir hareket gözüme takıldı. Marc, peşinde Jace’le bize doğru koşarken, “Faythe?” diye seslendi.

“İyiyim,” diye ısrar ettim, hızla gelip iki yanımda durdukları sırada. “Dean ve ben sadece savaş yaralarımızı kıyaslıyorduk. O kazandı. Birisi onu oldukça kötü bir şekilde kesmiş, ne dersin, Colin?”

Dean tekrar hırladı. “Yoluma çıkma, pislik. Yoksa yüzündeki çizğin bir lütuf gibi görünmesini sağlarım.” Alex’le birlikte kulübe-lerine doğru geri yürüdüler.

Gittiklerinde, “Bu da neydi?” diye sordu Marc.

Omuzlarımı silktim. “Dean oyun oynuyordu, ben de oyuna dâhil olmaya çalıştım.”

Jace kaşlarını çatı. “Sana vurmasını mı istedin?”

Şimdi birkaç kişinin pencerelerden görülebildiği ana eve doğru başımı salladım. “İlk yumruğu onun attığını görecektir bir izleyici kitlesi varken mi? Evet. Malone’a karşı elde edebildiğimiz her türlü avantaja ihtiyacımız var.”

“Daha fazla dikiş ya da morluk gerektirmeyecek avantajları hedefleyelim, tamam mı?” Jace gülümsedi, Marc da kaşlarını çatı ve alışkanlık haline getirdiğim üzere aralarında durdum. Tek başına. Dokunulmadan ve açıkçası pek çok kedi adama iyi gelen rahat fiziksel teması özleyerek.

“Haydi, anahtar alalım.” Marc ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve kulübeye doğru ilerlerdi. “Baban bekliyor.”

Jace'le birlikte tek kelime etmeden onu takip ettik ama o kısa, tuhaf sessizlik Marc kulübenin kapısını açtığında bizi karşılayan sessizlikle karşılaştıramazdı bile. Salon erkek kedilerle dolmuştu ve aralarında arkadaşça olan tek bir yüz bile göremedim. Milo Mitchell ve Wes Gardner—sırasıyla kuzey batının ve Büyük Göller Gurur sürülerinin liderleri— tek kişilik eski koltuklarda karşılıklı oturmuşlardı. Aralarında yıpranmış bir sehpa vardı. Adamlarının üçü aynı tiksinti ifadeleriyle bize dik dik bakarak kanepede oturuyordu.

Gardner'ın oyunu kardeşi Jamey'yi öldürdüğü için Manx'i idam etmediğimizde kaybetmiştik. Kaçırıldığı, tecavüze uğradığı ve esir edildiği için sarsıntı geçiren Manx, o sırada kaçıyordu ve hamileydi. Dünyada başka hiçbir liderin de hamile bir dişi kediyi öldürmeyecek olması Wes'i sakinleştirmemişti. Süreçten dışlandığını hissetmişti ve o zamandan beri babama kızgındı.

Milo Mitchell'in oğlu Kevin, para için serserileri bölgelerine gizlice sokmasından dolayı Orta Güney Gurur sürüsünden hemen hemen aynı zamanlarda sürgün edilmişti. Mitchell'in Sanders'a duyduğu düşmanlık, tarihi belirlenmiş oylamadan birkaç hafta önce, serbest bölgedeki bir kavga sırasında Marc'ın Kevin'i öldürmesiyle pekişmişti.

Kapı eşiğinde oyalandım, üzerime gelen düşmanlık dalgaları yüzünden şaşkına dönmüştüm. Neredeyse odadaki herkes benden nefret ediyordu ve bazıları Marc'tan daha da fazla nefret ediyordu. Jace'in gerçek düşmanları doğduğu Gurur sürüsündeydi ama üvey babasının müttefikleri sadece benimle ve Gurur sürümle olan arkadaşlığına dayanarak Jace'ten nefret etmeye fazlasıyla istekliydiler.

Yeni bir ses sol tarafımdan, "Buraya gelmek cesaret isterdi," diye homurdandı ve dönüp mutfaktan bana doğru yürüyen Jerald Pierce'i —Parker'ın babası ve Büyük Ovalar bölgesinin liderini— gördüm.

"Teşekkürler, sanırım." Omuz silktim ve hissettiğim düşmanlığı sırtımdan atmaya çalıştım. Ancak saf nefretin karşısında dururken

bu zordu. Özellikle de bunun çoğu yakın bir arkadaşım babasından geliyorsa. Parker'ın büyüyen bir şişe koleksiyonu eşliğinde çiftlikte kalmayı tercih etmesine şaşmamak gerekti. "Fakat ben bunu görev bilinci ve liderime karşı sorumluluğum olarak görüyorum." Babama. Bugüne kadar tanıdığım en güçlü, en soğukkanlı ve asil adama.

"Peki ya onur?" diye sordu Pierce. "Doğru şeyi yapmak konusunda her zaman konuşan sen değil misin? Pis gökgürültüsü kuşları sürüsü tarafından öldürülmesi için oğlumu verdiğinde, bu onur duygusu neredeydi?"

Pekâlâ, en azından artık açığa çıkmıştı... Fakat bu odadaki gerginliği kırmada etkili olmamıştı.

"Faythe masum bir dişi kedinin hayatını kurtarmak için ne yapması gerekiyorsa onu yaptı," dedi Marc, öfkeyle kızarmıştı ama öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştığı açıktı. "Ancak gerçek bir liderin yüzleşebileceği bir karar verdi ve..."

"Dilini koparmadan önce kes sesini!" diye kükredi Pierce ve Marc tetikteki bir kaplan gibi diken diken oldu. Yanına geçtim ve Jace'in aralarındaki rekabete rağmen, Gurur sürüsü dostunu gerekirse korumaya hazır bir şekilde Marc'ın öteki tarafına geçtiğini görünce rahatladım ve şaşırdım. "Kesin kanıtlar olmadığı için sana her zaman bir şans verdim," diye bağırdı Pierce. "Bir serserinin asla doğma büyüme bir Gurur sürüsü kedisi kadar iyi olamayacağını söylediklerinde bile seni savundum. Ama sonra sen oğlumu ölümüne götürmede ona yardım ettin! Sizin sorunuz nedir? Kendi türünüzden birini bir grup dev akbabaya onu ölene kadar gagasınlar diye nasıl verebildiniz?"

İtiraz etmek istiyordum. Kendimi ve yaptıklarımı savunmak. Ama bunu babamla konuşmuş ve Lance Pierce'in başına gelenler konusunda hiçbir yorumda bulunmamaya karar vermiştik. Kuşlar tarafından canlı canlı yenmesin diye Marc'a Lance'i öldürmesi emrini

verdiğim gerçeği de dâhil. Malone kesinlikle bunu bir merhametten ziyade bir cinayet olarak ilan ederdi.

“Sanırım Cal serseriler konusunda haklı. Genetik olarak aşağısınız. Oğluma ne olacağını hiç umursamadın çünkü aynı türden bile değilsiniz. Ve sen!” Pierce karanlık öfkesini bana çevirdi ve nefretinin derinliğiyle afallayarak neredeyse bir adım geri atacaktım. “Sen iğrenç bir şeysin. Gerçek görevine ve zorunluluğuna burun kıvrıp kendi türünden birisini soğukkanlılıkla teslim ettin. Baban için üzülüyorum, kızı kendini beğenmiş bir fahişe. Ona varis vermeyi reddediyor, yine de bütün dünyanın önünde iki âşığıyla hava atıyor. Gerçekten hiç utanman yok.”

Tokat atılmış gibi sendeledim. Yanaklarım yanıyordu. Görüş alanımın altındaki parlak kırmızı noktaları gerçekten görebiliyordum. Ve çifte standart cehennem ateşi gibi yakıyordu. Eğer odada sadece tek bir kadınla birlikte olan bir lider adamı varsa, ben de Garfield’dım.

“Jerald.” Paul Blackwell sesini yükseltmedi bile ama odadaki bütün başlar ona çevrildi ve Pierce anında sustu. En yaşlı lider, konseyin vekil başkanı, mutfak kapısında duruyor, tam da olduğu gibi yetmiş küsur yaşında görünerek eski bir bastona dayanıyordu. “Sıkıntılarını dile getirme şansın olacak ama şimdi zamanı değil.”

Pierce kızgın bir şekilde başıyla onayladı ama geri çekilmeyi reddetti, bu yüzden Blackwell’in bana uzattığı anahtarı almak için etrafından dolanmam gerekti. “Babana saat tam yedide oylama yapacağımızı söyle. Eğer herhangi bir hazırlığı varsa, bu saatten önce sunması gerekecek.”

Blackwell’in kaşı o kadar hafifçe kalkmıştı ki kesinlikle kimse bunu fark etmemişti. Ama bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Sürpriz planımızı uygulayacaksak, bunu çok yakında yapmak zorunda kalacaktık.

Başımla onaylayıp anahtarlığı sıkıca kavradım, ardından döndüm ve Marc ile Jace peşimden gelirken ön kapıdan çıktım.

Düz bir şerit halinde çimlerin üzerinde yürüdüğümüz sırada Jace, “Eğer bu işe yaramazsa ayvayı yedik,” diye fısıldadı. “Yapabilselerdi bizi şimdi ipe dizerlerdi. Bu üçünün taraf değiştirmesi olanaksız.”

Marc rakibine ilk defa hırlamayı unutarak, “İşe yarayacak,” diye ısrar etti. “İşe yaramak zorunda.”

Sadece başımla onaylayabildim. Pierce’in söylediklerinden dolayı hâlâ şaşkındım. Elimi altında uzun, düz bir bombeyi hafifçe hissedebildiğim montumun sol tarafında açtım. Lance Pierce’in kanıyla lekelenmiş iki gökgürültüsü kuşu tüyü. Bunlar genç kuşu Lance’in öldürdüğünün ve Malone’un suçu üzerimize atmaya çalıştığının, eş zamanlı olarak savunmamızı güçsüzleştirip kötü sonuçları kendi Gurur sürüsünden başka yöne çevirdiğinin kanıtıydı.

Bu tüyler önleyici darbemizin kilit noktasıydılar. Oylama için gelmemiştik. Calvin Malone’u hainlikle suçlayarak bunu önlemek için gelmiştik.

DÖRT

“Babama söylemek zorundayız.” Buz gibi ellerimi montumun ceplerine sokup iç geçirdim. Nefesim havada asılı kalıyor, sonraki adımda bu cılız beyaz bulutun içinden geçiyordum.

“Jerald Pierce’in lanet olası aklını yitirdiğini mi?” Jace sol tarafında omuz silkti. Her zaman Marc’ın duracağından birkaç santim daha yakınımda duruyordu. “Ne kadar erken olursa, o kadar iyi. İşin zor kısmı Parker’a anlatmak olacak.”

Parker’ın kendinden geçerek içki içtiğini düşünüp, “Bunu zaten bekliyor,” dedim.

Malone’un kulübesi ilerideydi. Ruh hastası yardımcılarından sorun çıkarmaya hazır olan herhangi birinin bulunup bulunmadığını merak ettim. Bölge konseyinin yarısının önünde bir fahişe diye çağırıldıktan sonra iyi bir dövüş ciddi bir şekilde sağlıksız olan öfke ve saldırganlığımın bir kısmını atmak için tam ihtiyacım olan şey olabilirdi.

Ama yaklaştığımız sırada her şey sakın görünüyordu. Yazık.

“Ama Pierce’tan bahsetmiyordum.” Lanet olsun, bana söyleteceklerdi. “Babama bizi anlatmamız gerekiyor. Bunu.” Yürümeyi bıraktım ve ellerimi üçümüzü içine alacak şekilde göstermek için ceplerimden çektim. “Bu her neyse. Şimdi.”

“Biz diye bir şey yok,” dedi Marc, sesi kısık ve ağırdı. Gözlerime samimi bir şekilde baktı ve vücuduyla benimki arasında yarım metrelik bir boşluk bıraktı. “Sen ve ben ya da sen ve o var.” Bir elini Jace’e doğru salladı ve irkildim.

“Biliyorum.” İç geçirdim. Ve Pierce’in duyurusundan sonra, yakında bir karar vermezsem, Marc’ın ya da Jace’in bu seçimi ellerimden alacaklarının daha çok farkındaydım. “Ama demek istediğim Pierce, Blackwell’e –ve tüm dünyaya– tam olarak neler olduğunu anlattı.” Ve bu da tam bir sürpriz olmuştu çünkü düşmanlarımızın bunu bize en çok zarar verebilecekleri ana kadar saklayacaklarını tahmin etmiştik. Bu da bize alıştırma alıştırma söyleme fırsatı verebilecekti. “Ve babam bunu bizden –benden– başkasından öğrenirse... bunu ona yapamam.”

Babamın şu anda en son ihtiyaç duyduğu şey felaket aşk hayatıyla ilgilenmesiydi ama bunu bütün konseyin önünde öğrenmesi çok ama çok daha kötü olurdu.

“O zaman ona söyleriz.” Jace tekrar omuzlarını silktilti. İlişkimizi Marc’a duyduğu saygıdan dolayı gizlemeyi kabul etmişti. Gerçekten canı yanan Marc’tı ve herkes boynuzlandığını öğrendiğinde bu sadece daha kötü olacaktı.

“Hayır, ona ben söylerim.” Marc’ı babamın önüne sürükleyip onu aldattığımı söyleyemezdim. Ve babam onu bana hiç yakıştırmadığında Jace’in bunu görmesine izin veremezdim. Bu ikisine de adil olmazdı. Sonuçları tek başıma karşılayacaktım. “Ona başkaları yokken söyleyebilmem için herkesi birkaç dakikalığına uzak tutmanıza ihtiyacım var.”

Marc kusmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ona uzandım ama geri çekildi. “Beni artık isteyip istemediğinden emin olmadığını babana söyleyebilmen için müttefiklerimizi eğlendirmemi mi istiyorsun?” Altın sarısına kaçan kahverengi gözlerine acı doldu ve onu iyi hissettirmek için ne söylemem gerektiğini bulamadığımda,

başını yavaşça iki yana salladı ve soğuktan ölmüş çimlerin üzerinde kulübemize doğru ilerlemeye başladı.

Peşinden gitmek istedim ama yalnız kalmak istiyordu ve nede-nini anlıyordum.

“İyi olacaktır.” Jace beni yakına çekmeye çalıştı ama gözlerimle özür dileyerek uzanamayacağı şekilde ondan uzaklaştım. Marc’a dokunamıyorsam, ona da dokunamazdım. Masum bir teselli için bile olsa. Çünkü bu hem Marc’a haksızlık olurdu hem de teselli söz konusu olduğunda benimle Jace arasında masumiyet pek yok gibiydi.

Malone’un kaldığı yeri geçerken, “Hiçbirimizin iyi olup olmayacağından emin değilim,” diye fısıldadım.

Kiralık araba kulübemizin önüne park edilmişti. Ön koltukta Umberto Di Carlo ve babam vardı. Yaklaştığımız sırada sürgülü kapı açıldı ve Mateo Di Carlo bana sarılmak için çıktı. Bu sırada dostu olan iki lider adamı da başlarını sallayarak selamladılar.

“Hey, Faythe, nasılsın?”

“İyiyim, Teo. Teşekkürler.” İnsanlar artık bunu bana sürekli soruyorlardı ve Jace de aynı sorularla karşılaşıyordu. Ağabeyim Ethan –Jace’in ömür boyu en iyi arkadaşı– sadece üç haftadır topraktaydı ve ölümünden itibaren o kadar çok trajedi ve felaket yaşamıştık ki gerçek yas tutma sürecini beklemeye almak zorunda kalmıştık. Ama yokluğu yalnız olduğumda ve konuşacak birine ihtiyaç duyduğumda hâlâ geceleri sinsice sokuluyordu. Annemin ailenin kalbi olması gibi Ethan da pek çok açıdan ailemizin ruhu olmuştu. Ölümü göğsümde bir boşluk açmıştı. Bazen bir aile ya da bir Gurur sürüsü olarak bir daha asla gerçekten iyileşemeyeceğimizi düşünüyordum.

Babam arabanın önünden dolanırken, “Marc bu tarafa geldi mi?” diye sordum.

“Seninle birlikte olduğunu sanıyordum.” Erkekler Bert Di Carlo’ya valizler konusunda yardımcı olurlarken babam ona uzattığım anahtarı aldı.

“Öyleydi. Sadece... biraz tek başına kalmaya ihtiyacı vardı. Yakında döner.”

Babam beyazlayan kaşımı kaldırdı, ardından başıyla onaylayıp ön kapının kilidini açtı. Peşinden salona girdim. Tanıdık eski mobilyalara ve modası geçmiş mutfak eşyalarına baktım. Bıraktığımız zamanki gibi görünüyordu –gerçekten sadece üç ay mı olmuştu?– ve kedi formunda değilken sinmiş kan kokusunu bile alamıyordum.

Ethan’ın kanı. Beni ve Kaci’yi savunurken ağabeyimin boğazı burada kesilmişti. Ve şimdi ağabeyim yoktu. Bir an için anılara ve kendi kaybımın acısına kapıldım. Çok kısa bir süre içinde çok şey değişmişti. Çok azı iyi yönde değişikliklerdi.

“Faythe?” Çocuklar valizlerimizle içeri girdiklerinde babam kaşlarını çatarak bana baktı. “Sayımız iki katına çıktığı için yatacak yer biraz sıkıntı olacak.” Geçen sefer sadece dört bölge katılmıştı; bu defa on liderin hepsi de mahiyetiyle birlikte geliyordu. “Seni, Marc’ı ve Jace’i en sondaki odaya koyuyorum ama sanırım Jace kanepeye geçmeyi kafasına takmayacaktır, bunun... daha pratik olduğunu düşünüyorsan.”

“Evet, bu konuda...” Sabit tutmak için uğraşmama rağmen ellerimi büktüm. Sakin kalamıyordum. Ardından cesaretimi kaybetmeden önce hızla konuştum. “Baba, seninle konuşmam lazım.” Diğerlerinin duymayacaklarını umarak hafifçe fısıldadım. Gerçi yakında zaten öğreneceklerdi. “Özel olarak.”

Jace dört valizi tek seferde taşıyıp ilk yatak odasına giderken bana baktı. Babam yüzüme bakıp başıyla onayladı. “Dışarı çıkalım mı?”

“Elbette.” Montumu giydim ve babamın peşinden şubat soğuğuna geri çıktım. Kasımdakinden çok daha keskin ve şiddetliydi.

Babam üzerinde kot pantolonu ve yürüyüş botlarıyla merdivenlerden gürültüyle indi. Hava babamın her zaman giydiği takım elbise ve mokasen ayakkabıları için fazla soğuktu. Fakat ana eve gitmeden önce muhtemelen üstünü değiştirecekti. “Sorun nedir, kedicik?” Güçlü koluyla omuzlarımı sardı ve geçen haftanın çoğunu neredeyse kimse bana dokunmadan geçirdikten sonra, babamın isteyerek yaptığı fiziksel temasın tadını çıkararak yürürken ona yaslandım.

Ama cevap vermek için ağaç sırasına gelene kadar –kimsenin kulak misafiri olmayacağı yere gelene kadar– bekledim. Yürürken kabul edilebilir bir açılış cümlesi bulmaya çalıştım. Babam nihayet durduğunda ve bana döndüğünde, bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorladım. Yere bakıp fısıltıyla yaramaz, küçük bir kız gibi itiraflarda bulunduğum günler geride kalmıştı. Aynen bu şekilde hissetsem bile. Yetişkinlere özgü bir hata yapmıştım ve bu yetişkinlere özgü bir karar vermemi gerektiriyordu.

“Faythe?..” diye teşvik etti babam. Kırışık alnında ve çenesindeki gerginlikte artan endişesini görebiliyordum. Şakaklarında daha fazla aklar var gibi görünüyordu. “Marc’la ilgili mi?”

“Evet. Eee, Marc’la aramızda işler biraz karıştı.” Montumu kapalı tutmak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ve Jace’le...”

“Jace mi?” Babam gözlerini kırptı ve anladığı anı gözlerinin ardında gördüm. Gözlerini kapadı, uzun ve çok ama çok ağır bir şekilde nefesini bıraktı. Kulübeye baktı, ardından ormana doğru onu takip etmem için bana işaret etti. Arabayı göremeyeceğimiz noktaya gelmeden önce durdu. “Ne zamandan beri?”

“Ethan’ın...” Avucumu çıplak bir ağaç gövdesine koyarak yaslandım. Bu cümleyi bitiremedim. “Ama ben... biz... burada detaylara girmemiz gerektiğini sanmıyorum babacığım ama Jace ve ben... *bağlandık* ve bu şey değil... pekâlâ, bir noktaya kadar *fiziksel* ama bundan daha fazlası. Çok daha fazlası.”

Tekrar iç geçirdi ve ifadesiz bir yüzle bana baktı. Göğsümde bir şeyler sıkıştı. Tepkisini okuyabilmek istiyordum. “Marc biliyor mu?”

“Evet.” En kötü kısmı söylemeye hazırlanarak derin bir nefes aldım. “Konseyin yarısı da.”

“Ne?” İfadesiz yüzü öfke ve şaşkınlığın açık hatlarıyla bozuldu.

“Baba, işler biraz daha sakın olduğunda sana söyleyecek ve hepsini çözmek için bir şansımız olacaktı. Ama anahtarı almak için kulübeye gittiğimizde, Jerald Pierce, konseyin yarısının önünde bana fahişe dedi. Bu yüzden bu haberin artık bir sır olmadığını söylemekte sakınca yok sanırım. Ve muhtemelen bunu bize karşı kullanmaya çalışacaklardır.”

“Nasıl oldu da Jerald bunu öğrendi?” diye sordu babam yumuşak bir şekilde ama gerçekte şunu sorduğunu biliyordum: Kendisi bilmezken bölge konseyinin bizim karşımızda olan yarısının tamamı üç adamı hakkında bu kadar mahrem bir şeyi nasıl bilebiliyordu?

“Bunu Alex Malone geçen hafta, Dean yüzümü bir kesme tahtası olarak kullandığında öğrendi. Sonra Dean, Marc’a söyledi. Ve belli ki onu dinleyecek herkese. Ama bunu benden duymanı istedim. Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Sana endişelenmen için bir neden daha vermek istemedik.”

Babam ormanın zeminine baktı, ardından düşmüş olan kalın, kuru bir kütüğe oturdu. “Marc nasıl?”

Taze gözyaşlarının yakmasına karşı gözlerimi kapadım. “Öfkeli, yaralı ve hissetmeye hakkı olan bir düzine daha karışık, değişken duyguyu hissediyor. Jace’i öldürme içgüdüsüne karşı savaşıyor ve benimle de arası pek iyi değil. Fakat Jace’i öldürebileceğinden bile emin değilim. Seçim yapmam gerektiğini söylüyor. Kısa sürede.”

“Haklı. Bu iş çirkinleşebilir, Faythe. Marc sen on altı yaşından beri senin kendisine ait olduğunu düşünüyor ve seni geçici bir süreliliğine insanların dünyasına kaptırmak onun için yeterince zordu.

Ama başka bir erkek kediye? Yakında ciddi bir cesaret göstermiş olan bir erkek kediye? Büyük bir acı ve aşağılanma duygusuyla baş ettiğini tahmin ediyorum. Bu potansiyel bir lider söz konusu olunca öfke gibi görünebilir.”

“Ben bunu daha çok; her şeyi saran, kör edici bir öfke olarak adlandırırdım.” Giysimin koluyla gözlerimi silip yanına oturdum. Ağaç kabuğu kot pantolonumun altında bile soğuk ve sertti ama ağaçlar dondurucu rüzgârın çoğunu kesiyordu.

“Ve bunun nedenini anlıyor musun?” Babamın sesi yumuşaktı. Bakışlarıyla sakince beni inceliyordu.

Cevap bariz görünüyordu ama bana sakın bir yoğunlukla sorması cevap verme dürtümden daha derinlere inmemi gerektirecek kadar önemli olduğunu söylüyordu. Tarihte dünyamızdaki bir erkek kedinin konumunu ve bu konumun ne kadar da belirsiz olduğunu şahsen anlayamayacak ilk potansiyel lider bendim.

“Çünkü bu benim onu incitmemden daha farklı bir şey. İlişkimizden farklı bir şey.” *Kahretsin*. Zihnimdeki noktalar birleşip bana dünyamızda bir erkek kedinin rütbesini belirleyen karışık bağlantıları ve hiyerarşileri gösterirken kalbim parçalandı. “Konumuna zarar verdim. Onu zaten dışarıdan gelen biri, doğuştan daha zayıf biri olarak görüyorlar. Daha eksik biri. Bunu bir ölçüde, benim Marc’ı reddetmem olarak görecektlerdi. Benim için yeterince iyi değilse, onlar için neden yeterince iyi oldu ki?” Babam başıyla onayladı ve kendimden biraz daha nefret ettim.

Marc’ı şahsen ve politik olarak aşağılamıştım. Onu hem sırtından hem de kalbinden bıçaklamıştım. Ve sorunlarımızın herkes tarafından bilinecek olmasını düşününce, benimle konuştuğu için bile kendimi şanslı hissediyordum.

“Bu bize politik olarak zarar verecek mi?”

“Bu defa mahkemede değilsin, Faythe.”

Ama ikimiz de mahkemede olduğumu biliyorduk. Hepimiz öyleydik. Bir Gurur sürüsüne ait bir kedinin yaptıkları liderinin davranışları olarak görülürdü ve bunların hepsi oylama sırasında meşru hedefti. Biz de hâlâ ceketimin iç cebinde duran kan lekeli tüylerle ilgili buna güveniyorduk.

Maalesef bu kılıç iki taraflı kesiyordu.

“Bana kızgın mısın? Ya da üzgün müsün?” Her nedense bu benim için bütün konseyin toplu fikrinden daha önemliydi.

Babam açık montunun arasından görünen gömleğinin ucuyla silmek için gözlüklerini çıkardı. “Bu sadece bir oyun olsaydı ikisini de hissedebilirdim. Marc’ı kuskandırmaya çalışıyor ya da sıkıntıdan isyan ediyor olsaydın. Ama bu gerçekten bundan fazlası... Kendime ikiyüzlü demeden sana nasıl kızabileceğimi bilmiyorum. Kimi seveceğin konusunda bir şey yapamazsın, Faythe. Kimse yapamaz.”

Kafam karışmıştı, gözlerimi kırptım. “Yani annem?..”

Gözlüğünü tekrar taktı ve dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. “İlk başta Bert Di Carlo’yla nişanlıydı. Ama ardından üniversitedeki ilk yılımdan sonraki yaz büyükbabanın adamı olmak için bölgeye geldim. Birbirimize çabucak, deli gibi âşık olduk.”

Şaşkınlıktan sesim çıkmadı. Ebeveynlerimin hâlâ birbirlerine deli gibi âşık olduklarını biliyordum –bir evlilik başka nasıl bu kadar uzun sürebilirdi ki?– ama ilişkilerinde böyle karışıklıkların olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. “Bunu nasıl duymadım ki?”

“Neden eski yaraları açalım ki? Geçmiş geçmişte kaldı ve işin sonunda bu hepimiz için iyi oldu.”

“Zor muydu?”

Babam bana bakmak için kütüğün üzerinde yer değiştirdi ve yüzündeki acıyı görebiliyordum, otuz yıl sonra bile hâlâ çok ger-

çekti. "Sana yalan söylemeyeceğim, Faythe. Bert ikimizle de iki yıl konuşmadı."

"Ama şimdi..."

"Şimdi en iyi arkadaşlarımdan ve en büyük destekçilerimden birisi."

Eğer bu onlarda işe yaradıysa, bizde de işe yarayabilirdi, değil mi? Kimi seçersem seçeyim. Fakat... "Sence Bayan Di Carlo'yu bulmasaydı bunun üstesinden gelebilir miydi?" Montumun fermuarıyla oynadım. "Başkasına âşık olmasaydı?"

"Gerçekten bilmiyorum. Gelemeyebilirdi. Yeni aşk bazı büyük yaraları iyileştirmede yardımcı olabiliyor."

Jace ve ben bunu herkesten daha iyi biliyorduk. Ama aşk aynı zamanda yaralar da açabiliyordu. Büyük, korkunç yaralar.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Göğsümdeki acı her zamanki kadar güçlüydü ve ikisinden birisini bırakmanın düşüncesiyle derinleşiyordu. "Erkek sorunlarıyla sana gelmek için fazla büyüğüm ama kayboldum ve neye karar verirsem vereyim işleri sadece daha kötü yapacağımdan oldukça eminim. Ama Jace beni seviyor, baba. Gerçekten."

Bu defa buruk gülümsemesinde hem endişe hem de sempati vardı. "Öncelikle, babandan tavsiye istemek için asla fazla büyük olmazsın."

Hâlâ gözlerimde duran yaşlarla gülümsedim.

"Ve ikincisi, Jace'in seni sevdiğinden hiç kuşku yok. Çiftliğe geri döndüğün günden beri sanki dünyayı sen yaratmışsın gibi seni izliyor. Sadece bakmanın ötesine geçtiğini fark etmemiştim. Son defa Marc yakasına yapıştıktan sonra, bunu *yapacağımı* sanmıyordum."

"Jace değişiyor. Marc'a meydan okuyor ve sadece benim yüzümden değil."

Başka bir şey görüyormuş gibi dallara bakarak yavaşça başıyla onayladı. “Bunu da görmüştüm. Ethan gittiğinden beri... Sadece ikiyle ikiye toplamamıştım.”

Zorlukla yutkundum ve altımdaki kütüğü kavradığımda ağaç kabuğu avucumu kesti. “Sanırım Jace bir lider olabilir. *İyi* bir lider olabilir, baba.”

Tereddütlü bir şekilde başıyla onayladı. “Belki olabilir, liderlik için biraz eğitimle birlikte. Ama şu andaki en önemli soru bu değil. Bilmek istediğim şey, onu seviyor musun?”

Daha çok gözyaşı geldi ve bu defa düşmelerine izin verdim, donmuş yanaklarımın üzerinde sıcağıydılar. “Evet.” Gözlerimi kırpıttım ve babamın yüzü bulanıklaştı. “Onu sevmek istemiyorum... sevmeseydim bu çok daha kolay olabilirdi. Ama seviyorum. Komik, tutkulu, güçlü ve bana kendime inandığımdan bile daha çok inanıyor. Bana baktığında, bütün dünyayı üzerime alabilecek ve dimdik ayakta durabileceğimi gibi hissediyorum. Benim hakkımda düşündüklerinden dolayı onunlayken kendimi daha çok beğeniyorum. Kendimi güzel ve güçlü, sanki dünyadaki en önemli şeymişim gibi hissetmemi sağlıyor. Bundan nasıl uzaklaşacağımı bilmiyorum. *Ondan* nasıl uzaklaşacağımı bilmiyorum.”

Jace bir uyuşturucu gibiydi, düzenli ve gizli bir şekilde irademi devre dışı bırakıyordu. Ve aramızda *ciddi* bir sıcaklık vardı. Binaları devirebilecek ya da insanı yakabilecek türden .

Babam şaşırmış görünüyordu ve yeni aşk hakkında konuşmamdan kendisine gelebilmesi için gerçekten bir dakika gerekti. “Ve Marc’ı hâlâ seviyor musun?”

“Açıklayabileceğimden bile daha çok. O benim kayam... güçlü, sabit ve her şeye hazır. Ben bilmeden o neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Daha çok çalışmam, daha derine bakmam ve daha iyi olmam için beni zorluyor. Bana meydan okuyor, beni kızdırıyor ve bütün

benliğimi ateŖe veriyor. Ve beni asla ama asla yarı yolda bırakmadı. Bazen kalbimin atmaya devam etmesinin tek nedeninin o olduğunu hissediyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki bana gülümsemediği her gün bir parça öldüğümü hissediyorum. Ya da bana dokunmadığında. Kucaklamadığında. Ŗimdi aramızda mesafe koyuyor. Ve Jace de aynı Ŗeyi yapmak zorunda çünkü aralarına pek iŖe yaramayan tuhaf, kırılğan bir ateŖkes var ama bozulmalarına izin vermeyecek kadar akıllıyım. Fakat bu ateŖkes *beni* parçalayacak.”

GözyaŖlarım daha hızlı düşmeye baŖladı ve arkasından da gerçekten zavallı bir hıçkırık geldi. “İkisini de seviyorum ve ikisi de beni seviyor ama elimi bile tutmuyorlar. Ŗimdi hayatım boyunca olmadığım kadar yalnızım ve hepsi benim suçum.” Burnumu çektim, burnum soğuktan ve yaŖlardan dolayı akıyordu. “Bu Ŗekilde olmamalıydı. AŖk insanın kalbini kırmamalı. Ya da baŖkasınınkini. İkisi olmamalıydı. Bu nasıl oldu ki? Yani, bunun nasıl olduğunu *biliyorum* ama hiç mantıklı gelmiyor. Ethan’ın öldüğü gece Jace’le... *birleŖmeseydim* bile bunlar eninde sonunda olacaktı ve iŖlerin bundan daha az acı verebileceğı baŖka bir yol da aklıma gelmiyor.”

Beni yakınına çekti, bir kolu sırtımdaydı ve baŖımı omzuna koydum, bunu çocukluğumdan beri yapmamıŖtım. “Faythe, kalbin beynine cevap vermez. Ve onlarınki de. Eğer durum böyle olsaydı, sence Marc hâlâ cevabını bekler miydi?”

“Tabii ki hayır. Eğer onu beyni yönetiyor olsaydı, benden yıllar önce kurtulurdu.” Tekrar hıçkırdım ve bu defa babam güldü. Yanağım montunu ıslattığında baŖımı kaldırarak, “Bu kadar komik olan Ŗey nedir?” diye sordum.

“Kevin Mitchell kolunu kırdığı ya da buraya en son geldiğimizde kalçandan bıçaklandığın zaman ağlamadın. Ama erkek sorunları hâlâ seni gözyaŖlarına boğmaya yetiyor.”

“Sanırım bu ‘erkek sorunlarından’ biraz daha derine iniyor, babacığım.”

“Yine de lisenin ilk yılında, odanda bir çocuk için ağladığını hatırlıyorum. İsmi neydi? Chad Baker mi?”

“Bunu nasıl hatırlayabiliyorsun ki?”

“Tek kızım sensin, Faythe. Seni inciten herkesi hatırlarım.”

Soğuk yüzünden gitgide uyuşan yanaklarımdan yaşları silmeye devam ederek şaşkınlıkla ona bakmak için geri çekildim. Ciddiydi.

“Her neyse, işin iyi tarafından bakacak olursak pek çok dışı kedinin sahip olmadığı bir avantajın var.”

“Öyle mi?” Hiçbir fikrim olmayarak gözlerimi kırptım.

“Bu politik bir karar olmak zorunda değil. Aslında, olmamalı da. Bir liderle evlenmek zorunda değilsin, Faythe. Sen bir lider *olacaksın*. Emekli olmaya hazır olduğumda, kimi seçersen seç hazır olacağına dair hiçbir şüphem yok. O yüzden bu konuda kalbini dinlemen gerek. Bunu kendine ve ikisine borçlusun.”

“Marc da böyle söyledi.”

Babamın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve küçük gülümsemesindeki aşikâr saygıyı gördüm. “Söyledi mi?” Başımınla onayladım. “O halde bunu gerçekten hissederek söylemiş olmalı. Çünkü Jace’te büyük bir potansiyel görmeme rağmen, bu Gurur sürüsünü yönetmede sana yardım etme konusunda Marc şu anda daha hazırlıklı.”

“Biliyorum.” Kalbim itiraz ederek sadece tembelce atarken, beynim harıl harıl çalışıyordu. “Ama sürüyü şimdi yönetmem gerekmiyor. Değil mi? Birkaç yıl içinde de bu değişebilir mi?”

“Elbette. O yüzden sana verebileceğim tek tavsiye bu...” Doğrudu ve bana bakmak için kütüğün üstünde döndü, bakışları benimkilere odaklanmıştı. “Seni en çok kimin sevdiği ya da sana kimin en çok ihtiyaç duyduğunu anlamaya çalışarak konuyu karıştıрма. İşin sonunda bu sadece tek bir şeye gelecek: Onsuz yaşayamayacağın kişiyi seçmeye.”

BEŞ

Jace buz dolu bir bardağa kola döktüğüm sırada tezgâhta yanımda durarak, “Nasıl gitti?” diye fısıldadı. Kulübe şu anda kalabalıktı ama mutfak boştu. Yine de kedi adamlar insan formundayken bile olağanüstü duyma yetenekleri vardı.

“Kızgın değil.” Bir yudum almak için bardağı kaldırdım ve kola-
nın gazı burnuma çıktı. “Sinirleneceğini düşünmüştüm ama o... Kimi
seveceğin konusunda bir şey yapamazsın dedi.” Jace’e baktım. Kobalt
mavisi gözleri benimkileri yakıyor gibiydi. “Görünen o ki annem Bert
Di Carlo’yla nişanlıymış. Bence... Jace, bence gerçekten anlıyor.”

Jace gülümsedi ve bütün yüzü aydınlandı. “Gidip bir şey söylemeli
miyim? Resmî bir duyuru gibi bir şey yapmalı mıyım?” Saçlarıma
doğru fısıldamak için eğilip yaklaştı. “Ya da kıızıyla yattığım için ciğer-
lerimi boğazımdan söküp atmadığı için ona teşekkür etmeli miyim?”

Gülümsedim. Buna engel olamadım. Ethan öldüğünden beri
bir dakikadan daha uzun bir süre gerçekten mutlu görüldüğünü
görmemiştim ve onu mutlu etmeyi çok istiyordum. Gülümsemeye
devam etmesini sağlamayı. Jace gülümsediğinde içim ısınıyordu.
Gülümsemesi ağların kış soğuğunu yumuşatıyordu. “Sanırım bu şu
anda biraz tuhaf olurdu. Onlara anlatıyor.”

Babamın Di Carlo ve üç adamıyla oturduğu salonu başımla gösterdim. Bu benim için –ve Marc için daha da çok– ne kadar utanç verici olsa da bu muhtemelen oylama sırasında bize karşı kullanılabileceğinden babamın müttefikleri neler olduğunu bilmeliydi. Müttefiklerimize her şeyi açıklıyorduk... bu babamın sunduğu ama Malone'un sunmadığı şeylerden biriydi. Malone'un suçlarını açığa vurduğumuzda bunları bilmeyen lidelerler –Wes Gardner ve Nick Davidson'un tamamen bilgisiz olduklarından oldukça emindik– desteklerini çekeceklerdi. Bir hain ve katile nasıl oy verebilirlerdi ki?

“Seni öpmek istiyorum.” Jace'in fısıltısı beni daldığım düşüncelerimden çekti ve bakışlarımı kaldırdığımda gözlerinin ham bir arzuyla alev alev yandığını gördüm. “Marc'ın sana dokunmuyor oluşu benim de dokunmamam gerektiği anlamına gelmiyor. Değil mi? Bu tarz bir iradem yok ve açıkçası buradaki mantığı da anlamıyorum. Sana dokunmadan ne kadar uzun süre durabildiğimizden etkilenmen mi gerekiyor? Çünkü oynadığımız oyun buysa sanırım kaybetmeyi yeğlerim.”

Bu sözlerin sağladığı rahatlıkla neredeyse eriyecektim, peşinden gelen suçluluk dalgası bile bunu değiştiremezdi. Dokunulmamaktan bıkmıştım. İnsanlarla dolu bir odada yalnız olmaktan. İkiisiyle de yalnız kalamıyorsam, acı ve pişmanlık dışında bir şey hissetmeye iznim yoksa, hayatımın geri kalanını kiminle geçirmek istediğime nasıl karar vermem gerekiyordu ki? Aşk konusunda iyi hissettiren her şeyi esirgemek seçim yapmama nasıl yardımcı olacaktı ki?

Jace kararsızlığımı gördü ve beni koridora, salondan görülme-yecek yere çekti. Ahşap kaplı duvara bastırdı. Ne yaptığımı bilmeden ellerim kendi başlarına göğsüne gitti.

“Bu yanlış değil, Faythe,” diye fısıldadı ve kalbim ona inanmayı çok istediği için sızladı.

“Yapmamız gereken şey bu. İlişkimizi keşfetmek. Seçim yapmana yardım etmek.” Ellerini kollarımın üzerinde hafifçe gezdirip vücudumu ürpertti.

“Sence kararım kimin en iyi öpüştüğüne mi dayanmalı?” diye fısıldadım. Gözlerim kapalıydı, çok yanlış ama bir o kadar da doğru gelen şeye direnmeye çalışıyordum.

“Bundan daha fazlası olduğunu ikimiz de biliyoruz ama bu ayrıca fiziksel bir şey. Ayrıca nasıl hissettirdiğimi unutmamı istemiyorum.” Jace bana yaslandı. Bir dizini dizlerimin arasına kaydırdı. Teni giysilerimizin üzerinden bile sıcaktı. “Tadımın nasıl olduğunu unutmamı istemiyorum... Ama bu bir yarışmaysa, bu da seni hakem yapar.” Kusursuz ağzının bir tarafı şeytani bir tebessümle yukarı kıvrıldı. “O halde ne dersin? Kim daha iyi?”

“Hımm...” Yanağını şakağıma sürerken mırladım. “Uzun zaman oldu. Hatırladığımdan emin değilim.”

Birkaç santim öteden nefesi yanağıma değdi. “Sana hatırlatmama izin ver. Seni öpmeme izin ver, Faythe.” Sesi kısık ve hırıltılıydı, bana duyduğu arzudan dolayı neredeyse bozulmuştu. Bu arzusunun gücüyle kendimi kaybetmişim.

Bütün istediği bir öpücük değildi; bu kadarını bana dayanmışken hissedebiliyordum. Ama çok iyi bir başlangıçtı.

Cevap vermediğimde, “Seni öpeceğim,” dedi.

Evet... Hiç sesimi çıkarmadım ama beni yine de duydu.

Jace’in dudakları dudaklarımla buluştu ve onu karşılamak için başımı yukarı doğru eğdim. Ağzım açıldı ve öpücük derinleşti. Benim için açtı ve yakın zamanda yaşadığım kıtlıktan dolayı ben de neredeyse açlıktan ölüyordum. Dudakları sıcak, kalçalarımdaya duran elleri giysilerime rağmen ılıktı. Kollarımı sırtına kaydırıp, her hareketiyle kaslarının oynamasını hissettim.

Dili ağzımın içine girdi ve aniden başka, daha hassas yerler için sızladım. Koridorda oynayıyorduk, herhangi biri girerse tamamen görünür durumdaydık. Muhtemel görülecek olmamızın heyecanı aramızdakini herkesin bilmesi gerçeğiyle hafiflemiyordu. Acı ve karmaşanın içinde öpücük kaçamakları yapmadığımız gerçeğiyle de hafiflemiyordu. Herhangi bir değişiklik oluyorsa bu da onu şimdi daha fazla istememdi. Ve onun da beni istediği ortadaydı...

Mutfaktaki tel kapı gıcırdayıp açıldı. Jace'ten geri çekildim ve başımı duvara vurdum. Ama Jace durmakla ilgilenmiyordu ve yeterince hızlı değildim. Marc eşikte duruyordu, elleri iki yanında yumruk olmuş, yüzü acıyla kıvrılmıştı.

Jace geri çekildi ve gömleğimi düzelttim ama olan olmuştu.

Marc beni Jace'le sadece bir defa görmüştü, çiftliğe ilk defa geri döndüğümde, yatak odamda. O sırada aramızdaki şey gerçek değildi. Çünkü Jace'i ciddiye almamıştım. Marc ve ben o sırada birlikte bile değildik. Ama Marc kapımı menteşelerinden sökmüş ve Jace'in başıyla alçıpanı kırmıştı.

Çenesindeki kaslar öfkeyle şişerken, "Benim için durmayın," dedi ters bir şekilde. "Lanet olsun, neden bilet satmıyoruz ki?" Salondan gelen hafif konuşma sesleri kesildiğinde durdu. Marc elleriyle yüzünü ovaladı, ardından kollarını göğsünde kavuşturup yere baktı. Belli ki öfkesini kontrol altına almaya çalışıyordu.

"Marc..."

"Hayır." Bakışlarını kaldırdı, gözlerinin ardında hiddetli alevler vardı. "Konuşmak istiyorsan, dışarı."

Başımınla onayladım ve mutfığa ilerledim. Tekrar patlamadığı için minnettardım. Jace beni takip etmeye başladı ama Marc hırlayıp bir yumruğunu geri çekerek ona döndü.

"Dur!" diye bağırdım. Babam kapıda belirdi, gergin ve sinirliydi. Jace resmen öfkeyle uğulduyordu. Derin bir nefes alıp Marc'ın kolunu

yakaladım. Dosdoğru gözlerinin içine bakarken düzenli bir şekilde aşağı indirdim. Geri çekilmesi için sessizce ona yalvardım. İstemezse bunu ona zorla yaptıramayacağımın tamamen farkındaydım.

“Faythe...” Babamın uyarısı daha önce gösterdiği anlayıştan çok az iz taşıyordu. Beni yargılamazdı ama düzeni korurdu. Yapmak zorundaydı. Ben de. “Bunun üstesinden gelemezsen, ben gelirim.”

“Sorun yok. Ben hallettim.” Marc’ın yumruğunu bıraktım, gözleri öfkeyle ve altta yatan şahsi ıstırapla hâlâ parlamasına rağmen yumruğu aşağıda kaldı. Marc’a önden dışarı çıkmasını işaret ettim. Jace tekrar takip etmeye çalıştı ve bu defa yoluna ben çıktım. “Jace, bize bir dakika ver.”

“Hayatta olmaz!” Çok gergindi ve öfkesini bir şenlik ateşinden yayılan sıcaklık gibi yayıldığını hissedebiliyordum. “Bu şekildeyken onunla yalnız kalmamalısın.”

Babam uyarırcasına tekrar hırladı ve Jace’e gözlerimi dikip baktım. “Nerede olmamam gerektiğini bana söyleme. Burada kal. Marc’la konuşmam gerek.”

Kaşlarını çattı ama başıyla onayladı. Babama özür dilercesine bir bakış atıp Marc’ın peşinden arka kapıdan koştum. Ama arka bahçe boştu. Merdivenlerden hızla indim, adrenalin damarlarımda yüyüyor, onu derhal aramamı istiyordu.

“Buradayım,” dedi Marc ve dönüp ağaç sırasının yanındaki barakaya yaslandığını gördüm. Bahçede koştum ve kapıyı benim için açık tutarken barakaya girdim. Zincirini çekip ışığı açtı, ardından kapalı kapıya yaslandı. Yanındaki duvarda durup, ona tercih ediyor gibi görüldüğü yarım metrelik mesafeyi verdim.

Bana bakmasını dileyerek saçlarımı kulağımın arkasına ittim. Bana dokunmasını, bana karşı öfke dışında hâlâ bir şeyler hissedebildiğini göstermesini dileyerek. Bu başka bir şey, çok derinlere gömülü olsa bile.

Ama onun yerine ellerini cebine sokup, aramıza koyduğu fiziksel ve duygusal mesafeyi güçlendirdi. Çıplak lambadan gelen ışığa gözlerini kırptı. Yüzü ifadesizdi. Hiçbir şey anlaşılmıyordu.

“Onu gerçekten yaralayacaktın.” Duruşundan bu kadarını anlamıştım. Ve ardından Jace de onu yaralayacaktı ve durum düzelmez bir hal alacaktı.

Gözlerini devirdi ve başını arkasındaki ahşap kaplı duvara yatırdı. “Beni suçluyor musun?”

İç geçirdim. Sinirlenmekte son derece haklıydı ama Gurur sü-rüsünün iyiliğini düşünmek zorundaydım. “Eğer bu savaş gerçekten olacaksa, ona ihtiyacımız olacak ve bunu biliyorsun.”

“Belki ikiniz bunu dilini boğazından aşağı sokmasına izin vermeden önce düşünmeliydiniz. Hem de benim...” Marc’ın sesi bariz bir kederle kesildi ve kalbim aniden beş kilo ağırlaşmış gibi geldi. “Neden bana bunu yapıyorsun, Faythe? İçinde olduğunu bilerek yeterince çekmiyor muyum? Bu gösteriyi sadece bana bir görsel vermek için mi yaptınız? Bundan ne kadar hoşlandığını tam olarak bilmemi sağlamak için mi?..”

“Hayır!” Düşüncelerimi düzenlemeye çalışarak derin bir nefes aldım. “Marc, seni incitmeye çalışmıyorum. Yemin ederim. Sadece... Seçmem gerektiğini söylüyorsun ama yanıma gelmezsen bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum ve Jace’in de yanıma gelmesine izin vermiyorsun. Bana dokunmuyorsun, Marc. Sarılmıyorsun. Öpmüyorsun. Yarım metre yakınımı bile oturmuyorsun.”

“Ve çözümün herkesin önünde *onun* seni ellemesine izin vermek mi?”

“Sadece yalnız olmadığımı bilmek istedim.” Anlayacağı bir açıklama bulmaya çalışarak gözlerimi kapadım. “Nasıl hissettiğini biliyorum. Jace benim hakkımda nasıl hissettiğini *göstermek* istiyor ama sen istemiyorsun. *Göstermiyorsun*. Seni özledim ve hâlâ

seni görebiliyorken, duyabiliyorken ve kokunu alabiliyorken seni özlemek çok daha zor ama bana dokunmuyorsun. Gözlerini kaçırmayacak kadar kızgın olduğun zamanlar dışında bana neredeyse hiç bakmıyorsun bile. Beni hâlâ isteyip istemediğini anlayamıyorum ya da tek istediğinin yaptığım şeyin cezasını çekmem olup olmadığını.”

“Başkasıyla yattın!” Marc dönüp barakanın duvarına yumruk attı ve eklem yerleri kanlandı. “Evet, cezanı çekmeni istiyorum! İkinizin de bunun bedelini ödemenizi istiyorum. Onunla birlikte olduktan sonra sana nasıl bakmam gerekiyor? Hâlâ onunla birlikte olmak istediğini bilirken? Bu konuda haklıyım, Faythe. İşleri *sen* batırdın –*onunla* yattın– ve bunun bedelini *ben* ödüyorum.”

“Özür dilerim...”

“Özür bir şey ifade etmiyor! Hâlâ onunlayken etmiyor. Sadece aldatman değil... hâlâ burada olması ve hâlâ onunla birlikte olman. Devam edip duruyor ve seni onunla her gördüğümde *canım acıyor*. Seni gülümsetmesinden nefret ediyorum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Düzgün düşünemiyorum ve her şey canımı acıtıyor. Artık her şey anlamsız. Bir elinle kalbimi parçalıyor, diğeriyle egosunu okşuyorsun. Bu beni öldürüyor, Faythe. Beni öldürüyorsun. Şimdi herkes bildiği için işler sadece daha kötüye gidecek.”

Yanaklarımdaki yaşları soğuk, titrete parmaklarla sildim. “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Ona arzularını başkasının kız arkadaşının üzerinde gidermesini söyleyecek kadar üzgün olmanı istiyorum. Tek istediğinin ben olduğuma, her zaman isteyeceğin *tek* kişinin ben olduğuma ve başkasına bir daha asla bakmayacağına yemin etmeni istiyorum. Beni istememi istiyorum, Faythe. Benim seni istediğim kadar.”

“Seni istiyorum. Seni istemeyi hiç bırakmadım.” Gözyaşlarını tutamıyordum ve kelimelerim yarı hiçkırıklarla kesiliyordu. “Bu seninle ilgili değil...”

“Pekâlâ, benimle ilgili olmalı!” diye bağırdı ve irkildim. “Yaptığım her şey seninle ilgili ve tersinin de gerçek olmasını istiyorum.” Daha çok gözyaşı sildim, boğazım bunu sadece daha kötü yapabilecek olan kelimelerle ağrıyordu. “Bir şeyleri hatırlamaya mı ihtiyacın vardı? Yaptığı buydu, değil mi? Ve şimdi onun gibi kokuyorsun. Tadın da muhtemelen onun gibidir. Tadın *benim* gibi olmalı...”

Nefesimi bile tutamadan üzerimdeydi, dudakları benimkileri eziyordu ve bundan sonra nefes almak o kadar önemli görünmemeye başladı. Marc beni barakanın duvarına yasladı, elleri omuzlarımdaydı. Beni günler değil de aylar geçmiş gibi öpüyordu. İkimize de hatırlatıyor gibi.

Vücudum beynime danışmadan yanıt verdi ve kendime çekerek ona yapıştım. Onu çok özlemiştim.

Dudakları boynumdan aşağı indi ve elleri gömleğimin altında sahiplenerek, talep ederek dolaştı. Tişörtümü başımın üzerinden geçirecek kadar geri çekildi. Tişörtüm tozlu baraka zeminine düştü ve hemen sonra sütyenim üzerine kondu.

Dudakları benimkiyle beslendi, dili dudaklarımın arasına kayarken elleri terk edildiğini düşündüğüm bölgede gezindi. Ardından çömeliip dudaklarımı soğuk ve boş bıraktı. Çizmelerimi çıkarmak için önce sağ ayağımı, ardından sol ayağımı kaldırdı. Karnımdan aşağıya sıcak öpücükler kondurdu. Kot pantolonumun düğmesini açtığında soluğumu tuttum ama Marc sessizdi. Hevesli ama hâlâ sinirliydi.

Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı iki eliyle aşağı indirdiğinde neredeyse dengemi kaybediyordum. Ardından bunları çekip çıkardı ve bir ayağıyla yerde itti. Kendi pantolonunun düğmelerini de çözüp yarıya indirdi, ardından beni kaldırdı ve kendi vücuduyla beni soğuk duvarda tuttu.

Tek bir darbeyle içime tamamen girdi ve dengemi sağlamak için kollarımı boynuna sarmak zorunda kaldım. Bu nazik, şefkatli bir

sevişme değildi. Bu çaresiz bir arzu ve yakıcı bir şehvet içeriyordu. Bir kısmı intikam, bir kısmı tutkuydu. Bu kaybettiğini düşündüğü şeyi yeniden sahiplenmesi ve istediğini düşündüğü şeyi vermesiydi.

Her bir darbe hızlı ve sertti. Her vuruş derine giriyordu. Sürtünmemiz yakıcıydı ve aldığım zevk tadını çıkaramayacağım kadar hızlı artıyor, tutulamayacak kadar ısınıyordu. Beni duvara tekrar tekrar vurarak bütün barakayı şiddetli birleşmemizle sallarken, içimde, bana dayanarak titrediği sırada kendi yoğun, gergin zevk yumağım Marc'a ait olmayan bütün görselleri, kokuları ve sesleri gölgede bıraktı.

Üzerime çöktü, tişörtü benim ve kendi teriyle ıslaktı. Ona tutundum, hâlâ etrafında zonkluyordum. Kalbim şaşkın bir şekilde ve en sonunda umutla atarken hızlı hızlı nefes alıyordum.

Ardından, tek kelime etmeden, beni kaldırıp geri çekildi. Her şekilde geri çekildi. Çıplak ayaklarımı kirli zemine indirip pantolonunun fermuarını çekti. Kapıyı açıp soğuk bir esintinin içeri girmesine izin verirken, orada çıplak bir halde ve şaşkınlık içinde durup arkasından baktım. "Belki şimdi hatırlarsın."

Sonra gitti ve dünya soğudu.

Yavaşça, tek başıma giyindim. Başım dönüyordu. Yankılarını içimde hâlâ hissedebiliyordum. Kokusunu tenimde, tadını dudaklarımda hâlâ alabiliyordum. Ama hayatımda hiç bundan daha yalnız hissetmemiştim. Terk edilmiş. Reddedilmiş.

Tişörtüm ve kot pantolonum tozla kaplıydı. Elimden geldiğince tozları çıkardım ama hâlâ tozun içinde yuvarlanmışım gibi görünüyorlardı. İsteddiği bu muydu? Onun gibi kokmamı ve az önce yerlerde yuvarlanmışız gibi görünmemi mi? İşaretlenmiş miydim? Tekrar sahiplenilmiş, ardından neler olduğunu merak edecek şekilde bırakılmış mıydım?

Soğuk bahçeden afallanmış bir şekilde geçtim. Merdivenlerden ağır ağır çıkıp gıcırdamasın diye mutfak kapısını yavaşça açtım. Dert etmeme gerek yokmuş. Marc orada yoktu. Ama Jace vardı.

Salondan sesler gelirken, “Neler oldu?” diye sordu fısıltıyla. Diğerleri hâlâ yaklaşan oylanmayı konuşuyorlardı.

“Ben...” Yanından geçip yarım saat önce doldurduğum kolaya ilerledim. Ona ne söyleyeceğime karar vermeye çalışarak bardağımdan yudumladım ve erimekte olan kıymık şekilli buz boğazımda sıkıştığında neredeyse boğuluyordum.

“Onun gibi kokuyorsun, o senin gibi kokuyor ve lanet olası dağın yarısını üzerinde taşıyorsun,” diye tısladı Jace. “Sanırım ne olduğunu biliyorum.”

“Neler olduğunu *bildiğinden* emin değilim...” Bardak elimden kaygandı, bu yüzden hâlâ düşüncelerimi toplamaya çalışarak aşağı indirdim. “Ama sanırım az önce kendi ilacımdan bir doz aldım.”

Jace kaşlarını çatı. “İkimiz de aldık diyebilirim. Marc tekrar oyunda.”

Bardağımdakileri bitirip yeniden doldurdum. “Hemen dönerim. Duş almam lazım.” Ama koridora adımımı attığımda zemin gıcırdadı ve Marc bunu duydu. Muhtemelen bunun için kulak kabartıyordu.

“İkiniz toplantıyı boykot mu ediyorsunuz yoksa içeri girecek misiniz?” diye seslendi.

İçimden inledim. Marc bana ödetecekti. Önemli bir strateji toplantısında onun gibi kokarak ve beni içinde yuvarladığını tahmin edecekleri tozla kaplı olarak kendimi göstermemi sağlayacak, onu aşağılamış olmam gibi o da beni aşağılayacaktı. Henüz bilmiyorlarsa bile herkes ne yaptığımızı bilecekti.

Bir duyuru yapıyordu. Üzerimde hak iddia ediyordu. Jace ve ben bununla yaşamak zorunda kalacaktık.

Ama şansını varsa, bu anını yaşamasına izin verirsem –kinini herkese duyurmasına izin verirsem– öfkesinin bir kısmını geride bırakabilirdi. *Lütfen öfkesinin bir kısmın geride bırakabilsin...*

“Faythe?” diye seslendi babam, besbelli ki Marc’ın oynadığı oyundan bihaberdi... şimdiye kadar.

“Evet. Geliyorum.” Cesarettime kavuşmaya çalışarak boş elimle elbiselerimden biraz daha toz attım, ardından mutfağa geri girip başım dik bir şekilde salona girdim. Ya da en azından boynum bükük değildi. Jace peşimden gelip kapıda bir yere geçti. Onu hiç görmediğim kadar sinirli görünüyordu.

Marc kanepenin kolunda oturup beni izliyordu. Belli ki dünyayla barış içindeydi, en azından şu an için.

Duvara yaslanıp kolamı yudumladım ve saçlarımdan başlayıp –darmadağın olduğu kesindi– tişörtüme ve pantolonuma inen, deterjansız çıkaramadığım kirlere bakan bakışları görmezden gelmeye çalıştım. “Bu tuhaf sessizlik çok eğlenceli olsa da...” Bardağım çatlamadan önce elimi gevşetmem gerekti. “...plan nedir?”

Babam boğazını temizleyip herkesin dikkatini üzerimden çekti ve sadece kendisinin yapabileceği şekilde hepimizin odaklanmasını sağladı. “Oylama bir buçuk saat sonra başlıyor. Mevcut bir mesele olup olmadığımı sorduklarında, Malone’a karşı resmî bir suçlamada bulunacağım, ardından kanıtımızı sunacağız. Faythe?” Babam bana döndü ve yüzündeki ifadeyi okuyamadığım için ilk defa memnundum.

“Evet.” Bardağımı kahve masasının üzerine koyup montumu bir sandalyenin arkasından kaldırdım. İç cebinden temiz, dört litrelik –iki tane otuz beş santimlik gökgürültüsü kuşu tüyünü alabilecek kadar büyük olan tek ebat buydu– bir buzdolabı poşeti çıkardım ve herkes görebilsin diye kaldırdım.

Orta Güney kedileri tabii ki bunu görmüşlerdi ama Di Carlo’nun adamları görmemişti. Poşeti kahve masasının üzerine serdiğimde

daha yakından bakmak için toplandılar. “Açabilir miyiz?” diye sordu Teo Di Carlo ve babam başıyla onayladı.

“Fakat sadece bir dakikalığına. Kan zaten kuru, zamanla ve havayla maruz kalmasıyla koku azalacaktır.” Oylamadaki herkesin hiç şüphe duymadan bu tüyü kimin kanının lekelediğini anlayabilmesine ihtiyacımız vardı.

Teo kilidi dikkatli bir şekilde açtı ve poşeti burnuna kaldırdı. Nefes alırken gözleri parladı. “Kesinlikle Lance Pierce.”

Dostu olan lider adamlarından birisi kanepenin öteki ucundan, “Kokuyu buradan alabiliyorum,” diye ekledi.

“Hiç şüphe yok, Greg,” dedi Bert Di Carlo. Sesi odada gürledi. “Şimdi, Malone’un müttefikleri bariz sonucu kabul edecek olsalar da olmasalar da... Bu yine de görülmeli.”

Ve biz de en çok bu konuda endişeliydik. Michael –en büyük ağabeyim insanların dünyasında bir avukattı– bizi kanıtımızın en iyi ihtimalle ikinci derecede bir kanıt olduğu konusunda uyarmıştı. Bu sadece Lance Pierce’in bir gökgürültüsü kuşu tüyü üzerine kanını akıttığını ispatlardı, kuşu öldürdüğünü değil. Ya da bu tüye kan geldiğinde tüyün bir kuşun üzerinde olduğunu. Ama kedi adam hukuk sistemi insanlarınkini birebir yansıtmadığından bunun yeterli olacağını umuyorduk. Daha az kanıtla cinayetten yargılanmışım. Elbette ki bu suçlamada masum bulunmuşum...

“Bert, Rick ve Ed’i bilgilendirebilir misin?” diye sordu babam. “Ardından hepimiz yarım saat içinde ana evde toplanabiliriz.” Amcam Rick Wade ve Ed Taylor –sırasıyla, Doğu Yakası Gurur sürüsü ve Orta Batı Gurur sürüsü liderleriydiler– ana evin öteki tarafındaki bir kulübeyi paylaşıyorlardı.

Di Carlo başıyla onayladı ve Teo’ya kendisine katılmasını işaret ederek ayağa kalktı. Kapıdan çıkarlarken soğuk bir esiinti içeri girdi.

kışın hızla kararan gökyüzü bir saniyeliğine göründü. Saniyeler sonra ayak sesleri uzaklaşıp kayboldu.

“Herkes hazırlansın,” dedi babam, ardından takım elbisesini giymek için odasına girip gözden kayboldu.

Marc, Jace’le paylaşmamız gereken yatak odasına giderken peşimden geldi ve Jace’in çantasını yerden aldı. Jace itiraz edemeden önce Marc çantayı ona attı. “İlk duşu sen alacaksın. Acele etme.”

Jace diken diken oldu ama sadece başımı iki yana salladım. “Lütfen, Jace. Kendi Gurur sürümdekilerle savaşmaktan yoruldum. Bunu gerçek savaşa saklayalım, tamam mı?”

Jace tek kelime etmeden döndü ve tek banyoya doğru ağır ağır yürüdü.

Çantamı şifonyerin üzerine koyup fermuarını açtım. Marc odada yürüyüp kapıyı kapadığında temiz kıyafetlerimi çıkarıyordum. “Üstünü değiştirebilir ve saçlarını tarayabilirsin ama duş almaya cüret etme.”

“Ne yapmam gerektiğini bana söyleme.” Döndüm ve sert bakışlarının üzerimde olduğunu gördüm. Alnı kıışmıştı.

“Bana borçlusun. Herkes Jace’le yattığını biliyor. Dean dinleyen herkese bunun sebebinin ilgini uzun süre koruyamamam olduğunu söyleyecektir. Beni ayaklı bir alay konusu yaptın ve en azından herkesin henüz oyundan çıkmadığını bilmesini sağlayabilirsin.”

“Bu bir oyun değil, Marc.” Neden ikisi de böyle söylemeye devam ediyordu ki?

“Üçümüzün düğüm olması mı? Kesinlikle, evet, bu bir oyun değil. Bu hayatımın enkaza dönmesi. Ama barakanın içinde az önce yuvarlanmışız gibi kokarak dolaşman var ya? Bu sadece kendi kazdığın kuyuya düşmen. Bu sefer benimlesin.”

İç geçirdim ve temiz kıyafetlerimi tutarak yatağın kenarına oturdum. “İyi, eğer bu seni mutlu edecekse.”

Marc kendi elbiselerini şifonyerden aldı ve kapıyı çarparak odadan çıktı.

Temiz bir tişörtü başımın üzerinden geçirirken Jace birkaç dakika sonra geldi. Saçlarından omuzlarına sular damlarken kapıda donakaldı. “Duş almayacak mısın?”

“Yapamam.”

“Tabii yapamazsın. Bunu bilerek yapıyor. İkimizi de cezalandırıyor.”

Yatağın ucuna oturup sol çizmemi aldım. “Bunu hak ettiğimizi düşünmüyor musun? Onu aşağıladık ve bu sadece başlangıç. Herkesin arkasından neler söyleyeceğini düşünüyorsun? Birkaç saat onun gibi kokarak etrafta dolaşmam ikimizi de öldürmez.”

İşaretlenmekten nefret etmem dışında. Marc da bunu çok iyi biliyordu. Bütün amacı da buydu.

Çizmelerimin fermuarını çektim ve Jace çantasını yere bırakıp odadan sesli adımlarla çıktı.

Harika. Bu, Faythe’in kimseyi mutlu edemediği bölüm olmalı. Neyse ki, Calvin Malone için yaptığım planlarımın mutluluğuyla bir ilgisi yoktu.

Üzerimde kot pantolon, çizme ve basit, dar uzun kollu bir tişört vardı. Salondan ceketimi aldım ve grup halinde ana eve doğru yola çıktık. Hem Marc hem de Jace’in bana soğuk davranmasını bekliyordum. Ama sadece birbirlerine kısa bir süre dik dik bakmak için durup iki yanımda yerlerini aldıklarında şaşırdım. Akşam için umut vaat eden bir başlangıç değildi. Ama odaklanacak ortak bir düşmanları olduğunda, kişisel rekabet bir süre için azalacaktı.

Malone ve Mitchell’ın paylaştıkları kulübe, yanından geçtiğimizde karanlıktı ve ana eve vardığımızda en son varanların biz olduğumuzu fark ettim. Paul Blackwell’in adamlarından biri bizi kapıda karşıladı ve üç ay önce hayatım için duruşmaya çıktığım kulübenin arkasın-

daki resmî yemek odasına götürdü. Oda uzundu ve genelde boydan boya olan camlar sayesinde olduğundan daha bile geniş görünürdü. Ama on lider ve toplamda otuz altı lider adamıyla küçük ve sıkışık geliyordu. Daha önce böyle testosteron ve düşmanlık yoğunluğunu hiç hissetmemiştim.

Ve odadaki tek kadın bendim.

Odadaki üç sağlam duvara katlanan metal sandalyeler sıralanmıştı. Çoğuna kaslı erkek kediler oturmuştu. Ortadaki masada on kişi oturuyordu. Bu yerlerin dokuzuna diğer liderler oturmuştu.

Peşimden Marc ve Jace gelirken odaya girdiğimde tuhaf bir sessizlik çöktü. Gözlerimi indirmemek için uğraştım. Marc'ın hâlâ üzerimde olan kokusuna odaklanmadıklarını anladığımda bu daha kolay oldu. Beni koklama fırsatını henüz bulamamışlardı. Bu Colin Dean'in yüzümü kesmesinden beri odadaki erkeklerin yarısının beni ilk defa görüşleriydi.

Çoğu bana ne olduğunu bilmiyordu. Sorma cesaretini gösteren birkaç kişiye cevap vermeyi reddetmişim ve Dean de bu önemsiz şeyin reklamını yapmak istemiyor gibi görünüyordu. Muhtemelen onun yarasının benimkinden daha büyük olması yüzünden. Ama kasıtlı bir şekilde kesildiğim barizdi... kazara olan kesikler bu kadar düz ya da düzenli olmazdı.

Cesurca bakışlarına karşılık verip birisinin yorumda bulunması için sessizce meydan okudum. Bakışlar Colin Dean'e döndüğünde egemen dedikodu rüzgârlarının ne tarafa doğru estiğini anlayabildim. Parçaları henüz birleştirmemiş olabilirlerdi ama benzer yara izlerimiz bağlantısız olamayacak kadar aşırı tesadüfiydi.

Paul Blackwell masanın başında durdu. Bastonu sandalyesinin koluna asılıydı. Malone solunda oturuyordu ve karşısındaki sandalye babam için ayrılmıştı.

Babam yerine geçti ve Blackwell boğazını temizleyip geriye kalanların oturmalarını işaret etti. Ama sandalye için bakındığımda sadece iki tane boş sandalye olduğunu gördüm. Birisi Alex Malone ve Colin Dean arasındaydı ve diğeri Alex'in öteki tarafındaydı. Jace ya da Marc'la oturmam yerine onlardan birisiyle oturmamı sağlayarak bize tuzak kurmuşlardı. Marc, Dean ve duvar arasındaki yere oturmuştu. Bu seçeneği kaldırdığı için ona teşekkür etmek amacıyla gülümsediğimde gergin bir gülümsemeyle bana karşılık verdi.

Kasıtlı olarak Alex ve Dean arasındaki sandalyeye oturdum. Onlara gözümü korkutamayacaklarını göstermek için. İkisi de tercihimden dolayı sapık bir şekilde memnun görünüyorlardı.

Oturduğumda Blackwell konuştu. "Başlamadan önce, mevcut bir mesele var mı?" Ne planladığımızı biliyordu. Gökgürültüsü kuşları tarafından saldırıldığımızda çiftlikteydi. Malone'un bu işe dâhil olmasıyla ilgili ilk soruşturmayı başlatmıştı. Ama resmî olarak tarafsız kalıyordu. Bunun konsey başkanlığı için tek uygun davranış olduğunu düşünüyordu. En azından resmî olarak davamızı sunana kadar.

"Küçük bir meselem var," dedi babam. Calvin Malone'un yüzündeki şaşkınlık ifadesinin -kısa bir süreliğine de olsa- keyfini çıkardım.

"Devam et, Greg," dedi Blackwell.

Babam ayağa kalkıp ceketini düzeltti. "Konsey üyesi Calvin Malone'u bu kuruluşa ve üyelerine karşı ihanetle suçluyorum."

ALTI

“Ne?” Alex Malone koltuğundan, kurulu bir oyuncağın kutusundan çıkması gibi çıktı. Şaşkın, sinirli el hareketi burnumu dağıtmanın birkaç santim yakınına geldi. Ama liderinin tek bir bakışıyla sessizlik içinde köpürerek sandalyesine oturdu. Bakışları masaya yapışmıştı, babam da kendisinininkine bakıyordu. Odadaki gerginlik geri kalanlarımızı terletecek kadar hızlı bir şekilde yükselirken iki lider kusursuz bir şekilde sakindi. Kelimenin tam anlamıyla terliyorduk.

Malone sandalyesinde geriye yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Şimdi, Greg, otoriteni sorgulamamın hainlik olarak değerlendirilebileceğini pek sanmıyorum.”

“Hayır. Ama dönüşüm geçiren başka bir türle savaş çıkarmaya çalışmak sayılabilir. Özellikle de bu savaş kendi Gurur sürünün suçunu gizlemek ve benim Gurur sürümün kaynaklarına zarar vermek niyetiyle ayarlanıyorsa.”

“Greg, bunlar çok ciddi suçlamalar,” dedi Milo Mitchell, Malone’un yanındaki koltuğundan. Sanki farkında değilmişiz gibi.

“Ve çok az detay veriliyor,” diye ilave etti Nick Davidson. “Hem detay hem de kanıt sunabileceğini varsayıyorum.”

“Elbette.” Babam başıyla onayladı ve bu defa, Malone’un şaşkınlığını gösteren tek işaret gözlerini yavaşça kırpmasıydı. Tüyleri

bilmiyordu. “Sanırım hepiniz Gurur sürümün geçen hafta New Mexico’dan gelen bir gökgürültüsü kuş sürüsünün saldırısına uğradığınızı biliyorsunuzdur. Görünen o ki bölgemin hemen batısındaki kedi adam serbest bölgesinde kuşlarını geçiriyorlar. O sırada birkaç misafir ağırliyorduk...” Ağabeyimin cinayetine misilleme yapmak için Malone’un Gurur sürüsüne bir saldırı planlamada “misafirlerimizin” bize yardım ettiklerini söylemeye gerek yoktu. “...aramızdan iki lider adamını kaybettik ve birçok ciddi yaralanma yaşadık. Ama aynı zamanda bir tutsak ele geçirdik. Bu tutsak Kuş sürüsünün... öldürüldüğüne inandıkları bir üyelerinin ölümünün intikamını almak için bize saldırdıklarını söyledi.”

Belli ki suçlamalarımız karşısında soğukkanlılığını koruyan Malone yanında sessizce otururken, “Peki bu Calvin Malone’u nasıl ihanetten suçlu yapıyor?” diye sordu Mitchell.

“Söz konusu gökgürültüsü kuşunun bizim adamlarımızdan değil, onunkilerden birisi tarafından öldürüldüğüne dair kanıtımız var. Ama Calvin kendi Gurur sürüsünü korurken cinayeti bizim işlediğimizi söyleyip gökgürültüsü kuşlarını saldırımları ve Gurur sürüme zarar vermeleri için teşvik etti.”

“Bunu size gökgürültüsü kuşları mı söyledi?” Nick Davidson dirseklerini masaya koyarak öne eğildi. Kırk ikiden daha yaşlı görünüyordu ama ne de olsa birkaç yılı zorlu geçmişti. Karısını kanserden kaybetmişti ve yedi çocuklarını –küçük bir kız çocuğu da dâhil– yetiştirmek için tek başına kalmıştı.

“İlk başta değil.” Babam kuşlarını çatıp dikkatini bunların hiçbirini kendisini rahatsız etmiyormuş gibi bakan Malone’a çevirdi. “Bize Brett Malone söyledi. Sığınma talep ettikten hemen sonra. Ölmeden en fazla bir saat önce.”

Oda tamamen sessizleşti. Sanırım çoğumuz nefes almayı bıraktık. Paul Blackwell bile şaşırmış görünüyordu. Tutunmasa düşebilecek-

miş gibi kırıksık elleriyle sandalyesinin kollarını kavramıştı. Malone'u ihanetten suçlayacağımızı biliyordu ama cinayetin bu açık imasını belli ki ön görmemişti.

Calvin Malone ayağa kalktı, kahverengi gözleri parlıyordu. Avuçlarını dümdüz masaya koyarak eğildi. Babama, sanki cesur göz teması gözünü korkutmaya yetecekmiş gibi bakıyordu. "Oğlumun ölümünde şüpheli bir şeyler olduğunu mu söylüyorsun?"

Babam kararlı, sakın bir şekilde durdu. "Gerçekleri bildiriyorum. Çıkardığın sonuçlar sana aittir."

"Brett antrenman kazası sırasında öldü." Milo Mitchell sandalyesinde öne doğru eğildi ama belli ki ayağa kalkarak kendisine daha fazla dikkat çekmek istemiyordu. "Ölümü ailesi için çok zordu ve ölmüşü karalaman çok ayıp, Greg."

"Onu karalamıyorum, Milo." Babam gözlerine cesur bir şekilde baktı ve Mitchell bakışlarını kaçırdı. "Brett Malone'a sonsuz saygım var. Doğrunun yanında olmak cesaret gerektirir. Özellikle de insan kendi babasına karşı geleceksen."

Malone masanın karşısından, "Brett'in benden korkmak için nedeni yoktu!" diye kükredi. Öfkesini kaybettiğini görünce dayanamayıp gülümsedim. Özellikle de Alex sağımda irkildiğinde. O kadar katı ve gergin bir şekilde duruyordu ki onu dürtsem patlayacağına inanıyordum.

"Hem iltica etmeyi de planlamıyordu," diye devam etti Appalachian lideri. Sesi şimdi daha yumuşak çıkıyordu ama daha az coşkulu değildi. "Aksini gösterecek bir kanıtınız olana kadar, oğlumu huzur içinde yatmasına izin verip bu tartışmanın daha önemli kısmına geçmeni tavsiye ederim. Tabii öyle bir şey varsa."

Malone oturmaya başladı, ardından babam Marc, Jace ve benim Appalachian lider adamları arasına karıştığımız, odanın sonuna doğru

dönünce donup kaldı. “Ashında, oldukça ilginç bir kanıtım var.” Babam kısa bir an bana gülümsedi, ardından başıyla Marc’a işaret etti.

Marc ayağa kalktı ve odanın karşısına geçerken montunun iç cebine uzandı. Katlanmış kâğıtları babama verirken bütün gözler üzerindeydi... bakışların yarından fazlası açık bir şekilde düşmancaydı.

Marc’ı görmezden gelerek, “Bu nedir?” diye sordu Milo Mitchell. Gurur sürüsünde tekrar görev almasının gayriresmîliği tepki çekecek diye düşünüyorduk ama bu zamana kadar kimse bir şey söylememişti. Malone birkaç adamı ciddi bir şekilde yaralanmasına rağmen, Gurur sürüsüne yaptığımız gizli operasyondan bile bahsetmemişti.

Sessiz durması konusundaki teorim Malone’un her türlü itirazı geçersiz kılacak güce kavuştuğunda tam güçle üzerimize yüklenmeyi planladığıydı. Bu yüzden onun konsey başkanı olmasına engel olmalıydık.

Mitchell’in sorusunu cevaplamadan veya kâğıtları açmadan, “Calvin, Brett ne zaman öldü?” dedi babam. “Saat ve gün, lütfen.”

Bir damar şakağında gözle görülür şekilde atarken, “Bu büyük bir münasebetsizlik,” diye ısrar etti Malone. “Oğlumun trajik ölümünü panayıra çevirmene izin vermeyeceğim. Buraya oylama için geldik.”

“Böyle ciddi suçlamaları göz ardı edebileceğinizi sanmıyorum. Ve kendini savunmaya istekli olacağını tahmin ediyorum.”

“Savunacak bir şey yok. Yanlış bir şey yapmadım.”

Babam hâlâ Malone’a istikrarlı bir şekilde bakarken tek kaşını kaldırdı. “O halde soruya cevap ver. Brett ne zaman öldü?”

Malone kaskatı bir şekilde hâlâ masadan geriye çekilmiş olan sandalyesine oturdu. Blackwell soruya itiraz etmediğinde cevap vermekten başka seçeneği kalmadı. “Geçen Pazartesi akşamı.”

“Günün hangi saati?” Babam ilk kâğıdı yavaşça açtı, şimdi diğer liderin bütün dikkatini verecek kadar değeri kalmamış gibi Malone’dan ziyade kâğıda odaklandı.

“Öğleden sonra. Tam saati hatırlanıyorum. Çok sarsıcı bir gündü.”

“Karının da sarsıldığına eminim ama o saati hatırlıyor. Patricia’ya göre Brett 15.45 sularında öldü.”

Malone yavaşça başıyla onayladı, gözleri güçlkle tutabildiği bir öfkeyle kısılmıştı. “Doğru gibi. Ne demek istiyorsun?”

Babam ilk kâğıdı üste gelecek şekilde masaya koyup Malone’a doğru itti. “Bu Jace Hammond’ın cep telefonundaki son hareketlere ait bir çıktı. Kızım telefonunu birkaç tanığın önünde geçen pazar günü öğleden sonra ödünç almıştı. Altı çizili satırlar oğlunun öldüğü gün, 14.49’da yaptığı bir görüşmeyi gösteriyor. Aradığı numarayı tanıdın mı?”

Malone hayır demek istermiş gibi görünüyordu. Kendi oğlunun telefon numarasını tanımadığını söylemek istermiş gibi. Ama bunun kimin numarası olduğunu ispatlayabileceğimi biliyordu, bu yüzden sonunda başıyla onayladı. “Brett’in. Ne olmuş yani? Faythe onu aradı ve Brett muhtemelen sesini duyar duymaz telefonu kapadı.”

“Tekrar bak,” dedim, ardından kimse bana susmamı söyleyemedi hızla devam ettim. “O konuşma on yedi dakika sürdü. Bana anlattıkları hakkında tanıklık etmeyi çok istiyorum.”

“Konuşma hakkın yok,” diye patladı Mitchell, gözleri parlayarak. “Kulaktan dolma ifade kabul edilemez.”

Bu insanların hukuk sistemine benzeyen birkaç şeyden biriydi. Bunu hepimiz zaten biliyorduk. Ama Mithcell eksik bilgilendirilmişti.

Alex Malone’u ve Colin Dean’i arkamda, onları izleyemeyeceğim yerde bıraktığım gerçeğinden tamamen ürkmemeye çalışarak ayağa kalkıp Paul Blackwell’e seslendim. “Konsey üyesi, izin verir

misiniz?” dedim, en iyi, en saygılı sesimle. Asla öğrenmeyeceğimi de kim söylüyordu?

Blackwell isteksizce, kısa bir baş hareketiyle onay verdi. Aynı ayın daha öncesinde beni, Marc’ı, Jace’i ve Dr. Carver’i öldürmeye çalışıp kolumu kıran Kevin’in babası Milo Mitchell’a gözlerimi ve yorumlarımı çevirmeden önce zaferle kısa bir an gülümseme arzuma engel oldum.

“Kulaktan dolma ifade bir duruşma sırasında kabul edilemez ama konsey üyesi Malone’un çoktan söylediği gibi, kendisi bir duruşmada değil. Kendisi hakkındaki suçlamamıza bir temel olarak sadece kanıt sunuyoruz. Hem suçlamayı hem de kanıtı sunma hakkımız var. Bu konuyla ilgi birçok emsal aktarabilirim, isterseniz.”

Davaları ezberleyip Konseyin stratejimizi destekleyen bütün kararları öğrenerek tam sekiz saat boyunca Michael’la çalışmıştım. Ve bilgime karşı gelmesi için Mitchell’a sessizce meydan okudum. Gösteriş yapıp onu bir budala yerine koyma şansını vermesi için istekliydim. Serbest bölgedeki serserileri etiketlemek için Malone’la gizlice anlaşmasından sonra en azından bu kadarını hak ediyordu. Bu neredeyse Marc’ın hayatına mal olan ve serserilerin çoğunu onlarla Gurur sürüsü kedileri arasında bir barış olamayacağına ikna eden bir komplo idi.

Ama Mitchell gözlerimden gerçeği ya da kendime güvenimi – bunu da Michael’la çalışmıştık– görmüş olmalıydı. Demek ki kendine güvenle ukala olma arasında bir fark vardı. Kim bilebilirdi ki?

Her şekilde de Mitchell sadece başını iki yana salladı. “Gerekli değil.”

Bu defa gülümsememi bastırıp başımla hafifçe onayladım. Bu en yorumsuz karşılıktı ve pek çok liderin hızlı bir şekilde kusursuzca yaptığı bir şeydi. Ardından tekrar Blackwell’e döndüm. “Konsey ifademi dinleyecek mi?”

Blackwell tereddüt etti ama lider arkadaşlarından tavsiye almak için etrafına bakmadı. Konsey başkanı olarak sayılı dakikası kalmıştı ve bunu boşa harcamayacaktı. “Evet. Kısaca.”

“Teşekkür ederim,” dedim ve babam bu kadar ciddi şartlar altında gerçekten gülümsemeye cüret etmese de başını kısaca ve cesaret verici bir şekilde sallamasıyla da onayladığını gördüm. “Gökgürültüsü kuşlarının Gurur sürüme saldırdıkları gün, tutsağı şahsen iki defa sorguladım. Ondan aldığım bilgilere dayanarak konsey üyesi Malone’un Kuşları bize saldırmaları için manipüle ettiği netleşti. Gökgürültüsü kuşlarının ölümünden kimin sorumlu olduğuna dair onlara yalan söyledi.”

Başkası olsa daha nazikçe konuşabilirdi. Malone’un bir yalancı olduğunu söylemekten ziyade yanlış yönlendirdiğini söyleyebilirdi. Ama gerçekten gerektiğinde doğruyu söylemek için ender olarak şansım olurdu ve Blackwell gibi ben de bunu heba etmeyecektim.

“Bu hiç de...” diye başladı Malone ama Di Carlo boğazının gerisinden gelen tek bir boğuk sesle lafını kesti. Tam bir hırlama değildi – bu düşmanlığın açık bir ilam olarak değerlendirilirdi– ama çenesini kapamak için yeterliydi.

“Faythe’in konuşmaya hakkı var. Bırak, konuşsun.”

Di Carlo’yu öpebilirdim.

“Kuşkulandığım şeyi hem liderime hem de konsey üyesi Blackwell’e anlattım ama ikisi de kanıtım olmadan harekete geçemeyeceğimizi söyledi. Bu yüzden Brett’i aradım. Çünkü ihtiyacımız olan bilgiye erişim imkânı vardı. Ayrıca açıkçası bana büyük bir borcu vardı.” Bir serseri onu yaraladığında ve Colin Dean dönüşüm geçirip zaman harcamadan ona yardım etmeye gidemeyecek kadar korkak davrandığında, oturduğumuz yerden sadece yarım kilometre ötede hayatını kurtarmıştım.

Blackwell başıyla onayladı. “Devam et.”

“Brett ilk başta bunu yapmak istemedi, konsey üyesi Malone.” Malone’a masum, samimi bir bakış attım. Ona doğrudan seslenmemin onu sinirlendireceğini biliyordum. Ama bununla ilgili yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ayrıca doğruyu söylüyordum. “Doğduğu Gurur sürüsüne sadık kalmak istedi ama yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyordu. Sığınma istedi ve babam ona sadece kalacak bir yer değil bir lider adamı olarak da bir iş verdi. Brett kabul etti. İyi bir adamdı, konsey üyesi ve ölümüyle hepimiz bir şeyler yitirdik.”

Malone öfkesini saklamak için çok çalışıyordu ama saklayamıyordu. Yüzü o kadar kızarmıştı ki burnundaki kılcal damarların patlayacağından korkuyordum. Sandalyesinin kollarını o kadar sıkıca kavradı ki ahşap ses çıkarıp bütün bakışları bulunduğu yöne doğru çekti.

O anda, böyle küçük, kısa bir dozla olsa da intikam annemin buzlu çayından bile daha tatlıydı. Ve çok daha canlandırıcı...

Malone’un tepkisinin tadını çıkarmak için biraz fazla duraksadığımda, “Ne söyledi?” diye sordu Nick Davidson.

“Kendisinin ve birkaç lider adamı dostunun New Mexico’daki serbest bölgede olduğunu söyledi...” Duraksadım ve amcam planlandığı gibi yol gösteren bir soruyla araya girdi.

“Bekle, New Mexico’da ne yapıyorlarmış?”

Omuzlarımı silktim ve bütün konseye kafamın karıştığını gösterecek şekilde şaşkın bir bakış attım. “Bunu konsey üyesi Malone’a sormak zorundasınız. Tek bildiğim New Mexico’nun bu kısmı batı sınırlarımızın kilometrelerce içerisinde yer aldığı ve Appalachian bölgesinden yüzlerce kilometre uzakta olduğu.”

Bunun anlaşılması için birkaç saniye daha durdum. Evet, budala oluyor ve apaçık davranıyordum ama bazen bir grup lidere bilgi vermenin tek yolu buydu. Sayıları fazla olduğunda, incelikten anlıyor gibi görünmüyorlardı.

“Her neyse, lider adamı arkadaşlarıyla birlikte New Mexico’da olduğunu ve içlerinden birinin av yüzünden yaşanan anlaşmazlıkta bir gökgürültüsü kuşunu öldürdüğünü söyledi. Liderlerini çağırmışlar ve Brett babasının, konsey üyesi Malone’un, gökgürültüsü kuşları arkadaşlarını aramaya geldiklerinde kuşlara cinayeti Orta Güney Gurur sürüsü kedilerinin işlediğini söylediğini anlattı. Brett, babasının bir anlaşma yaptığını söyledi. Çiftliğimizi nerede bulacakları bilgisine karşılık, kuşlar gerçek katliam başlamadan önce dişi kedileri ona getireceklerine –elbette ki zarar görmesinler diye – dair söz vermek zorundalarmış.”

Söylediklerimi anlamaları ve tepkileri ölçmek için tekrar duraksadım. Müttefiklerimiz neyin geldiğini tabii ki biliyorlardı ve Blackwell’in iyi bir fikri vardı.

Ama Malone’un müttefiklerinin tepkileri kafa karışıklığı ve şaşkınlıktan –Nick Davidson– Milo Mitchell ve Jerald Pierce’den gelen mutlak öfkeye kadar değişiyordu.

“Brett gökgürültüsü kuşunu gerçekten kimin öldürdüğünü söyledi mi?” diye sordu Di Carlo tam zamanında. Bütün bu provalar faydalı olmuştu.

Bu defa tereddütüm gerçektir. Piercelar için kötü hissediyordum –orada olmasa bile en çok da Parker için– ve Lance Pierce’i öleceğini bilerek gökgürültüsü kuşlarına teslim etmek kararım hakkında hiç rahat değildim. Ama başka seçeneğim yoktu. Gökgürültüsü kuşları Kaci’yi tutuyorlardı ve istedikleriyle gelmezsem onu hiç tereddüt etmeden öldüreceklerdi.

Kaci’nin hayatı için neredeyse herkesinkini feda ederdim. Kendiminkini bile. Ayrıca Lance suçluydu.

Konsey üyesi Pierce’i göz ucuyla izleyerek, “Lance Pierce’ti,” dedim en sonunda.

Pierce normal olarak ayağa fırladı. Gözleri kırmızı ve nemliydi, yüzü öfkeyle alev alev yanıyordu. “Bunun için bir kanıtın yok! Hiçbir kanıtın yok!”

Bu kısım metne dayalı değildi elbette ama beklenmedik bir şey de değildi ve ekmeğimize yağ sürmüştü.

“Konsey üyesi Pierce, bunu söylediğim için gerçekten üzgünüm ama kanıtımız var.” Bunu diyerek şeffaf plastik poşeti iç cebimden çıkardım ve bunu masaya koymak için ileri yürüdüm. Pierce buna sanki pimini yeni çektiğim bir el bombası gibi bakıyordu. “Bu Brett’in sığınma karşılığında teklif ettiği kanıt. Ne yazık ki, onunla konuştuktan en fazla bir saat sonra öldü, kanıtı almaya ya da bölgeyi terk etmeye bir fırsat bulamadan önce. Bu yüzden içeri girip kendimiz almamız gerekti.”

İşte. İzinsiz giriş yaptığınızı az önce itiraf etmiştim ama bu almaya karar verdiğimiz hesaplanmış bir riskti. Tüyleri nereden aldığınızı başka türlü kabul etmemiz mümkün değildi ve planımız işe yararsa, Malone bu konuda hiçbir şey yapamayacaktı.

Pierce poşete gözlerini dikip baktı ve iki defa uzandı. Fakat iki seferde de sanki elektrik çarpmış gibi elini geri çekti. Bunu yapamıyordu. Ama Nick Davidson yapabiliirdi. Poşeti alıp açtı, ardından içindekileri dikkatli bir şekilde kokladı.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve ciddi bir şekilde Pierce’a baktı. Ardından başıyla onayladı ve Pierce’ın yüzü kıvrıştı. “Hayır...”

İfademi ve kanıtımı sunduğum için başımı omuzlarımdan koparmak istiyormuş gibi bakan Colin Dean’e tek kaşımı kaldırarak sandalyeme geri döndüm.

Davidson poşeti yanındakine verdi ve liderler tek tek tüyü kokladılar. Ne bulacağını bilen Malone ve bunu zaten koklamış olan babam ve Di Carlo da dâhil olmak üzere hepsi.

Tüy tam bir daire çizdikten sonra, masada önüne konduktan sonra Blackwell, "Calvin, bu çok ikna edici bir kanıt," dedi. "Bir duruşma gerekmesi için oldukça yeterli. Korkarım oylamayı ertelememiz..."

"Hayır." Malone tekrar ayağa kalktı. Çenesi kararlı, elleri masanın üzerinde sabitti. "Bu tamamen ikinci dereceden bir kanıt. Hiçbir şey kanıtlamıyor. Lance'in kanının bu tüye nasıl ve ne zaman geldiğini ya da bu tüylerin kime ait olduklarını bile bilmiyoruz. Tek bilebileceğimiz gökgürültüsü kuşlarının onu öldürdükten sonra bunu Lance'in kanına batırması olabilecekleri. Adaletin tarafını tutmak için bir sorumluluğumuz var ve bu adalet değil. Benim sözlerim de en az onunkiler kadar değer taşıyor."

Malone bana sakın, soğuk bir bakış atmak için duraksadı. "Dahası koca bir Gurur sürüsünü temsil ettiğimi ve daha önce herhangi bir suçtan hüküm giymediğimi ve bunların hiçbirisinin Faythe Sanders için söylenemeyeceğini göz önünde bulundurun. Yeminli ifadem bunların hiçbirisinin doğru olmadığıdır. Bir gökgürültüsü kuşuyla hiç karşılaşmadım ve dostum olan liderlerden birisini ve adamlarını satmadım. Bu tüyü gerçekten nereden aldıklarını bilmiyorum ama gökgürültüsü kuşlarından oluşan bir Kuş sürüsü işlemediği bir suçtan ötürü onu katlettiklerinde Lance Pierce'in kanına bulandığını sanıyorum. Eğer o..." Bu defa bana attığı bakış beni yakıp geçebilirdi. "...bir günah keçisi gibi onu teslim etmeseydi bunu kesinlikle yapamazlardı. Ama her şeye rağmen namuslu bir lider adamını –kendisini savunmak için burada olamayacak olan ölü bir lider adamını– cinayetten suçlayamayız. Ben yapmayacağım. Bu, konseyi aceleye getirmek olur ve hepimizin buraya gelme sebebi olan oylamayı ertelemek için yapılan girişime kanmanız beni hayal kırıklığına uğrattır."

Blackwell bastonuna dayanarak ayağa kalktı. "Calvin, bu kanıtın biraz önemi olduğunu inkâr edemezsin."

“Biraz, evet,” diye başıyla onayladı Malone ciddi bir şekilde. “Ama yeterli değil. Bu ölüm cezası gerektiren bir suçtan hüküm giymiş, sorgulanabilir ahlaki değerleri olan bir kız tarafından sunulan, en iyi ihtimalle ikinci dereceden bir kanıt. Söylediklerini olduğu gibi kabul edemeyiz ve bunu doğrulamanın tek yolu sözüm ona anlaşma yaptığım gökgürültüsü kuşunun ifadesidir.”

“Sorgulanabilir ahlaki değerler” kısmında öfkelen dim ama bununla kendimi bir aptal konumuna düşürmeden ve Marc’ı daha fazla utandırmadan savaşıpazdım. Hem şu an bundan çok daha büyük bir meseleyle karşı karşıyaydık.

Gökgürültüsü kuşlarıyla sadece yüz yüze görüşülebilirdi ve harcayacak bu kadar vaktimiz olsa bile, kuşların gerçekten de ifade vereceklerine inanmak için bir nedenim yoktu. Politik karışıklığımıza ya da kendilerini doğrudan etkilemeyen kedi adam adaletsizliklerine önem vermiyorlardı.

Beni destekleyebilecek başkası olmalıydı. Konseyin sözlerini kabul etmek zorunda kalacağı biri. Ama babam Brett’in telefonda ne söylediğini duymamıştı. Duyanlar sadece Marc ve Jace’ti ve Malone onların ifadesini benimkinden daha çok kabul etmezdi. Herkese Marc döndüğünden beri konseyin onu henüz bir Gurur sürüsü kedisi olarak tanımadığını hatırlatırdı ve önüne Jace’i çıkarırsam, Malone onun taraf tuttuğunu söylerdi ve bana herkesin önünde bir fahişe demek için kusursuz bir mazereti olurdu.

“Eğer Bayan Sanders’ın söyledikleri doğruysa, bu gökgürültüsü kuşunu sorgulamamız için karşımıza getirebilir. Değ il mi?” Malone bana beklentiyle baktı ve insanların onu dinlediklerini fark ettiğimde çok sinirlendim. Birkaç lider –Davidson ve Gardner– neye inancaklarından emin değ illermiş gibi görünüyorlardı ama Mitchell ve Pierce öfkeli bakışlarını bana doğru yönlendirmişlerdi.

Hiçbir şey söyleyemiyordum. Gökgürültüsü kuşlarının muhtemelen ifade vermeyeceklerini kabul edersem, Malone'a karşı argümanımız yıkılırdı. Ama onlara tutamayacağım bir şeyin sözünü verirsem, güvenilirliğim büyük darbe alırdı. Bu yüzden pek çok kısıtlama altında doğru gibi gelen tek şeyi söyledim. "Deneyebilirim."

"İyi." Malone üstünkörü bir şekilde başıyla beni onayladı. "Bu ifadeyi bekliyoruz, hem de en yakın zamanda. Ama bu sırada, sicilinde tek bir leke olmayan bir lidere karşı sunulan doğrulanmamış, ispatlanmamış, ikinci dereceden bir kanıta dayanarak oylamayı ertelemek için bir neden görmüyorum."

"Ama..." diye kekeledim, ellerim şaşkınlıktan dolayı soğuyordu. Stratejilerimizin hiçbirisinde Malone'un suçlamalarımıza aldırış etmeyip devam edeceğini düşünmemiştik. Kanıtımız doğruluğu ispatlanmamış değildi. Ama Marc ve Jace uygun tanıklar değildi ve başkası Brett'in telefon görüşmesini ya da Lance'in itirafını duymamıştı.

Kaci dışında...

Hayır. Onu bu işe sürükleyemezdim. Zaten genel olarak konseyden ve özellikle Malone'dan korkuyordu. O ifade verirken onunla birlikte oturmama izin vermezlerdi de. Muhtemelen aynı odada durmama bile izin vermezlerdi. Ve kendi başınayken gözünü korkutmak çok kolaydı.

Kaci'nin zihin ya da duygusal sağlığını bunun için bile feda edemezdim.

Ne düşündüğümü bilip bilmediğini merak ederek babama hüsrana uğramış, çaresiz bir bakış attım, o da Blackwell'e döndü.

"Paul, tutsağımızın kendi türümüzün bir üyesinin gökgürültüsü kuşunun ölümü için Gurur sürümüzü suçladığını bize söylediğine dair şahsen tanıklık edebilirim."

"Evet, ama bu muhbirin adını gerçekten söyledi mi?" diye sordu Blackwell hem umutlu hem de amansız görünerek.

“Hayır, ama Kuş sürüsü, Faythe’e daha sonra Malone’un kimliğini onayladı.”

Blackwell kaşlarını çatı ve alnı kırıştı. Ağzım açmadan bile neyin geldiğini biliyordum. “Üzgünüm ama haklı. Eğer suçlamalarınızı ikinci dereceden bir kanıta ve ikinci elden gelmiş, doğruluğu ispatlanmamış bilgiye dayandırıyorsan bunu kabul etmeden önce bu kanıta sahip olmalı ve söylentiyi tasdik etmeliyiz.” Sanki sözleri ağzında kötü bir tat bırakmış gibi Blackwell’in kaşları daha da çatıldı. Ancak kanuna uyacaktı. Kanun ona muğlak ahlaki topraklarda destek olurken adalet alanında onu kötürüm bırakıyordu. “Oylamaya önceden planlandığı gibi devam etmek dışında bir seçeneğimiz yok.”

YEDİ

Yavaşça ayağa kalktım, korku ve kızgınlık içimde savaşıyordu. Ellerim iki yanımda yumruk olmuştu ama sesim ve yüzüm kontrol altındaydı. Soğukkanlı ve saygılıydı, en azından dışarıdan. “Konsey üyesi Blackwell, lütfen tekrar düşünün.”

“Artık konuşma hakkın yok!” diye çıkıştı Mitchell, odanın karşısından düşmanca bakarak.

“Senin de yok.” Öfkemin itaatsiz ilk kısımları çözülmeye başladığında, bunu kontrol altında tutmaya çalışarak çaresizce tutundum. Ağzımın babamın içinden çıkamayacağı bir çukur kazmasına engel olmalıydım. Mitchell’in yüzündeki çizgilerde yazılı olan mutlak öfkeyi görmezden gelerek Blackwell’e döndüm. “Konsey üyesi, bu suçlamaların değer taşıdığını biliyorsunuz. Gökğürültüsü kuşları saldırdığında oradaydınız. Doğruyu söylediğimizi biliyorsunuz.”

Fırça gibi gri kaşlarının altında Blackwell’in bakışları sertleşti ve sunumumun mantıklı olmasına rağmen bir hata yaptığımı fark ettim. Bütün konseyin önünde hükmünü sorgulamıştım.

“Bildiğim şey,” dedi Blackwell, yaşlı sesi yıllardır duymadığım kadar sakindi, “söyleyeceğini söylediğin ve kararımı verdiğim. Konsey coşkulu ricalardan etkilenebilir ama onlar tarafından da yönetilmez. Eğer kendi kurallarımıza uymazsak, kaosa düşeriz. Bu güneyimizdeki

kanunsuz diktatörlerden farkımız kalmaz. Görgü tanığını getirdiğinde, ifadesini dinleyeceğiz ve Gurur sürünün öne sürdüğü suçlamalardan konsey üyesi Malone'u yargılayıp yargılamayacağımıza karar vereceğiz. Anlıyor musun?"

Anlıyordum. Blackwell'in *söylemediklerini* de anlıyordum... yakında idare edemeyeceği bir hukuk sisteminin düzenini korumak için gerçeği ve adaleti feda ettiğini. Blackwell ideallerine rağmen yönetimi kaybetmek üzereydi ve eğer Malone yeterli destekle oylamayı kazanırsa konseyi tamamen yeniden yapılandırabilecekti.

Bir gökgürültüsü kuşuyla –bunun olacağını varsayarsak– ifade vermek için geri döndüğümüzde Malone ifadeyi dinlemeyi reddedebildi. Şimdiki müttefikleri desteğini sürdürürse gücü neredeyse sınırsız olurdu. Bir konsey başkanından çok bir diktatör olurdu.

Özellikle de Blackwell tarafsız kalma konusunda ısrar ederse. Kanıtımızı kabul etmeyi reddetmekle, yok etmeye çalıştığı canavarı yaratıyordu. Bunu nasıl göremiyordu ki?

Ama şu an için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hemen orada savaş ilan etmeden hiçbirimizin yapabileceği bir şey yoktu. Ve bu çok büyük bir aptallık olurdu. Düşmanlarımızın sayısı bizimkilerden fazlaydı ve birliklerimizin çoğu yüzlerce kilometre ileride, çiftlikteydi.

Babam beni dikkatli bir şekilde izledi ama hiçbir işaret vermedi. Sonraki hareket için sessiz talimatlar yoktu. Benim kadar sinirlenmişti. Belki daha da fazla. O yüzden onlar mantığın sesini dinleyene kadar konuşmaya devam etmem için ısrar eden bütün dürtülerime rağmen, tek yapabildiğim başımla onaylayıp sandalyeme geri dönebilmektir.

Colin Dean sol tarafında katlanan sandalyesinin içinde mümkün olduğu kadar yer kaplamak için bacaklarını iki yana açtı. Kalçası benimkine değdi. Yeni iyileşmiş yarasını tırnaklarımla yeniden açmak istedim.

Ondan uzaklaşmaya başladım, ardından bunun Ethan'ın ölümünde, öz kardeşinin cinayetinde ve yanağımı ikiye bölen yeni yarada doğrudan payı olan Alex Malone'a doğru yaklaşmak anlamına geleceğini fark ettim. O yüzden, konsey üyesi Blackwell resmî oylamayı başlattığında sadece orada oturabiliyor, hiddetlenip dişlerimi gıcırdatabiliyor ve Dean'in bacağından benimkine sızan, hoş olmayan sıcaklığa aldırış etmemeye çalışabiliyordum.

Bu kadar büyük bir şey olduğu için açık, sözlü bir oylama yapılacaktı. Bütün liderlerin kararları kayda geçecekti. Gizli oylama yapsalardı gerçekten başarabilirdik. Malone'un zayıf müttefikleri –Nick Davidson pek sağlam görünmüyordu– işlem sırasında onunla karşılaşmak ya da taraf değiştirdiklerini kabul etmek zorunda kalmasalardı işimiz kolaylaşabilirdi.

Ya da Blackwell oy kullansaydı. Ama doğruluğundan şüpheli olsa da kararımı değiştirmede

Teker teker masanın etrafına geçtiler. Her lider bir isim söyledi. Babam ve Malone oylamaya katılmadılar ve Blackwell kendisini işlemden çekti.

Oylama Milo Mitchell'la başladı. Oğlu babam tarafından sürgüne gönderilmiş, ardından Marc tarafından öldürülmüştü. "Oyunu Calvin Malone'a gidiyor." Buna şaşırılmamıştık.

Sonra Umberto Di Carlo geldi. Masada Mitchell'ın karşısındaydı. "Greg Sanders'ı destekliyorum."

Ardından Jerald Pierce geldi. Orta Güney Gurur sürüsünde iki oğlu vardı –Parker ve Holden– ve en büyük oğlunu, Lance'i gökgürültüsü kuşları adalet sistemine yeni kaybetmişti. "Malone." Onu sarsmak ve diğer oğullarına karşı bir oğlunun tarafını nasıl tutabildiğini sormak istedim. Özellikle de Lance'in korkaklığı iki kişinin hayatına mal olduğunu ve neredeyse çok daha fazlasına mal olabileceğini düşününce.

Pierce'tan sonra Rick Wade amcam, geldi. "Oyumu Greg Sanders'a veriyorum. Onu hep destekleyeceğim." Ağlamak istedim.

Kardeşi Jamey bölgemizde Manx tarafından öldürülen Wes Gardner tek bir kelimeyle oyunu kullandı. "Malone."

Kızını kaçırılmaktan ve Amazon'da satılmaktan kurtardığımız Aaron Taylor oyunu babam için kullanarak sadakatini gösterdi.

Son olarak Nick Davidson geldi. Bir an bocalayacağını düşündüm. Son dakikada ışığı gördüğünü düşündüm. Ardından gözlerini kapayıp iç geçirdi ve şöyle dedi, "Calvin Malone."

Ve böylece adalet acıyla sızlanamadan öldü. Dört oya karşılık üç oy. Blackwell oy kullansaydı, beraberlik sağlayabilir ve bize zaman kazandırabilirdi. Ama vicdanına göre hareket etti ve bu Orta Güney Gurur sürüsü için ne kadar rahatsız edici olsa da, sonuçlara aldırmadan kararına sadık kaldığı için ona içimden saygı duyuyordum.

Fakat bir yandan da onu boğmak istiyordum.

Babamın bana neredeyse bir senedir öğretmeye çalıştığı bir şeyi aniden anladım: Gerçekten bir fark yaratmak için doğru amaç için bazen yanlış şeyi yapman gerekir.

Bunu Lance Pierce'la anlamaya çok yaklaşımışım, Kaci'yi kurtarmak için onu teslim etmem gerektiğinde. Ama Paul Blackwell harekete geçmeyi reddederek, babamın bir lider olduğum süre boyunca görmemi sağlayamadığı şeyi on dakikalık bir süre içinde kesin olarak açıklığa kavuşturmuştu.

Dünya siyah ve beyaz, iyi ya da kötü değildi. Gerçek fark yaratacak savaşlar arada kalan bulanık alanda, daha büyük iyiliğin zalimce fedakârlıklar gerektirdiği yerde yapılyordu. Amaçlar ve yöntemlerin niteliksiz gri manzara içinde sadece gölgelerden ibaret oldukları yerde.

Ve bu idealizminin ölümüydü.

Jace bir saniyeden kısa bir sürede Marc'ın peşinden ön kapıdan dışarı çıktı ve ikisi birlikte beni arayarak etrafa bakındılar. Ortak endişelerinde geçici olarak birleşmişlerdi. Beni ön verandanın solundaki duvara dayanırken buldular ve eğer zulmün çelik eldivenli yumruğu tarafından adaletin boğulduğunu görmemiş olsaydık, yüzlerindeki birbirinin aynı rahatlama ifadesi komik olabilirdi.

Melodramatik miydi? Belki. Ama aynı zamanda kesindi de. Calvin Malone dürüstlüğü sahip olmayı bırakın, tanımını bile yapamazdı.

“İyi misin?” Önce Jace merdivenlerden aşağı koştu ama ikisi de bana dokunmak için herhangi bir harekette bulunmadılar, bu yüzden ilk hareketi kimin yapması gerektiğinden emin olmayan, ortaokul dansındaki ilk üç çocuk gibi ayakta durduk.

“Hayır. Demin bunu *yaşamadık*.” Soğukta burnumu çektim.

Jace muhtemelen bana dokunmamak için ellerini ceplerine soktu. Hepimizin bir şeyleri tutmaya ya da yumruklamaya ihtiyacı vardı ama ikisi de az önce tanık olduğumuz şeyden sonra daha fazla sorun çıkarmayacaktı. “Kimse Calvin’in başta olduğunu gör lüğü için benden daha az heyecanlanamaz.”

Yan tarafımda, kulübenin duvarına dayanarak, “Bu konuda bahse girme,” diye mırıldandı Marc. Bu defa sadece birkaç santim ötedeydi. “Konsey başkanı olarak yapacağı ilk iş benden kurtulmanın bir yolunu bulmak olacak.”

“Bu kolay olmayacak.” Jace bize bakarak üstteki basamağa oturdu. “Bu çok saldırgan bir devirdi ve her adımında Faythe’in babası, amcası, Bert Di Carlo ve Aaron Taylor onunla savaşıyor. Bu da basit bir çoğunluk için bile –on oydan çok büyük önem taşıyan altı oy – Blackwell’e ihtiyaç duyacağı anlamına geliyor.”

Marc ölü çimlerin üzerinde bir çam kozalağı tekmeledi. “Paul Blackwell beni burada tutmak için parmağını kırmılatmaz, hem de Malone’un bize ne yapmaya çalıştığını bilmesine rağmen.”

Az önce yaşadığımız felakete rağmen iyimserlikle, “Evet, kımıldadır,” diye ısrar ettim. “Blackwell açık fikirli ya da yenilikçi olmayabilir ama eğer Malone en ufak bir hata bile yaparsa yaşlı adam ona karşı oy kullanır. Aslında Blackwell’in anti-Malonecu olmak için yasal nedenler *aradığına* bahse girerim.”

Marc omuzlarını silkti. “O halde Malone her zaman yaptığı şeyi yapacak... kişisel amaçlarını ahlaki açıdan iğrenç olsa da teknik açıdan geçerli yeni bir planın içinde saklayacak. Her iki şekilde de hayatlarımızı cehenneme çevirecek.”

“Biliyorum.” Başka türlü mü mümkün değildi. Ve mahvedeceği hayatlar listesinde ikinci sırada ben vardım. Tecrübelerimizden biliyorduk ki Malone mümkün olduğu kadar çok oğlunu daha sonra lider olabilecekleri Gurur sürülerinin içine evlilik yoluyla sokmak için her şeyi yapmaya istekliydi. Böylece bölgelerden oluşan pastalardan önemli ölçüde payı patisinin altına alabilecekti. Artık Brett öldüğünden beni zihninden çoktan Alex’le, en büyük oğluyla eşleştirmişti. Marc’tan kurtulmak için bölgesine izinsiz girmemizi hiç kuşkusuz kullanacaktı ve ona daha çok fayda sağlayacak bir konuma girmek için bana şantaj yapmaya çalışacaktı.

Jace’ten kurtulmak biraz daha zor olacaktı. Ne bir serseriydi, ne de huysuz bir kadın. Ailenin geri kalanıyla erkek kardeşinin ölümünün yasını tutması için annesi tarafından davet edildiğinden, teknik açıdan araziye izinsiz girmekten ötürü suçlu değildi.

Ama Malone’un, fırsat çıksa Jace’i öldüreceğini hepimiz biliyorduk. İlk doğan çocuğun öldürdükten sonra, en baştan beri hoşlanmadığı üvey oğlunu ortadan kaldırmak onu etkilemezdi bile. Özellikle de bu nefsi müdafaa ya da hukuken uygun bulunan başka bir şey olarak gösterilebilirse.

Jace iç geçirdi. İlk nefesi verandanın lambasından yayılan parıltıda görülebiliyordu. “Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı. Cal başta olduğu sürece durum kötü.”

“O halde onu kovdurahım,” diye fısıldadım, kulak misafiri olanlara karşı önlem alarak. Kendimi duvardan uzaklaştırdım. Uzaklara giden ufuk çizgisinde görebildiğim tek umut parçasına tutunuyordum. “Kuş sürüsüne geri dönüp kancaya bir şahit takalım. Şimdi, Malone gökgürültüsü kuşlarının ifadelerini yasadışı ilan etmek için bir neden bulma şansına ulaşmadan önce. Blackwell’in onu bu konuda desteklemeyeceğini zaten biliyoruz.”

“Ama en iyi kozumuzu gerçekten ifadede harcamak istiyor muyuz?” diye sordu Marc, benim kadar yumuşak bir sesle.

Lance Pierce kendisini kurtarmak için son bir gayretle gökgürültüsü kuşlarının çocuklarından birisini rehin aldığı anda, bu çocuğu kurtardığım için gökgürültüsü kuşları bana borçluydular. Ve kendilerini bana olan borçlarından kurtarmaya çok hevesliyidiler. Ama bu iyiliği saklıyor, Malone’a karşı başlatacağımız kaçınılmaz, eli kulağında olan savaşta hizmetlerini hava desteği olarak istemeyi planlıyorduk. Gökgürültüsü kuşları yırtıcı düşmanlardı ve yukarıdan gelen saldırılara karşı onları gökyüzünde vurmak dışında kendimizi savunmak için henüz bir yol bulamamıştık. Ama bana olan borçlarını bunun yerine ifade vermeleri için kullanırsak, Appalachian Gurur sürüsü ve müttefiklerine karşı olan tek gerçek avantajımızı kaybederdik.

“Bilmiyorum...” diye başladı Jace. “Eğer ifade işe yararsa ve Cal kapı dışarı edilirse, savaşmamıza gerek kalmaz, değil mi?”

“Konumunu güç kullanarak geri almaya karar verirse gerekir,” dedi Marc. “Kendisine hem lider adamı hem de müttefik topladığını zaten biliyoruz, bu yüzden tepkilere karşı savunmaya hazır olmamız gerek.”

Akan burnumu silmek için cebimden bir mendil çıkarırken bir an düşündüm. “O halde, eğer her şekilde savaşırsak, gökgürültüsü kuşlarından birisine ifade vermesini rica etmek anlamsız. Özellikle de bu savaşta onların müttefik olmasından vazgeçmek anlamına geliyorsa.”

“Kesinlikle.” Marc hâlâ fısıltıyla konuşarak kararlı bir şekilde başıyla onayladı. “Benim gördüğüm kadarıyla barışa bir fırsat verdik ve barış bize ihanet etti. Ciddileşmenin vakti geldi. Ethan’ın intikamını almanın...” Malone, Ethan’ı öldüren ve Kaci’yi almaya çalışan birliği göndermişti “...ve Malone’un zorbalığına kalıcı olarak bir son vermenin vakti geldi.”

“Ve bunun için özel kuvvetlerimizin yardımını resmî olarak almamız gerek.” Başımla onayladım, tartışmamızın ilerlediği yönden memnundum. “Bu gece ayrılabilir ve sabah ilk iş orada olabiliriz.”

“Nereye gidiyorsunuz?” Colin Dean kulübenin köşesinden çıktı ve donup kaldım. Yolculuk/görev için duyduğum heves alevlenip göğsümde öfke yangınına döndü. Tuhaf bir şekilde şiddetli mide ekşimesini andırıyordu. “Başarısızlığın acısını hafifletmek için romantik bir kaçış mı? Sadece üçünüz mü yoksa bir dördüncüyü eklemeyi umuyor musunuz? Dedikoduya göre seni tatmin etmeye devam etmek oldukça zormuş. Değil mi, Marc?”

Marc hırlayıp Dean’ın üzerine atıldı. Ben onu arkasından yakalarken, Jace onu Marc’tan ve Marc’ı saldırı suçlamalarından korumak için Dean’in önüne geçti.

“Marc, dur!” diye bağırdım. Topuklarımı onu tutmak için donmuş toprağa gömüyordum. “Buna değmez!”

Dean sadece güldü, Jace’in göğsünden sadece birkaç santim ötedeydi. Çünkü ya herhangi bir tehlikede olduğunu kabul etmekten kaçınmak ya da Marc’la dövüşmek istediğinden –ilk yumruğu Marc attığı sürece– geri çekilmeyi reddetmişti.

Birisi ciddi bir şekilde yaralanmadıkça, ara sıra yaşanan bire bir kavgalar baştakiler tarafından genellikle görmezden gelinirdi. Bazen daha sonra, daha şiddetli patlamalardan kaçınmak için kızgınlıkların açığa vurulması gerekirdi. Ve açıkçası, bazen oyun kontrolden çıkardı. Ama Marc kendisini kovması için Malone'a herhangi bir neden veremezdi. Dean de bunu çok iyi biliyordu.

"Ne, Jace'le paylaşacaksın ama benimle paylaşmayacak mısın?" Dean tek kaşını alaycı bir şekilde Marc'a kaldırdı. "Hani daha fazla insan olunca daha keyifli olurdu?"

Jace birkaç santim öteden Dean'e ateş püsküren gözlerle bakarak, "Şansım varken dilini kesmeliydim," diye homurdandı.

"Evet." Dean sırtarak başıyla onayladı. "Kesmeliydin. O zaman ikiniz de bıçağımın ucunu etrafında gezdirdiğimde göğüs ucunun ne kadar sertleştiğini duymak zorunda kalmazdınız. Eminim aslında üşümüştü. Bunun ellerimin üzerinde olmasından hoşlandığı gerçeğiyle muhtemelen bir ilgisi yoktu. Bıçağımdan bahsetmiyorum bile." Bana baktı ve onu bırakmayı bir anlığına düşünürken parmaklarını Marc'ın kolunun etrafında kıpırdandı. Dean'in yüzünün tekrar kırıldığını görmeyi *gerçekten* istiyordum. Ya da belki boynunun...

"Bu doğru, değil mi? İstedğin an beni durdurabilirdin, bu da ya yalvarmayacak kadar gururlu olduğun ya da bundan hoşlandığın anlamına gelir." Marc'ın kolu ellerimin altında gerilirken Dean'in dikkati tekrar Jace'e kaydı ve yemi yutma riskini kaldıramayacağımızı hatırladım. "Bunu sen de durdurabilirdin ama onu kesmeme izin verdin. Ne tür bir erkek hayatının aşkının kendisi izlerken lanet olası bir hindi gibi kesilmesine izin verir ki?"

Jace'in yumrukları iki yanında kasıldı ama ağzını kapalı tuttu. Benim bu kadar iradem yoktu.

"Eğer yanıma tekrar bir bıçakla gelirsen, seni öldüreceğim." Sesim sakın, net ve yumuşaktı. Sesim Dean'in bıçak kullanmasının

anısıyla hissettiğim gizli paniği açığa çıkarmıyor fakat onun öldüğünü görmek için duyduğum soğuk kararlılığı yansıtıyordu. Kendimden biraz etkilenmiştim doğrusu, tıpkı Marc gibi. Bunu anlayabiliyordum çünkü tutuşum altında biraz gevşemişti.

Dean'in gözleri kısıldı. "Kurallar değişiyor ve çok kaba bir şekilde uyandırılacaksınız, küçük kancık. Umarım direnirsin. Umarım vahşi bir at gibi gururun kırılarak ehlileştirilmek zorunda kalırsın. Ve seninle işim bittiğinde, yanağın yerine boğazını kesmiş olmamı dileyeceksin." Başımızın üzerindeki pencerelere göz atıp soğukça gülümsedi ve hiçbir şeyden korkusu yokmuş gibi kendi kulübesine doğru yürümek için döndü.

"Hayatımda hiçbir şey başaramasam da, bu piçin ölmesini sağlayacağım," diye soludu Marc.

Jace, Dean'in gidişini izlemek için yanıma gelirken, "O benim," dedim.

Ön kapı sol tarafımdan açıldı ve önce babam, peşinden Di Carlo ve adamları çıktı. "Ne oldu?"

"Sadece düşmanla biraz arkadaşlık ediyorduk," dedi Jace. "Baş edemeyeceğimiz bir şey değil."

"Dean bizi kavga etmemiz için kışkırtmaya çalışıyor." Babamın koluna girdim. Kimseyi sinirlendirmeden ya da kışkırtmadan en azından onun tesellisini kabul edebilirdim. "Malone'dan ne haber?" Resmî oylamadan sonra liderler yeni konsey başkanı konseyiyle ilk defa görüşebilsin diye adamlarını dışarı postalamışlardı. "Gerçekten dünyayı ele geçirmek için kumpas kuruyor mu?"

"Bir defada bir Gurur sürüsü." Kulübemize doğru döndüğümüzde babam iç geçirdi. Yol sadece soğuk, beyaz ay ışığıyla aydınlanıyordu. "İşleri 'yeniden yapılandırma' fikirlerinin olduğu bir listeyle hazırlıklı gelmiş."

“Fakirden çalıp zengini beslemek gibi mi?” diye sordu Marc sağ tarafımdan. Bu arada Jace’in yanımdaki yerini kaybettiği için duyduğu hüsrânın tadını resmen alabiliyordum.

“Bunun gibi bir şey.” Babam boştaki eliyle alnını ovalayıp kısık sesle konuşmaya başladı. “Eğer bu yeni teklifler geçerse, işler çok geçmeden tatsız bir hal alacak.”

“Biz de aynı şeyi düşünüyorduk.” Bakışlarımı Marc’tan Jace’e kaydırdım ve ikisi de devam etmem için başlarıyla onayladılar. “Yedek kuvvetleri çağırmanın zamanının geldiğini düşünüyoruz. Eğer sabah erkenden ayrılırsak, yarın gece New Mexico’da oluruz.”

Babam durup bize döndü. Di Carlo ve adamları etrafımıza yayıldılar. “Burada saldırmamız gerektiğini mi düşünüyorsunuz? Dağda?”

Hissettiğimden daha çok kendinden emin görünmeye çalışarak omuzlarımı silktim. “Burası tarafsız bölge, bu yüzden Malone kendi sahasında bulunmanın avantajına sahip olmayacak. Ve biz yokken adamlarımızı çağırırsanız, kuşlarla geri döndüğümüz sırada burada olabilirler. Bu da Malone’u sayıca fazlasıyla geçeceğimiz anlamına gelir. Her şey hızlı ve kolay bir şekilde bitebilir.” Yaptığımız şeyi anlamayıp adamlarından daha fazlasını getirmediğini varsayıyordum.

Babam bir süre düşündü, ardından fikrini almak için Di Carlo’ya baktı. “Tarafsız bölgede geniş ölçekli bir savaşa hiç girmedik.” Bu zamana kadar, savaş her zaman bölgesel işgaller şeklinde gelirdi. “Eğer bu manevra bizim aklımıza gelmediyse muhtemelen onun da aklına gelmez.”

Başımla onayladım, sabırsızlıktan ayak parmaklarımdan vücuduma doğru bir karıncalanma yayılıyordu. “Eğer kısa sürede harekete geçmezsek, fırsatımızı kaybedeceğiz. Malone işe Marc’ı sürgün etmekle başlayarak elimizi kolumuzu bağlamak için mümkün olan her şeyi yapacaktır.” Marc en iyi dövüşçülerimizden birisiydi. “Tekrar.” Ya da daha kötüsünü yapardı.

Di Carlo kaşlarını çattı. “Katılıyorum ama savaşa bu kadar erken girmek için gerçekten hazır mıyız?”

“Hazırız,” dedi Jace. “Sadece küçük bir yardım istememiz ve adamlarımızın geri kalanını bir araya toplamamız gerekiyor.” Kulübelerin bulunduğu tesise kadar her liderin sadece birkaç adamı liderlerine eşlik etmişti.

“Başka bir seçenek görmüyorum,” dedi babam. “Calvin masrafları idare etmek için konsey başkanlığı bütçesine ilave yapmaktan bahsetmeye başladı bile. Bu parayı daha fazla adamı işe almakta kullanacağından şüphem yok. Ve müttefiklerinin birliklerini de buna katarsak onlara hazırlanmaları için verdiğimiz her günle birlikte kazanma şansımız azalıyor.”

Di Carlo en sonunda başıyla onayladı. “Ama üçünüz New Mexico’ya doğru yola çıkmadan önce Aaron ve Rick’in de bizimle olduklarından emin olmamız gerek. Ne yazık ki bütün gece bunu konuşacak vaktimiz olmayacak. On beş dakika içinde tekrar toplanıyoruz.”

“Yarın kulübemizde öğle yemeğine ne dersin?” diye sordu babam.

Di Carlo bir süre düşündü, ardından tekrar başıyla onayladı. “Bunu iletirim ve umarım üçünüz yarın öğlen ayrılabilirsiniz.”

Babam bana, sonra Marc’a ve ardından Jace’e baktı. “Vic ve Brian’ı yerinizi alması için uçağa bindireceğim.”

Gülümsememe engel olamadım. En sonunda gerçekleşiyordu. Malone cezasını çekecekti ve sadece yarım kiloluk eti yeterli gelmeyecekti. Adalet seksen kiloluk bedeninin hepsini toprak sahiplensin diye soğuk ve ölü bir şekilde yere serilmesini talep ediyordu.

SEKİZ

“Bu kadar iyi organize olmasaydı ona deli derdim.” Amcam Rick Wade eski püskü tekli koltukta arkasına yaslandı. Kırışık alnı odadaki bütün yüzlerdeki hayal kırıklığını yansıtıyordu. Hiç kuşkusuz, benimki de dâhil. “Malone kazanacağını biliyordu ve hazırlıklı geldi. Tekliflerinin bazıları bariz bir şekilde diktatörce ama çok dikkatli bir şekilde ifade edilmişler, bu yüzden makulca itiraz etmek çok zor.”

“Evet, sahte dürüstlük hissi yaratmakta çok iyi. Bu şeytani bir süper güç gibi bir şey.” Mutfak musluğunun çatlak, paslanmaz çelik kolunu kaldırdım ve dev tencereye su akmaya başladı. Eski moda elektrikli ocakta su kaynatmak sonsuza kadar sürecekti ama kalabalık olduğumuzda yapmasını bildiğimiz en kolay yemek spagetti idi. Besleyecek fazladan boğazlar da vardı; amcam ve Aaron Taylor, ayrıca yakında New Mexico’ya gitmek için yola çıkacağımızı varsaydığımızdan benim, Jace’in ve Marc’ın yerine geçmek için o sabah uçakla gelmiş olan Vic ve Brian.

Marc ocakta sığır kıymasının olduğu iki tavayı karıştırdı. Gergindi ve Jace’le onun arasında uyumak ya da içlerinden birisini kanepeye geçmesi için ikna etmeye çalışmak yerine geceyi kanepede geçirdiğim için hâlâ sinirliydi.

Jace yağ sürdüğü ekmek dilimlerinden başını kaldırıp bana hafifçe gülümsedi. O anda Marc'ı sinirlendiren her şey onu mutlu ediyordu. Jace önceki gece üstümde *eau de Marc'* olduğu için bana hâlâ kızgındı.

"Sizce gökgürültüsü kuşlarından ifade almak faydalı olacak mı?" diye sordu amcam, pek ikna olmamış görünerek.

"Politik çözüm aşamasını geçtiğimizi düşünüyorum, Rick," dedi babam karşıdaki sandalyeden. "İşlerin bu noktaya geleceğini her zaman biliyorduk."

Umberto Di Carlo görüş alanımın dışında bir yerden, "Zamanı da gelmişti," diye gürlledi. "Kibar davranmaktan sıkıldım zaten. Herkes Cal'in Ethan'ı öldüren manevrayı yaptığını biliyor. Charley Eames ve Jake Taylor'ı öldüren..."

Aaron Taylor ölmüş oğlundan bahsedildiğinde gözlerini kırptı. Bakışlarımı acısından uzaklaştırdım çünkü benimkini canlandırıyordu.

"...ve neredeyse Kaci'nin hayatına mal olan gökgürültüsü kuşlarının saldırısından sorumlu olduğunu da biliyoruz," diye devam etti Di Carlo. Malone'un serbest bölgede etiketlediği ve/veya öldürdüğü serserilerden bahsetmiyordu bile. Bu neredeyse Marc'ın ölümüne sebep oluyordu. "Bütün bunların cezasını çekme vakti geldi. Ayak sürümeyi bırakalım ve ona bunların bedelini ödetelim. Tercihen hayatıyla."

"Daha çok katılamazdım." Babamın yorumu o kadar yumuşaktı ki neredeyse duymayacaktım ve bakışlarımı kaldırdığımda gözlerini kahve masasına dikip baktığını gördüm. Elleri çenesinin altındaydı. Adalet için istekliydi ama hiçbir sağduyulu lider sonuçlarını düşünmeden savaş istemezdi. Olası kayıpları düşünmeliydi.

Suyu kapatıp yarısı dolu tencereyi lavabodan çıkardığımda Aaron Taylor, "Malone'un, Jake'in ölümünün bedelini ödediğini görmek

istiyorum. Ama herhangi bir şeye atlamadan önce, hepimizin aynı şeyi düşündüğünü bilmem lazım,” dedi. “Savaştan bahsediyoruz. Başka bir lidere ve müttefiklerine saldırmaktan...”

“Calvin Malone’u öldürmekten bahsediyoruz.” Tencereyi tezgâhın üzerine koydum ve mutfaktan geçip bütün odayı görebildiğim kapiya gittim. Liderler kahve masasının etrafında toplanmışlardı ve Di Carlo’nun adamları uzaktaki duvarda sıralanmışlardı. “Onun *hayatını* alarak gücünü almaktan bahsediyoruz. Bunu hak ediyor ve temsil ettiği, büyüyen sorunlara tek kalıcı çözüm bu.”

Taylor sandalyesinde öne eğildi, önce bana, sonra lider dostlarına baktı. “Evet, tamam ama topyekûn savaş mı? Eğer Jake’in ölümü bana herhangi bir şey öğrettiyse o da bu kadar çok erkek kediye kaybetmeyi kaldıramayacağımızdır.”

“Malone’u işlerin başında da bırakamayız,” diye belirtti babam sakın, mantıklı ses tonuyla. “Hem hayatların hem de özgürlüğün kaybı yıkıcı olur.”

“Neden sadece Malone’u hedef almıyoruz?” diye sordu amcam kanepeden.

Tezgâhtaki açık bir spagetti kutusunu aldım. “Bunu o şekilde yapabiliriz ve şahsen Malone son nefesini aldığı anda orada olmayı çok isterim. Ama bu sadece kaçınılmazı ertelemek olur. Liderlerini öldürürsek Appalachian Gurur sürüsü ve müttefiklerinin ne yapacağını sanıyorsun? *Sizden* birisini öldürseler biz ne yapardık?”

Rick amca iç geçirdi. “Topyekûn savaş. Ama bir kere başladı mı bundan geri dönemeyiz.”

“Tabii ki.” Tencereyi ocağa yerleştirip altını açtığımda babam bütün dikkatleri kendisine çekerek ellerini indirdi ve daha dik oturdu. “Amaç da bu. Konseyin ilerlediği istikamet kabul edilemez ve bunu tekrar doğru yoluna koymak için güçlü bir şeyler gerekecek.”

“Katılıyorum.” Rick amcanın omuzları hepsinin muhtemelen hissettikleri sorumluluk yükü altında düştü. “Tek söylediğim şey bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Konsey bir daha asla gerçekten bir araya gelmeyebilir.”

“Uzun bir süredir birlikte değildi zaten,” diye belirtti Di Carlo. “Harekete geçmememiz bunu değiştirmeyecek. Malone’dan kurtulmak için bir savaş başlatırsak, bu süreçte konseyi yok edebiliriz. Ama işlerin devam etmesine izin verirsek, Malone konseyi kendi ihtiyaçlarına uyacak şekilde yeniden yapılandıracak ve kendi başına bunu etkili bir şekilde yok edecektir.”

“Buna çoktan başladı,” diye araya girdi Taylor ve ağır bakışları hususi bir ağırlıkla üzerime kondu.

“Durun bir dakika, bu ne demek?” Su dolu tencereye baktım, ardından yemeğin bekleyebileceğine karar verdim. Konsey gece geç saatlere kadar görüşmüş ve yine adamları olmadan sabah erkenden tekrar toplanmıştı. Belli ki geri kalanımız Malone’un yeni kırtasiye malzemesi tasarımıyla daha fazlasını kaçırmıştık.

Babam camlarını parlatmak için gözlüğünü çıkardı ve ancak tekrar taktığında bakışlarımla buluştu. “Oylamadan önce Calvin’in elinde politikaların değişimiyle ilgili uygulamaya konmaya hazır koca bir liste vardı ve o zamandan beri, her birini tek tek tanıtıyordu. Bu zamana kadar yaklaşık üç tanesi geçti ve her defasında Paul Blackwell’inki sonucu belirleyecek olan oydu.”

Korku midemi demir bir mengene gibi sıkı.

Ne yazık ki aralarında konuşulmamış yeni düşmanlık olmasına rağmen, Blackwell ve Malone hâlâ birkaç ideolojik görüşü paylaşıyordu. Serserilerin bir Gurur sürüsü içinde yerleri olmadığına ve bir dişi kedinin öncelikli sorumluluğunun bölgesine gelecek nesilleri sağlamak olduğuna dair inançları. Bu yüzden eğer Blackwell’in vicdanına göre oy kullanacağına güvenilirse –ve tarih öyle yapacağını

kanıtlamıştı— beni ve/veya Marc'ı incitmeye yönelik politika değişikliklerinin çoğunda Malone'u destekleyecekti.

Kahretsin. “Şimdiye kadar neler geçti?”

“Yeni liderler resmî olarak tanınmadan önce konseyin saf çoğunluğu tarafından onaylanmalı,” dedi amcam. Kaşları, yüzü içine doğru göçeceğini düşünmeme sebep olacak kadar çatıldı.

Bu beni ya da Marc'ı hedef almış olabilirdi. Jace'in ne kadar büyük bir tehlike haline geldiğini biliyorsa bu hiç kuşkusuz Jace'i de içerirdi. “Vay canına, çok ilerisini planlıyorlar. Başka neler geçti?”

Amcam iç geçirdi. “Bütün liderler, konseyin işlerine kaynak sağlayacak bir fona aylık katkı yapmak zorunda.”

“Ne çeşit işler?” diye sordu Marc, ilk kıyma tabasını süzdüğü sırada.

“Yeni ve kalıcı bir konsey genel merkezi inşa etmek, ihtiyaç duyulduğu gibi yeni adamlar işe almak...”

Öfke boğazımın gerisinde, bir hırlamanın oluşmak için can attığı yerde yanmaya başladı. “Hangi Gurur sürüsü için? Malone'un sanırım? Yeni haydutları işe alması için ona para vermemiz mi gerekiyor? Hayatta ol...”

Planlı küfrü tamamlayamadan önce, “Onun için değil,” diye araya girdi babam. “Konseyin geneli için lider adamları, bir Gurur sürüsünden fazlasını içeren herhangi bir meseleyi halletmek için. Şehir polislerimize karşı eyalet polisleri gibi olacaklar.”

“Bu doğrudan babana karşı bir hamle,” diye ekledi Rick amca. “Manx sorununu konseye bırakmak yerine kendi başına hallettiği için.”

Kalbimin hızla atmasına ve dişlerimin öfkeyle dönüşüm geçirmesine engel olmak gerçekten uğraşmamı gerektirdi. “Bu kadar mı?” Eğer bunlar Blackwell'in oyuyla geçen kanunlarsa, gerçekten ne çeşit korkunç tekliflere itiraz edeceğini sadece hayal edebilirdim.

“Bunlar şimdiye kadarki en tehditkâr olanlar.” Di Carlo elini ellili yaşlarının sonunda hâlâ gür ve siyah olan saçlarına götürdü. “Ama bu öğleden sonra bir tanesini daha tartışmamız gerekiyor...” Lider dostlarına baktı, hiçbirisi Di Carlo’nun yarım kalmış cümlesini tamamlamaya meyilli görünmüyordu.

Vücudumdaki bütün tüyler dikildi. “Ne? Yeni teklif nedir?”

En sonunda babam iç geçirdi ve dirsekleri dizlerinin üzerin-deyken öne doğru eğildi. Onu çok uzun bir zamandır görmediğim kadar karamsar ve yılmış görünüyordu. Ethan öldüğünde en azından sinirlenmişti. Onu cesareti kırılmış görmekten çok kızgın görmeyi tercih ederdim. “Faythe... Yeni teklifi ilk kızını doğurana kadar hiçbir kadının bir lider adamı olarak çalışamayacağını söylüyor.”

Hayır...

Amcam yüzümden kesinlikle net bir şekilde görülen dehşet ifadesine bir defa baktı ve hızla açıkladı. “Esasında yeni yasa hiçbir kadının yönetimde görev almasına izin verilmemesi gerektiğini söylüyor, nokta ama Blackwell inat edince Malone kız çocuk ilavesini yaptı. Ve Blackwell bunu da destekleyecekmiş gibi görünüyor.”

Tabii ki desteklerdi. Her zaman kelepçeden ziyade bir bebek bezine daha uygun olduğuma inanmıştı.

“Sorun şu ki buna itiraz etmek için iyi bir yol yok,” dedi Di Carlo. “Eğer bir tür olarak hayatta kalmak istiyorsak, *gerçekten* de ihtiyacımız olan...” Sesi kısıldı ama hepimiz bu cümlemin nasıl bitmesi gerektiğini biliyorduk.

Büyük, yaygın bir gerçeği bilerek büyümüş ve babam için çalışmaya başladığımda bir başkasını keşfetmiştim. Birincisi hayatta kalmak için Orta Güney Gurur sürüsünün onlara çocuk vermeme ihtiyaç duymalarıydı. Çünkü genetik bir sıkıntıdan dolayı, her kız çocuğu doğmadan önce genellikle dört ile altı arasında erkek çocuk doğardı. Pek çok dişi kedi gibi ailemdeki tek kız bendim. Rahmimin

eksilmesi aile ağacımın sonu ve Gurur sürümün yok olması anlamına geliyordu.

İkincisi ise –eşit derecede önemli olan şey ise– bir lider adamı ve bir gün bir lider olarak çalışmayı istememdi. Zor durumum hakkında henüz bir uzlaşma yolu bulamamıştım ve bulana kadar konsey –özellikle de şimdi konseyi Malone yönettiğinden– bunu bana karşı kullanacaktı.

Çocuk sahibi olma fikrine karşı değildim. Hiçbir zaman da olmamıştım. Ancak, bebek sahibi olup olmayacağım, ne zaman ve kimden olacağı *benim* vereceğim kararlardı ve kimsenin bu tercihleri benden almaya hakkı yoktu. Ama Malone belli ki deneyecek yeni bir yol bulmuştu.

Gözlerimi kırptım ama odayı bir türlü netleştiremiyordum. Kanım o kadar hızlı akıyordu ki bütün kulübe dönüyor gibi görünüyordu. Yanlış duyduğumu söylemesini umutsuzca dileyerek babama baktım. Malone'un beni kovdurmaya ve art arda çocuk doğurma cezasına çarptırmaya çalışmadığını söylemesini istedim.

Ama söyleyemezdi.

Öfkeme hâkim olmaya çalışarak kuru makarnaları tencerenin içine boşalttım, ardından tekrar odanın geri kalanına bakmak için döndüm.

“O halde anlaştık, değil mi? Malone ölmeli.”

Öğle yemeğinden sonra kulübe sessizleşti. Liderler bugüne kadar yazılmış en cinsiyetçi yasa teklifinin Gurur sürüsünün resmî kanunlarından birine dönüşmesine engel olmaya çalışmak için ana eve gitmişti. Sonucun çıkmasını beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Ve geleceğim hakkında düşünmek. Ve bulaşıkları yıkamak.

Teo ve Vic akşam yemeği için annelerinin tariflerinden birisini yapmaya gönüllü olmuşlardı. Teo malzemeleri almak için şehre gitmişti. Vic de görünüşte ağabeyinin hiçbir şeyi karıştırmadığından emin olmak için onunla gitmekte ısrar etmişti.

Ama işin doğrusu benim ve Jace'in yakınında olmak istememesiydi. İlişkimizi en az Marc kadar zor kaldırıyordu ve herkesin haberi olduğundan beri ikimize de tek bir medeni söz etmemişti. Sanırım Marc'a bile bir karar vermem için daha fazla bastırmadığı –ya da Jace'i öldürmediği– için kızgındı.

Jace bulaşıklar konusunda bana yardımcı olmayı teklif etmişti ama Marc ve huzuru korumaya çalışan Lucas'la gergin, açıkça düşmanca bir iskambil oyunu oynamak için onu salona gönderdim. Düşünmek için tek başıma zaman geçirmeye ihtiyacım vardı. Marc'ın sabunlu suda ellerimizin sözüm ona kazayla dokunmasını bekleyerek beni ve Jace'i izlemesini seyretmesini istemiyordum.

Bir motor gürültüsü bakışlarımı ön pencereye çektiğinde son tabağı bulaşıklığa koymuştum. Vic ve Teo Di Carlo'nun kiralık araçla dönmelerini görmeyi bekliyordum ama bunun yerine gri bir sedanın kulübe tesisi boyunca dar, çakıl taşlı yoldan yavaşça geçtiğini gördüm.

Arabayı tanıımıyordum ama şoför koltuğunda Colin Dean'in şaşırtıcı beyazımsı sarı renkteki saçlarını bir başkasının kilerle karıştırmak mümkün değildi. Ön yolcu koltuğunda ikinci ve arka koltukta üçüncü bir adam vardı. İkisi de bana doğru bakmıyordu. Ama tam kulübemizin önünden geçerlerken Dean bize doğru işaret etti ve diğer erkek kediler bakmak için döndü. Ve kalbim gerçekten tekledi.

İkisini de tanıyordum. Ön taraftaki iri adam Gary Rogers'tı. Onu hâlâ Derin Gırtlak olarak düşünüyordum. Lance Pierce'ı almak için içeri sızdığımızda Malone'un mülkünün arkasındaki ormanda onu konuşturmak için kolunu kırmıştım. Tam arkasındaki erkek kedi de Jess... bir şeydi. Jess beni yere yatırırış, ardından ellemişti. Marc da

bana dokunan başparmağını ısırp koparmış ve Jace için kazdıkları mezarın yanında kan kaybından ölmesi için bırakmıştı.

Montana'da ne işleri vardı ki? Malone fazladan güvenliğe ihtiyacı olduğunu düşündüyse bile, bu ikisi Jace'i kurtarıp Lance'i kaçırdığımız gün beni ve Marc'ı durduramadıkları için kesinlikle son tercihi olurdu. Bu da geriye burada olmaları için tek bir muhtemel sebep bırakıyordu: onlar tanıktı.

"Millet!" Musluğu çok sert çevirdim ve musluk elimi gevşetene kadar tutuşumun altında gıcırdadı.

Marc kartlarını yere indirdi ve mutfaktan salona geçerken üçüde bana baktı. "Dean, az önce Gary Rogers ve Jess -ismi neydi- ile birlikte tesise girdi. Sanırım Malone bizi suçlayacak. Yakında."

"Mantıklı." Jace kaşlarını çatı ama özellikle endişeli görünmüyordu.

"Bunu tahmin etmiştik." Marc kartlarının geri kalanını aldı ve karmadan önce vurarak desteyi düzeltti. "Geri döndüğünde babana söyleriz ama eğer saldıracaksak, aptal bir izinsiz giriş ve saldırı suçu oldukça anlamsız bir konu olacak, değil mi? Malone duruşmayı yönetecek kadar hayatta kalamayacak ki."

Ama içimi kemiren rahatsız hissi üzerimden atamıyordum. Sonraki ellerinin yarısında volta atmak için ayağa kalktım.

"Faythe..." Jace kartlarını bırakıp pencereye, yanıma geldi. Marc'ın bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum. "Bizi suçlarsa ne olacak? Sonuçta herhangi bir fark yaratmayacak. Haydi gel, pencereden dışarı bakarak kendini çıldırtacaksın."

Bana kart dağıtmaya başlayarak, "Bizi de," diye şaka yaptı Lucas. "Gel de şu ikisine bir ders vermemde bana yardım et." Çünkü oyunu Marc ya da Jace'le eşleşerek oynayamazdım.

“Affedersin.” Kanepeye oturdum ve kartlarımı aldım. Otomatik pilota bağlayarak uygun olacakları şekilde sıraladım. “Sadece resmî suçlamalarda bulunmak için neden Jess ve Gary’yi buraya kadar getirdiğini anlamıyorum. Bunun için şahide ihtiyaçları yok.”

“Belki konsey onu buna zorlamıştır, şahit olmadan ona karşı olan suçlamalarımızı değerlendirmeyi reddettikten sonra. Blackwell’in onu kendi kurallarına göre oynamaya istekli olduğunu ispatlaması için zorladığını kafamda tamamen canlandırabiliyorum.”

“Evet, sanırım. Ama bu hâlâ abartılı geliyor. Cinayet ve virüs bulaştırmaktan suçlanacağım zamanda bile, sadece bir mektup göndermişlerdi ve bizim hakkımızda bu kadar ciddi bir şeyleri de yok.” Çünkü ne araziye izinsiz giriş, ne de saldırı ölüm cezası gerektiren suçlardan değildi.

Lucas omuzlarını silkti. “Lance’in cinayetine suç ortaklığı yapmaktan suçlamayı düşünmüyorsa.”

“Mümkün değil.” Ama itirazıma rağmen bu belirgin bir ihtimaldi. “Her şeyden önce, Lance öldürülmedi... idam edildi.” Ben, Marc, Jace ve Kaci dışında onu öldürenlerin aslında gökgürültüsü kuşları olmadığını kimse bilmiyordu. “Ayrıca, bırakın öldüğünü görmeyi, ne Jess ne de Gary Lance’i aldığımızı bile görmediler.” Görevimizi tamamlamak için devam ettiğimizde onları ormanda bağlı bir şekilde bırakmıştık.

“Pekâlâ, oraya gidip Malone’a neyin peşinde olduğunu sormak istemiyorsan, beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok.” Marc, Jace’in omzuma beni rahatlatmak için koyduğu ele kaşlarını çattı. “Ve oyun oynamaktan başka. Sıra sende.”

Dikkatini vermeye çalıştım ve arka arkaya iki el kazandıktan sonra, en sonunda gevşemeye başladım... ta ki ön verandanın basamaklarında ilk adım sesleri duyulana kadar. Birkaç adım sesi daha hızla arkasından geldi.

Hiç motor sesi duymamıştık, bu da Vic'i ve Teo'yu ihtimal dışına itiyordu. Ters giden bir şey yoksa babamı ve müttefikleri de bu kadar hızlı şekilde hareket etmez veya ayaklarını bu kadar sert yere vurmazlardı.

Birlikte ayağa kalktık. Kartlar yere düştü. Marc'ın arkasındaki kahvaltı masası sandalyesi gürültüyle parke zemine düştü. Ön kapı hızla açıldı. Neredeyse şaşkınlıktan boğulacaktım, ardından da saf korkuyla.

Alex Malone kapıda durup, göğsüme bir silah yöneltti. Colin Dean beraberinde neredeyse hiç tanımadığım birkaç lider adamıyla birlikte arkasında duruyordu. Hiçbirisi önceki gece oylama sırasında tesiste değildi. Malone destek kuvveti getirmişti.

"Hey..." Marc önüme geçmeye başladı, Alex silahın güvenliğini açtığında Marc olduğu yerde kaldı.

"Hareket etme." Alex salona girdi. Adamları da arkasında yayıldılar. Hepsinin elinde tabanca vardı.

"Ne zamandan beri silah taşıyoruz?" diye sordu Jace sakın ve kısık bir sesle. Konuşarak anlaşılmayacağımız kaçaklar için ara sıra taşıdığımız sakınleştirici silahlar dışında çoğu şekil değiştiren ateşli silahlardan kaçınırdı. Bunun sebebi avcılar tarafından vurulma konusunda hissettiğimiz derine yerleşmiş bir korku ve pençe, dişler ve doğaüstü duyular bahşedilmişken silahların haksız bir avantaj sağladığına ilişkin genel olarak kabul edilmiş inançtı. Bu yüzden silah taşımak onursuz bir davranıştı.

Belli ki Malone ve adamları bu rahatsız edici onur duygusuyla ilgilenmiyorlardı.

"Konsey yeni Gurur sürüsü içi görev gücünü kullanmayı on dakika önce onayladığından beri. Alex silahını Jace'e doğrulttuğunda Dean tabancasını bana yöneltti.

Acımasız hazırlıklarından ve bu konudaki acınası öngörüş yoksunluğumuzdan afallayarak, “Onları yanınızda getirdiniz...” diye fısıldadı. İçimde çok büyük bir korku duydum, beni bütün halde yutmaya yetecek kadar büyüktü.

Dean omuzlarını silkip bana kibirli bir şekilde gülümsedi. “Hazırlıklı geldik.”

Başka nelere hazırlıklı geldiklerini merak etmeden edemedim...

“Araziye izinsiz girme, adam kaçırma, cinayet ve ihanet suçundan gözaltına alınıyorsunuz. Duvara doğru yavaşça yürüyün ve ellerinizi arkanıza koyun,” dedi Dean odadaki herkese.

“Yoksa ne olur?” diye sordu Jace. “Bütün bu tanıkların önünde bizi vurur musun?”

Dean alayla gülümsedi. “Eğer mücadele ederseniz, vurup yaramaya yetkimiz var. Bu yüzden yumruk atmaya başlamadan önce bunu aklınızda tutun.”

“Bıçak yüzünden, değil mi?” Sol yanağını ikiye kesen kalın yarayı göstererek baktım. “Kendi bıçağını tutabileceğine güvenmediler, bu yüzden sana bir silah verdiler. Bununla daha iyi olduğunu düşünmene sebep olan şey nedir?”

“Küçük, sıkı kıcını duvara dayamazsan bunu öğreniriz.”

Marc hırladı. “Ona dokunursan seni...”

“Ne yaparsın?” diye sordu Dean. “Yere kanlarını mı saçarsın? Çünkü kımlıdığının anda olacak şey aynen bu. Şimdi hepiniz duvara dayanın. Bir metre arayla.”

“Peki, ben ne yaptım?” Lucas kalın kollarını geniş gövdesinde kavuşturup odadaki herkese tepeden baktı, Dean dâhil.

“Buraya senin için gelmedik.” Alex üvey ağabeyi uzun arka duvara isteksiz bir şekilde ilerleyene kadar Jace’i silahının namlusuyla

dürttü. “Ama yolumuza da çıkmayacaksın. Duvara geç yoksa ayağında bir delip açarım.”

Lucas hırladı ama itaat etti. Bir silah yarasıyla hiçbirimiz dövüşemedik ve bu yaranın geçmesi için gereken zamanı harcamayı göze alamazdık. Gözaltına alınmamak için direnirken vurulmaktansa gözaltından kaçmak daha iyiydi.

Sonra Marc ilerledi. Tanımadığımız bir lider adamı onu göğsü duvara bakacak şekilde iterken yüzünü bana çevirdi. Marc’ı kelepçelemek için silahını pantolonunun arkasına sıkıştırmak zorunda kaldı ama boştaki üç adamdan ikisi her ihtimale karşılık gözlerini Marc’tan ayırmadılar.

“Sıra sende, Prenses.” Dean tişörtümün içini görecektik kadar yakınımaya geldi ama kıılmamayı reddettim. Kelepçelenip kendi kulübemizden bir çeşit suçlu gibi sürüklenerek çıkarılmayacaktım. “İşte bu. Dövüşsene. Dövüş de sert davranayım. Zaten mazeret arıyorum.”

“Faythe, yap şunu,” diye uyardı Jace ve bunu söylemek için kendisine mal olan şeyle birlikte sesine yansıyan acıyı duyabildim.

“Onunla yatmak için de bunu mu söyledin?” diye sordu Dean ama Jace’i değil beni izliyordu. Sonraki sözlerini söylemek için daha da yaklaştı. Silahı göğüs kafesimi eziyordu, ekşi nefesi yüzümdeydi. “Tek gereken bu mu? İyi, sert bir emir mi?”

“Siktir git,” diye fısıldadım kenetlenmiş dişlerimin arasından. Ellerim o kadar sert bir şekilde yumruk halini almışlardı ki tırnaklarım avuçlarımı kesiyordu. Odaklanmaya devam etmek için o anlık acıya yoğunlaştım. Çok sinirlenip yüzümün dönüşüm geçirmesine engel olmak için. Eğer bu olursa, Dean hiç kuşkusuz beni vururdu. Tereddüt bile etmezdi.

“Duvara dayan. Şimdi.”

“Faythe, her şey yoluna girecek,” dedi Marc gıcırdattığı dişlerinin arasından.

“Ah, hayır, girmeyecek. Hiçbiriniz için.” Dean hâlâ bana bakarken güldü. “Benim için işler iyi gidebilir. Yürüyün şimdi.”

Kımıldamadığımda kolumu çürütecek kadar sert tutup beni döndürdü ama silahının namlusunu sırtıma bastırana kadar yürümedim. Duvarı durdum ve Marc’a baktığımda –dişlerim işlevsiz öfkeyle kasılmıştı– Dean beni arkamdan itip sersemletecek kadar sert bir şekilde yüzümün bir yanını ahşap kaplı duvara bastırdı.

Gözlerimi kırptım ve oda dönmeyi kesti ama kollarını arkamdan çektikten sonra. “Anayasal haklarım hakkında bilgi vermen filan gerekmiyor mu?”

“Sana haklarını okumamdan mı bahsediyorsun?” Dean tekrar güldü. “Artık hiçbir hakkın yok. Ve çeneni açmadan önce bunu aklında tutsan iyi olur.” Soğuk metal sol bileğime, ardından sağ bileğime kapandı ve Dean kelepçeleri kasıtlı olarak sıktı. “Telefonlarını bulun.”

Alex üzerini arayamadan, “Sehpanın üzerinde,” dedi Jace.

“Ön cebimde,” dedi Marc, belli ki aynı işlemi kurtulmayı umuyordu. Tanımadığımız fedai, Marc’a uzanıp iki parmağıyla ince telefonu çıkarırken yüzünü buruşturdu.

“Peki ya sen, Prenses?” Dean kulağımın içine fısıldadı. “Eşyalarını nerede saklıyorsun?” Boştaki elini yavaşça yanıma kaydırdı ama Marc’ın yüzündeki mutlak nefret ifadesinden Dean’in benimki kadar onun yüz ifadesini de izlediğini anlayabiliyordum.

“Te voy a madrear!”²

“Ön taraftaki yatak odasında,” dedim, Dean’in elinden çekilmeye çalışarak ama tabancası arkadan kaburgalarımın bastırıp beni sabit tutuyordu.

2 (İsp.) Seni mahvedeceğim! (ç.n.)

“Doğruyu söylediğini nereden bileceğim?” Dean’in eli sol kalçama ve kot pantolonunun ön tarafına kaydı. Boş cebime hafifçe dokunup standart arama işlemine göre çok daha aşağılara daldı.

Bu defa Jace de Marc gibi hırladı ve birisi silahının güvenlik mandalını çevirdiğinde hafif bir ses çıktı.

“Doğruyu söylüyorum, bu yüzden ya beni vur ya da üzerimden çekil!” diye bağırdım, sadece iradeyle öfke gözyaşlarımın akmasına engel olarak.

“Sakinleşmelisin,” diye uyardı Dean, nefesi kulağıma değerken. “Âşıklarını kızdırıyorsun ve bunun sonu iyi olmaz.”

“Dean.” Alex Malone görüş alanıma girdi. “Telefon üstünde mi değil mi?”

“Üstünde değil,” diye patladı Dean.

Hımm... Rütbeler arasında kavga mı vardı?

“O halde ellerini kendine sakla.”

Dean bir adım geriye gitti ama silahını omurgamdan çekmedi. “Haydi, gidelim.”

Alex başıyla onayladı ve onun işaretiyle birlikte Marc’ın arkasındaki haydut onu tek kolundan tutup çevirdi ve ileri itti. Ardından ön kapıya doğru yürüttü. Sırada Jace vardı ve Dean kalan “görev gücü” üyelerine onu takip etmesi işaretini verdi. Sonuncusu Lucas’ı serbest bırakıp diğerlerinin peşinden koştu.

Dean’in silahı kaburgama battığı sırada kapıdan çıkarken döndüm ve Lucas’ın arkamızdan büyük bir şaşkınlıkla baktığını gördüm. Cüssesine ve önemli ölçüdeki lider adamlığı tecrübesine rağmen, diğerlerimiz kadar savunmasızdı. Silahlar dengeyi değiştiriyordu. Dean beni ilk basamaktan aşağı iterken, “Babamı bul,” dedim.

Lucas başıyla onayladı.

“Sanki bunun bir yararı olacak da.” Dean kolumdaki tutuşunu sıkılaştırdı ve hızlı bir şekilde kararan havada Marc ve Jace’in arkasından baktığım sırada, kulağıma fısıldamak için eğildi. “Babacığın, Cal’dan izin istemeden sıçamaz bile. Seni bu karışıklıktan da kesinlikle çıkaramaz. Senin şahsi gardiyanınım. Tek bir yanlış adım atarsan aynaya bir daha asla ağlamadan bakamazsın.”

DOKUZ

Dean beni ön kapıdan içeri ittiği sırada babam koridordan ana evin salonundaki boş salona girdi. Liderimin gördüğü şeyi anlaması birkaç saniyesini aldı. Böyle bir şey Amerikan Gurur sürülerinde daha önce hiç yaşanmamıştı.

“Baba?” Dean’den uzaklaşırsam beni vuracağından korkuyordum ve öldürücü olmayan bir silah yarası bile babamın kontrolünü kaybetmesine neden olurdu. Bu, onun da vurulmasına yol açabilirdi.

Babam gözlerini kırptı ve tekrar odaklandığında yüzü karardı, yeşil gözleri öfkeyle parlamaya başladı. “Ben kırmadan ellerini kızımdan çek.” Sesi hiç duymadığım kadar derindi ve gökgürültüsünün gökyüzünde yaptığı gibi öfkeyle yuvarlanıyordu. Dean’in bana ne yaptığını ve karşılığında benim ona ne yaptığımı biliyordu. Ve Dean’in intikam için kaşındığını da.

“Greg, bu çok aptalca bir hareket olurdu.” Calvin Malone mutfak kapısına yaslanmıştı, insanı öfkeden çıldırtacak kadar kendini beğenmiş görünüyordu. Bana, babama ve tekrar bana baktı. Sanki hangi görüntünün onu daha çok memnun ettiğine karar veremiyordu: ellerim kelepçeli bir halde olmam ve bana silah doğrultulması mı, yoksa liderimin âciz öfkesi mi. “Bu işin şiddetli bir hal alması için bir neden yok.”

“Şiddet için birkaç tane neden görüyorum.” Babam bana doğru birkaç adım attı ve Dean tabancayı sırtıma daha sert bastırdı. “Bırak onu, yoksa boğazını parçalarım.”

“Baba, dur! Silahı var.”

Diğer liderler koridordan içeri girerlerken babam odanın ortasında donup kaldı. Havayı kokladı, metal ve yağ kokularını aldığı anda gözleri karardı.

Amcam otomatik olarak babamın yanına geçerek, “Kimin silahı var? Bu da ne böyle?” diye sordu.

“Alex Malone, Colin Dean ve bir grup fedai silahlarla kulübe-mize girdiler ve bizi kelepçelediler.” Malone’u nefretim gücüyle eritmeye çalıştım ama o sadece bana bakmaya devam etti, görünen o ki o an için söyleyeceklerime izin vermekten memnundu. “Marc ve Jace neredeler?”

“Adamların iyi. Dışarıdaki depodaki kafeslerde tutuluyorlar. İçeride sadece bir tane fazladan odamız var ve ikisi de bu odayı senin almanı kabul ettiler. Sanırım cömertlikleri için minnettar olmalısın.”

“Onları orada bırakamazsın. Dışarı eksi on derece! Donacaklar!”

Malone gözlerini devirdi. “Rüzgârdan korunuyorlar ve eğer üşürlerse her zaman dönüşüm geçirebilirler. Atalarımızın hiçbir zaman elektrikli ısıtıcıları olmadı.”

“Hayır, kamp ateşleri vardı,” diye çıkıştı babam.

“Benim hâlâ merak ettiğim önemli bir şey var,” dedi Rick amca. Öfkesi neredeyse alnındaki her çizgide okunan kafa karışıklığı tarafından gölgede bırakılacaktı. “Bize birisi kısaca anlatabilir mi?”

Babam kalm kollarını takım elbisesinin ceketi üzerinde kavuşturdu. Taylor ve Di Carlo liderimle amcam arasında yerlerini alıp çok bariz bir sınır çizerlerken babam, “Dean elleri bariz bir şekilde kelepçeli olan kızıma silah doğrultuyor,” diye yanıtladı. “Eğer şimdi

onu bırakmazsa bu çok çirkin bir hal alacak.” Sesi son kısımda derinleşip fark edilebilir derecede bir kedi hırlamasına dönüştü ve boğazındaki bazı kısımların dönüşüm geçirdiğini fark ettim. Göz bebekleri de biraz... dikey görünmüyor muydu?

“Tamam. Haydi, herkes sakinleşsin,” dedi Blackwell. Başımı kaldırıp yaşlı adamın bastonuna yaslandığını gördüm. Eğer hayal etmiyorsam yüzündeki kırışıklar her zamankinden daha derin görünüyordu. Bitkin görünüyordu. “Herkes otursun, bu meseleyi çözebileceğimizden eminim.”

“Ben de oturabilir miyim, yoksa bu tabanca beni dürterek omurgamda kalıcı bir çukur açarken burada dikilecek miyim?”

“Elbette oturabilirsin.” Blackwell birkaç tekli koltuğa doğru yavaşça ilerledi ve solundakine oturmam için işaret etti.

Malone otoritesinin devre dışı bırakılmasına kaşlarını çatı ve kupasını en yakındaki sehpaı bırakıp oyuna tekrar girmek için acele etti. “Dean, silahı kaldır. Erkek kedilerle dolu bir odada herhangi bir şey deneyeceğini sanmıyorum.”

Dean tereddüt etti ve tabancayı ancak Malone onu ikinci defa uyardığında böbreğimden çekti. “Tamam. Ama umarım liderlerle dolu bir odada bir defasında yüzümü yemeye çalıştığını tek hatırlayan ben değilimdir.”

“Ah, lütfen, onu gösteri için yapmıştım!” Silahın emniyet mandalının kapandığını duyduğum anda ona döndüm. “Seni korkutup gerçeği söyletmek için.” Sadece onun için kendini beğenmiş bir şekilde güldüm. “Ve bu planlandığından bile daha iyi işledi...”

Dean bir şey söylemek istedi. Ya da bana vurmak. Bu kadarı barizdi. Ama kelepçelenmiş bir kıza vuramazdı. En azından şahitlerle dolu bir odada. Fakat o anda bütün benliğimle vurmasını diledim, böylece herkes onun gerçekte nasıl bir canavar olduğunu görebilirdi.

Blackwell imalı bir şekilde boğazını temizledi. “Bayan Sanders, rica etsem?” Başımın kısıca onayladım ve gösterdiği kanepeye doğru tuhaf bir şekilde –ellerim hâlâ arkamda bağlıydı– ilerledim. Diğer liderlerin çoğu oturmuştu. Ama babam ve üç müttefiki açık ve sessiz bir itiraz içinde ayakta durmaya devam ettiler.

Konseyl üyesi Blackwell bastonunu koltuğunun yanına dayayıp Malone’a döndü. “Calvin, neler oluyor?”

Ama Malone konuşmaya fırsat bulamadan, Lucas ön kapıdan fırtına gibi girdi ve odanın içinde birkaç adım ilerledi. “Greg amca, Faythe’i aldılar ve...” Odanın geri kalanını –kanepenin üzerinde, ellerim kelepçeli bir halde ben de dâhil– gördüğünde sessizliğe büründü. “Ah. Sanırım bunu çoktan öğrendiniz.”

“Partiye hoş geldin, evlat.” Rick amca ona buruk bir şekilde gülümsedi.

“Üzgünüm...” Lucas diğer lider adamlarıyla birlikte izlemek için odanın bir köşesine çekildi.

Malone kupasını bir sehpadan aldı ve hem anın hem de ilginin tadını bariz bir şekilde çıkararak bir yudum içti. “Marc Ramos ve Faythe araziye izinsiz girme, saldırı, adam kaçırma ve cinayete yardımcı olmaktan dolayı tutuluyorlar. Jace Hammond’ı araziye izinsiz giriş dışında, aynı suçlardan sorumlu tutuyordum. Faythe duruşması başlayana kadar burada kalacak, ardından hızla yargılanacak ve gerekli görülürse ceza verilecek.”

“Onu tutmaya hakkın yok,” diye hırladı babam. “Buna yönelik hiçbir emsal yok.”

“Bunu yasaklayan herhangi bir politika da yok. Gerçi bunun artık bir önemi de yok. Bu sabahki bir oylamanın konseye mahkemeleri görülene ve cezaları verilene kadar tehlikeli suçluları tutma yetkisi verdiğini belki hatırlarsın. Sanırım altıya dört oranıyla geçmişti.”

Babam ve müttefikleri muhalif oyları verenlerdi. Babam öğle yemeğinde belirsiz bir dille yazılan bir öneriye itiraz ettiklerini söylemişti.

“Oradaki geçerli kelime *tehlikeli*, Calvin. Faythe tehlikeli değil.”

Malone kahvesini neredeyse beyaz gömleğine tükürecekti. “Buna inanıyorsanız elinizi gösterin!”

Hiçbir el kalkmadı ve buna sinirlenmem mi yoksa son derece memnun mu olmam gerektiğinden emin olamadım.

“Dean...” Malone yeni altın çocuğuna konuşması için işaret etti.

“Konsey üyesi Sanders, kızınız beni deşmekle tehdit etti. Bıçağı olmadan.” Dean’in sahte endişe bakışı, söylemek için belli ki sabırsızlıkla beklediği lafı en sonunda söyleyebildiği için hissettiği neşeyi zar zor gizleyebiliyordu. “Alex de oradaydı... Bunun için tanıklık yapabilir.”

Dean’in elini takip edip Alex Malone’un bir noktada odaya girdiğini ve şimdi beni bariz bir beklentiyle izlediğini gördüm.

Ve kendimi birdenbire dünyanın en büyük aptalı gibi hissettim. Tekrar.

“Bana tuzak kurdular!” Alçak kanepeden kalktım –bu ellerimi kullanamadığım için basit bir şey değildi– ve birisi ani hareketimi başka bir saldırı işareti olarak anlamadan önce oturmam için babam bana zekice işaret etti. Kendimi kanepeye geri bırakmak için bütün irademi kullanmam gerekti ama bunu hâlâ yüzümde parladığını umduğum kızgınlığımdan ödün vermeden yaptım. Dean’e gözlerimi diktim ve dişlerimin dönüşmesi için hissettiğim arzuyu sessizce bastırdım. “Beni kasıtlı olarak kışkırttın, çileden çıkarmaya çalıştın!” Elbette ki ben de aynı şeyi yapıyordum, bu yüzden bana tuzak kurulması konusunda aslında benimkinin başarısız olduğu yerde onun entrikasının başarılı olduğu gerçeği karşısında duyduğumdan daha az üzüntü duyuyordum. “Ayrıca buraya geldiğimden beri beni tehdit ediyorsun!”

Dean tamamen boş bir yüz ifadesiyle bakışlarımla buluştu. “Ne hakkında konuştuğuna dair hiçbir fikrim yok.”

Malone, pisliğin kötü oyunculuğunun durumu lehime çevirmesine fırsat vermeden ilgiyi Dean’dan akıllıca çekerek, “Buradaki asıl konuya geri dönelim,” dedi. “Ve bu da Bayan Sanders’ın kısmi dönüşüm yeteneğini –bu bütün toplumun daha iyi silahlara sahip olması için lider adamlarına öğretiyor olması gerektiği bir beceri– adamlarımdan birisine işkence etmek ve onu öldürmek için kullanmakla tehdit ettiği gerçeğidir.”

Ani bir sıcaklık yanaklarımı yakarken, “Böyle olmadı!” diye ısrar ettim. Ne söylersem söyleyeyim Malone’un müttefiklerinin çoğu bana inanmayacaktı. İnananlarsa suçlu olayım ya da olmayayım mahvolduğumu görmeye hevesliydim.

“Böyle demek istemediğini biliyorsun,” diye ısrar etti amcam. “Faythe üzgündü ve kulağıma Dean onu kışkırtıyormuş gibi geliyor.”

“Ah, böyle demek istedi.” Dean’in sesindeki gerçek kesinlik tonu dikkatimi tam zamanında çekti ve tişörtünü kaldırıp kendi bıçağını ona sapladığımda oluşan beş santimlik, kalın yarayı açığa çıkardığını gördüm. “Başladığı şeyi bitirmek istiyor.”

Odada herkesin soluğunu tuttuğu duyuldu. Dişlerimi o kadar sert kenetledim ki çenem acıdı. Bildiğim kadarıyla Malone dışında Dean’in bıçakla yaşadığı talihsizliği bilen diğer tek lider babamdı ve yarayı aşımda hiç görmemişti. Kabul etmem gerekiyordu, oldukça kötü görünüyordu. Bir kedi adamın hızlandırılmış iyileşme becerisiyle bile bir haftalık yara dokusu hâlâ kalın, pembe ve korkunçtu.

“Bu yüzden mi yüzünü kestin?” diye sordu Blackwell. Görünen o ki herkes kadar dehşete düşmüştü.

“Hayır! Tam tersiydi!” diye bağırdım. Sanki *Dean midesine bir bıçak darbesi aldıktan sonra ayağa bile kalkabilecekti de!* “Yüzümü kesti ve devam etmekle tehdit etti. Ben sadece...” Kendimi suçlu çıkar-

maktan korkarak cümleyi tamamlamadım. “Konsey üyesi Blackwell, onu üç ay önce kovduğundan beri Dean peşimde.”

“Detaylara girmenin sırası değil,” diye ısrar etti Malone. Dean’in gösterisinden ziyade açıklamamı yarıda keserek. “Duruşma sırasında kendini savunma fırsatı olacak.”

“Ne? Duyarlarsa gerçeğe inanacaklarından mı korkuyorsun?” Ama kimse beni dinlemiyordu. Beni kelepçelerden kurtarma gücü olan kimse, en azından. Hepsi Dean’in yarasına bakıyordu.

“Calvin, lojistik açıdan bu mantıklı değil,” dedi babam. Bugüne kadar takip etmeye çalıştığım en anlamsız tartışmaya yeniden mantık getirilmesine sevinebilirdim. “Kabinler sadece üç gün daha bizim ve süreyi uzatmak hem zaman hem de parasal açıdan çok pahalı olacaktır.”

Malone kupasıyla birlikte ayağa kalkıp mutfağa doğru ilerledi. “Kesinlikle haklısın. Tek mantıklı çözüm çok acil bir duruşma yapmak.”

“Ne kadar acil?” diye sordum, korkunç cevabı zaten bilerek.

Konseyin yeni başkanı elinde kahve sürahiyle tamamen bana doğru döndü. “Yarın.”

“Hayır!” diye bağırdı babam ve gözlerini kapadığı sırada ona baktım. Muhtemelen içinden sayıyordu. Gözlerini açtığında sakindi ve kontrolü tekrar elindeydi. Gerçi bunu nasıl başardığını anlayamıyordum. Odayı öfkeden kıpkırmızı, ince bir tabakanın ardından görüyordum. “Kesinlikle olmaz. On iki saat içinde nasıl bir savunma hazırlamamız gerekiyor ki?”

“Ah, bunun nasıl bir sorun olacağını anlayamıyorum. Faythe’in tek yapması gereken gerçeği söylemek, tanık olarak çağrılacak herkes zaten burada.”

Çenem acı verecek şekilde kenetlendi. Muhtemel tanıklardan doğruyu söylemesi olası olanlar Marc ve Jace’ti. İkisi de aynı suçlarla

karşı karşıya olduklarından ifadeleri muhtemelen yanlış ve çıkarıcı olarak görülecekti. Böylece kabul edilmez bulunacaktı.

“Ama bence buradaki en önemli olayı kaçıyorsunuz,” diye devam etti Malone. Kahvesini koyarken hepimize sırtı dönüktü. “Hızlı bir duruşma herkese faydalı olacak. Konsey zaten toplandı ve kabinlerimizin parası verildi. İlave seyahat ve konaklama masrafindan kurtulacağız, işimizden ve ailelerimizden ayrı geçireceğimiz zamandan bahsetmiyorum bile.” Elinde sütsüz bir kahve kupası varken en sonunda odaya doğru döndü. “Ve gerçekten, en az zahmetle bu karışıklığı toparlayabilecekken kim burada zaman ve para harcamak ister ki?”

Çok güzel bir konuşma yaptığını kabul etmem gerekiyordu. Hazırlanmak için bana zaman vermeye fazlasıyla istekli olan liderler bile zamanlarını ve paralarını “harcamak” istediklerini kabul etmeyeceklerdi.

“Bahsettiğin bu ‘karışıklık’ benim hayatım!” Ellerim arkamda yumruk haline geldiler ve kelepçeleri kullanma kararının çok kasıtlı olduğunu anladım. Koli bandını ya da hâlâtı bir elimi kısmen dönüştürerek kesebilecekken, çeliği kıracak kadar güçlü değildim. “Her nedense burada kendi adamlarından birisi otursaydı adalet için bu kadar acele edeceğinden kuşku duyuyorum.”

Malone tek kaşını kaldırıp hafifçe gülümsedi. “Bayan Sanders, konsey başkanının yanlış olduğunu mu söylüyorsunuz?”

Evet. Söylediğim tam olarak buydu ama bunu kabul etmeyecek kadar akıllıydım. Bunun yerine babamı izleyip soğukkanlılığımı inceledim ve kendim için birazını ödünç almaya çalıştım.

Serinkanlı ve sakin olmak, yarısı beni sakat bırakmak ya da babamla bir kavgaya girmek için bir mazeret arayan liderlerle dolu bir odaya hitap etmek için tek yoldu. Ve dövüşmeyi ne kadar çok istersem isteyeyim –dönüşüm geçirip birisini parçalamak için ger-

çekten ölüyordum— şu anda bir savaş başlatmanın zamanı olmadığını benim bile kabul etmem gerekiyordu. Ellerimde kelepçe varken, en iyi iki dövüşçümüz depo kulübesinde kilitliken ve adamlarımızın çoğu ülkenin dört bir yanındaki çeşitli Gurur sürülerine dağılmışken olmazdı.

Uzun, yavaş bir nefes aldım. “Bu kadar önemli bir şeyi aceleye getirmenin... akıllıca olmadığını söylüyorum sadece.”

Malone gerçekten gülümsedi. Eğlencesini paylaşıp paylaşmadıklarını görmek için odadaki müttefiklerine baktı. “Alakan için teşekkür ederim. Eminim hepimiz bilgeliği neyin oluşturduğuna dair sahip olduğun değerlendirmelerinle çok ilgileniyoruz.”

Kalleş. Yüzümün öncekinden daha bile çok kızardığını hissettim.

“Şimdi, Dean, Bayan Sanders’ı odasına götürebilersen...”

Colin ayağa kalktı ama ben itiraz ettim, bu yüzden tek kolumdan tutup beni yukarı çekti.

“Dur.” Babam dosdoğru Malone’un yoluna çıktı. “Onu burada tek başına bırakmayacağım.”

“Elbette!” Malone tüylerimi kabartacak kadar önemli değilsin rutini üzerinde aşırı bir şekilde çalışarak kupasından bir yudum daha aldı. “Silahlı koruma altında olacak.” Dean’e doğru işaret etti. Dean’in eli kolumun etrafında sıkılaştı ve kanım dondu.

Dean’in *altında* olmayacaktım, silahlı olsun, olmasın hiçbir anlamda.

Malone’a bakmak için Dean’in tutuşunda dönerek, “Bu açık bir çıkar çelişkisi!” diye ısrar ettim. Serinkanlı ve sakin olmak ancak bu ana kadar devam edebilecekti. Bir elinde tabanca ve omzunda kadın düşmanlığı markası olan bir psikopat tarafından kelepçeli bir halde tutulurken, kontrollü bir dış görünüş beni eziyet görmekten kurtarmayacaktı. “Dean’i bıçaklamaktan dolayı da mahkemedeyim ve siz

ona bir tabanca ve odamın anahtarını mı vermek istiyorsunuz? Belki aynı zamanda beni bağlamayı, soymayı ve göğsüme koca, kırmızı bir hedef koymayı da istersiniz!”

“Konseyin görev gücü üyelerinden birisinin tarafsız kalamayacağı ve öfkesine hâkim olamayacağını mı ima ediyorsun?”

“Bunu açık açık *söylüyorum!*” Kolumu Dean’in elinden çektim ve Malone itiraz edemeden, Blackwell’e, önemli her şeydeki fiili olarak belirleyici oy sahibine döndüm. “Bakın, konsey üyesi Blackwell, Dean’i kendi bıçağıyla aslında isminin baş harflerini göğsüme kazımasın diye bıçakladım.”

Lider adamlarından birkaç tanesi gerçekten soluklarını tuttular... ya bana inandıkları ya da liderlerle dolu bir odada böyle açık bir yalan söylememden etkilendikleri için. Blackwell resmen irkildi, bu yüzden devam ettim ve dönerek söyleyeceklerimi bütün odaya yönlendirdim.

“İnanacak iki seçeneğiniz var. Ya beni kestiğine ve kendimi savunduğuma inanabilirsiniz. Bu da Colin Dean’in ne kadınların ne de silahların yakınına gitmesine izin verilmemesi gerektiğini ispatlar...”

Dean kolumu tekrar tutacak gibi oldu ama ondan kaçtım ve beni tutan amcama doğru tökezledim. Bu sırada bile konuşmaya hızla devam ediyordum, kelimeler ağzımdan neredeyse anlaşılmayacak hızla dökülüyordu. “Ya da onu hiçbir iyi neden olmadan bıçakladığıma, sadece ayağa kalkacak gücü olduğuna değil, göğsünden silahı çekecek, beni yerde tutacak ve karşılık olarak yanağımı kesecek güce de sahip olduğuna inanabilirsiniz. Şahsen bu açıklamanın mantığa aykırı olduğunu düşünüyorum ama bu versiyona inanmayı seçerseniz, o zaman yanağımdaki yara izi Dean’in tarafında soğukkanlı bir intikamdan başka bir şey olarak görülemez. Beni onunla yalnız bırakırsanız bunu tekrar yapmasına ne engel olacak? Kendimi koruyamadığım için bu daha bile kolay olacaktır.”

Son sözcüğüm kaybolduğunda odayı sessizlik kapladı. Babamın müttefikleri kızgın görünüyordu. Blackwell ikna olmuş görünüyordu. Ve Malone'un birkaç müttefikinin bile... kafası karışmış görünüyordu. Bu şartlar altında ancak bu kadarını umabilirdim.

“Bu çok saçma...” diye başladı Malone ama Blackwell bastonunu kararlı bir şekilde yere koydu ve Malone'un lafını keserek ayağa kalktı.

“Haklı,” diye duyurdu. “Bir karara varana kadar, Bayan Sanders ve Bay Dean'in birbirlerinin yakınında olmaması gerektiğini düşünüyorum. Calvin, onu koruması için başka birisini görevlendir yoksa güvende olduğundan emin olmak için bizi bütün gece burada kilitlenmiş bir oylama için tutarım.”

ON

“Bu kelepçelere gerçekten ihtiyacımız var mı?” Bileklerimdeki acıyı ve parmaklarımdaki karıncalanmayı gidermeye çalışarak ellerimi döndürdüm. Ama sonunda sadece omuzlarımı zorladım. “Dean bunları çok sıkı bağladı ve ellerim uyuşuyor.”

Alex bana bakmadı bile.

Sağdaki ikiz yatağın ucuna oturup öfkemi altımdaki soluk, taşra-nın ekose yatak örtüsüne Zen’e benzer bir konsantrasyonla bakarak kontrol altına almaya çalıştım. Ne yazık ki taşra dekorunu rahatlatıcı bulmuyordum. Aslında bende kara tahtada tırnak sesinin etkisini andıran bir etkisi vardı. Daimi gardiyanım Alex Malone’un da öyle.

Alex kapının sağındaki düz arkahlı sandalyede oturuyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, son baktığından beri gözümü bile kırpmadığımdan emin olmak için birkaç saniyede bir bana doğru bakıyordu. Arada sırada sandalyesinde kıvranıyor, rahat bir pozisyon arıyordu. Kot pantolonunun arkasına sıkıştırılmış o silahla bunu bulamayacaktı.

Silahtan kurtulmak için konuşmuş, silahın ve kelepçelerin abartılı olduğunu savunmuştum. Malone’un benim için bu kadar tedbir alın-ması gerektiğini kabul etmeye isteksiz olacağımı umuyordum. Bunun

yerine bana silahsız bir gardiyandan kaçmaya çalışmayacağıma dair yemin etmeye istekli olup olmadığını sormuştu.

Apaçık yalan söylemeye olan isteksizliğim tarafından engellenmiştim...

Bazen iyi adamı oynamak fayda sağlamıyordu. Ve işin kötü kısmı da, en sonunda düşman tarafından ciddi bir tehdit olarak algılanma başarısının keyfini çıkaramayacak kadar sinirli olmamdı. Vurulma riski insanda hiç keyif bırakmıyordu.

Ama işin iyi yanı –pekâlâ, tamamen hüznülmü olmayan yanı– Malone kadınların lider adamı olmalarına izin verilmemesinin nedeni olarak kadınların doğuştan gelen güçsüzlükleri olduğunu bir daha asla söyleyemeyecekti. Gözaltına alınmamda çıkardığı yaygaradan sonra bunu yapamazdı.

“Hey, pislik, senin gözetimindeyken kalıcı sinir hasarına maruz kalırsam baban ne diyecek?” diye sordum, hâlâ kollarımdaki acıyı gidermeye çalışırken.

Alex’in soğuk bakışları en sonunda benimkilerle buluştu. “Şöyle diyecek, ‘İyi ki ona elleri için ihtiyaç duymuyoruz.’”

Her neyse. Bu tehdit beni uzun zamandır korkutmuyordu. “Vay canına. Bozuk plak gibisiniz. Kadınları bayılıp mağaraya geri sürükleyelim rutininden hiç sıkılmaz mısınız? Çünkü yemin ediyorum, Cro-Magnonlar bile incelikten daha iyi anlıyordu.”

Alex cevap vermedi ama yanıt açıldı. Bundan asla sıkılmazdı çünkü tek bildiği buydu. Muhtemelen babasının tek konuştuğu ve planlar yaptığı şeydi.

Yönetim sistemimiz oldukça bozuktur. Liderler genellikle erkekti fakat bölgeler babadan oğula değil, anneden kıza geçerdi. Bu bölgelerden birisinin lideri olmak için tek yol o bölgede doğmuş olan dişi kediyle evlenmekti.

Ne yazık ki bütün sistemin gücü bölgesini yönetmesi için her dişi kedinin doğru erkeği seçmesine dayanıyordu. O erkek hakkında şahsen ne hissettiğine bakmaksızın. Bazen bir dişi kedi iyi donanımlı bir erkeği sevecek kadar şanslı olurdu. Bazen sevgi, evlilikte birkaç yıl geçtikten sonra gelirdi, ortak Gurur sürüsü üyeleri ve çocukları olduğunda. Bazen sevgi hiç gelmezdi. Ama en kötü senaryo, bir dişi kedi aşk için evlendiğinde ve seçtiği adam Gurur sürülerini yönetecek kadar güçlü olmadığında yaşanırdı.

Bazı insanlar Jace'in anne babasında da bunun yaşandığını düşünüyordu. Jason Hammond'ın çok güçsüz olduğunu ve bu yüzden evlendikten en fazla dört yıl içinde öldüğünü, karısını Calvin Malone gibi acımasız, güce aç, özenti despotların tekliflerine karşı hassas bir şekilde bıraktığını söylüyorlardı.

"Bütün bunlar ne zaman başladı ki? Bu 'kadınları yönet, dünyayı yönet' teması?" Dikkatini çekmeye çalışarak Alex'in en yakınındaki yatağın köşesine doğru tuhaf bir şekilde kaydım. Ama ondan tek alabildiğim şey kısacık bir bakıştı. "Manx'le başladı, değil mi?"

Manx ortaya çıkmadan önce "ekstra" dişi kedi yoktu, kuzenim Abby ve ben ülkedeki tek uygun ama sahipsiz dişi kedilerdik. Abby hâlâ lisedeydi ve Brett Malone'un evlilik teklifini yıllar önce reddetmiştim. Bu yüzden Malone'un hırsı kader tarafından geçici olarak engellenmişti.

Sonra Manx gelmişti.

"Baban onu hedeflerine hızla ulaşmak için bir yol olarak gördü, değil mi?" Manx hem hamile olması hem de cinayetten aranması nedeniyle sahipsiz ve hassastı. Malone için mükemmel bir avdı. "Karşısına birden fazladan bir kadın çıktı ve doğuştan gelen hakla -ya da saf, katıksız açgözlülükle- öyle ya da böyle onun olmalıydı, değil mi?" Neyse ki Malone oğulları aracılığıyla vekâleten yaşamaya

istekliydi. Yoksa iğrençlik faktörü dayanılmayacak kadar fazla olurdu. “Ve sonra Kaci ortaya çıktı.”

Kaci başta aylarca tek başına yaşadığı için yetersiz beslenmişti, kendi türü hakkında bilgisi olmadığı için kafası karışmıştı ve ilk dönüşümünde yanlışlıkla annesi ve ablasını öldürmesinin travmasını yaşıyordu.

Malone bu noktada koronun ismini söylediğini duymuş olmalıydı. Manx duruşmasından ve pençelerini kaybettikten sonra savunmasızdı, bebeğini korumak için çaresizdi. Kaci gençti ve uyum sağlaması için manipüle edilebilecek kadar korkuyordu.

“Baban üçte iki yaptı, değil mi?” Ama Alex hâlâ beni görmezden geliyordu. “Bu da her şeyin bende biteceği anlamına geliyor.”

Malone’un patisindeki diken gibiydim. Planındaki ölümcül kusur. Tehdit edilemiyor, yönlendirilemiyor ya da itaat etmeye zorlanamıyordum. Adil bir dövüşte kendimi koruyabilirdim. Ve sadece kendim için değil ama Manx ve Kaci’yi korumak için de dövüşmeye istekliydim. Malone’un bir kadında nefret ettiği her şeydim –korktuğu her şey olduğumdan bahsetmeye de gerek yoktu– ve irademi kırmaya ya da beni öldürmeye kararlıydı.

Ama ona verecek haberlerim vardı. Alex Malone bunlarla başa çıkabilecek kapasitede değildi. Buna rağmen beni en son girdiğim hücreden kurtarabileceğini umuyordum. Ya da en azından kelepçelerden.

“Öyleyse... Kıç yalayıcılığı profesyonel olarak yapmaya kaç yaşında karar verdin?”

Alex’in başı bu defa döndü ve bana bakarak gözlerini devirdi. “Bana hakaret etmek seninle konuşmamı sağlayamayacak.”

Yine de sesini duymuştum...

“Sanırım benimle konuşmak istersin. Beni baştan çıkarıyor filan olman gerekmiyor muydu? Dehşet gerdek gecemize giden yolda te-

kerlekleri yağlaman?” Odaya bakıp, alışkanlıktan potansiyel silahların listesini yaptım. Ellerim olmadan kullanabileceğim hiçbir şey yoktu. “Ya da baban bu konudaki fikrini mi değiştirdi?”

Alex küçümseyerek güldü. “Babam fikrini asla değiştirmez.”

“Ah, bu doğru. Baban duvarın eninde sonunda yıkılacağına ikna olmuş bir şekilde başını tuğla bir duvara defalarca vuracak türden birisi. Ama yıkılacak olanlar tuğlalar değil, Alex. Neyse ki bu karakter kusurunu almamış gibi görünüyorsun... senin sorunların başka türlü.”

Gözlerini devirdi ama onu sinir ettiğimi anlayabiliyordum. “Bu seni buradan çıkarmayacak. Hem ben sorunlu değilim.”

“Doğru. O halde, merak ediyorum... omurgan olmadan dik yürümek zor mu?”

Alex ateş solumaya hazır görünüyordu, bense gülmek istedim. Kızdırılması çok kolaydı! Elbette sadece on sekiz yaşındaydı; elbette öfkesi zaman içinde tecrübeyle dengelenecekti. Tabii bundan önce ben onu öldürmezsem. “Sinir bir cadaloz olduğunu sana kimse söyledi mi?”

“Bu kulağa *tanıdık* geliyor.” Parmaklarımı esnetmeye çalıştım, uyuşmayı geçirmeye çalışıyordum. “Ama demek istediğim hâlâ geçerli. Ya hiçbir zaman kendine özgü bir fikri olmamış bir moronsun ya da ne düşündüğünü söylemekten çok korkan bir korkaksın.”

Alex kaşlarını çattı. “Ne düşündüğümü sanıyorsun?”

“Benimle gerçekten evlenmek istemediğini. Sanırım bu babanın büyük planı ama sen bu konuda çok coşkulu değilsin.” Omuzlarımı silktim. “Demek istediğim ben bir cadalozum. Bu tamamen resmîleşti. Ne çeşit bir adam sinir bir cadalozla evlenmek ister ki?”

“Lider olmak isteyen türden biri.” Alex şifonyere doğru ilerledi ve beyninin sahip olmadığı bir cevap içeriyorlarmış gibi ellerine bakarak yarı yarıya şifonyerin üstüne oturdu.

“Evet, pekâlâ, bu işin deli olunacak türden bir iş olmadığını düşünmeye başlıyorum.”

“Babanın yaptığı şekilde değil,” dedi ve şu soğuk, sert gözlerle birlikte alaycı gülümsemesi geri gelmişti. “Ama faydaları kulağa oldukça iyi geliyor.” İmalı bakışı tecrübesizdi ve gözlerimi devirmeden edemedim.

“Neden bir erkek kediyle yaptığım bütün konuşmalar seksle ilgili olarak bitiyor?” Tekrar yatağa kaymaya çalıştım ve dengemi sağlamak için ellerim olmadan neredeyse düşünüyordum. “Ve cidden, bundan elde etmeyi beklediğin tek şey buysa, sana söylemem gerek, yatmak için daha kolay yollar var. Babana cehenneme gitmesi gerektiğini söyleyebilirsin. Kesinlikle emin olduğum bir şey varsa, bu da hayatını anne babanı memnun etmek için yaşamak zorunda olmadığını. Ya da kimseyi. Bu senin hayatın.” Ne kadar sürerse.

“Ne yani, şimdi aramızda bağ mı kuruyoruz?” Alex hâlâ şifonyere yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Aynada silahının kemerinin arkasına sokulu olduğunu görebiliyordum.

“Kesinlikle, hayır.” Kaşlarımı çattım. “Hâlâ kötü adamsın ve hâlâ kanını bu berbat halının her yerine dökmek istiyorum.” Genç ve saf olmak onu geçmiş suçlarından temize çıkarmazdı. Alex’in kendi ağabeyini öldürmeye ilaveten Dean’e beni kesmesini söyleyen kişi olduğunu unutmamıştım. “Ama bu lanet kelepçeleri çıkarsan tarafsız bir toleransa çok daha yakın olurduk. Ellerim kan dolaşımı azaldığı için kötü durumda.”

Alex tereddüt etti. Sanki babası ahşap panelin içinden onu görebilirmiş gibi kapıya göz attı. “Hiçbir şey denemeyeceğine yemin eder misin?”

İki kaşımı da kaldırdım. “Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Neticede ölümüne bir düşmanlık yaşıyorum.” Omuzlarımı silktim ve kibirli bir şekilde gülümsemeye çalıştım. “Ama şu anda hiçbir

şey yapmaya çalışmayacağıma yemin ederim ve daha sonra bunu bozarsam, beni durdurmaya çalışmakta özgürsün.”

Alex kıkırdayınca şaşırdım. “Buna bağlı kalmanı sağlayacağım.” Şifonyerden uzaklaştı ve yatakta arkama oturmak için odada ilerledi. Kelepçenin anahtarını almak için elini cebine soktu. “Bilgin olsun, bir elim silahımda.”

Gözlerimi devirdiğimi görmedi ama kendi kısmımı oynayabilirdim. *Onunla* oynayabilirdim. “Bütün erkekler bunu söylüyor.”

Tekrar güldü ve eli bileklerimden birisine değdi. Avucuma da dokunmuş olabilirdi ama kelepçelerin aşağısındaki hiçbir şeyi hissedemiyordum. Birkaç saniye sonra metalik bir ses geldi ve sol elim serbest kaldı. Parmaklarımı tekrar esnetmeye çalıştım ama kıvılcıdamadılar. Elim kaldırdığımda üzerinde kesin bir mavi ton vardı.

Sonraki metalik sesi beklerken, “Ellerin donuyor,” dedi Alex. “Dean sadist bir piç.”

“Bana mı anlatıyorsun...” dedim ama ikinci metalik ses hâlâ gelmemişti. Bunun yerine sağ elim bir yana çekildi ve boynumda ılık, nemli bir nefes ve sırtıma değen sert bir şey hissettim.

“Bu o kadar da kötü değil...” diye fısıldadı Alex ve dondum. “Her zaman bir cadaloz değilsin. İstedğin zaman eğlenclisin.”

“Evet. Eğlenceli bir cadalozum.” Nabzım hızlandı, yüzüm kızardı. Pislik bana asılıyordu! Hâlâ bir elim kelepçeliyken! *Burada kim kimi yönlendiriyordu?* Küçük, genç ahmak! “Şimdi diğer halkayı da açabilir misin?”

Alex sol yumruğumu kucağımda açıp kaparken tekrar sağ kolumu çekerek yavaşça geriye yaslandı. Şu anki durumumda düzgün bir yumruk bile atamazdım.

“Dean gibi değilim, biliyorsun,” diye fısıldadı ve tenim karıncalandı.

En sonunda son halka da açıldı. Elimi kucığıma çekmeye başladım ama Alex bir eliyle pazımdan tutarak beni durdurdu. "Ciddiyim." Tekrar yaklaştı ve nefesi bütün tenimi ürpertti. İyi şekilde değil. Ürkütücü şekilde. "Birlikte burada tıklacağız ama bundan en iyi şekilde yararlanabiliriz."

Öfkemi kontrol altına almaya ve mantıklı bir şekilde düşünmeye çalışarak birkaç derin nefes aldım. Hâlâ silahı vardı ve çektiğini göremeyeceğim bir yerde, arkamda oturuyordu. "Hayır, Alex. Bu olmayacak." Sesim bir hırlamanın sınırında olsa da sesimin bu kadar sakin çıkmasından gurur duyuyordum.

"Ah, bu olacak ama bunun kötü bir şey olması gerekmiyor. Seksisin ve ben de bir köpek sayılmam. İkimiz de daha kötü olabilirdik."

Sarhoş muydu? Muhtemelen sanrıydı. "Bir katilsin." Sesim bir insan kadından çıkamayacak kadar derinleştikçe düzenli bir şekilde kısıldı. "Babanın fino köpeğisin ve iğrenç, küçük bir piçsin." Sonra ona bakmak için kıvrıldım. Silahı çekmediğini görünce daha sonra buna rahatlayacaktım çünkü çekmiş olsaydı bile duramayacak kadar çok sinirlenmiştim. "Ve sana başka bir şey daha söyleyeceğim... Siz pisliklerin bana silah doğrultmanızdan zaten bıktım, bu yüzden ya lanet olası ellerini üzerimden çek ya da vur beni. Seçeneklerin bunlar. Ve eğer dövüşürsek, buradan sadece birimiz çıkacak. Bu yüzden öldürmek için ateş etsen iyi olur. Sence babacığın bundan hoşlanacak mı?"

Alex güçlükle yutkundu. Bir an sonra yüz ifadesi sertleşti ve gözleri kısıldı. "*Gerçekten* bir fahişesin."

"Sanki bu yeni bir haber de."

Bana şımarık bir çocuk gibi gözlerini dikip baktı. "Şu kelepçeyi geri takmalıyım."

"Her zaman deneyebilirsin." Ama bunun için iki elini de kullanmak zorunda kalacaktı ve silahımı almak için bir şansım olursa onu

bacağından vurmakta hiç tereddüt etmezdim. Bu da onunla aramdaki farkın bir kısmıydı... başladığım şeyi bitirmekten korkmuyordum. “Ama denemeyeceksen, o halde yatağımdan kalk git.”

“Pençelerini aldıklarında farklı bir şarkı söylüyor olacaksın. O zaman ne yapacaksın? İnsanları konuşarak mı öldüreceksin?”

“Belki kendimi silahlandırırım,” diye çıktım, içimde yavaşça artan korkuyu saklamaya çalışarak. Pençelerimi *kaybedemezdim*. Parmaklarımı esnettim, tekrar kullanılabilir hale gelmelerine memnundum. Hayatımı onun ya da kimsenin insafına bırakarak yaşamayacaktım. “Silahlar âciz ve ödleler arasında son zamanlarda oldukça rağbet görüyor.”

Alex tekrar kolumu yakalamaya çalıştı ama arkamdaki kapı açılırken çekildim. Dönüp babamın elinde buharı tüten iki kupayla kapıda durduğunu gördüm. Yüzü soğuktan kızarmıştı. “Neler oluyor?”

“Hiçbir şey.” Derin bir nefes aldım ve babamın çam ve odun dumanı gibi koktuğunu fark ettim. Sadece bir saat önce dışarıda olmama rağmen birden dışarı çıkmak için büyük bir özlem duydum. “Alex sadece bir pislik gibi davranıyordu ama sanırım o an geçti. Değil mi, Alex?”

Alex ayağa kalkıp yanımdan geçerek kapıya ilerledi. Babam geçmesi için kenara çekildiğinde tereddüt etti. “On beş dakikan var. Ayrıca pencerenin dışında bekleyen bir muhafız olacak.”

“Vay canına. Burası San Quentin’e³ epey benziyor,” diye çıktım. İnce alayımдан zevk aldım.

Alex birkaç santim öteden babama baktı. “Kızının ciddi bir davranış sorunu var.”

3 Amerika Birleşik Devletleri'nde Kalifornia'nın San Quentin kasabasındaki bir hapis-hane. (ç.n.)

Babam güldü, bana göre bu içten bir kahkahaydı ve Alex belirgin ölçüde ürktü. “Onu bir de ergenliğinde görmeliydin.”

Babam Alex’in yüzüne kapıyı kapatırken sırtımdan edemedim.

“Nasıllar?” Sırtım yatağın başlığına değene kadar şiltenin üzerinde geri kaydım. Babam mavi kupayı verdi. Kahve olduğunu tahmin ederek kupadan yudumladım ama bunun yerine yoğun, tatlı, sıcak çikolata buldum. Teselli içeceği. Diğer kupadaki kahve kokusu bunu gizlemişti. “Teşekkürler.” Kupamı kaldırdım ve başıyla onayladı, ardından düşüncelerimi önümüzdeki işe çevirdim.

“Üşüyorlar ama hayattalar.” Yatağın ucuna oturup kendi kupasını tuttu. “Marc’ın dudağı yarık ve Jace’in başının arkasında bir şişlik var. Ya kendilerinin ya da senin gireceğini öğrenene kadar ikisi de kafese konulma fikrine ayak diremiş gibi görünüyorlar. Malone üçünüzü bir arada tutmayı ya da seni ikisinden birisiyle birlikte tutmayı hiç istemiyor. Onu suçlamıyorum gerçi.”

“Birlikte kalmalarına izin vermesine şaşırdım. Belki birbirlerini öldüreceklerini düşünüyordur.”

Babam kahvesinden yudumladı ve elindeki minik titremeyi neredeyse kaçırıyordum. Çok ama çok üzgündü. “Ayrı kafeslerdeler. Bir hayvanat bahçesinin kullanabileceği türden kedi taşıma kafesleri. Çelik hasırlı yanları olan çelik çerçeve. Yan taraflardan ancak parmaklarını dışarı çıkarabilirler ve kaçamazlar.”

Birden öğle yemeğimi yatağın üzerine kusacakmışım gibi hissettim. “Ayağa kalkabiliyorlar mı?”

Kupasını komodinin üzerine koydu. “İnsan formunda değil.” Babamın kaşlarını çatması neredeyse kucağında kenetlediği elleri kadar açık bir şekilde konuşuyordu. Sinirli olmaktan daha çok endişeliydi ve bu iyi değildi. Sinirlenmesi gerekiyordu. Bu durumdan kurtulmamız için hepimizin tamamen çileden çıkmamız gerekiyordu.

“Bizim...”

“Biliyorum.” Neredeyse duyulmayacak bir şekilde fısıldamaya başladı ve yatağının kenarına oturmak için halının üzerinden geçti. Yalnızdık ama fazla sessiz salondan birkaç kişinin de dinlediğinden şüphem yoktu. “Kafesler zincirle kapatıldı ama sadece standart bir asma kilitte duruyorlar. Muhafızdan kurtulur kurtulmaz onları dışarı çıkarabiliriz, elimizde bir çekiç ve rahatsız edilmeyeceğimiz birkaç dakikamız olursa.”

Beynim hızla çalışıyordu. “Di Carlo’nun adamlarının onlara ulaşma şansı var mı?” Fısıldamaktan şimdiden sıkılmışım.

“Muhtemelen. Ama bunu bu gece yapmalıyız çünkü seni sabah yargılayacaklar. Üçünüzü yaklaşık aynı zamanda serbest bırakmak zorundayız çünkü herhangi birinizin kayıp olduğunu anladıkları anda ya kaçacağız ya da savaşaacağız. Kedicik, ben hayatımda hiçbir şeyden kaçmadım ve buna şimdi başlamayı da planlamıyorum.”

Söyledikleri üzerine beklentiyle birlikte vücudumda bir karınca-
lanma oldu. Hazırdım. *Çoktan* hazırdım. Ve babamla kakao içerken bir savaş planlamada tuhaf bir şekilde insanın kalbine dokunan bir şeyler vardı.

“Katılmadığımdan değil ama ya adamlarımızın geri kalanı?” Sonraki sözcüklerimde neredeyse hiç ses yoktu. “Ve yeni elemanlarımız.” Gökğürültüsü kuşları, elbette.

Babam omuzlarını silkti, kaşları gergin bir şekilde çatıldı. “Zaman yok. Şimdi çağırsak bile, birkaç saat içinde yetişmeleri imkânsız. Ve kuşlarla çabuk bir şekilde temasa geçmemizin hiçbir yolu yok.”

Kahretsin. Ayağa kalktım ve volta atmaya başladım. Vücudumdan dışarı çıkacakmışım gibi hissediyordum fakat sadece bir saattir kilit altındaydım ve yaklaşan savaş fikri de hiç yardımcı olmuyordu. “Baba, hava desteğine ihtiyacımız var, şimdi her zamankinden daha da çok. Malone destek güçlerini çağırdı.”

“Biliyorum.” Ayağa kalktı ve yanımdaki şifonyere yaslanmak için odada yürüdü. “Resmî olarak ya sana karşı tanıklık edecek kişiler...” Jess ve Gary, belli ki “... ya da Gurur sürüleri arasındaki görev güçleri olarak atanan adamların yerine geçecek olan lider adamları. Ama bu aslında Malone’un şimdi hepimizden daha kalabalık bir orduya sahip olması demek. Sen, müttefikleri ve adamlarının ellerindeyken sayımızı kesinlikle geçiriyorlar.”

Korkunç bir durumdu.

“Ama başka seçeneğimiz yok, değil mi?” Bana budala diyeceğini ve her şeyin yolunda gideceğine dair söz vereceğini çocukça umarak –sadece bir an için– babama baktım. Ama bu tarz vaatlerin zamanı çoktan geçmişti ve babam hiçbir zaman gerçeği daha çekilir hale sokacak birisi olmamıştı. Eu her geçen gün daha müteşekkirdim olduğum bir gerçektir.

Başını iki yana salladı ve boş vaatler yerine bir koluyla beni sardı. “Tekrar duruşmaya çıkmak istemiyorsan yok.”

“Böyle bir seçenek yok.” Bu defa beraat etme şansım yoktu çünkü suçlandığım her şeyi gerçekten yapmıştım –Kaci’nin hayatını kurtarmak için olsa da– ve yalan söylemeye istekli olsam bile kimse bana inanmazdı. Malone’un beni zorladığı kısmı oynamaya razı gelsem bile, Marc’ı ve Jace’i aynı duruma düşüremezdim.

Onların pençeleri sökölmezdi. İdam edilirlerdi. Özellikle de herkes Lance Pierce’i gerçekten öldürenin Marc olduğunu öğrendiğinde. İçimden bir şey merhametten öldürmenin onun için fazla merhamet getirmeyeceğini söylüyordu.

İç geçirdim ve başımı omzuna koyarak babama yaslandım. “Alex pençelerimi sökeceklerini söylüyor.”

“Biliyorum.” Kolu beni daha sıkı sardı ve ceketini de etrafıma sarmak istedim. Küçük bir çocukken bunun mermileri başka yöne

çevirmede kevlerden⁴ daha iyi olduğundan fazlasıyla emindim. Hem kurşun temelli olanları hem de sözlü olanları. “Paul Blackwell desteğini almak için Malone’un bütün öğleden sonra çalıştığını söylüyor.”

“Aldı mı?”

“Hayır.” Babam iç geçirdi ve geri kalan cevabı için daha da kısık sesle konuştu. “Ama saldırdığımızda desteğini biz de alamayacağız. Uzak duracak ve adamlarını geri çekecek.”

Ona bakmak için doğruldum ve şifonyer altımda gıcırdadı. “Bunu dedi mi?”

“Sormadım. Ne planladığımızı öğrenirse, Malone’a söylemeyi, savaşı önlemeye çalışmayı kendisine onur meselesi yapar.”

Ellerim şifonyerin kenarını kavradı. Öfkemi güçlkle tutabiliyordum. “O halde... planımız nedir?” diye fısıldadım.

Ayağa kalktı. Kapıdan uzaklaşırken peşinden gittim. “Barakada sadece bir tane muhafız var, bir tane de pencerenin dışında. Brian barakadakiyle ilgilenecek. Marc ve Jace kafesten çıktıklarında, senin muhafızımı haklayıp seni pencereden dışarı çıkaracaklar.”

“Ardından silahlara gideceğiz, değil mi?”

Babam gururlu bir şekilde gülümsedi. “Kesinlikle. Sadece muhafız olarak çalışan erkek kedilerde silah var ve bunlardan kurtulmak zor olacak ama silah stokunu kullanarak şartları eşitleyebiliriz.”

Midem tekrar bulandı. “Bir silah stoku olduğundan emin miyiz?”

“Neredeyse eminiz. Ve bu senin işin. Alex’i konuştur. Silahların nerede olduklarını ve ellerinde ne kadar olduğunu öğren, ardından Marc ve Jace senin için geldiklerinde onu bayılt ve silahını al.”

“Alex’i konuştur...” Kaşlarımı çattım. “Kendi tabancasını nereye sokabileceğini söylemeden önce bu daha kolay olabilirdi.”

4 Gemi halatları, itfaiye giysileri ve kurşungeçirmez yelekler gibi eşyaların yapımında kullanılan bir tür sentetik fiber. (ed.n.)

Babam kıkırdadı. Durumda mizah görebilmesinden dolayı rahatlamıştım. “Yılanı deliğinden çıkarırsın, Faythe. Ve bu defa buna güveniyoruz.”

Harika. Ama en azından bu hazırlıklı olduğum bir görevdi.

Babam saatine baktı. Çoğunlukla baş başa sayılabilecek ziyaretin bitmek üzere olduğunu anladım. Ama gitmeden veya Alex dönmeden önce... “Baksana, baba. Muhtemelen Dr. Carver’ı çağırmalıyız. Bu nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, ona ihtiyacımız olacak.”

Gülümsedi ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Sabah ilk iş burada olacak. Umarım bu yeterince erkendir.”

Ama bazı insanlar için böyle olmayacaktı. Kayıp vermeden savaşamazdınız ve kendi tarafımızda kimleri kaybedebileceğimizi düşünmek bile kalbimi sızlattıyordu. Malone tehlikeyle arasında duracak, savaşta harcanacak askerleri işe alabilirdi ama biz yapmazdık. Gurur sürümüzün bütün üyeleri değerliydi, bütün lider adamları elle seçilirdi ve bir oğul veya bir kardeş gibi sevilirdi. Tam anlamıyla olmasa da gerçek bir aileydik ve herhangi birini kaybetmenin düşüncesine dayanamıyordum. Ethan’ın ölümü hâlâ hafızamda tazeyken bunu yapamıyordum.

Beni seyrettiğini fark etmeden önce, babam kolunu tekrar bana sardı. “Ne düşünüyorsun?”

Bu defaki iç geçirmem hislerimi saklamaya çok çalışmama rağmen hicırık gibi çıkmıştı. “Elimden gelse çocukları bu işten çıkarırdım... Malone’un megalomanlığı yüzünden kimse ölmemeli. Ama bunun için savaşmaya benim kadar istekliler ve savaşamayacaklarını söylemeye hakkım yok. Ya da savaşmamaları gerektiğini. Birilerini daha kaybedeceğiz anlamına gelse bile.”

Babam ağır ve uzun bir iç geçirdi. En sonunda konuştuğunda sesi söylediklerinden daha fazlasını taşıyormuş gibi kalındı. “Gerçek bir lider gibi konuştun.”

ON BİR

“Hayır...” Bir lider olmadığımı söylemek için itiraz etmeye başladım ama yatak odasının kapısı hızla açıldığında sustum. Alex elinde bir kâse yahni ve bir termos tutarak kapıda duruyordu.

Koridora doğru ilerlerken, “Bırakayım da yemeğini ye,” dedi babam. Kapı kapanırken bana halden anladığını gösterecek, cesaretlendirecek şekilde gülümsedi. Karşılık olarak başımı sallamaya yetecek kadar paniğimi yutkundum. Marc ve Jace’in kaldıkları yerle kıyasla resmen şımartılıyordum. İstedğim anda gitme özgürlüğüm olmadığının bilgisiyle benim karıncalansa bile, görevimi yerine getirebilirdim ve getirecektim.

“Al.” Alex kâseyi ve termosu komodinin üzerine koydu ama akşam yemeğime doğru odada ilerlemeden önce sandalyesine çekilene kadar bekledim.

Yatağa çöktüm ve kâseyi kaldırdım. Ellerimde sıcaklığı hissedebildiğimi fark edince içim rahatladı. Parmaklarıma his dönmüştü. Yahni de çok güzel kokuyordu.

Alex kaşık dolusu et ve havuç alırken beni izledi –bir savaş başlatmadan saatler öncesinde bir açlık grevi başlatmak için iyi bir zaman değildi– ve silahlar hakkında konuşmak için onu etkilemeye çalışmayı düşündüm. Liseyi yeni bitirmişti. Kadınlarla deneyimi

olamazdı, daha küçüktü. Fakat olduğunu sandığı kadın miknatısıyla zaman geçirince ona kapılacağını düşünecek kadar kendini beğenmişti.

Ama ardından ona dokunma düşüncesinin midemi bulandırdığını fark ettim ve o kadar da iyi bir oyuncu değildim.

Pekâlâ, klasik yöntemle geri dönelim: duymak istediğimi söyleyene kadar onu kızdır.

Alex baktığımı fark ettiğinde renk vermeyen yüz ifadesine büründü... neredeyse inanılabilir bir pişmanlık ifadesi. Beni hâlâ kazanmaya çalışıyordu. Aptal.

“Biliyorsun, benden neden nefret ettiğini anlıyorum, gardiyanın olmamdan filan.”

Başımı iki yana salladım. “Sadece işini yapıyorsun. Senden Ethan yüzünden nefret ediyorum.”

Ağzımdakileri çiğnerken kaşlarını çatı. “Ağabeyini ben öldürmedim.”

İlk lokmamı yuttum, bir kaşık yemeği daha ağzıma sokmak üzereydim. “Kacı için gelen grubun başındaydın... bu da babanın bir ahmak olduğunu ispatlıyor. Bir lider, adamlarının hareketlerinden sorumludur ve adamlardan birinin Ethan’ı öldürmesine izin verdin. Bu da bunu senin suçun yapar.” Babasının kadar.

Alex’in açık kahverengi kaşları çatıldı. “Gibson’ın atlamak üzere olduğunu nasıl bilebilecektim ki?”

Kaşığımı kâsenin içine bıraktım, numara yapma çabamın ötesinde sinirliydim. “Emrindeki adamların her durumda nasıl tepki göstereceklerini bilmek senin görevin. Onları tanımıyorsan, onlara nasıl liderlik edebilirsin ki? Onu yanına asla almamalıydın. Gibson mıydı?” diye sordum ve başıyla onayladı. Kızgınlık ve utanç yüzünde açık bir şekilde savaş halindeydi. “Gibson’ı o göreve asla getirmemeliydin. Ethan ona bir tehdit oluşturmuyordu –orada olduğunu bile

bilmiyordu--ve Gibson onu yine de öldürdü. On üç yaşındaki bir kızın peşinden gidiyordunuz! Ya onun yerine Kaci'ye saldırsaydı?"

Alex dik oturdu ve biraz onur gösterdiğini gördüğüm için neredeyse şaşırmışım. "Bak, o görevi ben istemedim ve adamları ben seçmedim. Bu yüzden yapmadığım bir şey için benden nefret edemezsin."

"Büyü biraz, Alex." Kâseyi bırakıp termosu kaptım. "Gerçek bir lider mazeretler uydurmaz. Böyle bir şeyin bir daha asla gerçekleşmemesini sağlar." Termostan suyu yudumladım ama soğuk su içimde yanan öfke alevlerini söndüremedi. "Ama bir lider değilsin ve adamların bunu biliyor. Baban da biliyor. Seni koynuma sokmaya çalışmasının tek nedeni seni yönlendirebileceğini biliyor ve bunun ona iki bölgenin kontrolünü verecek olması."

"Beni yönlendirmez. O benim babam." Alex kenetlediği dişlerinin arasından konuştu. Artan öfkesi benimkini besliyordu.

Kâsedden bir kaşık daha alıp kaşığımın üzerinden onu izledim. "Brett'in de babasıydı, değil mi? Yine de kendi kardeşini öldürmen için seni yönlendirdi." Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve kapalı kapıya baktı. Belli ki diğer odadan kabartılmış kulakları düşünüyordu. "Burada güçlü bir baba oğul ilişkisi görmüyorum, Alex. Sizinle karşılaştınca Anakin ve Luke⁵, Andy ve Opie⁶ gibi kalır."

Başımı tekrar indirdi. Konuşurken haliya bakıyordu. "Brett bir ağaçtan düştü."

"Tabii. Ve bunun olduğunu gören tek kişi sendin, değil mi? Herkes ne yaptığını biliyor ve Brett iyi adamların tarafına geçmeye karar verdiği için babanın sana bunu yaptırdığını da biliyorlar."

"İyi adamlardan biri olduğunu mu düşünüyorsun?" Alex ayağa kalkıp, şimdi sinirli bir şekilde ellerini hareket ettiriyordu. "Lance'i

5 Yıldız Savaşları'ndaki (çoğunlukla) düşman baba-oğul. (ç.n.)

6 The Andy Griffith Show adlı komedi dizisindeki örnek baba-oğul. (ç.n.)

gökgürültüsü kuşlarına verdin. Kendi türün yerine başka bir *türü* seçtin!”

“Kaci’yi kurtarmak için yapmam gerekeni yaptım. Ve ikimiz de Lance’in suçlu olduğunu biliyoruz. Ama Jace’i öldürmeye ve yüzümü bir balkabağı gibi oymaya çalışmanızdan sonra bile yaşamınıza izin verdim. Kötü biri bunu yapar mıydı?”

“Bunu sadece bir moron yapardı,” diye karşılık verdi Alex ve ben itiraz edemeden –bunu yumruklarım ile yapmak için can atıyordum– hızla devam etti. “İkiyüzlü birisin, Fayette. Onurdan ve merhametten bahsediyorsun fakat sadece soğuk bir fahişe olduğun için bütün türünün ölmesine izin vermeye isteklisin. Bu onur değil... neslinin tükenmesi. Yavaş çekimde bir soykırım.”

Kaşığımı tutan elim gevşedi. Suçlamalarını inkâr edemiyordum. Herkes hakkımda böyle mi düşünüyordu? Bütün türümü evrimsel tuvalete atıp sifonu çekmek istediğimi mi? Pek çoğunun benden nefret etmesine şaşmamak gerekti. Ama yanılıyorlardı. Her şey hakkında.

Kâseyi komodinin üzerine bıraktım ve yemeğin suyu ahşaba sıçradı. “Zırvalıyorsun. Bunları babandan duyuyorsan o da zırvalıyor. Bütün bir türün üreme sorunlarının suçunu birkaç hayat yaratmaya hazır olmadan önce kendi hayatı olmasını istediği için bir kadına atamazsın. Ve açıkçası saçmalıklarını ne kadar dinlersem, çocuk sahibi olmayı o kadar az istiyorum, sana benzerler diye korktuğum için! Belki türümüzün yaşamaması gerekiyordu. Bunu hiç düşündün mü? Belki bu kadar az kadın olmasının bir nedeni var ve bu neden senin, baban ve zavallı, kış yalayan takipçilerinin bütün yeni bir nesli oyuncak askerlere ve ruhu sönmüş bebek makinelerine çevirmeniz şöyle dursun, burada olmayı hak etmemenizdir.”

Çok fazla şey söylediğimi biliyordum... ön odadaki herkesin beni duyabildiğini ve tamamen yeni düşmanlar edinmiş olabildiğimi bili-

yordum. Ama duramıyordum. Gerçek içimde buram buram yanıyor, söylenmeyi talep ediyordu.

“Diğer dişi kedilerin benim gibi düşünmeye başlayacaklarından korkmuyorsunuz. Düşünmeye başlayacaklarından korkuyorsunuz, nokta! Kendi fikirleri olan bir kadınla ne yapacağınızı bilemezsiniz ve ağzının hafifçe açılmasıyla boş boş bakman bunu kanıtıyor.” Derin bir nefes almak için durup ayağa kalktım. “Bu arada, bir kızın seninle yatmayı reddetmesi kızın soğuk olduğu anlamına gelmez. Standartları olduğu anlamına gelir.”

Tekrar yatağa çöktüm. Tatmin duygusuyla yüzüyordum ve getirdiği çorbadan ziyade seslendirdiğim gerçeklerle daha çok beslenmiştim. Söylediğim her şeyin bedelini daha sonra muhtemelen ödeyecektim ama tek kelimesinden bile pişman değildim. Malone ve müttefiklerinin biraz dürüstlüğü ihtiyaçları vardı. Gerçekten kiminle uğraştıklarını bilmeye ihtiyaçları vardı. Ve şimdi biliyorlardı.

Alex sinirinden köpürüyordu. Yüzü öfke ve utançla mosmordu. Kapalı kapıya bakıp duruyordu, nutkuma başladığımda salonun tamamen sessizleştiğinin fazlasıyla farkındaydı. “Biliyorsun, ağzını bu şekilde açarak işleri kendin için daha da zorlaştırıyorsun. Yakında pençelerini özleyeceksin ve ciddi bir şekilde bir arkadaşına ihtiyacın olacak. Alternatifin yanında oldukça iyi görüneceğim.”

“Alternatif mi?” diye sordum. Yüzünde gerçek bir sinir ve kıskançlık parıltısı belirdi. Ne söylemek istediğini anladığım sırada içim dehşetle kaplandı. “Dean mi demek istiyorsun?”

“Evet.” Alex boş ikiz yatağa oturdu ve bir metre öteden bakışlarıyla buluştu. Salondan duyulmasın diye sesini kısıtı. “Şimdi işler değiştiğinden Marc ve Jace uzun süre hayatta kalmayacaklar. İkimiz de bunu biliyoruz. İkisi de gidene kadar mantıklı düşünmeni sağlayamazsam, babam Dean’e seninle şansını deneme fırsatı verecek. Benim yerime gerçekten onunla mı uğraşmak istersin?” Bakışları

sol yanağındaki yaraya kaydı. “Yüzüne yaptıklarından sonra? En azından ben seni hiç incitmedim.”

Bağırmmamak için bütün irademi kullanmam gerekti ve sesimi kısmak için hiçbir çabada bulunmadım. “Güzel, yeni yarayı nasıl aldığımı mucizevî bir şekilde unuttuğum için buna inanmam mı gerekiyor? Ona beni kesmesini söyledin, Alex. Bu senin *parlak* fikrindi. Bu bir kızın unutup bağışlayacağı türden bir şey de değil.”

“Bu sadece bir tehditti!” Sesi şimdi çok kısıktı ve onu güçlükle duyuyordum. “Bunu gerçekten yapması için onu zorlayacağını nereden bilebilirdim?”

“Liderler boş tehditlerde bulunmazlar, Alex. Ne anlatmak istiyorlarsa onu söylerler ve sözlerini yerine getirirler. En azından iyi liderler. Bir dizi boş tehditlerden başka bir şey olmaksızın seni parmağının altında tuttuğuna göre baban özelliği aslında taşıyor.”

“Boş değiller,” diye fısıldadı. “Marc ve Jace’ten kurtulma konusunda çok ciddi.”

“Ah, bundan şüphem yok. Ama baban Orta Güney’in kontrolünü Dean’e vermektense Marc’a bile verebilir. Baban, Colin Dean’i kontrol edemez ve bunu biliyor. Ama en azından Dean’de işi yapacak cesaret var. Sende... sende bu cesaretin olduğunu sanmıyorum.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Baban torunları olsun istiyor ve seninle asla gönüllü olarak yatmayacağım.” Bunu diğer odadaki herkes duysun diye nazik ve yüksek sesle, dikkatli bir şekilde söyledim. “Hesabı yap. Beni hamile bırakman için tek yol ne?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı, hâlâ fısıldamasına rağmen gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. “Öyle olmayacak. Marc ve Jace olmadığında yola geceksin. Pençelerin ya da seni koruyacak kimsen olmayacak. Babam bana ihtiyacın olacağını söylüyor ve o durumdaki bir kadın mantıklı düşünür.”

Ve aniden onun ne kadar genç ve saf olduğunu hatırladım.

“Babam öfkeli bir budala,” dedim, sesimden nefret akıyordu. “Seninle dövüşürüm. Her zaman. Beni evcilleştiremezsin. Beni kıramazsın. Hayatını canlı bir cehenneme çeviririm ve seni öldürme fırsatını yakalarsam, bunu kullanırım. Ve açıkçası beni adil bir dövüşte yenebileceğini düşünmüyorum. Ama yenebilsen bile, babanın istediğini yapmaya gerçekten hazır mısın? Tekrar tekrar?”

Alex hasta görünüyordu, sanki her yere kusmak üzereymiş gibi. Onu doğru bir şekilde okuduğum için rahatlayarak sessiz bir şekilde iç geçirdim. Dean’e benzeseydi, bu yaklaşım olağanüstü biçimde başarısız olurdu.

“Genç ve aptal olabilirsin ama canavar değilsin, Alex. Ve eğer babanın fazla büyük kafatasının içinde tek bir beyin hücresi varsa, zamanı geldiğinde onun için faydalı olmayacağını bilir. Lanet olsun, senden ilişkisini tamamen keserse buna şaşırımam. O zaman nereye gidersin?”

Ademilmesi başka çıkış noktası olmayan öfkeyi yutkunmaya çalışıyormuş gibi aşağı yukarı sallandı. Ve en sonunda konuştuğunda, onu güçlkle duyabildim. “Brett değilim. Terk etmem için beni ikna edemeyeceksin.”

Kahkahayla güldüm ve irkildiğini görünce heyecanlandım. “Babam seni almaz. Orta Güney Gurur sürüsünde standartlarımız var. Korkakların başvurmasına gerek yok.”

“Korkak değilim.” Şu kızgınlık tekrar vardı. Bu defaki büyük bir öfkeydi, yüzeyin altında kaynıyordu.

“Tabii. Bu yüzden pantolonunun arkasına sıkıştırılmış bir tabanca var. Bir silah en değersiz korkağın bile güçlü hissetmesini sağlar, değil mi? Ama o silah aslında onsuz yeterince iyi dövüşmediğini ifade ediyor.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun.”

Gözlerimi devirdim. “Bunu biliyorum... bizi o silahlarla tekrar şaşırtamayacaksınız. Avcılık Teksas’ta çok revaçtadır, Alex. Birkaç aptal tabancadan etkileneceğimizi gerçekten düşündün mü?”

Kendimi düzenli bir şekilde nefes almaya zorladım, nefesimi tutarsam cevabının ne kadar önemli olacağını göreceğinden korkuyordum. Bütün tartışmanın silah konusu için bir giriş olduğunu.

Neyse ki Alex konudaki gizli olduğunu umduğum değişikliği sorgulamayacak kadar sinirliydi. “*Birkaç aptal tabanca mı?*” Yüzü tekrar kırmızıya dönüyordu. “Sadece birkaç tane yok. Yirmi tane... koruma ve savunma için gereğinden çok. Sicil kontrolleri yapılmadan ve evraklar tamamlanmadan onları alması kolay da değil.”

Karnımda iğrenç bir his oluştu ve kendini beğenmiş tatmin duygum kaybolmaya başladı. Malone’da yirmi tane mi silah vardı? Kahretsin. Bunu ne kadar zamandır planlıyordu? Dövüş başlamadan önce bu kadar çoğundan nasıl kurtulmamız bekleniyordu ki?

“Yirmi mi? Gereğinden fazla silah... Yoksa babanın şimdi yirmi adamı mı var? Abartılmış egosuyla muhtemelen bu tarz bir kadroya ihtiyacı olduğunu düşünüyordur.”

Alex kaşlarını çatı. Babasına hakaret ettiğimde bundan hoşlanmadı. Bu da, bunu benim yeni gözde hobim yaptı. “Silahlar yeni görev gücü için.”

“Sen de bu görev gücünde misin?”

“Bir ay önce özenle seçildim.”

Bir görev gücü olmadan bile önce. Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı dizlerimin etrafına sardım. Salondaki konuşmaların devam ettiğini fark ettim. Artık dinlemiyorlardı. “Gerçekten yirmi üye mi var?” Dehşet hissi artıyordu. Bu görev gücü çok kötü bir fikirdi.

“Henüz değil ama olacak. Babam diğer Gurur sürülerindeki birkaç erkek kediye izliyor, işleri adil tutmak için.”

Ya da en azından işlerin adil *görünmesini* sağlamak için.

"Bana babanın daha önce eline hiç silah almamış bir grup güce aç çaylağa silah dağıttığını mı söylüyorsun?"

Alex kaşlarını çattı. "Bu aptalca olurdu. Haftalardır idman yapıyoruz ve çoğumuz oldukça iyi ateş ediyor." Tereddüt etti, ardından ekledi, "Dean'den daha iyiyim."

Ona vurmak ve elini tutup anaokuluna götürmek arasında kararsız kaldım. Alex sadece bir çocuktur. Doğru ve yanlış duyguları güce aç bir baba tarafından sonsuza kadar çarpıtılmış olan, kolay etkilenebilir bir gençti. Ne yazık ki yetişkin bir adamı yan odaya fırlatabilecek *silahlı* bir çocuktur.

Soruyu daha kurnazca sorma yolu ortaya çıkmayınca, "Bütün bu silahları buraya getirmediğiniz, değil mi?" dedim.

Gözlerini kıstı. "Ne, şimdi neye karşı olduğunu bildiğin için bir tane kapmayı mı düşünüyorsun?" Bunu inkâr edecektim, sonra istediğini düşünmesine izin vermeye karar verdim. "Bunu yapamazsın. Sadece yarısını getirdik ve *bu* yarısı güvenli bir şekilde kilit altında. Onlara ellerini asla süremeyeceksin."

Rahat görünmeye çahşarak omuzlarımı silktim. "Denemezdim bile. Bir tanesini nasıl tutacağımı bile bilmiyorum."

"Bu da 'soğuk fahişe' rutinini yeniden düşünmen için bir neden daha. Ağzın seni 9 milimetrelilik bir kurşundan korumayacak, pençelerini de korumayacak. Şimdi kendin için yapabileceğin en iyi şey çenenin kapayıp hoş davranmaya başlamak çünkü köprüleri yakmak seni tamamen tek başına yolda bırakacak."

Alex'le olacağıma yalnız olmanı daha iyiydi. Ya da Dean'le olacağıma. Hem bu ne çeşit bir metafordu ki?

Alex sessizliğimi teslimiyet –ya da en azından ciddi bir şekilde düşünmem– olarak yanlış anladı ve birkaç dakika ikimiz de konuş-

madık. Ardından, en sonunda iç geçirdi. “Onu yiyecek misin?” Komedinin üzerinde şimdi soğuk olan yarısı boş yahni kâsesini işaret etti.

“Hayır. Alabilirsin.”

Ayağa kalkıp yatağın etrafından yürümek yerine bir eli örtünün üstündeyken kâseye uzandığı sırada göğsünün bana değmesini sağlamaya dikkat ederek üzerimden eğildi. Kendini beğenmiş ahmak.

Uzandığı sırada, gömleğinin ucu çıkıp belindeki silahın sapını ortaya çıkardı.

Bir saniyeden kısa bir süre tereddüt ettim. Bu planda yoktu. Firar için beklemem gerekiyordu, kendim yapmamalıydım. Ama hayat böyle fırsatları karşıma çok nadir çıkarırdı ve bu kez fırsatı kaçırmayacaktım.

Silahı kaptım. Alex doğrularak oturup, silaha tutmaya çalıştı. Yaptığını daha önce gördüğüm gibi güvenliğini açtı. Alex dondu.

“Faythe...”

Silahı sertçe savurdum. Kabzası şakağına çarptı. Alex baygın bir halde üstüme yığıldı. Başının yanında şimdiden bir yumru şekilleniyordu.

“Sana sadece beni durdurmayı *deneyebilirsin* dedim.”

ON İKİ

Alex'i üstümden yuvarlayıp yatağın kenarına koydum, ardından cebinden kelepçeleri çıkardım ve kollarını arkasından bağladım. Ayak bileklerini bağlamak için bir şey bulmak amacıyla odaya bakınırken kelepçenin anahtarını ön cebime koydum. Şifonyer, konsol ve zemindeki birkaç bükülmüş metal askı dışında dolap boştu. İpe az da olsa benzeyen tek şey telefon kablosuydu.

İkiz yatakların arasına diz çökerek komodini duvardan çektim ve kabloyu önce prizden ardından telefondan çektim ve bunu Alex'in ayak bileklerini birbirine bağlamak için kullandım.

Koli bandı ve ağız tıkacı olarak kullanacak bir şey olmadığından, kışlık siyah tişörtünün kolunu yırttım, ardından onu önceden kelepçelediğim için kendime küfrettim. Marc kumaş sökme işini kolaymış gibi yapardı, omuz dikişlerini güzelce patlattım ama kumaşın kolu boyunca yırtılıp açılmasını sağlamak için iki defa denemem gerekti.

Gevşek kumaşı top haline getirip daha iyi bir tıkaç yerine bunu ağzına soktum, ardından Alex'i yatağın altına ittim. Eğer birisi bir saniyeden fazla bir süre bakarsa onu bulurdu –özellikle de uyanır ve çırpınırsa– ama gittiğim anda oda ilk bakışta boş görünecekti.

Plan penceremin dışındaki gardiyanla Marc ve Jace'in ilgilenmesiydi ama henüz serbest kalmadıkları belliydi, bu da hapisten

doğaçlama kaçışındaki en büyük sıkıntıydı. Pekâlâ, o ve bir mont giymiyor oluşum. Bu, dışarıda donacağım anlamına geliyordu.

Pencereden dışarı bakmak için sol taraftaki yatağın başında diz çöktüm ama gardiyanımın ya da başka birisinin izine rastlamadım. Odam yan bahçeye bakıyordu –iyi ki ilk kattaydı– ve hava en ufak bir sağduyusu olan herkesin içeri gireceği kadar soğuktu. Aslında koridorun sonundaki salondan gelen ateşin boğuk sesli uğultusunu duyabiliyordum. Kaçışım sırasında çıkacak birkaç sesi gizleyeceğini umduğum bir konuşma uğultusuyla birlikte.

İkinci yataktaki görüntü de aynıydı, bu da gardiyanımın ya yerinden ayrıldığı ya da kafama sertçe vurup beni ihbar etmeyi bekleyerek pencerelerden birisinin hemen yanında onu göremeyeceğim yerde durduğu anlamına geliyordu.

Bu teoriyi denemek için sakinleştirici, derin bir nefes alıp pencerenin kilidini kaldırdım, ardından birkaç santim açtım ve iğne gibi batan soğuk karşısında soluğumu tuttum. Eğer gardiyan ortaya çıkarsa, biraz temiz hava almak istediğimi söyleyecektim.

Ama kimse gelmedi, bu yüzden pencereyi biraz daha açıp başımı dışarı çıkardım. Bahçe boştu.

Bu muhtemelen bir tuzaktı. Kaçışımı muhafızın tek tuvalet molasında gerçekleştirmemin ihtimali neydi ki?

“Nereye gittiğini sanıyorsun?”

Tanımadığım sese doğru döndüm ve başımın arkasını pencerenin alt kenarına çarptım. “Kahretsin!” Başımı ovarak muhafızın deliğinden buhar çıkan bir termos bardak taşıyarak bana doğru koşmasını izledim. Malone’un adamlarından birisi. Onu tanıyordum –“tutuklandığımızda” oradaydı– ama ismini hatırlamıyordum.

Terry? Tommy? *T’yle başlayan bir şey...*

Nabzım hızlandı ve bunu kontrol etmeye çalıştım. Adam şu kalın başlığın altında kesinlikle çok iyi duyamazdı gerçi.

Teddy! Belinin önüne sıkıştırılmış olan silahı göstermek için ceketinin fermuarını açarak bana doğru gelirken ismini bir anda hatırladım. Budala adam bunu hazır tutmalıydı.

“Ted, değil mi?” Hakkımda ne kadar şey bildiğini merak ederek gülümsedim. Kişisel temasımın olmadığı erkek kediler tarafından ne kadar tehlikeli görünüyordum acaba?

Kaşlarını kaldırdı ardından kara gözlerini başımın üstünden gelen ışığa kıstı. İsmi bilmemden dolayı hem şaşırmış hem de kuşkulandı. “Bu arabaya servis penceresi değil. İçeri gir.”

“Bu kahve mi?” Beynim doğru sözler ve mantıklı bir açıklama bulmak için hızla çalışıyordu. “Bana bir bardak getirirken için seni ikna etmem mümkün mü? Alex ekmek ve su rutinine oldukça bağlı da.”

“Ben senin lanet olası hizmetçin değilim.” Pencereden arkama bakmaya çalışarak boynunu uzattı. “Hem Alex nerede?”

“Banyoda. Kapımın dışına bir yarma koydular.” Pencereden daha da dışarı çıktım ve bardağına baktım. “O zaman seninkinden bir yudum alabilir miyim?”

Teddy tereddüt etti. Gözlerini benden yalıtılmış bardağına, sonra tekrar bana çevirdi. Gözlerimi devirdim. “Bu tesiste mikroplarından korkan tek erkek kedi sen olmalısın. Diğer herkes verdiğim herhangi bir şeyi yakalamaya oldukça hevesli görünüyor. Bu da ya senin büyük, korkak bir kedi ya da kahven konusunda gerçekten cimri biri olduğun anlamına geliyor.” Ya da kızlarla ilgilenmediği. Omuzlarımı silkdim ve odaya geri girmeye başladım. “İyi. Lanet kahven sende kalsın.”

“Al.” Bardağı bana doğru itti, pek çok erkek kedi gibi erkekliğini savunmaya hevesliydi. “Umarım sade kahveden hoşlanırsın.”

Sırıttım. “Sıcak olduğu sürece.” Yemin ederim onlara “korkak” demek göğüslerini göstermek kadar işe yarıyordu. Neredeyse. Bu yüzden ek olarak pencereden tekrar yarı yarıya eğildiğim sırada ona güzel, uzun bir görüntü sundum.

Tişörtümden aşağı baktığı sırada kahveye uzandım... ve kahve yerine bileğini yakaladım.

Sertçe çektim. Homurdandı ve bana doğru uçu. Kahve etrafa sıçradı. Yüzü başımın üstündeki pencereye çarptı. Belinden silahını çektim.

“Hey...” Ted kahveyi düşürüp geri çekilmeye başladı.

“Kıınıldama,” diye emrettim.

Donup kaldı. “Bunu nasıl kullanacağını bilmiyorsun bile.”

“Babam üniversitedeyken silah kullanmayı öğrendi ve hepimize de temelleri öğretti.” Her yalandaki bir parça gerçeklik patatese tuz dökmek gibiydi... bu şekilde daha iyi gidiyordu. İnanmazlık içinde kaşlarını çatığında tek kaşımı kaldırdım. “Ne? Bir tek sizin mi kâğıt geyik vurduğunuzu düşünüyordun? Tekrar düşün.”

“Yalan söylüyorsun...”

Gülümsedim. “Ya söylemiyorsam?”

“Silah ateşini duydukları anda içeri girerler.”

Omuzlarımı silktim. “Evet, ama sen yine de vurulmuş olursun. O kapıdan içeri giren sonraki on beş kişi de öyle. Başına mı istersin?”

“Onları öldürmeyeceksin.”

“Hayır, ama onları vururum. Silahı nereden aldığımı öğrendiğinde Malone ne diyecek?”

Teddy duraksadı, belli ki gözlerini kullanarak ateş toplarıyla beni vurmaya çalışıyordu. “Sen tam bir fahişesin.”

“Evet, bunu bir kartvizitin üstüne filan bastırmayı düşünüyorum. Şimdi arkana dön ve bir adım geri at. Bağırırsan omzuna bir mermi sokarım.”

Güvenlik kilidini açana kadar kımıldamadı. Dean ve Alex’in bunu önceden yaptığını gördüğüme memnundum. Ve hepsinin aynı model silah taşıdıklarına daha da memnundum. “Kahretsin.” Teddy yavaşça döndü. Kolları iki yanında havada duruyordu.

“Ellerini arkana koy.”

Teddy burnundan üfledi. “Hem ellerimi bağlayıp hem de silahı tutamazsın.” Ellerindeki ve ensesindeki gerginlik aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu söylüyordu.

“Bu konuda haklısın.” Güvenlik kilidini kapadım ve pencereden iyice dışarı doğru eğildim, ardından silahı elimden geldiğince güçlü bir şekilde savurdum. Silahın kabzası başının arkasına çarptı. Ted ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere devrildi.

Pencereden dışarı tırmandım. Şimdiden şiddetli bir şekilde titriyordum ve Ted’in hâlâ nefes aldığından emin olduktan sonra –yüzünün önünden süzülen beyaz buharlar sayesinde– onu yüz üstü yuvarlayıp cebinden kelepçelerini aldım. Ardından onu kendi kelepçeleriyle bağlamanın sapıkça zevkini tattım. Bu kendi silahıyla vurulmak ya da kendi bıçağıyla yaralanmak gibiydi. Üzerine tüy dikmekti.

Bu ironiden hoşlandım.

Teddy’nin gözleri titredi ve inledi, şimdiden uyanıyordu. Bir pencereden sarkarken iyi bir darbe vurmak zordu.

Onu sessiz tutmak için başka bir yol olmadığından kafasının arkasını tekmeledim ve başı sola yuvarlandı. Bu defa bayılmıştı. Ve adrenalinim azalmaya başladığında onu montunu almadan önce kelepçelediğimi fark ettim. Tekrar. Hızlı bir araştırma yapınca anahartların üzerinde olmadığını anladım. Kelepçeler konusunda kendi sağlığımı düşünmeyecek kadar mutlu oluyordum. Neyse ki aynı

zamanda serbesttim, nasıl kullanılacağını bilmediğim iki silahım vardı. Tek başıma Malone'un "seçkin" görev gücünün iki üyesini silahsızlandırıp etkisiz hale getirmenin tatmin duygusuyla doluydum.

Ayrıca kığım donuyordu.

Yeni silahın üzerindeki güvenlik mandalını iki defa kontrol ettim, ardından namluyu kot pantolonumun belinin ön kısmına soktum –şimdi iki silahtan oluşan bir sandviç ekmeği arasındaki et olduğumun rahatsız bir şekilde farkındaydım– ve yön tayini için etrafa baktım. Odam kulübenin yan tarafındaydı; ön taraf solumda ve arka taraf sağımda kalıyordu.

Bir saat zihnimde usulca çalıştığı sırada sırtım duvara dönükken yavaşça ilerledim. Gittiğimi fark etmeleri fazla sürmezdi. Bu olmadan önce Marc ve Jace'i serbest bırakmam gerekiyordu. Ama kulübenin arka köşesinden döndüğümde, ışık ve açık bir mutfak penceresinden süzülen sesle tutuldukları barakaya doğru bahçede koşmam sırasında tamamen gözler önünde olacağımı keşfettim.

Neyse ki barakanın girişi sol taraftaki duvardaydı, bu yüzden muhafız beni henüz görmemişti. Ama dolambaçsız bir yaklaşım hiçbir zaman işe yaramazdı. Karanlıkta bile, kim olduğumu söylemeyi reddettiğimde ya ateş eder ya da destek almak için bağırdı.

Ümitlerim suya düşmüş ve yarı donmuş bir halde aynı yoldan hızla geri döndüm, ardından yan bahçeye koştum, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde ormana doğru ilerledim. Ağaçların arkasına saklanarak, gözlerimi dönüştürmek için durdum. Kulübeden gelen ışık ağaç sırasına ulaşmıyordu. İki bacaklı sarsak bedenimin içindeyken ve yetersiz insan görüş becerimle tökezleyip kendimi ele vermeden barakaya asla ulaşamazdım.

Şimdi daha iyi hazırlanmıştım ve barakayı tam karşımda görene kadar yerdeki gevrek yapraklar yerine çam iğnesi yığınlarını hedefleyerek çalılıkların içinden geçtim. Ve görev başındaki erkek kediye

görene kadar. Hava bu mesafeden kim olduğunu çıkaramayacağım kadar karanlıktı.

Duruş biçiminden ve hareketlerinden onu tanımadığımı söyleyebilirdim. Ancak onun beni tanımama ihtimali neredeyse hiç yoktu, bu yüzden “Hey, ormanda kayboldum” rutini muhtemelen işe yaramayacaktı.

Ama işte yine... Karanlıkta benim kadar iyi göremezdi ve koku alma duyumuz insan formundayken kedi formunda olduğumuz kadar iyi değildi. Ayrıca Malone’un en meşhur mahkûmunun –kaçtığını bilmediği mahkûmun– ormandan tökezleyerek çıkmasını beklemiyor olacaktı.

Belki Oskar ödülü için çabalarsam...

İyi bir plan yokken, herhangi bir plan işe yarardı. Teddy’nin silahını belimin önünden arkaya, Alex’inin yanına koydum. Kalbim küt küt atıyordu ama bu iyiydi... gerçekten zor durumdaki bir genç kızın vereceği doğal bir psikolojik tepkiydi. Bir anlık tereddütten sonra, derin bir enfes alıp ormandan sendeleyerek çıktım.

Bilerek tökezledim, derin derin nefes aldım muhafızın görebileceğinden çok daha iyi görebildiğim ağaçlara omuzumun üzerinden baktım. Hafifçe hıçkırarak kendimi itip ayağa kalktım ve birkaç adım ileri tökezledim.

“Hey!” diye seslendi muhafız ve sesinin yüksekliğiyle irkildim. “Sen burada ne?..”

“Ah, Tanrı’ya şükürler olsun!” diye soludum. Ormanda koşturamandan dolayı bariz bir şekilde soluğum kesilmişti. Umarım durup da gelişimi neden duymadığını merak etmezdi. “Orada bir şey var. Beni kovalıyor...” Ona doğru koştum, ormanı göstermek için –ve yüzümü başka yöne çevirmek için– hafifçe dönmüştüm. Güçlkle nefes alabiliyormuşum gibi hızlı hızlı nefes aldım. “Büyük bir şey. Onu duydum. Burnundan soluyor. Hırlyor.”

Omuzumun üzerinden baktı, eli otomatik, doğal bir hareketle beline gitti ve silahını gerçekten iyi kullanabilen tek erkek kediye bulup bulmadığını bir an merak ettim.

“Koş!” diye soludum. “Tam arkamda.”

“Hiç ses duymu...”

Hareket etmediğinde, onunla çarpıştım. Canavardan kaçan güzel kız gibi kollarına yıkıldım. Bu durumda silahına uzanamayacak şekilde beni tutmakla meşguldü. Ama ben değildim. Beni ayağa kaldırdığında 9mm’liği belinden kaptım... yarım saat içindeki üçüncü ele geçirmem. Bir kız için kötü değil, ha?

“Neler...”

“Kes sesini ve barakaya dön.” Tek omuzunu tutarak onu döndürdüm. “Hareket edecekmiş gibi bile görünsen seni uyluğundan vururum.”

“Bak, hiç nakit param yok ve ne gibi bir işin içine düştüğünü bilmiyorsun.”

Hafifçe güldüm. Beni hâlâ tanıımıyordu. “Ah, çok iyi biliyorum. Ayrıca silahına ne olduğunu anladığında Malone’un sana ne yapacağına dair de çok iyi bir fikrim var.”

“Faythe?” Muhafız dönmeye başladı ama silahın namlusunu sırtına bastırduğımda durdu.

“Tek kelime daha edersen kan kaybı ve hipotermiyle mücadele etmeye başlarsın. Anladın mı?” Başıyla sessizce onayladı ve dişlerimin birbirine vurmasını engellemek için uğraşmak zorunda kaldım. “İyi. Montunu çıkar. Yavaşça.”

Adam önce bir kolunu, ardından diğer kolunu montundan çıkardı.

“Yere bırak, sonra geriye doğru tekmele. Ve aklında olsun, bir defada tek kolunu çıkarabiliyorsen, ben de aynı şekilde giyinebilirim. Silah hâlâ sırtına doğru yöneltilmiş olacak.”

“Beni vurmayacaksın.” Montunu bıraktı, ardından sağ ayağıyla geriye doğru itti.

“Ne kadar çılgın bir fahişe olduğumu duymadın mı?”

Bundan sonra ben montu almak için eğilip söz verdiğim gibi silahı ona doğru yöneltmek için elimden gelenin en iyisini yaparak bir defada tek kolumu geçirirken başka bir şey söylemedi. “Şimdi, kapıyı aç.”

“Kilitli,” dedi ve barakaya bir bakış atınca bunun doğru olduğunu gördüm.

“Kilidi aç. Ve kelepçelerini yere bırak.”

Bir cebinden kelepçelerini çıkarıp ayağının dibine bıraktı, ardından diğer cebinden bir anahtar çıkardı. “Bunun için Malone seni öldürecek,” dedi anahtarı kilidin içinde çevirirken, parmakları soğuk yüzünden şimdiden kızarmış ve kaskatı olmuştu.

“Evet, ne yapacak, beni iki defa mı öldürecek?” Malone ve adamları beni öldürecek diye korkmama gerek yoktu ama yaptığım ya da yapmadığım hiçbir şey benden istedikleri şeyi değiştirmeyecekti.

Bir saniye sonra, barakanın kapısından asma kilidi çekti.

“Pekâlâ, kapıyı aç ve içeri gir. Ve hiçbir şeye dokunma.”

Muhafız kapıyı açıp içeri girdi. Sadece kapıyı arkamdan kapamaya yetecek kadar durarak peşinden girdim. Ormanın karanlığından sonra tavandan sarkan loş ampul şaşırtıcıydı ve kedi gözlerimin alışması için bir süre durdum. Ama gözlerim alışmadan önce tam karşımda birinin ayak sürüdüğünü duydum.

“Faythe?”

Marc. Jace de yanındaki kafesteydi.

Gözlerimi zorlayarak daha çok açtım ve gülümsedim. “Sürpriz.”

ON ÜÇ

Marc ve Jace'in bir buçuk metrelik hayvan kafeslerinde kilitli olduklarını görünce, sıfırın altındaki sıcaklığa rağmen kanım tepeme çıktı. Onlar da benim gibi kulübemizden üstlerinde mont olmadan çıkmışlardı ve ayrı kafeslerdeyken ısınmak için bir araya gelemezlerdi bile. Soğukta geçirdikleri iki saatten kısa sürenin sonunda ikisinin de rengi solmuştu ve titriyorlardı. Sadece gözlerinin ardında net bir şekilde yanan kavurucu öfkeyle ısınıyorlardı.

"Nasıl çıktın?" Parmakları kafesinin çelik tel örgüden oluşan yanlarına kıvrılmış, kambur bir şekilde ayakta dururken Jace'in dişleri birbirine vurdu.

"Pencereden." Muhafızın sırtını kendi silahıyla dürttüm. "Çıkar onları."

"O anahtarlar bende yok." Dönmeye başladı ama onu tekrar ittiğimde durdu.

Barakanın etrafına baktım ve bir köşede içinde bir çekiç ve birkaç çeşit somun anahtarı olan, açık, paslı bir alet kutusu gördüm. "Çekici alıp kilitleri kır. Her birine tek bir darbe." Çünkü eğer onu biri duyarsa, zarif küçük vuruşlarla harcayacak zamanımız yoktu. "Ve şu kilitlerden başka bir şeyi vuracak gibi bile görünürsen seni sırtından vururum." Malone'un adamları gibi kolayca öldüremezdim

ama kendimi ya da kafesteki iki adamı korumak için öldürebilirdim ve öldürürdüm.

Gardiyan çekici eline alıp muhtemelen onu öldürme konusunda ciddi olup olmadığıma karar vermeye çalışıp tereddüt ederken, “Peki ya Alex?” diye sordu Marc.

“Haydi!” diye çıktım muhafıza, ardından Marc’a baktım. “Alex kendi aptallığının ve kibrinin kurbanı oldu.”

“Öldü mü?” diye sordu Jace. Sesi pişmanlık ve rahatlamamanın bir karışımıyla kalınlaşmıştı. Zıt taraflar için savaşıyorlardı ama anneleri ortaktı.

“Sadece baygın. Pencere dışındaki goril de. Bu yüzden acele ediyorum.” Muhafıza baktım. “Yap şunu. Bir vuruştan fazlasına ihtiyacın olursa bundan pişman olursun.”

En sonunda omuzlarını silkti ve Marc’m kafesinin kilidine vururken geri çekildim. Kilit açıldı ve rahatlayarak sessizce iç geçirdim. Bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değildim. “Zinciri çıkar, sonra diğerini aç.”

Gardiyan çekicini Marc’m kafesinin üstüne koydu ve emredildiği gibi zinciri çözdü. Malone’un adamı Jace’i serbest bırakmak için ilerlerken Marc hâlâ titreyerek kafesinden çıktı.

“Al.” Muhafız ikinci zinciri çözerken belimdeki silahlardan birisini çektim ve Marc’a uzattım. “Her ihtimale karşı.”

Jace serbest kaldığında, ona kelepçeleri verdim, gardiyanın ellerini arkasında kelepçeledi. “Onu kafese koymak ister misin?”

“Evet, kilitlerden birisi hâlâ sağlamısa.”

“Ağzım da tıkamalıyız, yoksa birisi gelene kadar çığlık atar,” dedi Jace. Marc ağzını tıkayacak bir şey ararken Jace kilitleri inceledi.

Ne yazık ki her iki kilit de parçalanmıştı ama Marc eski plastik bir kasanın içinde bir havlu ve koli bandı buldu. Gardiyanın ağzını

tıkayıp ayak bileklerini birbirine bantladı, ardından kafeslerden birinin içine itti. Jace zinciri asma kilit köprüsü ve çubuğun etrafına doladı. Yerinde tutacak asma kilit olmadan, muhafız muhtemelen en sonunda tekmeleyerek kapıyı açacaktı ama şansımız varsa bu kısa sürede olmazdı.

Yeni tutsak elimizden geldiği kadar sessiz ve bağlı bir haldeyken, planımızın geri kalanını onun önünde tartışmamak için soğuğa rağmen dışarı çıktık. Televizyondaki kötü adamlardan öğrenilen başka bir ders.

Barakanın arkasında, kulübenin görüş alanı dışında çocukları sorguya çektim. Mecazi olarak. “Tamam, işler karışmadan önce silahlardan kurtulmamız lazım fakat size bakınca bir çift mont bulmanın da bir öncelik olduğunu söyleyebilirim.” Kendiminkini verirdim ama kime teklif edeceğimden emin değildim. Hem ikisi de bunu kabul etmezdi.

“Evet, yapmamız gerekenler var ama öncelikle...” Marc sadece sıcaklığımı almak için olsa bile bana sarılmak istiyormuş gibi görünüyordu ama kendisine izin vermedi. “İyi misin?”

Hafifçe gülmeden edemedim. “Çifte standart ilk defa işime yaradı. Odam ılık, yahnim sıcak, gardiyanım aptaldı. Kızları kafeste donan sizsiniz.”

“İyiyiz,” diye ısrar etti Jace muhtemelen birbirine vurmasın diye kenetlediği dişlerinin arasından. “Cal’in adamlarından üçünü kendi başına mı hakladın?”

“Beyin, kası yener, bebeğim.” Sırttım. “Eğer beni küçük görmeyi bırakırlarsa, gerçekten meydan okunmuş hissedebilirim.”

Jace gülüşüme karşılık verdi. “Ya da ölü.”

“Galiba bu, Malone’a karşı beklenenden daha önce harekete geçeceğimiz anlamına geliyor, değil mi?” diye sordu Marc. Kollarını

sıcaklık için sıkıca göğsünde kavuşturmuştu. Hapishaneden kaçtıktan sonraki ciddiyetsizlikte yer almaya açık bir şekilde isteksizdi.

“Kafeslere geri dönmek istemiyorsanız başka seçeneğimiz yok.”

Jace’in gülümsemesi azaldı ama tamamen kaybolmadı. “Oraya benimle girsen bile olmaz.”

Marc dişlerini gıcırdattı ama yapmamız gereken işe odaklanmaya devam etti. “O halde... silahlar. Malone’un onları yakınında tuttuğunu tahmin ediyorum. Muhtemelen yatak odasında.”

Omuzlarımı silktim. “Aslında, kulübesinin arkasındaki barakada olduğunu düşünüyorum. Alex silahların kilitli bir yerde durduğunu söyledi ve bildiğim kadarıyla hiçbir yatak odasında kilit yok.” En azından kulübemizdeki odalarda yoktu.

“Alex sana silahlardan bahsetti mi?” diye sordu Jace, mavi renkli dudaklarının arasından.

“Sadece yirmi tane silahları olduğunu ve buraya on tanesini getirdiklerini söyledi. Ama şimdi üç tane eksik.” Gülümseyerek belimden ikinci silahı çıkardım ve ona verdim.

Jace etkilenmiş görünüyordu ama tabancayı tereddütle aldı. Hiç kuşkusuz en son aldığı silah yarısındaki iyileşme sürecini hatırlıyordu. “Nasıl ateş edileceğini bilmiyorum.”

“Ben de bilmiyorum ama iyi bir tehdit etkisi yaratıyor ve sanırım, yakında olunca, iyi nişan almaya da gerek yok. Güvenlik mandalını nasıl açılacağını bildiğinden emin yol, yoksa blöf yaptığını çok çabuk bir şekilde anlarlar.” Jace silahı ellerinde döndürürken, soğuğa karşı metanetini kaybetmeden duran Marc’a baktım. “Tamam, sizi ısıtmalı ve çıktığımızı babama söylemeliyiz. Ormandan gidelim.” Bu şekilde gözlerden uzak kalıp dondurucu rüzgâra doğrudan maruz kalmayacaktık.

Ormanda dikkatle ilerlerken, “Demek bu işi destek kuvvetleri olmadan yapacağız...” diye fısıldadı Marc. Çocuklar da gözlerini dönüştürmüşlerdi –Gurur sürümde kısmi dönüşümü yapabilen ilk üyeler arasındaydılar– ve insan bedenlerinde bana göre yürüyüşe daha adapte olmuş görünüyorlardı, soğuk yüzünden uzuvları kesinlikle yarı yarıya uyuşmuş olsa bile.

“Gökgürültüsü kuşları bir yana, adamların geri kalanını bile çağırmak için zamanımız yok.” Bir telefonları –ve çocukları için birkaç eski video kaset ve eski bir televizyon dışında herhangi bir modern araçları– olmadığı için gökgürültüsü kuşlarıyla yüz yüze görüşmek zorundaydık.

“Hepimiz güçlü dövüşçüleriz,” dedi Jace. “Ve silahlardan kurtulmak şartları eşitlemeye yardımcı olacak.”

Ama bunu başarsak bile kayıp vermeden savaşılmazdı. Birisini kaybedecektik. Belki birden çok kişiyi. Ve bu iyi değildi.

On beş dakika sonra, kulübemizin arkasındaki ağaçların arasından bakıyor, dinliyor ve olağandışı bir şeyler arıyorduk. Eğer Malone kaçtığımızı biliyorsa, kulübeyi izlettirirdi. Dövüşmeye fazlasıyla hazır olmamıza rağmen, silahlardan kurtulmadan ve herkesi uyarmadan önce büyük bir şeye başlama riskine giremezdik. Ayrıca Marc ve Jace’i de ısıtmamız lazımdı.

“Bence ortalık temiz,” dedi Jace en sonunda ve başımla onayladım. Tuhaf bir şey görmemiş veya duymamıştım ve pencerenin yanından geçen herkesi tanıyordum. Ama babam aralarında yoktu. Beni orada tek başına bırakmaya gönlü el vermediği için hâlâ kulübede miydi?

Kalbim hem minnettarlık hem de hayal kırıklığıyla doldu. Onu bilgilendirebilmek için o anda bir cep telefonum olsun diye neredeyse her şeyi verebilirdim.

“Haydi, gidelim.” Marc ağaç sırasından çıkıp arka basamaklara doğru koştu. Jace ve ben peşinden koştuk. Oraya vardığımızda Marc

kapıya vuruyordu. Bir altındaki basamakta durduğumda, “Kapı kilitli,” diye açıkladı. Veranda ışığıyla açıkta kalmaktan rahatsızdım.

İnce perde aralandı ve Teo Di Carlo’nun yüzü belirdi. Verandanın ışığında Marc’ı tanıdığında, sonra arkasında beni gördüğünde gözleri neredeyse yuvalarından çıkıyordu. Kapı koluyla oynadı ve bir süre sonra bizi içeri aldı.

“Merkezi ısıtmayı ne kadar çok sevdiğimi hiç söylemiş miydim?” Marc dosdoğru hâlâ taze, sıcak kafein dolu kahve sürahisine doğru ilerledi.

“Ve gürleyen şömineler...” Jace taş şömineye en kestirme yoldan ulaştı. “Marshmallow var mı?”

“Nasıl kaçtınız?” İnsanlar sesimizi duyup mutfığa girerlerken Teo kapıyı kapayıp kilitledi.

Marc iki fincana kahve doldurup şekere uzandı. “Faythe yardım etti.”

Vic kollarını göğsünde birleştirip mutfak duvarına doğru yaslanırken, “Peki, sen nasıl kaçtın?” diye sordu. Hâlâ kızgındı. Görünen o ki Marc’ı kurtarmak onun gözündeki bana herhangi bir puan kazandırmamıştı çünkü Jace’i de kurtarmıştı.

“Neyim ben, âciz mi?” Sırıttım ve Marc’ın bana uzattığı kupayı aldım ama Vic sadece becerilerimi onayladığım gösterecek şekilde başını olumlu anlamda salladı. “Babam nerede?”

“Kulübede, konseyi meşgul etmek için Malone’un her bir kelimesini sorguluyor. Bir firar gerçekleştirmek üzereydik.”

“Evet, bunu hallettim sayılır.” Kupamı masanın üzerine koyup düşüncelerimi toplamaya çalışarak etrafa baktım. “Pekâlâ, Marc ve Jace’in yemeğe ihtiyaçları var –sıcak ve bol kalorili bir şeylere– ve bana da bir telefon lazım.”

Teo sıcak, peynirli ve içindekilerinin yarısı yenmiş bir cam tavayı fırından çıkarırken, Vic cebindeki telefona dokundu. Bana manalı biçimde vermediği telefonuna.

“Al.” Brian Taylor cep telefonunu verdi ve teşekkür için ona gülümsedim. Çocuklar fırın makarnadan tabaklarına büyük porsiyonlar halinde alırlarken konuşmamızı diğer liderler duymasın diye babama mesaj attım.

Ben F. Çıktık. Kulübedeyiz.

Bir süre sonra cevabı geldi: Geliyorum.

İçinde bulunduğumuz şartlara rağmen babamın mesaj yazmayı bilmesiyle neşelenmek için kendime biraz süre ayırdım. Ethan bu yeni yeteneğin yararlı olabileceği konusunda ısrar ederek mesaj yazmayı ona öğretmişti. Hakkı olduğu konusunda böbürlenmek için burada olmadığını fark edince kalbim acıdı.

Jace ve Marc yemeklerini yerlerken İtalyan mutfağına benzeyen makarna, peynir ve domates sosu karışımından bir tabak aldım. Vic’in salondan bize kaşlarını çatıldığını fark edene kadar yarısını bitirdim. Artık sinirlenmişim. Göz teması kurdum ve başımı koridora doğru salladım.

Başıyla kısaca onayladı ve benimle orada buluştu, ardından yanından geçtiğimiz ilk yatak odasına giderken peşimden sessizce geldi.

Kapalı kapıya doğru yaslanarak, “Tamam, bırak şu tavrı artık,” dedim.

“Hangi tavırdan bahsediyorsun?”

“Bana sinirlisin ve bu anlaşılabilir bir şey ama hayatlarımız önümüzdeki birkaç saatte birbirine bağlı olabilir. Bu yüzden biraz cesaret göster ve ne söyleyeceksen söyle, ardından bu tavrı bırak.”

Kaşları iyice çatıldı. “Jace’le yattın.” Bu bir soru değildi.

“Evet. Ve açıkçası, suçsuzluğumu sana kanıtlamak zorunda değilim.” İtiraz etmeye başladı ama lafını kestim. “En büyük nedeni bunun affedilemez olması.” Ethan’ın yokluğunu öldüğü günden beri hissettiğimden daha güçlü bir şekilde hissettim. Birisiyle Jace ve Marc hakkında konuşmaya ihtiyacım vardı ve babamın tavsiyeleri ne kadar harika olsa da o hâlâ babamdı.

“Pekâlâ, en azından bunu kabul ediyorsun.” Burnundan soludu ama itirafımla yarı yarıya yatışmış görünüyordu.

“Oturur musun?”

Vic tereddüt etti, ardından bir sandalyeyi duvardan çekip oturdu. Sırtımı kapıdan aşağıya doğru kaydırdım ve dizlerimi göğsüme çekip oturdum. Bakışlarımı ona kaldırıp baktım. Şimdi ani tehlikenin dışında olduğumuzdan aşırı yüklenmiş acı ve çelişki içinde boğuluyordum. “Kayboldum, Vic. Ne yaptığımı bilmiyorum.”

Gözlerini devirdi. “Ben de bunun zor olacağını düşünmüştüm... Jace’e yolculuk için teşekkür et, onu nefes nefese kalmış yavru bir köpeğe çevirdiğin için özür dile ama yaşananların yanlış olduğunu ve Marc olmadan yaşayamayacağını söyle.”

Gözlerim yaşlarla doldu, düşmeden önce onları sildim.

“Kahretsin,” diye fısıldadı ve sandalye hareket eden ağırlığı altında gıcırdadı. “Bu kadar kolay değil, değil mi?” Başımı iki yana salladım ama ona bakmayı reddettim. “Onu seviyor musun?”

Başımla onayladım ve dökülmemiş yaşları kıyafetimin koluyla sildim. “Onu sevmemeyi çok istiyorum ama eğer dilekler yağmur damlaları olsaydı, şimdiye kadar çoktan boğulmuş olurdu. İşin doğrusu ikisinden birini kaybetmenin düşüncesine bile dayanamıyorum.”

“Kahretsin.” Vic sandalyeden kalkıp bir metre uzağımda yere oturdu. Aramızda bıraktığı mesafe hâlâ yaşananları onaylamadığını söylüyordu ama her şeyi anlat tarzıyla benim seviyeme inmişti. “Marc bunun ciddi olduğunu biliyor mu?”

“Sence bilmese bu kadar sinirli olur muydu?”

“Bence seni bu yüzden kaybedeceğini düşünmese Jace’i çoktan öldürürdü.”

“Biliyorum.” Sağımdaki masadan bir mendil almak için uzandım.

“Seçmen gerekiyor.”

“*Biliyorum.*”

“Marc’ı seçmen gerekiyor.”

Buna verecek cevabım yoktu. Marc’ı seçmek zorundaydım. Ama Jace’i de seçmek zorundaydım. Yine de bu bir seçenek değildi. Ancak karar vermek için çekildiğim yerde daha fazla oyalanamazdım.

“Üzgünüm, Vic. Tahmin edebileceğinden çok daha üzgünüm. Sadece bunu bilmeni istiyorum. Ve bunun aptal bir isyan olmadığını bilmeni istiyorum. Marc’la sahip olduğum şeyi böyle bir şey yüzünden asla riske etmem. Bu şey gerçek ve bu zamana kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şey. Üçümüz için de bir işkence. Ve hepsi benim suçum.”

“Pekâlâ, bu konuda haklısın.” Zor işleri benim için daha çekilir hale sokmayacak bir erkek daha. “Ama bence suçun çoğu Jace’te.”

Görüntüyü netleştirmek için gözlerimi kırıp yaşlarımın sonuncusunu mendile sildim. “Sara öldükten sonra teselli bulmak için yapmayacağın bir şey var mı? En yakın arkadaşıyla baş başa kalsaydın ve ikiniz de hayatlarınızın büyük bir kısmını kaybetmiş olsaydınız ve acı sizi canlı canlı yutacakmış gibi hissedeceğiniz şekilde acı çekiyor olsaydınız?”

“Faythe, gerçekten bilmiyorum. Ama bu mazeret...”

“Biliyorum. Bu herhangi bir şeyi mazur gösterir demiyorum. Sadece bunun nasıl olduğunu söylüyorum ve sonrasındaysa, bu olması gerektiği gibi yanlış gelmedi. Yani, Marc’ı incitmek korkunçtu ve hâlâ korkunç geliyor ama geri kalanı –Jace’i sevmek– yanlış gelmiyor.”

Vic sanki ne söylemesi gerektiğini bilmiyormuş gibi bir süre beni izledi. Onu suçlayamazdım. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Ama vereceği bir yanıt üzerinde karar veremeden önce kulübenin ön kapısı gıcırdayıp açıldı.

“Faythe?” diye seslendi babam. Ayağa kalkıp kapıyı açtım. Babam odanın ortasında duruyordu. Nefes nefese kalmıştı ve soluklanmaya çalışıyordu. “İyiyim, baba. Hepimiz iyiyiz.”

“Uzun süre için değil.” Derin bir nefes daha almak için durdu. “Buraya kadar bütün yolu koştum ama onları arkamda, yaklaşık yarım kilometre geride duyabiliyordum. Sanırım kaçtığını biliyorlar.”

“Tamam.” Kalbim o kadar güçlü atıyordu ki başka bir şeyi güçlükle duyabiliyordum ve babama odaklandığım sırada odanın geri kalanı solup arka plan haline gelmiş gibi görünüyordu. “Senin kararın, baba. Teslim olabilir ve siz silahlara giderken bekleyebiliriz. Malone’un kulübesinin arkasındaki barakada olduğunu düşünüyoruz. Ya da yerimizde durup şimdi dövüşebiliriz.”

“İkisini de yapacağız.” Omuzum üzerinden geriye baktı. “Brian, ormandan gidip silahları al. Ormanın derinliklerine götür ve bütün kutuyu bırak, ardından dövüşmeye hazır şekilde geri dön. Onları sonra yok ederiz. Giderken Aaron ve Rick’e gidip adamlarını hazırlamalarını söyle.”

Bert Di Carlo kulağında cep telefonu varken, “Ben onu hallediyorum zaten, Greg,” dedi mutfak kapısından.

“Güzel.” Babam her birimize tek tek baktı, en son bana baktı. “Bu defa dövüşüyoruz.”

Dövüş beklentisi karnımda dolaşan kızgın yabanarıları gibi vızıldadı. Korku ve kana susamışlık başımı döndürüp omurgamı güçlendirmek için birbirine karışıyordu. “Üç silaha el koydum ama iki tanesi kullanımda ve beş tanesini Malone hâlâ kilit altında tutuyor. Onları henüz dağıtmamışsa, tabii. Bu ikisinden birisi Colin Dean’de

ama sonuncusu herhangi birinde olabilir. Bu yüzden bazılarımızı dönüşüm geçirmeli ama birkaç kişinin de kalan son ‘görev gücü’ üyelerini silahsızlandırmak için insan bedeninde kalması gerekiyor.” Tişörtümü aciliyeti vurguladığımı umut ederek başımın üzerinden geçirdim.

“Kabul.” Babam erkek kedilerle dolu odaya baktı. Hepsi emirlerini bekliyordu. “Lucas, Jace, Vic ve ben insan formunda kalacağız. Geri kalanınız dönüşüm geçirsin. Hızlıca. Silahlardan kurtulmak için elimizden gelenin en iyisini yapacağız ama her ihtimale karşılık ateş hattından uzak durun.”

Marc tişörtünü çıkarmış ve pantolonunu çözmüştü ki kolunu yakalayıp ilk saldırıdan korunacağımız yatak odasını işaret ettim. “İçeride.” Çünkü dönüşümün ortasındayken hayatımızdaki diğer herhangi bir zamandan çok daha savunmasızdık. En azından, bekleliğimizden beri.

Marc yatak odasına doğru ilerleyip yolda Di Carlo’nun diğer adamını yakaladı.

“Kaç kişi geliyor?” diye sordum, yatak odası kapısında kot pantolonumun düğmelerini çözerken.

Bakışlarını üzerime çevirdiğinde babamın kaş çatışı derinleşti. “Anlayamadım. Ama ilk defasında sana gelenlerden kesinlikle daha fazla.”

Başımla onayladım ve yatak odasına girdim. Kapıyı aralık bıraktım. Böylece kapı kolunu çevirmek için ellere ihtiyacımız olmadan dışarı çıkabilecektik. Kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı aşağı indirdim. Dizlerimi parkenin üzerine koyduğum sırada hâlâ sütyenimin kopçasıyla uğraşırken babamı dinliyordum.

“Tamam, öncelikli amacımız silahsızlandırmak ve etkisiz hale getirmek,” diye seslendi liderimiz ön odadan. Bu sırada eklemlerimin içinden ilk sarsıcı acı yıldırımları sızıyordu. “Ama silahlı adamlarla

yüzleşebileceğimiz için bu bir öl ya da öldür durumu, ikincisini tercih edin.”

Marc sol tarafımda, iki ikiz yatağın arasında dönüşümünün ortasında idi ve o anda kapıyla arama –böylece olası mermilerle arama– en azından bir şilte koymayı düşünmüş olmayı diledim. Ama hareket etmek için çok geçti. Dönüşümüm başladığı anda sadece acı dalgalarının üzerine çıkabilirdim. Ya da üzerime çıkmalarına izin verebilirdim.

“İlk grup ele geçirildiğinde...” beni yeniden tutuklamaya geliyorlardı, gerçekten saldıracağımızı beklemediklerini umuyordum “... hızlı bir şekilde hareket etmemiz gerekecek. Kurtulanları toplayıp yeniden toplanacağız, sonra Malone’un kulübesine doğru ilerleyeceğiz. Öncelikli hedefimiz o ama tabii ki yolumuza çıkan herkesle ilgilenmemiz gerekecek. Onu bilgilendirmemek için mümkün olduğunca sessiz bir şekilde.”

Dizlerim patladı ve inledim. Acı kemiklerimin merkezinden dışarı doğru yayılarak bacaklarım boyunca yankılandı. Kaburgalarım ve eşlik eden kaslar bir kedinin organ düzenlemesini sağlamak için yeniden şekillendiklerinde, kaburgalarım şiddetli bir şekilde acıdı. Yerde duran ellerime baktığım sırada, avuçlarım altımda şişmeye başladı. Parmaklarım kısıлып kalınlaşıırken çatırdadı. Avuçlarım sert araziye uygun pençelere dönüştü.

“Her şeyden önemlisi, hiçbirisinin gitmesine izin vermeyin.” Babamın çizimleri salonun zemininde sürtündü ve benim için hem söylediklerine odaklanmak hem de dönüşümümü kendi başına olacağından daha hızlı olması için zorlamak güçleşti. “Eğer Malone’un adamlarının geri kalanını uyarırlarsa, sürpriz unsurunu kaybederiz ve sayıca üstünlük onlara geçer. Anlıyor musunuz?”

Hâlâ insan bedeninde olan adamlardan onaylama mırıltıları yükseldi ama en başta baskın unsurunun yanımda olup olmadığını

merak etmeye başladım. Kesinlikle kendimi teslim edip sessizce götürülmemi beklemiyorlardı. Tekrar.

“Onları duyuyorum,” dedi Vic. Sesi bize doğru gelen erkek kedilerin duymayacağı kadar kısık ama bitişik odalardan, fazla sayıdaki eş zamanlı dönüşümlerden çıkan homurdanma ve ağır nefes alma seslerinin üzerinden duyulabilecek kadar yüksekti.

Kalbim iki kat hızlandı. *Dakikalar kalmıştı*. Nabzım kulaklarımda yankılanıyordu, bu yaklaşan eğlence programını duyurmak için bir tantanaydı. Gerçek bir savaşın eşiğindeydik –Amerikan Gurur sürüleri arasında onlarca yıldan sonra ilk savaş– ve hazır değildim.

Sinirlerimin dönüşümüm için meydana getirdiği adrenalin fazlasını boşaltıp vücudumu aşamalardan daha hızlı geçmesi için zorladım. Bütün başım baskıyla o kadar şiddetli bir şekilde ağrıyordu ki kafatasım beynimi sıkıp kulaklarımdan çıkaracakmış gibi hissettim.

Bunun yerine yüzüm uzadı ve acı çenemin yeni uzunluğu boyunca patladı. Elmacık kemiklerim sadece başımın içindeki tuhaf, tiz bir sesle gerindiği sırada kulaklarım öne doğru gitti ve bütün dış sesler geçici süreyle durdu. Burnum düzleşti ve rengi koyulaştı. Şimdi görüş alanımın alt yarısının çoğunu uzun, çıplak bir ağız kaplıyordu.

“Herkes hazır mı?” Babamın sesi bu defa sahte bir sakinlikle kısık ve dengeliydi.

Cevap olarak sadece sızlayabildim. Marc’ın yanımda tamamen dönüşüm geçirmiş bir şekilde durduğunun fazlasıyla farkındaydım. Benimle kapı arasında duruyordu, belli ki dönüşümüm bitene kadar beni korumaya niyetliydi.

Cildimin üzerine kürk yayıldığı sırada bütün vücudum kaşınmaya başladı. Kürk patilerimin altı dışında, her bir santimimi örtmek için akıyordu. Dişlerim o kadar hızlı bir şekilde büyüdü ki ağzımı açmaya zorladılar. Dilimin üzerindeki geriye doğru bakan tüycükler dilimin

her yerini birdenbire kaplarken az kalsın kendi dilimin ucunu ısırp koparıyordum.

Bıyıklar burnumun yanlarından fırladılar, bunlar kendi kürkümün karanlık bulanıklığı üzerinde bembeyaz duruyorlardı. Odayı kokladığım sırada bıyıklarım kıvıldadı. *Az kaldı. Sadece bekliyorum...*

Pençelerimi.

Kafamda canlandırırken bile parmaklarım ve tırnaklarım sert ve keskin bir şekilde büyüyüp, ölümcül uçlar halinde uzadılar. Pençelerimi içeri sokup tekrar geri çıkardım ve kolay incinen insan etini deldiklerini hayal ederek yere batırdım.

Tamamen şeklini almış ve kızgınlıkla hareket eden kuyruğum kıvıldamaya başladığında babam ön odadan, “Hazırlanın!” komutunu verdi: Tamamen hareketsiz ve bütünüyle sessiz kaldı.

Marc ve ben yatak odası kapısının karşı yanlarında, vurulma olasılığı en düşük olan ve içeri giren herhangi bir kişiyi en çok şaşırtma olasılığı olan yerde sessizce yürüyorduk.

Yumuşak adım sesleri ön basamaklardan tırmandı. Malone’un adamları da gizli hareket ediyorlardı. Geldiklerini bilmediğimizi mi düşünüyorlardı?

Salona bakıp babamın ön kapının bir tarafında durduğunu gördüm. Sırtını duvara dayamıştı, solunda Lucas vardı. Jace ve Vic de öteki tarafta aynı şekilde duruyorlardı.

Ayak sesleri durdu. Bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalıydılar. Işıklar açıkken ama pencerelerden kimse görünmüyorken, nasıl anlamasınları ki? İçeriden hiç ses çıkmıyordu.

İlk adam kapının önünde durdu. Karanlık silüeti üstündeki küçük pencerenin tamamına yayıldı. Gölgesi döndü ve arkasındaki erkek kedilerle konuşurken çok kısık fısıltı sesleri duydum. Ne söylediğini

anlayamıyordum ama mesaj açıktı: Bir şeylerin peşindeydik. Ya da terk etmiştik. Kaçmıştık.

Kalbim kulaklarımda attı ve birden kaçmamız gerekir miydi diye merak ettim. Silah olarak öfkemiz varken ve cesaret dışında bir şeyle korunmuyorken silahlı adamları haklamaya çalışmak budalaca bir hata mıydı?

Ne olursa olsun, artık planı değiştirmek için çok geçti. Silüet bir tarafa eğildi ve ön kapıyı tekmeleyip açtı.

Yüzlerin çoğunu tanıyor ama isimlerini bilmiyordum ve ilk bakışta hepsi silah taşıyor gibi görünüyordu. Brian onlardan kurtulmak için çok geç kalmıştı. Malone'un adamları görünüşte boş olan salona bakıyorlar ve insan bedenindeki adamlarımız nefeslerini tutuyorlardı. Kalp atışlarını gizleyemezlerdi ama içeri girenlerin nabızları benimki kadar hızla ve yüksek sesle atıyorsa zaten kalp atışlarını asla duyamazlardı.

"Kaçtılar." İlk erkek kedi silahını indirdi. "Bir grup korkak kaçtı gitti." Eşikten geçti ve birincisi dönmeye fırsat bulamadan iki kişi daha peşinden geldi.

Jace en yakındaki adamın silah tutan kolunu yakaladı ve erkek kediyi önüne çekip kendisini silah atışından korudu. Vic de aynı şeyi ikinci adama yaptı.

Babam kendisinde çok ender gördüğüm bir hızla atıldı. İçeri ilk giren adamın elini yakalayıp silahı zorla bir tarafa itti, ardından erkek kediyi sola çekti. Kapıdan görülmeyecek yere ve ateş hattının dışına. Bu o kadar hızlı oldu ki adrenalin yüklü sözsüz korkunun içimde şimdiden artmasının ötesinde endişelenmeye vaktim bile olmadı.

Erkek kedi serbest kalmaya çalıştı. Babam elini o kadar sertçe sıktı ki kemiklerin kırıldığını beş metre öteden durdum. Erkek kedi uluyup silahını bıraktı. Lucas silahı almak için eğildi.

“Silahlarınızı içeri atın ve elleriniz başınızın üzerinde ileri çıkın.” Babamın sesi mutlak bir otorite taşıyordu. Bu ilk adımlarımı atmadan çok önce farkına vardığım bir gerçektir. Ama hâlâ verandada duran üç adam tamamen soğukkanlıydı.

“Bunu yapmayacağız, konsey üyesi.”

Babamın öfkeden kendini kaybetmesine saniyeler kalmıştı. “Silahlarınızı indirin, şimdi!”

“Burada.” Babamın tuttuğu ilk erkek kedi boynunu uzatıp kulübeye baktı. “Kokusunu alabiliyorum. Ama geri kalanı dönüşüm geçirmiş. Destek çağırın.”

Son üç erkek kedi dönüşe koşarlarken verandada ayak sesleri duyuldu. İki silahlıydı.

Babam kükredi. Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı ve yumruğunu erkek kedinin başının yan tarafına geçirdi. Erkek kedi gürültüyle yere yıkıldı. “Yakalayın onları!” diye bağırdı babam. Boğazı yarı yarıya dönüşüm geçirmişti, sözleri güçlkle anlaşılabilirdi.

Ama demek istediği şey netti.

Salona fırladım ve iki sıçrama sonrasında verandadaydım. Koşarak çimlerin üzerine kondum. Donmuş yapraklar patilerimin altında eziliyor, soğuk hava ciğerlerimi yakıyordu. Marc kuyruğundaydı ve arkamızdan iki kişinin daha geldiğini duyabiliyordum.

Koşarken nabzım hızlandı. Alıp verdiğim her nefes derin, hızlı bir soluk sesiydi. Yere değen patilerimin eşlik eden yumuşak sesleri kendi başına güçlüydü.

Üç adam önümde koşuyordu. Bulutla kaplı bir hilalden gelen kasvetli ışık altında net bir şekilde görülebiliyorlardı. Bir adam hafifçe döndü, silahını rastgele hedef aldı. Namludan ışık çıktı. Bir an için dünya dayanılmayacak kadar parlaktı. Mermi başımın birkaç metre üstünde vızıldadı ve arkamdaki donmuş toprağa saplandı.

Adam tekrar nişan aldı. Marc ve ben karşılıklı olarak zik zak hareketleri halinde ilerledik. Sonraki kurşun aramızdaki havayı yardı. Çok yakından geçmişti.

Adam tekrar koşmak için döndü ve üzerine atladım. Pençelerim sırtına çarptı. Çığlık atıp altına düştü. Ağzım ensesinin çok yakınında kapandı. Dişlerim yumuşak deriyi tehdit etmeye yetecek kadar deldi. Ağzıma kan aktı. Tadı korku gibiydi. Silahı yan tarafına salladı. Dirseğini yerinden çıkararak ateş edemeden önce silaha vurdum. Adam altımda çırpındı.

Yanımdan karanlık bir bulanıklık geçti. Başka bir ses. İkinci erkek kedi üzerinde Marc varken yere çarptı. Marc dışarı çıkmış turnaklarıyla aynı hareketi sergilerken adam çığlık attı.

Keşke bu benim de aklıma gelseydi...

Üçüncü erkek kedi hâlâ ana eve doğru hızla koşuyordu, silahsızdı. Marc'ın sağ tarafından başka bir karanlık görüntü hızla geçti. Di Carlo'nun adamlarından hâlâ takipte olan birisi. Son erkek kedinin sırtına çarptı ve ikisi de yere düştü.

Üç erkek kedi yakalanmıştı ama çığlıkları ve silah sesleri daha fazlasını çekecekti.

Teo Di Carlo kedi formunda yanımdan sessizce geçti. Adamı yakalamamı onayladığını burnundan soluyarak gösterdi. Arkamızdan daha çok adım sesi geldi. Babam, Bert Di Carlo ve insan formunda olan en az bir erkek kedi daha.

“Ayvayı yediniz,” diye soludu altımdaki adam. Ensesindeki baskıyı artırdım. Dilime ve çenemden aşağıya doğru daha çok kan damladı. “Sayıca yetersizsiniz. Malone fazladan bir düzine adam daha çağırdı ve siz pisliklerin bir şeyler karıştırmasını bekliyorlar. Dileklerini elde edeceklermiş gibi görünüyor.”

Bu defa çenem isteksizce kenetlendi. Fazladan bir düzine adam mı? *Haklı*. Silahlar olmadan bile sayımız ciddi oranda yetersizdi. Adalatsız bir duruşmaya boyun eğeceğimize dövüşeceğimizi biliyorlardı. Ya da en azından ihtimalin yüksek olduğunu.

Adım sesleri yavaşlayıp arkamda durdu. “İyi iş.” Babam elinde koli bandıyla yanımda diz çöktü. Mahkûmumun üzerinden kalktım ama bilekleri bantlanana kadar ensesini bırakmadım.

Birkaç metre ötede insan bedenindeki diğer erkek kediler yakalanan diğer iki düşmana aynı şeyi yapıyorlardı. Aaron Taylor ve Rick amcam çalışmaya katılmaları için adamlarını göndermişlerdi.

Ama erken zaferimiz gölgede bırakılmak üzereydi. Tesisin öteki ucundan kedi formunda koşan, hız için gizliliği feda eden kedilerin sesleri geliyordu. İnsan formunda olanlar henüz bunu duyamıyordu ama Marc ve diğer kedi sızlandığında duyacaklarını biliyordum.

Babam tutsağımı ayağa kaldırdı ve önümüzdeki karanlığa bakan gözlerimi takip etti. “Geliyorlar mı?”

Başımınla onayladım, ardından bantlanmış erkek kediyi başımın tepesiyle dürterek bana anlattığı şeyi liderime de anlatmasını emrettim. Ama konuşmayı reddetti. Dönüşüm geçirip onları uyaracak vakit de yoktu.

Adım sesleri daha da yükseldi ve babam donup kaldı. “Çok fazlalar,” dedi, diğerlerinin duyacakları kadar yüksek bir sesle. “Ama işin iyi tarafı şu ki kedi formunda silah taşıyamazlar.” Bu da Alex’in kaç tane tabanca getirdiklerini söylerken doğruyu söylediği anlamına geliyordu. Yaptığım hesaba göre bir tanesi dışında bütün hepsine el koymuştuk. Colin Dean hâlâ silahlıydı.

Babamın kolunu çektim. Geri çekilmemiz gerekiyordu. Silahları olmasa bile bu kadar çok kişiyle dövüşemezdik. Ama babam kolunu çekti.

“Önemli değil,” diye fısıldadı. “Kulübeye girmek isterlerse, girerler. Burada, manevra yapacak alan olduğu yerde dövüşmek daha iyi.”

İtiraz etmeye başladım, ardından bunun faydasız olacağını fark ettim. Sayıca azdık ama daha önce de sayıca yetersiz kaldığımız olmuştu. Kendi adımıza ayakta durmak için şu anı kullanmazsak, ikinci bir şansımız bir daha asla olmayabilirdi.

Müttefiklerimizin sonuncusu da gelip ortamızda durduğunda, “Hazır mısın?” diye sordu babam. Hızla koştukları için kaygan siyah gövdeleri inip kalkıyor, gözleri mevcut olan az ışıktaki parlıyordu.

Düşmanlarımızdan ilki görüş alanına girerken başımla onayladım. Hırıltı sesleri çıkan ağızlardan ve hilal altında parlayan kürklerden oluşan uzun bir sıraydılar.

İlk kedi atıldığında hamlesini karşılamak için sıçradım.

ON DÖRT

Havada çarpıştık ve birlikte yere çarptık. Erkek kedi beni yarı yarıya ezmişti. Çenesi boynumdan birkaç santim ötede kapandı. Ya kiminle dövüştüğünü bilmiyordu ya da umursamıyordu. Ya da Malone en sonunda beni öldürmenin benimle uğraşmaktan daha kolay olduğuna karar vermişti.

Arka ayaklarımla vurdum. Pençelerim et ve kürkün içine battı, ardından ikisini de yırttı. Erkek kedi çığlık atıp üstümden yuvarlandı. Uyluğundan kan aktı. Ayağa kalktım. Çenem açık ve hazır bir şekilde ona doğru hamle yaptım.

Ve uçan başka bir vücut tarafından düşürüldüm.

Yan tarafımı çarparak yere düştüm. Ciğerlerimdeki hava kulak tırmalayıcı bir hırıltıyla boşaldı. Derin bir nefes alıp burnumdan buğu çıkardım. Yeni erkek kedi üzerime oturdu, hırlyordu. Tereddüt ediyordu. Dişi olduğumu fark etmişti ve beni öldürmeye isteksizdi.

Kendi hatası.

Sağ ön ayağına hamle yaptım ve kemiği ezdim. Erkek kedi uluyup üzerimden yuvarlandı. Ayağa kalktım. Gördüğüm şeyi anlamak için sadece kısa bir anım vardı.

Dövüşenler. Kavga edenler. Her yerde. En azından üç düzine erkek kedi, çoğu kedi formunda vuruyor, tıslıyor, pençe savurup parçalıyordu. Çoğu durumda, Malone'un iki adamına karşı bizimkilerden bir kişi vardı.

Sol tarafımda birisi hırladı. Döndüm ve kedi üzerime atladığı sırada tırnaklarımı çekmediğim pençemi kaldırıp vurdum. Tırnaklarım kasa takıldı. Erkek kedi acı acı bağırdı. Kan aktı. Kan kokulu ve canlandırıcıydı.

Sol arka uyluğum acıdı. Kendi kanımın kokusunu aldım. Görmeden vurdum ve yine et parçaladım daha da parçaladım. Dişler sağ ön bacağıma saplanırken yeni bir acıyla sarıldım. Erkek kedinin ensesinde ağzımı kapadım ve daha çok kanın tadı geldi.

Çenemi yapabildiğim kadar sert bir şekilde kenetledim. Boynu kendi kemiklerinde hissettiğim bir çatırtıyla kırıldı. Dişleri bacağımdan çekildi. Altımda hareketsiz kaldı.

Ağzımdaki kanı yalayarak ayağa kalktım ve kendimi dövüşün kenarında, ağaç sırasının yakınında buldum. Gözlerimle kalabalığı taradım, tanıdık bir kedi ağzı, çok iyi tanıdığım bir omurganın karıştırılmaz açısını görmek için hamle yapan vücutları, kanayan uzuvları ve hırlayan yüzleri inceledim.

Marc. Sol tarafımdan yaklaşık on beş metre uzakta, kedi formundaki iki erkek kediden yavaşça geriye doğru çekiliyordu. Göze çarpan bir topallaması ve sol uzuvlarında kesikler vardı ama hayattaydı ve hâlâ hareket ediyordu.

Jace dövüşün öteki tarafındaydı. Kedi formundaki çok daha iri bir erkek kediye karşı dev bir çekiç kullanıyordu. Brian Taylor yakınında dövüşüyordu. Kalan silahlar konusundaki başarısız avından dönmüştü.

Colin Dean ve tabancası henüz görünürde yoktu.

Kavgaya geri döndüm ve Marc'a saldırmadan önce düşman bir erkek kedinin sırtına atladım. Beni üstünden atmadan önce tırnaklarım iki yanında derin izler açtı. Düştüğüm sırada kafatasına son, güçlü bir darbe daha savurdum. Kütük gibi yere düştü.

“Faythe, dikkat et!”

Babamın sesine dönüp karışıklığın ötesinden sol tarafımdaki bir şeyi gösterdiğini gördüm. Döndüm ve kalbim boğazımdan fırladı. İri, siyah bir bulanıklık bana çarptı. Sağ tarafım üzerinde yere düştüm. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Ağırlık ciğerimi kısıtlıyordu ve sadece kısa, sık nefesler alabiliyordum.

Açık bir çene boğazıma doğru eğildi. Ilık, ekşi kanlı nefes yüzümü yıkadı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki vücudumdan fırlayıp rakibimin ağzına gireceğini düşündüm, dişlere gerek yoktu.

Arka patilerimle tekme attım. Birisi ayağına çarpıp dengesini bozdu. Erkek kedi hafifçe yere düştü ama çabuk bir şekilde toparlandı. Ön patimi ağzına doğru savurdum. Burnunda bir çizgi halinde kan toplandı. Erkek kedi tısladı. Ayağa kalktım. Karşı karşıya geldik. İkimizden de kanlar akıyordu ve hırıliyorduk.

Üzerime atladı. Kendimi zemine yapıştırıp yuvarlandım. Dev bir gölge bizimle mevcut olan azıcık ay ışığı arasında yükseldi. Bir şey başımın yanından hızla geçti. Darbenin sesi neredeyse elle dokunulabilirdi. Ayağa kalktığımda düşmanım kafatasının bir yanı içeri göçmüş bir şekilde yerde uzanıyordu. Erimiş beyin parçaları başındaki yeni çatlaklardan sızıyordu.

“Faythe, bu sen misin? Siz kediler neden ormanın benim bulunduğum tarafına bela getirmeden buraya gelemiyorsunuz ki?”

Mantıklı düşünemeyecek kadar şaşkınken başımı kaldırıp yukarı baktım. Sonra daha yukarıya. Ve daha yukarıya. Karşımda Elias Keller duruyordu... İki otuzluk bedeniyle. Yüz altmış kilonun üstündeki ağırlığıyla. Belimin çevresi kadar büyük bir ev yapımı

sopa taşıyarak. Kırışmış sakalı ve olağanüstü cüssesiyle iki ayak üzerindeki bir ayağı benziyordu.

Beni dört pati üzerindeyken tanıdığı için müteşekkîr bir şekilde bir an için sadece nefes alabildim. Tanıyamadığı zamanlar olmuştu. Neyse ki şu anda Montana ormanlarındaki tek kız kedi bendim.

Ama ne de olsa geçen sefer de böyle düşünmüştük... Kaci ortaya çıkana kadar.

“Ne oynuyorsunuz?” Derin sesi kemiklerimde yankılandı. Elbette ki ona gerçekten cevap veremezdim, bu yüzden dövüşen kedilerle dolu alana doğru gözlerimi dikip baktım. Kanıtın kendisi adına konuşacağını umuyordum.

Birisi yakaladığımız erkek kedileri serbest bırakmıştı ve şimdi hâlâ insan formunda olan adamlarımızla yumruk yumruğa dövüşüyorlardı. Jace, Malone’un adamlarından birisinin yüzüne yumruk attı, ardından böbreğine yıkıcı bir darbeye devam etti. Hıncını başka bir erkek kediden almadan önce kendi gözlerine akan kanı silmek için çok az durdu.

Bir homurdanma, tıslama ve hırlama denizi içinde yüzdüm. Her yanımda vücutlar yere gürültüyle çarpıyor, ardından daha fazlası için ayağa kalkıyordu. Erkek kediler kanıyor, çığlık atıyor, pençeliyor, kendi yaraları yüzünden çok ender olarak duraksıyorlardı.

Harekete katılmak için sıçramak üzere arka ayaklarımın üzerinde çömeldim ama Keller ensemden iri bir deri parçası yakalayıp dünya üzerinde başka herhangi bir yaratığın cesaret edemeyeceği şekilde beni hareketsiz tuttu. Ama Keller’ın kedi adamlardan korkacak çok az şeyi vardı. Bir seferde birkaç erkek kediyi kolaylıkla alt edebilirdi. Bunu yaptığını görmüştüm.

Hırladım ve ikimizin de iyiliği için onu gerçekten incitmeyi istemeyerek kendimi çektim.

“Orada dur bakalım, küçük kız. Bu durmak zorunda.” Ayağa kalktı ve muazzam ciğerlerine kocaman bir nefes çekerken birkaç şeyi aynı anda fark ettim.

Babam bizi tutuklamaya gelen erkek kedilerden birisine kemik ezen bir yumruk savurdu. Erkek kedi bir yerlerden tekrar bir silah almıştı. Tabancasını kaldırdı. Babam kendisinden yıllardır görmediğim kadar çevik bir tekmeyle bunu uzağa savurdu.

Sol taraftaki bir hareket dikkatimi çekti. Colin Dean iki yanında insan formunda, silahsız iki erkek kedi varken silahını tutarak ormandan çıktı.

Elias Keller kükredi. Bu vücudumdaki bütün hücrelerde uğuldayan bir feryattı. Sesi bize ulaşırken kalabalığın üzerinden geçen şok dalgasını neredeyse görebiliyordum.

Herkes hamlesinin ortasında donup kaldı. Başlar onun olduğu tarafa çevrildi. Belli ki bir defada tek kısmını dönüştürebilenler bir tek biz değildik. Eğer bu ses bir insan boğazından çıkmışsa ben de kızışma dönemindeki dişi bir kurt adamdım.

“Ne yaptığınızı düşündüğünüzü bilmiyorum ama burası benim toprağım. Evim. Şimdi pençelerinizi geri çekip geri adım atın yoksa dağımın yamacına bir kedi mezarlığı yapmaya başlayacağım.”

Ağızlar açık kaldı. Yumruklar yavaşça indirildi. Başlar –hem insan hem kedi başları– bir ateşkes ilan etmek için son kararı verecek otorite sahibi liderleri arayarak döndü.

Sol tarafımdan bir klik sesi geldi. Bu ses yeni sessizlik içinde gökgürültüsü kadar yüksekti. Sesin olduğu tarafa döndüm ve durmuş karmaşanın ötesinde Dean’in silahını kaldırdığını gördüm. Görüş alanını takip ederek babamın rakibinden kaptığı, tutarak ele geçirdiği erkek kedinin üzerinde dikildiğini gördüm.

Çığlık attım.

Keller kükredi.

Dean'in silahı karanlıkta parladı.

Keller'ın tutuşundan kendimi kopardım ve çimlerin üzerinde hızla koştum. Yere düşmüş bedenlerin üzerinden atladım, hâlâ hareket halinde olanlardan kaçındım.

Çok geç kalmıştım.

Babam bir tarafa sallandı. Geriye doğru tökezledi. Beyaz gömleğinin üzerinde koyu kırmızı bir renk belirdi. Babam yere düştü. Sıçradığım sırada çığlık attım. Şok olmuş sessizliğin içinde yankılanan korkunç bir uluma. Patilerim yere değdi ve yanına çöktüm. Burnumla başını dürtüyordum.

Nefes alıyordu ama çıkan ses hırıltılıydı. Zahmetliydi.

Erkek kediler yanımda yere çöküp kedi burunlarıyla onu dürtüler ya da cevap veremiyor gibi görüldüğü halde sorular sordular. Kimse ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

En sonunda birisi beni yoldan çekip babamın gömleğini yırttı ve bakışlarımı kaldırdığımda Keller'ın Dean'in silahını tuttuğunu gördüm. Dean ayaklarının dibinde hareket etmeden yerde uzanıyordu. Babamın etrafında toplanmayan herkes dövüşten çekileceğine tedbirli bir şekilde boz ayıyı izlediğinde, Keller tekrar kükredi. Kediler dört bir yana kaçıştı. Onlar kaçarken Keller bize doğru geldi. Dev yumruğu tabancanın etrafına kapandı ve tabanca plastik gibi parçalandı. Silahın parçaları ekmek kırıntılarından oluşan bir iz gibi arkasında çimlere düştü.

"Ah... Greg, konuşabiliyor musun?" diye sordu Bert Di Carlo, babamın üzerine eğilerek. Elleri hâlâ vücudundan çıkan kanların üzerinde duruyordu. Birden karanlıkta bu kadar iyi göremiyor olmayı diledim.

Rick amcam başını iki yana salladı. "Onu konuşturma."

“Onu içeri götürmeliyiz,” dedi Jace. Bu sırada Marc yanağıyla yan tarafıma sürünüyordu. Kedi gözleri babama kenetlenmişti. Benimle ahenk içinde inliyor, kedi formunda yapabileceği tek şekilde üzüntümü paylaşıyordu.

“Neler oldu?” diye sordu Aaron Taylor. Onu son gördüğümde kenarlarda dövüşüyordu.

“Oradaki şu sarı büyücü onu vurdu.” Keller, Dean’in ağaç sırasının kenarında, hareketsiz bir şekilde yattığı yeri gösteriyordu. Kendi adamlarından birkaçı etrafını çevirmişti. Öldüğünü umuyordum. Keller’ın Dean’in kafatasını çürümüş bir bal kabağı gibi patlattığını umuyordum. Babam kanyon ve nefes almak için mücadele ediyor olmasaydı, İskandinav ırkından gelme deve büyücü denmesinin düşüncesiyle isterik bir şekilde gülerek Dean’in cesedine pislemek için oraya giderdim. Muhtemelen Keller dışında kimse onu küçük olarak değerlendirmezdi.

“Onu içeri taşıyalım.” Keller kalabalığın içine girip babamı bir bebek gibi kucağına aldı, ardından Di Carlo’yu kulübemize doğru izledi.

Marc ve Jace bütün yol boyunca iki yanımda durdu. Durmasalardı nereye gittiğimi bilemezdim. Boğazımdan kaçan inlemeyi ya da göğsümün derinliklerindeki acıyı durduramıyordum. Sanki babamın acısının bir tür yankısını taşıyordum. Bu acı kendi yaralarımın acılarını gölgede bırakıyordu.

Babam hayatımdaki en güçlü kişiydi. Onu yardıma muhtaç görmek *yanlıştı*. Bu öylesine temelden ve dünyayı sarsacak şekilde yanılttı ki gördüğümü tam olarak kavrayamıyordum.

O yüzden bunu engelledim. Zihnimin ön tarafını yapılması gereken şeylerin bir listesiyle –ilk yardım, annemi aramak, Colin Dean’in iç organlarını çıkarmak ya da cesedine pislemek, hangisi gerekli olursa– oyalarken, zihnimin arkasında bir duayı defalarca

tekrarladım. *İyi olacak. Ölmeyecek. İyi olacak. Ölmeyecek. İyi olacakölmeyecek...*

Ölemezdi çünkü onsuz hayatımın bir anlamı olmazdı. Tam anlamıyla babamın bir parçasıydım. Bütün yaşamımı şekillendirmişti, hatta bana seçenekler sunarak asi gençliğimi bile etkilemişti. Meydan okumalar. Beklentiler. Standartlar. Onur. Saygı. Ve bununla işim bitmemişti. Babamın verecek daha çok şeyi vardı ve bunu almaya hazırdım.

Ölemezdi. Ölmesine izin vermeyecektim.

Keller kulübede acı veren, saygılı bir sessizliğin ortasında babamı kanepeye yatırdı. Hâlâ nefes aldığından emin olmak için kontrol ettikten sonra orada, salonun ortasında dönüşüm geçirdim. Bu sırada Rick amcam çenesi kendi acısı ve öfkesiyle kenetliken, babamın gömleğinin geri kalanını dikkatli bir şekilde kesiyordu.

İki dakika sonra ayağa kalktığımda Marc hâlâ dönüşüm geçir-mekteydi ama Jace bornozumla birlikte oradaydı. Bornozu üzerime aldım ve tüylerimin diken diken olduğunu neredeyse hiç fark etmeye-rek belimi bağladım. Kesiklerden, delik yaralardan ve çiziklerden bahsetmiyordum bile.

“Biri Doktor Carver’ı arasın.” Dizlerimin üstüne çöktüm ve bana yer açmak için çekilen amcamın yerini alarak babamın göğsündeki deliğin üzerinde duran beze baskı uyguladım. Panik dikkat çekmek isteyerek içimde belirdi ama bunu geri ittim ve önümdeki işe odak-landım: Babamı iyileştirmek. Başka hiçbir şey önemli değildi.

Babam bana gözlerini kırıp baktı ve yüzü ıstırapla kırıkmış olsa da gözleri kuruydu. Benimkiler değildi.

“Doktorun uçağı bir saat sonra inecek.” Di Carlo bir elini gür, gri saçlarının arasından geçirdi. Hiç kuşkusuz Vic de birkaç sene içinde böyle görünecekti.

“Pekâlâ.” Daha fazla gözyaşını temizlemek için gözlerimi kıptım. “O halde ne yapabiliriz? Yarayı mı temizleyelim? Acıya karşı bir şey mi verelim? Bir şey olmak zorunda.” Babamın nefes alış veriş tuhaftı. Hırıltıydı, sanki her nefesini delik bir pipetin içinden alıyor gibiydi.

Bir el kolumu tutup beni nazikçe ayağa kaldırdı. Döndüğümde kendimi amcamın kollarında buldum. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki güçlükle nefes alabiliyordum. Babam ağladığını duymasın diye kalan bütün irademle hıçkırıklarla savaşıyordum. Rick amcam beni mutfağa götürdü ama kapıdan ayrılmayı reddettim. Ne söylemek istiyorsa babamı görebileceğim yerde söyleyebilirdi. Yanından ayrılmayacaktım.

“Faythe, tatlım, yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

“Biliyorum. Ama Doktor Carver ne yapılması gerektiğini bilir ve onun için her şeyi hazırlamamız lazım.” Düşüncelerimi toplamaya çalışarak ellerimle yüzümü ovaladım. “Bir ilk yardım çantası getirmiştik. Büyük bir şey değil ama temel şeyler var. Biz... biz en azından kanamayı durdurabiliriz, değil mi?”

Amcam gözlerini kapadı ve tekrar benimkilerle buluştuğunda gözlerinde gördüğüm kaçınılmazlığı inkâr ederek başımı iki yana salladım. İstirabın ve artan kabulün. “İç kanamayı durduramayız. Ciğeri delinmiş gibi ses çıkıyor, Faythe. Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

“Hayır...”

“Evet.” Ellerini omuzlarıma koydu ve ona bakmam için beni zorladı. “Faythe, baban ölüyor. Sadece birkaç dakikası kaldı. O yüzden bu dakikaların nasıl olacağına karar vermen gerek. Eğer bilmesini istediğin herhangi bir şey varsa, bunu şimdi söylemelisin. Diğer her şeyle sonra ilgileniriz.”

Yine gözyaşları geldi. Yüzümden aşağı aktılar ve hıçkırıklarla neredeyse boğulacaktım. Buna dayanamıyordum. İçimde yanan

korku bütün mantığı tüketiyor, bütün umudu yok ediyordu. Bu kara korku, babamın ölebileceği gerçeği, adalet kavramına olan inancımı tehdit ediyordu. Dean'i yaptığı şey için cezasını çekmesi için yeterince acı yoktu.

Rick amca bana bir bulaşık havlusu verdi ve yüzümü bununla sildim. Babam ölemezdi. Sadece elli yedi yaşındaydı. Bu ölmek için çok genç bir yaştı. Kızına torunlar konusunda dırdır etmek dışında herhangi bir şey yapmak için çok gençti.

Ama amcam haklıydı, yoğun, ısrarcı inkârıma rağmen bunu biliyordum. Bunu hissediyordum.

Havluyu masaya bırakıp derin bir nefes aldım. Ardından bir nefes daha almak için kendimi zorladım. Ve bir tane daha. Sonra sırtımı dikleştirdim ve tekrar salona yürüdüm. Birden bütün mırıldanmalar ve bakışların farkına vardım. Marc babamın yanında diz çökmüş, onunla sessizce konuşuyordu. Babam elini tuttu ve duyamayacağım bir şey fısıldadı. Marc başıyla onayladı. "Yemin ederim," dedi ve sakinlik maskesi içindeki çatlakları görebiliyordum. Bu beni parçaladığı gibi onu da parçalıyordu ve ıstırabımızın eşi benzeri yoktu.

Jace Marc'm yanında durup beni izliyordu. Marc'ın omzuna dokundu ve ikisi de kenara çekildiler.

Tekrar dizlerimin üzerine çöktüm ve bu defa başka bir şey görmedim. Babamın gözleri dışında hiçbir şey, gözleri benimkilerle aynı yeşil tonundaydı. Ethan'inkiler gibi. Daha çok gözyaşı geldi ve onları sildim.

"Seni seviyorum, babacığım." Kelimeler ağzımdan kırık dökük çıktı. Duraksayarak. Kalbime saplanan bir hıçkırığın etrafına sarılı bir şekilde. "Bana dair iyi olan her şey sen ve annemden geliyor. Çok iyi olmayan bütün zamanlar için çok üzgünüm. Ben..."

Eli hareket etti. Sadece bir kıpırtıydı ama ne istediğini biliyordum. Parmaklarımı parmaklarına sardım ve teninin ne kadar soğuk olduğunu fark etmemeye çalıştım.

“Faythe...” diye fısıldadı ve ona doğru eğildim. “Bir kız evlattan başka bir şey asla istemedim. Olduğun şeyden ne fazlasını ne de eksikliğini...” Öksürdü ve soluk dudaklarında kırmızı köpükler belirdi.

Tekrar hıçkırdım ve birisi elime bir mendil koydu. Ağzını dikkatli bir şekilde sildim. Babam yutkundu.

“Bildiğinden daha güçlüsün. Akıllısın. Annenin gücüne ve kalbine sahipsin, ihtiyacın olan her şey de bu. Bu kadar erken olduğu için üzgünüm ama Gurur sürüsü artık senin.” Elimi güçsüz bir şekilde sıktı. Ben de sıktım. Daha fazla duymak istemiyordum. Ölmesini istemiyordum. İşin başına geçmek istemiyordum... henüz değil. Ama istediğim şey daha önce hiç bu kadar önemsiz olmamıştı. Tekrar öksürdü ve dudaklarından daha fazla kan silerken yüzümden aşağı yaşlar aktı. “Gurur sürümüse iyi bak. Onlar için dövüş. Onlara liderlik et. Sana güvenecekler.”

“Elimden gelenin en iyisini yapacağım.” Söyleyebileceğim başka bir şey yoktu. Hazır olmadığımı ona söyleyemezdim. Hazır olmamak artık bir seçenek değildi.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı, bir anlık acılı bir sessizlikten sonra. “Ve onlar da.” Bakışları omzumun üzerine, Marc ve Jace’in durduklarını bildiğim yere kaydı. İzliyorlardı. Bekliyorlardı.

“Seçmek zorundasın. Eğer bu kararı kendin için veremezsen geri kalanlar için kararlar veremezsin.”

Artık gözyaşlarımı durdurmak mümkün değildi. Yavaşlatamıyordum bile. O kadar eğildim ki yanağımı yanağına süründü. Kanının –benimkine çok benziyordu– her tarafa yayılmış kokusunun ötesinde deri ve tıraş sonrası kolonyası gibi kokuyordu. Çocukluğumun koku-

ları. “Nasıl seçeceğini bilmiyorum.” Gözyaşlarını yanağına döküldü ve kirli sakah çenemi çizdi.

“İkisini de seviyorsun ama birisinin kaybından sağ çıkacaksın. Onsuz yaşayamayacak olduğunu seç.”

Acı dolu bir nefes daha aldı ve bakışları o kadar yoğunlu ki yakıyordu. “Ağabeylerine, onlarla ne kadar gururlandığımı söyle. Annene bütün hayatım olduğunu ve tanıştığımız andan beri de öyle olduğunu söyle. O benim kalbimde ve ruhumda. Böylece asla gerçekten ayrılmayacağız.”

Bir defa daha nefes aldı. Ardından elimi tutan eli gevşedi ve parmakları çözüldü. Babam ölmüştü.

ON BEŞ

Nefes alamıyordum. Yeni bir nefes almak için kendimi zorlayamıyordum ya da içimdekini çıkaramıyordum. Hâlâ dizlerimin üzerinde yerde oturuyordum. Alnım babamın karnında duruyor, altımda yükselmesi için boş yere bekliyordum. Kanı yanağımı lekeliyordu. Eli hâlâ elimin içinde ıslaktı ve hâlâ canlıymış gibi kokuyordu. Ve bunlar doğru olduğu sürece ölümünü gerçekten kabul edemezdim.

Bu yaşanmamıştı. Yaşanamazdı.

Fakat onu yüzüstü bıraktığımı anlıyordum.

Bir lider adamı olarak öncelikli görevim liderimi –babamı– korumaktı ve bunda olağanüstü şekilde başarısız olmuşum. Michael’a ve Owen’a ne diyecektim? Anneme ne söyleyebilirdim ki?

“Faythe?” Marc’m eh boynumun yanma –bornozumun kapatmadığı tek yerdi– nazıkçe dokundu. “Faythe, hadi.”

Ama yapamazdım. Onlara bakamazdım. Bana ihtiyaçları yoktu. Babama ihtiyaçları vardı. Benim de öyle.

Marc beni yukarı çekti ve o kadar güçlü bir şekilde sıktı ki o almak istemediğim nefesi birden özledim. İçime yeni hava çektim ve ikimizi de çok sertçe sarsan bir hıçkırıkla bıraktım. Omzunda ağladım. Ona tutunuyordum, gözlerim sımsıkı kapalıydı ve burnum

akıyordu. Gözyaşlarımın kaynağı ruhumdan çıkan sonsuz bir kuyuydu, ıstırabımla besleniyordu ve o kadar koyu, o kadar siyah bir öfkeyle lekeleniyordu ki bilinçli olarak henüz zihnime tam anlamıyla nüfuz etmemişti.

Ama yakında edecekti.

En sonunda gözlerimi açtığımda, tadı Marc'ın kokusu ve babamın kanı gibi olan havayı içime çektiğim sırada, karışmış saç tellerimin arasından bir oda dolusu erkek kediği gördüm. Bazısı kendi ayaklarına bakıyordu, ellerini ceplerine sokmuşlardı. Gözyaşları normalde kolay heyecana kapılmayan yüzlerini lekeliyordu. Bazısı beni izliyordu. Bekliyorlardı. Bilge bir şeyler bekliyorlardı. Kesin bir şeyler. Bir lidere layık bir şeyler.

İşte o zaman, tam olarak kabul etmesem de gerçekten anladım: Babama ihtiyaçları vardı ama ellerinde ben vardım. Nokta. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Onları yüz üstü bırakamazdım... bu, babamı yüz üstü bırakmak anlamına gelirdi.

Derin bir nefes daha aldım ve Marc'ı bıraktım. Fakat kollarım dayanılmaz derecede, trajik bir şekilde boş geldi. Jace bana bir mendil uzattı ve yüzümü sildim. Mendil kanla lekelenmiş bir şekilde gelince irkildim.

“Tamam...” Saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim ve odaya baktım. Herkesin kendi gücüyle ayakta durduğunu fark edince hafifçe rahatladım. Yaralar vardı elbette –iki erkek kedi birer kolunu dikkatli bir şekilde tutuyordu ve bir tanesi sol ayağından destek alıyordu– ve kesikler, çürükler çoktu. Ama bir mucize eseri başka kimse ölümcül bir şekilde yara almamış, hatta sakatlanmamıştı. Ve hepsi hesaba katılabilirdi.

“Yaralarımızı değerlendirmeli ve bundan sonra nasıl devam edeceğimize karar vermeliyiz. Değil mi?” Amcama baktım, başıyla onayladı.

Di Carlo öne çıktı. Ben yanaklarımı tekrar silerken dikkatleri benden çekti. “Mateo, diğer tarafın nasıl olduğuna dair hızlı bir rapor hazırla. Yaralar, kayıplar ve genel durum. Diğer kulübelere herhangi birisine gerçekten girmeden bulabileceğin herhangi bir şey. Yanına birini al ve dikkatli ol.”

Teo başıyla onayladı ve odasına doğru gitti, muhtemelen bir ceket ve yazacak bir şey almak için.

“Hımm...” Boğazımı temizledim ve tekrar başladım. “Jace, sen ve Vic bizim tarafımızdaki yaraların bir değerlendirmesini bana getirebilir misiniz? Dönüşüm geçirerek neler çabucak iyileşebilir ve neler iyileşemez. Ve nelerin tıbbi bakıma ihtiyacı var.”

Vic başıyla onayladı ve Jace her nasılsa aynı anda keder, sempati ve güven yayan küçük, üzgün bir tebessümle gülümsedi. Bana dokunmak, beni teselli etmek ve kederimi paylaşmak istiyordu ama hepimiz bu kadar acı içindeyken sorun çıkarmayacaktı. Bu olmak istediği yerde Marc’ın durduğunu izlemek anlamına gelse bile.

“Rick amca...” Acılı bakışıyla karşılaşmak gözlerime taze yaşlar getirdi. O da ağlıyordu. Ethan öldüğünde ağlayan babam dışında bir liderin ağladığını daha önce hiç görmemiştim.

“Neye ihtiyacın varsa söyle,” dedi.

Babamın geri gelmesine ihtiyacım var. On yıllık bir tecrübeye daha ihtiyacım var. Calvin Malone’un başının ön bahçemizdeki bir direğe geçirilmesine ihtiyacım var. Colin Dean’in kolları ve bacakları dört yana açılmış, karnı kesilip açılmış bir halde kızakla yere bağlanmasına ihtiyacım var. Böylece bağırsaklarımı, Dean hâlâ çığlık atarken, yavaşça dışarı çıkarabilirdim. Ama amcam bunların hiçbirini bana veremezdi. Ayrıca son ikisini kendi başıma başarmaya niyetliydim.

“Bir ateşkese ihtiyacım var.” Beynimin örnek bir olayı bulmak için hafızamı karıştırırken kulaklarımın arkasında hızla hareket ettiğini

resmen duyabiliyordum. Bir liderin ölmesi dövüşte bir mola almak için yeterince haklı bir neden miydi? “En azından... babamı gömecek kadar uzun. Bunu güvenli bir şekilde yapabilir misin?”

Başıyla yavaşça onayladı, belli ki düşünüyordu. “Aaron ve Bert’e ihtiyacım var. Blackwell’in bu konuda bizden yana olacağından oldukça eminim. En başta dövüşmek istemiyordu ve ölüye saygısızlık yapmak istemez. Şansımız varsa en azından birkaçı daha aynı şekilde hisseder. Bugün bize karşı dövüştüler ama bundan önce baban onlara yıllarca liderlik yapmıştı.”

“Güzel.” Alnımı ovalayıp zihnimi yapılması gereken her şeye yönlendirmeye çalışırken hissettiğim korkunç bir baş ağrısını uzaklaştırdım. “Teşekkürler.”

Üç lider yanlarına adamlarından çoğunu alarak ana kulübeye doğru yola çıktılar. Beni Marc, Brian ve Elias Keller’la yalnız bıraktılar. Bir savaşın ortasında fazladan güvenlik asla kötü bir fikir değildi. Neyse ki Keller ayrılmaya yönelik bir eğilim göstermemişti ve diğerleri yokken kimsenin bizi şaşırtmasına izin vermezdi. Keller, Malone’u sevmiyordu –Malone ona bir defasında Ayı Yogi demişti– ve babamla birbirlerine karşılıklı olarak büyük bir saygı besliyordu.

“Yardımanız için teşekkür ederim, Bay Keller.” Babamın yanından ayrılmak neredeyse fiziksel olarak bana acı verse de bir kolumu uzatarak yeri değiştirilmiş kahve masasının etrafından dolaştım. Onu terk ediyormuş gibi hissediyordum.

“Bana Elias de.” Boz ayının eli bileğime kadar gelip elimi kapladı. “Silah taşıyan şekil değiştirenlerden daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur. Çoğu hilekâr. İnsan gücü ve hızına göre daha iyiler ama korkak gibi yanlarında silah taşıyorlar.”

“Size fazlasıyla katılıyorum.”

Keller elimi bıraktı. Sıcaklığını şimdiden özlemeye başladım.

“Hımm, silahlar konusunda,” diye başladı Brian mutfak kapısında oyalanarak. “Barakada onları bulamadım ve herkes dövüş için koştuğunda Malone’un kulübesine de baktım ama...”

“Sorun değil, Brian. Sanırım artık hepsini bulduk.”

Marc mutfağın içinden geçerek, “Pekâlâ, bunu söylemekten nefret ediyorum ama silah sorununuz henüz bitmemiş olabilir,” diye başladı. “Dokuz tanesine el koyduk ve sen...” Keller’a baktı. “Hayal görmediysem, sen onuncusunu parçaladın. Ama bütün bunlar başlamadan önce kulübemizden kaçan erkek kedilerden aldığımız üç tanesini Malone’un adamları geri almış gibi görünüyor.”

“Herkes öğrenmeden önce onlardan kurtulmak için bir fırsatımız olmadı...” diye mırıldandım. “Ve geri kalanını arıyor olacaklar.” Kahvaltı masasının üzerinde sıralanmış olan altı tabancaya baktım. Hepsi dolu ve ateş etmeye hazırdı.

“Ah, bunlarla ilgilenme işini bana bırakın,” diye gümbürdedi Keller’ın sesi kulübenin içinde. Babamın vefatına saygı göstermeye çalışmıyor olsaydı sesinin büyük ihtimalle neşeli çıkacağına dair belirgin bir hisse kapıldım. “Hepsini yok ederim. Parçalarını sadece yüzündeki ifadeyi görmek için bile bu Malone arkadaşşa geri getirebilirim.”

Malone’un şaşkınlığını ve öfkesini zihnimde canlandırmaya direnemedim... özellikle de bu konuda yapabileceği hiçbir şey yokken. “Gelip izleyebilir miyim?”

Keller hafifçe güldü. “Bıçkınlığın hoşuma gitti.”

Şanslıydım çünkü o anda sadece irademle ayakta duruyordum. Bir içki içmem lazımdı. Ama alkolün yokluğunda yerine başka bir şey koymak zorundaydım. “Biraz kahve ister misin?” Bununla ve saf irade gücüyle devam ediyordum. Gerçekten ihtiyacım olan şey bir içkiydi.

“Çok isterim.” Boz ayı dev eliyle büyük bir esnemeyi kapattı. “Normalde... pekâlâ... nisan ayına kadar uyanmam.”

“Uykunu böldüğümüz için çok üzgünüm.” Ayı adamların da normal aylar gibi kış uykusuna yattığını unutmuştum.

“Ah, sanırım huysuz, yaşlı bir ayıdan başka endişelenecek daha büyük şeylerin var. Dağında gezinen kedi adamların kokusunun beni uyandırmak için yeterli olmasına memnunum.” Gülümsemesi yüzündeki fazla uzamış tüylerle birlikte çarpıktı ama aylardır gördüğüm en nazik hareketlerden biriydi.

“Kahve geliyor,” diye seslendi Marc mutfaktan. “Brian, eğer kahve istiyorsan, gelip kendine bir fincan hazırla.”

“Teşekkürler, Marc.” Babamın en yakınındaki sandalyeye oturdum ve birden yaralanmış olduğumu fark ettim. Her yerimden. Kastığım için çenem ağrıyordu ve boğazım da gözyaşlarımı basturmaktan dolayı yanıyordu. Ama bunun ötesinde vücudumdaki bütün kaslar ağrıyordu. Kesiklerden dolayı vücudum sızlıyor ve her yerdeki çürüklerden dolayı zonkluyordu. Babamın ölümü neredeyse dövüşü hafızamdan silmişti. Gerçekten sadece bir saat önce mi olmuştu?

Babam gerçekten sadece yarım saattir mi ölüydü? Şimdiden sonsuzluk gibi geliyordu.

Kanepeye baktım. Kendimi durduramadım. Birisi dolaptan aldığı fazladan bir çarşafı babamın üzerini örtmüştü. Bunun ölüye saygı için yapılacak en uygun şey olduğunu bilmeme rağmen kendimi birden huzursuz hissettim. Sinirli. Sanki onu görememek ölümünü bir şekilde daha gerçek yapıyormuş gibi.

Onu gömmeyi nasıl başarabilecektim ki?

Marc birkaç dakika sonra iki kupa taşıyarak mutfaktan geldi. Birisini Keller’a, diğerini bana uzattı. Alırken ayağa kalktım. “Ben, eee, bir telefon görüşmesi yapmam gerek.”

Keller’ın boz renkli başı aşağı yukarı sallandı. “Artık benim için endişelenme. Senin için de bir sakıncası yoksa adamlarının geri ka-

lanı gelene kadar etrafta dolaşacaktım, sadece güvende olmak için. Anladığım kadarıyla kendinize birkaç düşman edinmişsiniz.”

“Maalesef birkaç taneden daha fazla.” Marc sandalyenin kenarına oturup kolunu bana doladı ve ona doğru eğildim. Bunu esirgemek için bütün mantıklı sebeplere sahip olmasına rağmen en çok ihtiyacım olduğunda sağladığı teselli için minnettardım. “Seni uyandırdığımız için üzgünüm ama eğer bu gece Malone’a karşı durmasaydık, yarın Faythe’i mahkûm edip pençelerini söktürecek, beni ve Jace’i de ertesi gün idam ettirecekti.”

“Ne için?” diye gürledi Keller. Al yanakları kızgınlıkla daha da kızardı.

“Bizi içine soktuğu pislikten kurtulmak için yapmamız gereken şeyi yaptığımız için. Bir gökgürültüsü kuşunun cinayetinin suçunu bize attı. Geçen hafta evimize düzenlenen hava saldırısını durdurmak ve Kaci’yi öldürmelerine engel olmak için gerçek katili –Malone’un adamlarından birisini– Kuş sürüsüne teslim etmek zorunda kaldık.”

“Yavru kedicik mi?” Kaşları çatıldı ve gözleri kısıldı. Eğer yanılmıyorsam boğazının derinliklerinden hafifçe hırıliyordu. Duruşmam için dağlara geldiğimiz son seferde Keller, Kaci’yi bize getirmişti. Onu yemek için çöpünü karıştırırken bulmuştu ve ben olduğumu sanmıştı. Hatasını fark edince daha çok şaşırırmazdı. Biz de. “O sansar Kaci’yi öldürtmeye mi çalıştı?”

“Hayır, onu kaçırtmaya çalıştı. Ama gökgürültüsü kuşları kendilerine yalan söylenmesinden hoşlanmadılar. Çok merhametli bir grup da değiller.”

“Silahlarını geri vermeyi sabırsızlıkla bekliyorum.”

Bunu düşünerek gülümseyebildim ama babamı örten çarşafa baktığımda ve annemin hâlâ bilmediğini hatırladığımda gülümsemem soldu. “Birazdan dönerim...” Kahvemle birlikte ayağa kalktım ve cep

telefonumun yanında olmadığını fark ettiğimde odama doğru yolu yarılardım.

“Babanın odasında şarja takılı.” Marc ayağa kalkıp önden ilerledi. Belli ki ya zihnimi ya da yüz ifademi okumuştur. Ya da kırık kalbimi.

Arkamızdan kapıyı kapadı ve dosdoğru telefona gittim. Ama otomatik tuşlamayla aramak için yatağa oturduğum sırada, babamın kokusunu aldım ve tekrar ağlamaya başladım. Buna engel olamıyordum.

Marc yanıma oturdu, bacaklarımız birbirine dokunuyordu. Bir kolunu belime sardı ve başımı omzuna dayadım. “Faythe, bunun zor olduğunu biliyorum. Bunu ben de yaşadım.” On dört yaşındayken annesini kaybetmişti ve yanında acısını paylaşacak başka bir ailesi de yoktu. Eğer o bundan sağ çıkabilirdiyse, ben de bundan sağ çıkabilirdim. Hepimiz çıkabilirdik. “Ama kendine hâkim olman lazım. Annenin sana ihtiyacı olacak...”

“Biliyorum. Ben iyiyim.” Ya da en azından olacaktım. Eninde sonunda.

Beni tekrar sıktı, ardından ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledi. Bu zamana kadar yapmam gereken en zor telefon görüşmesi için –ya da umarım bir daha hiçbir zaman gerek kalmayacak olan telefon görüşmesi için– muhtemelen bana mahremiyet sağlamaya çalışıyordu.

“Marc?” Yüzümün hiç kuşkusuz şişmiş bir domates gibi görüldüğünü hiç umursamayarak bornozumun koluyla gözlerimi kuruladım. “Kahr mısın?”

Gülümsemedi ama bir eli kapı kolundayken başını olumlu anlamda salladı. “Hemen dönerim.” Ardından koridora geçip kapıyı arkasından yavaşça kapadı.

Ev numarasını otomatik aramayı kullanarak aramak için iki defa denemem gerekti ve numara telefonumun hafızasına kayıtlı olma-

saydı görüşmeyi yapamayabilirdim. Doğru dürüst düşünemiyordum. Kavgadan gelen endorfinler Keller'ın beğendiği "bıçkınlıkla" beraber etkisini kaybetmişti. Şimdi vahşi dövüş sonrasındaki ağrıların ve acıların yanı sıra, içim boşalmış gibi hissediyordum. Uyuşmuş. Bir liderin tam aksi gibi.

Ama sıkıntımdan haberi olmayarak telefon çaldı.

"Alo?" *Michael*. En büyük ağabeyim. Rahatlayarak az kalsın ağlayacaktım. Ona söylemek kolay olmayacaktı ama anneme söylemekten daha kolay olacaktı. Bu sevdiğin birisinin kalbini çıplak pençelerine parçalamak için bir deneme sürüşü gibiydi.

"Selam. Benim."

"Faythe? Babam ev hapsinde olduğunu söyledi. Lütfen tek telefon hakkını beni aramak için harcadığını söyleme..."

Sesindeki gülümsemeyi resmen duyabiliyordum ve beni neşelendirmeye çalışması gerçeğini *ironi* kelimesi tarif edemezdi. *Trajik* daha uygundu.

"Hımm, kaçtım." Aldığım sonraki nefes söylenmesi gerekenlerle birlikte boğazımı yaktı. "Michael..."

"Ev hapsinden mi kaçtın? Faythe, orada neler oluyor?" diye sordu. Burnumu çekerek kalan son gücümle gözyaşlarını tuttum. "Sorun nedir?"

"Yalnız mısın?" Sesim genizden geldi, sanki burnumu silmem gerekiyormuş gibi ama son derece anlaşılırdı. Şimdiye kadar iyi.

"Evet ama ofis kapısı açık."

"Kapat."

Tek kelime etmeden ayağa kalktı. Babamın sandalyesinin gıcırdadığını duydum –bu şimdi kimin sandalyesi olacaktı?– ve kapının hafifçe kapanma sesini tanıdım. "Sorun nedir, Faythe. Beni korkutuyorsun."

Kelimeler neden aklıma gelmiyordu? Daha önce gerçekten konuşamayacak hale geldiğim olmuş muydu?

“Bir dövüş oldu,” diye başladım ve gözyaşları tekrar gelmekle tehdit ettiklerinde yumruğumu bir gözüme bastırdım. “Karşı çıkmamız gerekiyordu çünkü beni yarın mahkemeye çıkarıp pençelerimi sökeceklerdi. Ayrıca Malone, Marc’ı ve Jace’i idam ettirecekti. İdam ettireceğini biliyorum. Dövüşmemiz gerekti. Herkes bunu kabul etti.” Babam kabul etti.

Ama ya yanılıyorsak? Babamın öleceğini bilseydim, pençelerimi kaybetmeye istekli olurdu. Pençelerimle birlikte gururumu, bağımsızlığımı ve ruhumu da. Ama hayatı Marc’inkine değer miydi? Ve Jace’inkine?

Ortada daha büyük bir sorun vardı. Bunu biliyordum. Babam biliyordu. Hepimiz biliyorduk. Sadece o anki zafer için dövüşmüyorduk. Uzun vadeli sonuçlar için dövüşmüştük. Doğru olan şey için.

Bazen bu kavramı tanımlamak ne kadar zor olsa da, Calvin Malone sıkça onursuz yolu seçerek bunu kolaylaştırıyordu. Yalan söyleyerek, hile yaparak, manipüle ederek, adam kaçıracak ve cinayet işleyerek. Malone’un kesin *yanlış*ıyla karşılaştırdırınca doğruyu tanımlamak daha kolay hale gelmişti. Bu yüzden doğru olan şeyi yapmış ve korkunç bir bedel ödemiştik.

“Faythe, ne demek istiyorsun?” Michael biliyordu. Düz ve hissiz ses tonundan bunu anlayabiliyordum, gerçekten düşündüğü şeyi duymamam için oluşturduğu bir savunma mekanizmasıydı. Ne hissettiğini. Birisinin öldüğünü biliyordu ve haberleri vermek için babamız aramadığından, kimi kaybettiğimizi de muhtemelen anlamıştı. Ama duyana kadar buna inanmayacaktı. Belki kendisi görene kadar bile inanmayacaktı.

“Malone silah getirdi. On tane. Dokuz tanesine el koyduk ama Colin Dean’in silahı hâlâ kendisindeydi. O...” Derin bir nefes aldım,

ardından bugüne kadar söylediğim, en nefret ettiğim kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım. “Babamı vurdu, Michael. Dean, babacığımı göğsünden vurdu.”

“Hayır.” O hissiz ton gitmişti. Sesi şimdi acıyla dolup taşıyordu, benimkinin bir yankısıydı. “Hayır. O?..”

“Yirmi dakika kadar önce öldü.”

Michael şimdi ağlıyordu ve en büyük ağabeyimin inatçı bir soğukkanlılık krizleriyle kesilen hıçkırıklarının sesi dayanabileceğimden daha ağırdı.

Kendi yaşlarım sessizce akıyordu ve konuşurken gözyaşlarımı sildim. “Seninle ne kadar gururlandığımı söylememi istedi. Seninle ve Owen’la. Ve anneme de...” Elimle telefonu sıkıca tuttum. Yüzümü silmek için diğer kolumu kullanmam gerekti. Çünkü ilk kol ıslanmıştı. “Anneme benim söylemem gerek. Onu çağırabilir misin?”

“Annem...” Ahizeye doğru burnunu çekti. “Faythe, annemin ne yapacağını bilmiyorum.”

“Ben de. Onu çağırabilir misin?”

“Bir saniye.” Ayak sesleri duydum, ardından kapı gıcırdayıp tekrar açıldı. “Anne?” diye seslendi, burnu benimki kadar tıkalı gibiydi.

Annem anında oradaydı. “Michael? Sorun nedir?” Kapı tekrar kapandı ve annem telefona yaklaştı. “Faythe mi?”

“O iyi. Sorun babam.”

“Ne oldu? O iyi mi?” diye sordu. Ezbere bildiğim seste paniğin arttığını duyabiliyordum. Babam benim gücümse, annem de babaminkiydi. Satenle kaplı çelik bir destektir.

Michael cevap vermek yerine ona telefonu vermiş olmalıydı. “Faythe? Ne oldu? Baban iyi mi?”

Sesindeki titremeye dayanamadım. Onun orada olmasının nedeni olmaya dayanamadım. Annem göremese de başımı iki yana salladım. “Üzgünüm, anne. Silahları vardı. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu...”

Telefon yere düştü ve çarpmanın sesi beynünün derinliklerinde yankılandı. Ama sonraki ses bunu bütünüyle ezdi.

“Hayımmır!..”

ON ALTI

Annemin ıgılları kalbime saplanan bir kılıç gibi içimden geçti ve telefonu elimden bırakmak istedim. Ama bırakmadım. Kederini kendimden uzaklaştırmayacaktım. Bu bizim kaderimizdi ve kulaklarımdaki çınlama babamı kurtarmadaki başarısızlığım için uygun bir cezaydı. Fakat hiç yeterli değildi.

Asla da yeterli olmayacaktı.

Telefon ahşabın üzerinde ses çıkardı, Michael geri dönmüştü. “Faythe, bekle. Owen’ı getireyim.” Michael telefonu yanında götürdü ve annemin histerik ıgıllıklarından kapının gıcırdayıp açıldığını duyamadım ama Michael’m Owen’a seslendiğini duydum. Evdeki herkesin duyacağı gibi.

Owen anında oradaydı. Muhtemelen annemizin ıgık attığını duyduğu anda koşmaya başlamıştı çünkü annemiz asla ıgık atmazdı. Ne sinirlendiğinde, ne yaralandığında, ne de heyecanlandığında. Annem son zamanlarda tahmin edilmesi biraz daha güç olsa da dünyanın kendi ekseni etrafında dönmesi kadar düzenliydi. Ve az önce onu yörüngesinden tamamen çıkarmıştım.

Ben de yaralıyım –hepimiz yaralıydık– ama hayatımın aşkını, otuz üç yıllık kocamı ve beş ocuğumun babasını kaybedene kadar annemin acısının derinliğini asla tamamen anlayamazdım.

“Neler oldu?” Owen’ın normalde yumuşak olan sesi neredeyse anlaşılmazdı ve Michael’ın hâlâ elinde tuttuğu telefondan, muhtemelen annenizi teselli etmek için uzaklaştığında sesi tamamen yok oldu.

Owen bu defa daha yüksek sesle, “Michael, kahretsin ne oldu?” diye tekrarladı.

Annem hâlâ çığlık atıyordu ve şimdi sesi boğulmaya başlamıştı. Buna dayanamıyordum. Acısını duymak –ve bunu silememek– sanki kalbim gerçekten parçalanıyormuş gibi göğsüme acı veriyordu.

“Al, ben annemizi tutarım,” dedi Michael. “Faythe’le konuş.” Telefon el değiştirirken bir şey ahizeye süründü ve Michael annemi tuttuğunda annemin çığlıkları değişti. Keşke onlarla birlikte olabilseydim. Birlikte yas tutabilmemiz gerekirdi. Ölmeden önce babamla konuşabilmeleri gerekirdi.

Babamın ölmemesi gerekirdi.

“Faythe?” Owen’ın sesi korkuyla kalınlaşmıştı. “Babam, değil mi?”

“Evet.” Yüzümü bir elimin içine gömdüm ama kapı açıldığında başımı kaldırdım. Marc üstünde yeni bir tişörtle ama hâlâ ayakları çıplak olarak içeri girdi. Elinde parlak kırmızı bir ilk yardım çantası taşıyordu. Owen’ın nefesini kulağımın içinde çekerken Marc yerde önüme diz çöktü.

“Bu nasıl oldu?”

Başka bir yerde olmayı, başka bir şey yapmayı dileyerek içimi çektim. Babamın ölümünü başkasına söylemek zorunda kalmaktansa bir düzine kaçakla aynı anda dövüşmeyi yeğledim. “Malone silah getirmiş.”

Marc bir bacağımı açığa çıkarmak için bornozumun kenarını açtı. Eli uyluğumun üzerine yerleştğinde sıçradım. Avucu sert ve sıcaktı. Dünyada başka bir şey kalmıyana kadar dokunuşunun içine doğru –tesellisine doğru– erimek istedim. Ama ardından sıvı bir

şey döküldü ve soğuk bir şey bacağıma değdi. Alevler daha acil ve duygusal ıstırabın ışığı altında neredeyse unuttuğum kesikleri takip ederek tenimde bir yol halinde ilerleyip beni yaktılar.

Marc açığındaki yaralarımı temizlemeye devam ederken dikkatimi Owen'a çevirmek için kendimi zorladım. "Beni, Marc'ı ve Jace'i tutukladı. Ya dövüşmek ya da kaçmak zorundaydık. Silahların çoğundan kurtulduk ama Dean'deki silah duruyordu. O... babamı vurdu. Göğsünden."

Bir an için hattın diğer ucunda sadece sessizlik vardı –Michael annemizi bir şekilde susturmuştu– ve bacağımdaki şiddetli acı yüzünden dişlerimin arasından nefes alıp da bu sessizliği bozmayı reddettim.

"Ne zaman?" diye sordu Owen en sonunda.

"Birkaç dakika önce. Seninle ve Michael'la gurur duyduğunu size söylememi istedi." Peki Ryan? "Ağabeylerime" söylememi istemişti. Ryan hâlâ sayılıyor muydu ki? "Annem için de bir mesaj verdi ama annem... bunu duymaya hazır olana kadar bekleyeceğim."

"Bu biraz sürebilir..." Owen burnunu çekti. Owen ve Ryan annemizin açık tenini aldıkları için, güçlkle duyabildiğim yaşlardan dolayı yüzünün ve gözlerinin şimdiden kızardığını biliyordum. "Buna inanamıyorum. Gerçek gibi gelmiyor."

"Biliyorum." Bana da gerçek gibi gelmiyordu. Henüz değil.

"O halde... şimdi ne yapacağız?"

Owen zihnimde dolaşıp duran soruyu yüksek sesle soran ilk kişiydi. "Hâlâ bunun üzerinde çalışıyoruz. Rick amca bir ateşkes yapabileceğimizi düşünüyor. Ardından sanırım babamı eve getiririz ve hepimiz bir aradayken geri kalanını konuşuruz." Marc bornozumun bir omzunu aşağı indirmek için bir elinde oksijenli su şişesi tutarak ayağa kalktığı anda, fazla çalışmış vücuduma yerleşen katılıktan yüzümü buruşturarak bir tarafa kıvrıldım. "Karar verecek çok şeyimiz

var ama sanırım bu birkaç gün bekleyebilir. Bununla ilgilenmek şimdilik yeterli.”

“Evet. Sanırım gidip... Michael'a yardım etsem iyi olur. Ve herkese söylesem.”

“Tamam. Dinle, Kaci'ye eğer konuşmaya ihtiyaç duyarsa beni arayabileceğini söyle. Şansımız yaver giderse yarın evde oluruz.”

“Ona söylerim.”

Annem arka planda tekrar ağlıyordu. Ağır, bütün vücudunu sarsan hıçkırıklarla. Bunlar yürek parçalayıcı çığlıklardan bir şekilde daha kötüydü. Hıçkırıklar kabullenmenin başlangıcını gösteriyordu ve inkâr içinde yuvarlanmanın genellikle daha kolay olduğunu tecrübelerimden biliyordum.

Owen telefonu kapattıktan sonra telefonumu cebime soktum ve Marc yatağın üzerinde yanıma oturdu. En aşağıdaki kesiklerime ulaşabilsin diye sağ kolumu bornozumdan çıkarırken Marc, “İyi olacaklar,” dedi.

“Hayır, iyi olmayacaklar. Hiçbirimiz olmayacağız. Ethan'ın ölmesi konusunda hâlâ kendimize gelemedik. Bununla nasıl başa çıkmamız gerekiyor ki?” Ama bir cevap beklemiyordum. Marc dirseğimden kolumu kaldırdı ve bu defa oksijenli su dökülmüş pamuğu kesiklerime bastırdı, acıyı hoş karşıladım. Acı kesinlikle uyuşukluktan daha iyiydi. Acı hâlâ canlı olduğumu kanıtlıyordu. Eskiden kalbimin durduğu göğsümün içindeki geniş boşluğa rağmen.

“Bununla başa çıkacaklar çünkü birbirlerine sahipler. Ayrıca sen varsın.”

Gözlerinin içine baktığımda buna neredeyse inanabiliyordum çünkü o buna inanıyordu ama gözlerimi kırptığımda ve Marc tekrar koluma odaklandığında bu güven duygusu içimden boşalıp, beni buz gibi bıraktı. Gerçekten kaçamıyordum. “İhtiyaçları olan şey ben değilim. Gerçek bir lidere ihtiyaçları var.”

Oksijenli su şişesinin kapağını kapayıp yere koydu, ardından onu hiç görmemişim gibi gözlerimi dikip ona bakarken yatağın üzerinde bana baktı. “Şimdi lider sensin, Faythe. Ve bu gerçek.”

Başımı yavaşça sallayıp dünyadaki başka kimseye söyleyemeyeceğim şeyi söyledim. “Hazır değilim.”

“Hazır olmasaydın, baban ismini vermezdi.”

İç geçirdim ve daha fazla gözyaşına karşı gözlerimi kırptım. Bu yaşlar hiç duracak mıydı? “Babam yanıldı. Başka seçeneği yoktu.” Bu pek ender olurdu... Bir liderin Gurur sürüsünün sorumluluğunu bırakacağı nitelikli bir damadı olmadan ölmesi.

Marc elimi tutup başparmağıyla elimin üstünü okşadı ve bundan gereğinden fazla bir şey çıkarmamaya çalıştım. O da babam için üzülmüştü ama bu beni bağışladığı anlamına gelmiyordu. “Seçenekleri vardı.”

“Senin ismini vermeliydi.” Marc’ın daha çok tecrübesi vardı. Bütün Gurur sürüsünün saygısı ve sadakatiyle birlikte.

“Konsey bunu asla kabul etmezdi. Benim ismimi vermek çözeceğinden daha çok soruna sebep olurdu. Daha çok sorun da bu Gurur sürüsünün en son ihtiyacı olan şey.”

“Evet, sanki konsey bana bayılacak da.” Amerikan Gurur sürüsü tarihinde hiçbir kadından daha çok nefret edilmemiştir. Ama anlatmak istediği şeye itiraz edemezdim. Babamın –ölümden sonra bile– aptal, mantıksız bir bağnazlıkla sınırlandırılması adil değildi. “O halde neden Michael’ın ismini vermedi? En büyüğümüz o. Ve en akıllımız.”

Marc gerçekten güldü. “Michael bilgi toplamada harika ve çok sıkı yumruk atar ama bir lider değil, Faythe. Ve işini bırakmayacak kadar hukuktan hoşlanıyor. Kalbini bu işe vermezdi ve kalbi olmayan bir lider... Pekâlâ, kalbi olmayan bir lider Calvin Malone’dur. Baş-

kalarının herhangi bir güce sahip olmasına engel olmak için gücünü kötüye kullanan bir ruhsuz megalomanyak.”

Çok doğru ama... kucağıma baktım, ellerimin gerçekten titrediğini görünce dehşete düştüm. “Peki ya bende de yoksa? Ya kalbimi veremezsem?” Ya kalbim Ethan ve babanla birlikte öldüyse? Ve annemin bir daha asla geri alamayacağımız kısmıyla? Ya Gurur sürüsünün kalbi *onlarsa* ben kalp değil ve sıradan bir et parçasıysam?

O yumuşak kahkaha geri dönmüştü. “Ah, sakın başlama.” Marc gözlerini devirdi ama benimkilerle tekrar buluştuğunda gözleri dürüstlikle parlıyordu. “Kalbin tamamen bu işte ve ikimiz de bunu biliyoruz. Bu Gurur sürüsündeki insanları hayatındaki herhangi başka bir şeye önem vermediğin kadar önem veriyorsun ve işi yüzüne gözüne bulaştırdığında bunu onlardan birisini savunmaya çalışırken yapıyorsun. *Bizden* birisini.”

Bakışlarımı kaçırma'yı denediğimde, Marc yüzümü ona bakmak zorunda kalacağım ya da inkârımı önemseyeceğim şekilde çevirdi. “Uzun zamandır bu işin içindesin. Konsey seni hazır olmadan önce evlenmen ve çocuk sahibi olman için zorlamayı ilk denediğinden beri. Aynı şeyi Kaci ve Manx’e de yapacaklarını ve ikisinin de kendi başlarına savaşamayacaklarını anladığından beri. Buraya aitsin, Faythe. Amacın var, vizyonun var ve bu ikisini sonuca ulaştırmak için gerekenlere tam olarak sahipsin. İşlerin değişmesi gerektiğini biliyorsun ve bu değişikliklerin neler olması gerektiğini de tam olarak biliyorsun. Ve bunun olmasının tek yolu hareketi senin yönetmen.”

Uzanıp başparmağını alt dudağımda gezdirdi. “Ayrıca, bu ağız gerçekleri haykırmak ve adalet istemek için yapılmış. Diğer şeylerin yanı sıra...”

Gülüştüme karşılık vermek istedim. Tanrım, başparmağını ağzımın içine çekmek istedim, sadece tadını almak için. Ama şimdiki sorunlarımız kişisel ilişkimize üstün geliyordu ve dikkatimi dağıtamazdım.

Marc haklıydı. Her şey hakkında haklıydı. Ama bu sonucu değiştirmiyordu: Orta Güney Gurur sürüsü en iyisini hak ediyordu ve ben en iyisi değildim. Henüz değil. “Marc, bunu kendi başıma yapamam. Hazır değilim.” Ve bunu, benliğimi şimdiden tırmalamaya başlayan ısırtıp yolunda yankılanan bir endişe sızısını, kabul etmek canımı acıtıyordu. Ama acı verici olsun olmasın, bu doğrudu... benim kararımı, Marc’a göre.

“Biliyorum.” Marc’ın gülümsemesi şimdi biraz küçülmüştü ve tadı güzel olmayan bir anıyı yutmuş gibi buruktu. “Bu yüzden sana yardım etmemi istedi. Bana söz verdirdi, sen...” Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve yumuşak gülümsemesi kayboldu. “Sen ve ben... birlikte olmasak bile.”

Kalbim o kadar güçlü bir şekilde attı ki Marc’ın bunu duyabildiğinden emindim. Bu defa hangimizin kalbini kırdığını bile bilmiyordum. “Ve sen de söz mü verdin? Yardım edeceğini mi söyledin?”

“Evet.” Tekrar gözlerini kırpı ve çenesi kenetlendi. “Ölen bir adama yemin ettim. Ve bunda ciddiydim. Senin yanında olacağım, Faythe. Ne olursa olsun. Bunu yapabilirsin. Baban sana inandı ve ben de inanıyorum. Onlara yarısı kadar bir şans verersen, diğer herkes de inanır.”

Kollarımı boynuna sardım ve tutuşum içinde yok olacaktım gibi ona tutundum. Marc bir süre sonra kucaklamama karşılık verdi. Önce hafifçe. Tereddüdü canımı acıtsa da bunu anlıyordum. Bunu hak ediyordum.

Ama sonra bana gerçekten sarıldı. Çenesi omzumun üzerinde duruyordu. Kirli sakalı açıkta kalan tenimin üzerinde sertti. “Teşekkür ederim.” Bu yarı fısıltı, yarı hıçkırık şeklinde çıkmıştı. “Bunu sensiz yapamam.”

“Yeni duruma alıştığın anda yaparsın. Ama zorunda değilsin.” Çekildi ama ayağa kalkmadı. “Sadece ben de değil. Amcanın sana bir

danışman olarak hizmet etmekten mutluluk duyacağından eminim ve biraz zaman geçtikten sonra annenin de.”

Başımınla onayladım ama ruhumun derinliklerinde bunun yeterli olup olmayacağını merak ediyordum. Genç, inatçı, dürtüleriyle hareket eden bir kadın ve birkaç tane part time danışman babamın devasa yerini doldurabilir miydi? Denememiz gerekir miydi ki?

Evet. Başka seçenek yoktu.

“O halde, hazır mısın?” diye sordu Jace ve ikimiz de dönüp onun bizi izleyerek yarı açık kapıda durduğunu gördük. Gözle görülür şekilde yutkundu ve acısının sadece bir kısmının liderimizi kaybetmekten kaynaklandığını anladım. Salondan boğuk konuşma sesleri geliyordu. Herkes ne zaman dönmüştü? Ben telefodayken mi?

Etrafıma daha fazla dikkat etmeye başlamak zorundaydım yoksa tarihteki en az yaşamış lider olacaktım.

Marc ayağa kalkıp beni de kendisiyle birlikte çekerken, “Ne için hazır mıyım?” dedim.

“Oryantasyon için.” Jace özür dilercesine omuzlarını silkti, gözleri son döktüğü yaşlardan dolayı hâlâ kırmızıydı. “Görünen o ki liderlik; hemen ve yoğun bir şekilde çalışman gereken şu işlerle başlıyor.”

“Sen üstüne bir şeyler geçir...” Marc oksijenli su şişesini almak için eğildi. “Ve seninle içeride ilgileniriz.”

Jace kapıyı açtı ve yoldan çekildi, Marc salona doğru ilerlerken hâlâ beni izliyordu. “Müttefiklerin seni bekliyor...”

Beş dakika sonra, birisinin salona getirdiği bir mutfak sandalyesine oturdum. Odadaki bütün gözlerin bana çevrildiğinin rahatsız bir şekilde farkındaydım. Bu tabii ki alışılmadık bir durum değildi ama üzerinde boyundan bağlı kırmızı bir bluz ve aynı renk iç çamaşırından başka bir şey olmadan müttefiklerine ve adamlarına seslenen

tarihteki ilk liderin ben olduğumdan oldukça emindim. Marc küçük toplantımız sırasında kesiklerimi dikecekti, bu yüzden uzuvlarımı örten hiçbir şey giyemezdim.

Lucas babamı yatağına yatırmıştı ama ölümün ham anısı, öldüğü yerde şimdi dört lider adamı otursa bile hâlâ bakışlarımı kanepeye çekiyordu. Hepsi yara bantlarıyla birlikte, çeşitli kesiklerle ve kötü görünen çürüklerle kaplıydı. Elias Keller dışında en iyi halimizle ayaktakımı tayfasıydık ve kendimi düzene sokamazsam Gurur sürümüz lidersiz kalacaktı.

Amcam en yakınımındaki sandalyeye otururken, “Ne söylediler?” diye sordum. “Ateşkesi kabul ettiler mi?” En azından bir cenaze düzenlemeye yetecek kadar...

Kaşlarını çattı ve odada sadece ikimiz varmışız gibi dikkatini tamamen bana vererek dirsekleri dizlerinin üzerindeyken öne doğru eğildi. Bu iyi olamazdı. “Talebi senin yapmanı istiyorlar.”

“Neden? Böylece beni tekrar tutuklamayı deneyebilirsiniz diye mi? Yoksa beni bir çırpıda öldürmek için mi?” Sanki bir tuzağın içine istekli bir şekilde yürüyecekmişim gibi.

“Bu mümkün ama bu defa çabaladıkları şeyin bu olduğunu sanmıyorum.” Rick amca iki eliyle yüzünü ovalayacak kadar durdu. “Onlara babanın varisi olarak seni tayin ettiğini söyledim. Tahminimce kendini asmana yetecek kadar ip vermek istiyorlar. Ya da seni aşağılamak istiyorlar. Bu güçle alakalı ve şu an güç onlarda...”

“Ve babamı gömmeye yetecek kadar merhamet göstermeleri için ayaklarına kapandığımı görmeyi istiyorlar.” Sözcükler acıydı –bütün sözcükler– ve bunları tükürmek istedim.

“Evet. Ama bence bunu lehimize kullanabiliriz. Öfken kontrol altında ve ayakların yere sağlam basarak oraya gidersen, babanın seni koyduğu yere gerçekten ait olduğunu ve konseyde bir koltuğunun

olmasını hak ettiğini diğer liderlerden birkaçına ispatlaman için bir fırsatın olur.”

“Ama bu şu noktada biraz anlamsız değil mi? Yani, konseyde olmak istesem bile...” Malone’un adaleti çarpıtıp “saflaştırma” adı altında kendi reklamını yapmasını izlemeye tam olarak hevesli değildim. “... beni asla içeri sokmazlar. Lanet olsun, sizi bile içeri sokmayabilirler.” Amcama, Umberto Di Carlo’ya, Aaron Taylor’a baktım. Onlarla babam olmadan toplantı yaptığım için biraz şaşkındım. Babamın içeri girmesini, geç kaldığı için özür dilemesini, ardından yönetimi ele almasını beklemeye devam ediyordum. “Bir savaş başlattık ve şimdilik onlar kazanıyorlar. Neden avantajlarını sonun kadar kullanmak istemiyorlar ki?”

“Çünkü bir ateşkes bizden çok onlara yarıyor,” dedi Di Carlo odanın karşısından. Elinde, dibinde viski olan kısa bir bardak vardı. “Malone’un büyük planı yalnızca bütün konseyin başındaysa işe yarar, sadece hırpalanmış bir yarısının değil. Parlak tacını takabilmek için küçük krallığını bir araya getirmek isteyecek. Saygı duyulan bir lider dostumuza düzgün bir cenaze başışlamayı reddederse kendi müttefiklerinden bir ya da ikisini bile kaybedebilir. Fakat muhtemelen konseyin seni bir lider olarak tanımasına izin vermeye hiç niyeti yoktur.”

“Bunun benim için önemli olması gerektiği kısmında sıkıntı yaşıyorum.” Özür dilercesine omzumu silktim. Keller durduğu sessiz köşede başını aşağı yukarı sallıyordu. “Demek istediğim, konseyde yerim yoksa, burunlarımı Orta Güney Gurur sürüsünün işlerine sokamazlar, değil mi?”

Eğer durum buysa belki de kendimizi konseyden uzun bir zaman önce ayırmalıydık. Hayır, bu müttefiklerimize saldırması konusunda Malone’u durduramazdı ama bizi tehlikenin merkezinden uzaklaştırdı, değil mi? Ve bu azıcık mesafeye ihtiyacımız olacaktı, en azından

liderimizin kaybına ve tarihteki en genç, testosteronu en yetersiz yeni liderin çıkışına uyum sağlamamıza yetecek kadar.

Fakat bu olumlu yanların ta kendisi konseyden ayrılmanın görüldüğü kadar kolay olmayacağına dair ilk ipucumdu. Malone konseyinde oturmamı istemiyor olabilirdi ama ülkedeki en geniş bölge üzerindeki etkisinden vazgeçmeye de asla istekli olmayacaktı.

Babam hâlâ liderken muhtemelen gerçekten ayrılabilirdik ama bunu hiç düşünmemişti. Dostu olan konsey üyelerini Malone'un zehirli etkisine ve filizlenen diktatörlüğüne terk etmezdi.

Di Carlo'nun cevabı ulaştığım sonucu doğruladı. "Gurur sürünü konseyin toplu etkisinden çekmene izin vermeye istekli olsalar bile –ve olmayacaklardır– konseyin var olmasının bir nedeni var. Birlikten kuvvet doğduğu için bir araya geliyoruz. Çünkü konsey doğru işlediğinde, temsili hükümeti ve herkese fayda sağlayan fikirlerin ve kaynakların birleştirilmesini garantiye alıyor."

"Evet, ama buradaki can alıcı kısım *doğru işlediğinde*. Bugüne kadar Amerika'da kuyruğunu sallamış en büyük zorbanın emri altındasınız. Herif kürklü bir Hitler gibi."

Amcam bu tuhaf zihinsel resimden korkmuş görünüyordu ama ardından anlatmak istediğim şeyi kabullendiğini göstererek başıyla onayladı. "Evet, ama bu sorunun çözümü Calvin Malone'u uzaklaştırmak, Orta Güney Gurur sürüsünü değil."

Haklıydı. Ayrılık yanlısı hayalim hoş ama geçiciydi. Sonuçta Gurur sürüsünün liderliğini devralmayı en başta istememin tek nedeni gizli dünyamızı daha iyi, daha güvenli bir yer haline getirmektir –Marc bu konuda haklıydı– ve bizi bu dünyadan ayırırsam bunu yapamazdım.

Önce Taylor'a, sonra Di Carlo'ya ve yüzünde gerçeği arayarak gözlerimi kısıp amcama baktım. "Ama erkekler kulübüne girmeme izin vereceğini gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

“Hayır. Ama yine de izin vermesini istemen gerektiğini düşünüyorum.” Rick amca derin bir nefes alıp annemin yüzünde pek çok defalar gördüğüm aynı çelik sertliğindeki ifadeyle bakışlarımla buluştu. Bana doğruyu söylemek üzereydi, bundan hoşlanmayacak olsam da. “Dövüşüp bundan kurtulmaya çalıştık ve başarısız olduk. Malone hâlâ hayatta, hâlâ büyük bir gücü var ve eğer Alex silahların saklandığı diğer yer hakkında doğruyu söylüyorsa hâlâ silahlanmış durumda. Ve ikinci bir saldırı dalgasına henüz hazır değiliz. Baban burada, yatağın üzerinde soğuk bir şekilde yatarken ve adamlarımızın çoğu yanımızda yokken buna dayanamayız.”

Marc elinde ilk yardım çantasıyla yanıma diz çökerek, “Yeni müttefiklerimizin ciddi yokluğundan bahsetmeye gerek bile yok...” diye ekledi.

Gerçeği idrak ederken, başımı yavaşça salladım. “O halde, tekrar toplanmamıza bir fırsat tanımaları adına bir mola vermeleri için gidip yalvarmam gerekiyor. Bu Malone’a beni kulüpten men etmesi fırsatını vermek anlamına gelse de.”

“Kesinlikle.” Di Carlo başını kararlı bir şekilde salladı.

Amcam doğruldu. “Malone’un seni şimdi tanımayı reddedeceği belli. Önemli olan şey senin oraya gidip diğerleri üzerinde mümkün olan en iyi izlenimi bırakman. Böylece cenazeden sonra onları tekrar kazanmak ve bizim adımıza işleri biraz dengelemek için bir şansın olur. Malone gittikten sonra bile –ondan gerçekten kurtulabildiğimizi varsayıyorum– hepimizin Malone’un şimdiki müttefikleriyle çalışması gerekecek, bu yüzden savaşın bu noktasında ne kadar az düşman edinirsek, daha sonra mücadele etmek için o kadar iyi hazırlanmış oluruz.”

Yeni bilgi ve alternatifsizlik engelleri arasından bir yol bulmaya çalışarak bir süre düşündüm. Dışarıdan bakınca seçeneklerin babamın önüne parlak bir tepside serildiğini düşünmüştüm –seçim lüksü– ama

şimdi onun yerinde olduğumdan bir lider olarak bir lider adamından daha çok seçeneğimin bulunmadığı aşikârdı. Bu ilk küçük deneyime bakınca bütün seçenekler berbattı. Daha da kötüsü babamın verdiği her karar yaşam ya da ölüm sonuçları içeriyordu.

Çocuk havuzundan yeni çıkmış ve kolluk olmadan derin uca girmiştim. Boğulmak gibi bir seçeneğim yoktu.

“Tamam, varım. Nazik olabilirim, Malone olmasa da.” Bakışlarımı zorla amcama çevirirken Marc’ın uzun, kıvrımlı dikiş iğnesine ip geçirdiğini fark etmemeye çalıştım. “O zaman... ilk sırada ne var?”

Rick amca dostu olan liderlere baktı, hepsi sadece omuzlarını silkebildiler. Ardından amcamın bakışları tekrar bana çevrildi. “Bildiğim kadarıyla bir lideri değiştirmek daha önce hiç bu kadar sessiz olmamıştı, bu yüzden gerçekten yapabileceğimiz tek şey buna başka bir liderin yükselmesi gibi davranmak. Tabii ki ister istemez bazı değişikliklerin olacağını bilmeliyiz.”

Yeni liderin bütün odaya uyluklarının iç kısımlarını göstermesi gibi. Marc hâlâ beni dikmeye hazırlanırken bunu engelleyemezdim. Görünen kısım hiç kimse için yeni değildi ama liderler resmî toplantılarda incecik, dantelli iç çamaşırlar pek giymezlerdi.

Ve içimden bir şey bana bunun babamın yönetim tarzıyla benimsi arasında, yakında fark edeceğimiz pek çok değişiklikten ilki olduğunu söylüyordu.

“Tamam, emrinize amadeyim.” Marc üzerime eğildiğinde ve iğne en geniş kesiğimin etrafındaki hassas tene battığında yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Anestezi almamaya karar vermiştim çünkü elimizde sadece alkol vardı ve bu birkaç acıyı uyuşturacak olsa da bulanık bir muhakeme gücümün olmasını kaldıramazdım.

“Tamam.” Rick amca ayağa kalktı ve sinirli bir şekilde volta atışı bana babamı hatırlattı... kendi sinirli enerjimin bir kısmını yakmak için etrafta hareket edemeyeceğim gerçeğini. “Gurur sürün

tarafından resmen kabul edilmen için, bölge adamlarının resmî bir şekilde bağlılık yemini ederek seni oybirliğiyle kabul etmeleri gerek.”

Bu yeminden haberim vardı, tabii ki. Babam her yeni bir adam aldığı anda bu yeminin edildiğini görmüş ve resmen işe alındığımda ben de aynı yemini etmiştim. Ama bu biraz farklıydı. Ölçü olarak farklıydı –işe alınan bir ya da iki adamdan ziyade, *bütün* lider adamlarının yemin etmesi gerekecekti– ayrıca bir lider kendini adanmış adamların bağlılıkları olmadan bir Gurur sürüsünü düzgün bir şekilde yönetmeyi asla umamazdı. Muhalefet karşısında buna tutunma şansı zaten hiç olmazdı. Ve bu son kısımda muhtemelen rekorlar kıracaktım.

Eğer adamlardan birisi muhtemel bir lidere bağlılık yemini etmeyi reddederse bu liderin iki seçeneği vardı. Birincisi muhalif seçmenle dövüşebilir –ve onu yener– böylece onu lider adamlığından kovardı. Ya da kendi yeminli adamlarıyla –önceki lider için çalışmamış olan adamlarla– işin başına gelebilir ve Gurur sürüsünü güç kullanarak ele geçirirdi. Bu Amerikan Gurur sürülerinin başına yüzyıldan uzun bir süredir gelmemişti ama yakın bir zamanda böyle bir olayın sınırın güneyinde yaşandığını biliyorduk... Lidere meydan okuyan biri tarafından idam edilen Manx’ın babasının başına.

Neyse ki pek çok durumda olduğu gibi önceki lider tarafından ismim varis olarak verilmişti. Diğer adamlarla birlikte hizmet etmiştim, bu yüzden içlerinden birisi benim altımda hizmet etmek istemese bile bir darbe pek olası görünmüyordu.

Amcam ne düşündüğümü biliyormuş gibi devam etti. “Ama konsey tarafından tanınmak tamamen başka bir mesele... Şimdiki üyelerinin basit bir çoğunluğu tarafından tanınman gerek. Ama bunun şu anda gerçekleşmeyeceğini kabul etmiştik, o yüzden bunun hakkında endişelenmeni istemem. Kulübeye vardığımızda, sadece resmî talepte bulunabilir, ardından mümkün olduğu kadar zarafetle çekilirsin.”

Pekâlâ, en azından bir B planı var. Bu da iyi bir şeydi çünkü kendi Gurur sürümün başına geçirmelerini bırakın, beni hayatta bırakmalarını kabul etmeleri konusunda bile çoğunluk elde edemezdim.

“Önce buradaki işimize bakalım. Gurur sürüsünün desteğini alamazsam gerisi zaten boş, öyle değil mi?”

Marc ilk kesiğin üzerinde dikiş ipini bağlarken bacağıma baktım. Tahminimce bir düzine dikiş vardı ve pek güzel durmuyorlardı. Ama hiçbir şey kırık değildi ya da etimden fırlamıyordu, bu yüzden her şeyi hesaba katınca kendimi şanslı hissediyordum.

Marc ne düşündüğümü biliyor olmalıydı çünkü sonraki kesiğe başlamak yerine ayağa kalktı ve ben de ayağa kalkıp yanında durdum. “Devam etmeden önce, benimle birlikte olduğunuzu bilmem lazım.” Orta Güney Gurur sürüsü adamlarının gözlerine birer birer bakıp hepsinin bizimle birlikte olduklarını ümitsizce diledim. Ama Owen ve Parker ev cephesini savunmak için çiftlikte kalmışlardı, bu yüzden şu an için onlar olmadan ilerlememiz gerekecekti.

“İşte size fırsat. Dürüst olmanızı istiyorum. Kendinize, bana ve bu Gurur sürüsüne karşı. Eğer bana güvenmiyorsanız başarılı olamayız. Eğer bunu yapabileceğime, birlikte yapabileceğimize gerçekten inanmıyorsanız buna imkân yok. O yüzden hislerimi incitmeyi ya da beni kızdırmayı düşünmeyin... büyük bir kızım. Ama beni lideriniz olarak kabul etmenin birçok tüyü kabartacağını ve bazı insanları çok sinirlendireceğini bilmeniz gerek. Önümüzdeki birkaç gün ve haftanın –Tanrım, belki önümüzdeki birkaç yılın– bir lider adamı olarak hizmet ettiğiniz en zor zamanlar olacağını da.”

Derin bir nefes alıp önümde bir sıra halinde duran dört adama konsantre oldum. Marc, Jace, Vic ve Brian. Bu onlara kalmıştı. Eğer hepsi beni kabul ederse, Gurur sürümüzün bir lideri ve yeni bir başlangıç yeri olacaktı, bu yol ne kadar zorlu olaksa olsun.

Ama içlerinden biri bile hayatını ellerime bırakmaya isteksiz olursa, pekâlâ, o zaman ne olacağından emin değildim çünkü liderliğime en eski arkadaşlarımdan biriyle kavga ederek başlamak istemiyordum.

“O yüzden size şimdi soruyorum, Orta Güney bölgesine lideriniz benken hizmet edecek misiniz?” Sözcükler eski ve tanıdıktı ama karnımda toparlanan korku değildi. “Gurur sürüsüne ve babama yaptığınız gibi bana bağlılık yemininizi eder misiniz?”

“Edeceğimi biliyorsun.” Jace dizlerinin üzerine tek bir hareketle o kadar hızlı bir şekilde çöktü ki değişikliği güçlkle algıladım. “Bağlılığımı ve hayatımı Orta Güney Gurur sürüsüne ve liderime, Faythe Sanders’a verdiğime dair yemin ederim.”

Yeni gözyaşları geldi, gözlerimi kırpıp geriye ittim ve çaresizce soğukkanlılığa tutundum. “Teşekkür ederim.” Sıkmak için uzattığında elini tuttum ve benden beklenen sözcüklerle cevap verdim. “Seni elimden gelen en iyi şekilde yöneteceğime ve Gurur sürüsünü her zaman kendimden öne koyacağıma yemin ederim.”

Başımı kaldırdığımda Marc elimi tutup önünde durmam için beni nazıkçe çekti. “En başından beri bana sahiptin, Faythe. Sadakat, hayat, kalp ve ruhum senin.” Eli benimkinin içinde sıcaktı ama bakışları göz temasını hiç bozmadan eğilirken beni yakıyordu. “Bağlılığımı ve hayatımı Orta Güney Gurur sürüsüne ve liderime, Faythe Sanders’a verdiğime dair yemin ederim.”

Bir şey söylemek istedim. Önemli ve dürüst bir şeyler. Bana ne verdiğini anladığımı ve bunu kazanmak için çalışacağımı ona anlatacak bir şeyler. Ama ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadan Brian sol tarafımda dizlerinin üstüne düştü.

Marc’ın eline tutunup asla bırakmamak istesem de, sadece avucunu sıkabildim. Beklenen cevabı söyledim, ardından Brian’a geçtim.

Brian Taylor bana parlak, umut dolu gözlerle bakıyordu ve tanıdık yemini ederken içime ağır bir şey yerleşti. Neye bulaştığını

anlamıyordu. Gerçekten anlamıyordu. Diğer pek çok liderin bundan hoşlanmayacağını biliyordu ama ismini yazdırdığı dövüşü *gerçekten* anlayamazdı. Kendisini attığı tehlikeyi anlamasına imkân yoktu.

Ama ona ihtiyacımız vardı ve hizmet etme şansını ondan esirgemeyecektim.

Sadece Vic hâlâ ayakta duruyordu ve beni izlediğini hissettiğimde tenim karıncalandı. Hakkı olduğu gibi yargılayarak bakıyordu. Eğer kuşkuları varsa hizmet etmemeliydi. Bu o kadar basitti.

Gözlerimin içine baktı. Marc'ın bende gördüğü şeyi gördüğünü umarak bakışlarına karşılık verdim. Babamın gördüğü şeyi. Hâlâ kendime kanıtlamayı umduğum şeyi. İddia edebileceğim tek hakiki gerçeklik –en ufak bir şüphe bile duymadan bildiğim tek şey– Gurur sürüm için yaşayıp öleceğimdi. İçindeki herkesi korumak ve çok ihtiyaç duyulan değişikliği sistemin içinden gerçekleştirmeye çalışmak için.

“Sana inanıyorum,” diye fısıldadı Vic en sonunda. “Bunu yapabileceğine inanıyorum. Zor olacak. Bu iş kalbini kıracak, Faythe. İçinden dışına doğru seni yaralayacak. Gerçekten mutlu olmana da engel olabilir. Ama tüm gücünle bizim için mücadele vereceğine inanıyorum. Başka bir şey yapabileceğini sanmıyorum.”

Sonraki nefesimle tıklandım, kişisel hatalarım için ne düşündüğünü bildiğimden güven ve bağlılık beyanıyla sendeledim.

Bunu söyledikten sonra dizlerinin üstüne çöküp elimi tuttu. “Bağlılığımı ve hayatımı Orta Güney Gurur sürüsüne ve liderime, Faythe Sanders’a verdiğime dair yemin ederim.”

Kendi kısmımı söyledim ve Vic elimi bıraktığında, geri çekilip onlara –Gurur sürüsü arkadaşlarıma– baktım. Dostum olan adamlarıma. Hayatlarını ellerime bırakan ilk cesur kişilere.

Olmasını beklediğim gibi hissetmiyordum. Güç ya da zafer hissi yoktu. Lider olarak geçirdiğim ilk dakikalarım... ağırdı. Kasvetli. Geri ödemeyi asla umut edemeyeceğim toplu bir borç almışım gibi.

LİDER

Lider olmak bir yük ve büyük sorumluluktu, insanları itip kakmak için bir ruhsat değildi.

Ve bu Calvin Malone'un asla gerçekten anlamadığı şeydi.

ON YEDİ

Çocuklar ayağa kalktığında bir şok dalgası hissettim ve artık onların iş arkadaşı olmadığımı fark ettim. Patronlarıydım. Ama *işveren* kelimesi bir lideri *bakıcı* kelimesinin ebeveynlik kavramını tanımladığı kadar tanımlardı. İnsan faktörünü hiçbir şekilde ifade etmeyen tek boyutlu, soğuk bir kelimeydi.

Babam patronumuzdan çok daha fazlası olmuştu. Liderimizdi, koruyucumuz, akıl hocamız, ev sahibimiz, rehberimiz, bazen sırdaşımızdı ve kan bağı olmayanlar için bile bir baba figürüydü. Gücsüzlerin ve kendini savunamayanların kahramanıydı. Bilgelik pınarı ve hiç bitmeyen bir sabır kaynağıydı. Üstünde hiç düşünmediğim pek çok şeydi. Bu rollerin hepsini en başında yerine getirebileceğime ilişkin herhangi bir yanılğı beslemiyordum.

Ama bunu çok istiyordum. İhtiyaç duydukları şey olmayı istiyordum. Bunu düzgün yapmalıydım çünkü benim sunacaklarımdan daha iyisini hak ediyorlardı.

“Pekâlâ, şimdi ne yapacağız?” Akıl vermesi için amcama baktım. “Gidip konseyle iyi mi geçineceğiz?”

Başını ciddiyle salladı. “Ama bu kolay olmayacak.”

“Yapmaya değer hiçbir şey kolay değildir.” Düşüncelerimi bir düzene koymaya çalışarak derin bir nefes aldım. “Nasıl olacak?”

Marc elinde dikiş iğnesiyle sandalyemi işaret etti. Amcam ayakta dururken oturdum. Amcam şimdiden volta atmaya başlamıştı. Pek çok lider adamı kahve masasının üzerine serilmiş olan başka bir ilk yardım çantasının başına toplanmış, oksijenli su şişelerini ve sargı bezlerini elden ele geçiriyor, birkaç tanesi dostu olan erkek kedilerin en kötü kesiklerini dikmek için iğnelere ip geçiriyordu.

Sakin, tuhaf bir ritüeldi. Daha büyük şişeleri paylaştıkları ve abur cubur poşetlerini elden ele geçirdikleri diğer zamanlardan çok farklıydı. Ama samimiyet aynıydı. Bir şeyi kutlasak veya yas tutsak da aile, arkadaş ve müttefiktik. Ya da ortak düşmanlarla karşılaşmaya hazırlansak da...

Rick amca artık dumanı tütmeyen bir kahve fincanını bir sehpa-dan kaldırdı. Tutuş şeklinden –kulpunu kullanmıyordu– elinde ılık kafeinden daha güçlü bir şeyler tutmayı dilediğini anlayabiliyordum.

“Onlar da bizim gibi kendi yaralarıyla ilgileniyorlar.” Amcam kahve masasındaki hasta merkezine baktı. Liderlerin yaralarına çoktan bakıldığını fark ettim. Bu rütbe ayrıcalığı liderlerimizi canlı ve... pekâlâ... liderlik yapar durumda tutmak arzumuzdan doğuyordu. Marc yan tarafımdaki kesikler için anestezi uygulamadan dikişleri dikmeye başladığında bu açık bir şekilde ifade edildi. “Ve dediğim gibi, Malone bunu asla kabul etmese de onlar da bizim kadar bir ateşkes istiyorlar.”

“Onlardaki hasarlar hakkında ne biliyoruz?” diye sordum. Marc’ın kullandığı ip çok hassas deriyi çektiğinde yüzümü buruşturdum.

“Birkaç baygın erkek kedi ve biraz kırık kemikleri var...” Bunlar bizde yoktu. “Ve üç can kaybı.”

Birisini ben, diğerini Elias Keller ve üçüncüsünü, tahmin yürütmem gerekirse, Marc öldürmüştü. Demek Colin Dean ölmemişti, son nefesimi verecek olsam bile yakında çaresine bakacağım talihsiz bir durumdu bu.

“Onları hazırlıksız yakalamıştık,” diye devam etti amcam. “Ama şimdi bu fırsatı kaybettik ve yakın bir zamanda geri de alamayız. Ateşkes süresini iyileşmek ve yeniden toplanmak için kullanacaklar ama biz kullanmayacağız.”

Çünkü bir cenaze planlamamız gerekiyordu, sonraki adımımızla birlikte.

“Onlara geleceğimi söyledin mi?” diye sordum. Cevap beklediği sırada Marc’m iğnesi dikişin ortasında durdu.

“Evet. Ve muhtemelen silahını tüttürerek gitmeni bekliyorlardır. Gerçekten.” Kahve masasına doğru döndü. Bakışlarını takip edince masanın üstünün altı tane siyah, biçimsiz silahla kaplandığını gördüm. Şimdi Keller’ın çabaları sayesinde neredeyse tanınmaz hale getirilmişlerdi. “Ya da beklemiyorlardır.”

“Eğer başka onları da yok ederim,” diye kükredi Keller. “Silahlardan hoşlanmam. İnsanların silah taşıması yeterince kötü zaten. Bir grup kedinin burada, dağımda her tarafa ateş etmelerine izin veremem.”

“Tamamen katlıyoruz,” dedim. “Ve umarım Malone kalan birkaç silahını silahsız muhalefete karşı gerçekten kullanacak kadar aptal değildir. En azından konseyin geri kalanının önünde.”

“Kullanmayacak,” dedi Taylor odanın karşısındaki tekli bir koltuktan. “Duruşunu daha az sadık müttefiklerine karşı tehlikeye atmayacak.”

“Güzel.” Marc ipi bağlarken gözlerimi kapayıp düşündüm. “Umarım kurallarına göre oynamayı istediğimde hazırlıksız yakalanırlar.” Kaşlarımı çatıp amcama baktım. “Kuralları ne, tam olarak?”

“Basit, resmî bir oy sayımı. Konseyin her bir üyesi seni bir lider olarak tanımak ya da reddetmek fırsatına sahip. Liderlerin dokuzundan beşi tarafından tanınman gerekiyor... henüz konseyde olmadığından tabii ki sen oy kullanamıyorsun.”

“Pekâlâ...” Beynim hızla çalışıyordu. “Beş oya ihtiyacım var ve burada üç tane var.” Amcama, Bert Di Carlo’ya ve Aaron Taylor’a baktım. “O zaman, uzun dönemde, sadece iki kişiyi daha kazanmaya başlamam gerekiyor. Sanırım en iyi şansımız Nick Davidson...” Çünkü bildiğim kadarıyla benden nefret etmek için hiçbir nedeni yoktu “... ve Paul Blackwell.” Çünkü şu anda Malone’a en az sadık olan oydu. Gerçi tam olarak bir Faythe hayranı da değildi.

Zorluklardan hoşlanmam iyi bir şeydi.

“Faythe...” Başımı kaldırıp Aaron Taylor’un dikkatli bir şekilde korunmuş bir ifadeyle beni izlediğini gördüm ve midem korkuyla kalktı. Söylemeden önce sözcükleri gözlerinde gördüm. “Hayır demiyorum. Çok güçlü bir lider adamı olduğunu düşünüyorum ve babanın Gurur sürüsünün sorumluluğunu sana bırakmakta çok iyi bir nedeni olduğundan eminim. Ama bu çok büyük bir karar. Henüz evet ya da hayır demeye hazır değilim. O yüzden bugün oy vermeyi reddeceğim.”

Sadece gözlerimi kırpabildim. Söylediklerini henüz anlamamış olmalıydım çünkü onları hissedemiyordum.

Taylor tereddüt etti. Gözleri kapalıydı, ardından tekrar bakışlarımla buluşup devam etti. “Çok gençsin Faythe ve kendini hiç kanıtlamadın. Bir yıldan kısa bir süredir bir lider adamısın. Kişisel hayatının kendi bileceğin iş olduğuna inansam da bir liderin hayatının gerçekten çok az kişisel şey olduğunu da biliyorum. Yaptığın bütün seçimler sorgulanacak ve verdiğin her kararı haklı göstermen istenecek. Daha çok tecrüben yokken, bu kararlardan bazılarını vermeye henüz hazır olup olmadığından emin değilim.”

Uyuşmuş bir şekilde başımla onayladım. Taylor kendi şüphelerini seslendiriyordu ve bunlarla tartışamıyordum bile. Onun yerinde olsam ben de bana oy vermezdim. Ama vazgeçmek istesem bile konseyin çoğu Marc’ın üzerinde bir saniye bile düşünmeyecekleri için –Gurur

sürümüze yeniden kabul edilmesini reddetmeleriyle ispatlandığı gibi- görevimi devralacak başka kimse yoktu.

“O yüzden biz varız.” Rick amca odanın öteki tarafından Taylor’ı izledi. “Bu sene çok yol katetti ve babası ismini verdiğinde ne yaptığını biliyordu. Rehberlik etmek ve tavsiyede bulunmak için yanında biz varız. Açıkçası işte olmadıkça, daha fazla deneyim kazanması için vaktimiz yok.”

“Konsey üyesi Taylor haklı.” Sözcüklerin acıyan, boş göğsümde yankılandığını hissettim. Ayağa kalkıp karşılarına geçtim ve Marc bana yer açmak için geri çekildi. “Tecrübesizim, bazı kötü seçimler yaptım ve bazen düşünmeden konuşuyorum. Mazeret göstermeyeceğim.” Bakışlarımı yerden kaldırıp Taylor’ın değerlendiren bakışlarıyla buluştum. “Tek söyleyebileceğim şey bir lider adamı olduğumdan beri yaptığım hatalar söz konusu olduğunda gerçekten en doğru şeyi yapmaya çalıştığımıdır. Arkamda benden daha büyük, daha akıllı, daha tecrübeli arkadaşlarla ve müttefiklerle, daha bilgili, daha dengeli kararlar vermek için ihtiyacım olan kaynaklara sahip olacağımı umuyorum.”

Desteği için teşekkür etmek üzere amcama gülümseyip tekrar Taylor’a döndüm. “Ama kendi kararlarınızı vermek zorundasınız ve tabii ki şimdi karar vermek için bana güveninizin olmasını dilememe rağmen, tereddüdünüzü anladığımı itiraf etmem gerek.” Fakat bu sözcükleri söylemek ruhumun derinliklerini yaraladı. “Saygısızlık etmek istemem ama kaçırmış olabileceğiniz başka bir önemli nokta var.”

Taylor kaşlarını kaldırdı, devam etmem için sessizce beni bekledi.

Derin bir nefes alıp devam ettim. “Seçeneklerimiz tükendi. Eğer lider olmayacaksam, kim olacak? Marc bu konumda benden bile daha az destek alır.” Önce bana söylediklerini tekrarlarken Marc’a bakıp ciddi bir şekilde başıyla onayladığını gördüm. “Ayrıca Rick amca haklı... liderimizin olmamasını kaldıramayız. Özellikle de şimdi.”

Taylor bakışlarını benden amcama, ardından tekrar bana çevirdi. Düşünüyormuş gibi görünüyordu.

“Başka bir seçenek olmalı. Sen biraz daha tecrübe kazanana kadar bir çeşit geçici bir lider gibi bir şey.”

Başımı yavaşça iki yana salladım. “Konsey üyesi, eğer bir anda ölmeniz Gurur sürünüze ne olacağıyla ilgili bir planınız var mı?”

“Evet, tabii ki. Henüz kendisine bir koca seçmediğinden, Carissa yeni bir liderle yerleşmeye hazır olana kadar en büyük ağabeyi yerine geçecek.”

Bu defa başımla onayladım. “Babamın da beklenmedik olaylar için bir planı vardı ve bu o. Bir liderin her an ölebileceğini biliyordu –kesinlikle hepinizin bildiği gibi– ve beni ne kadar çok sevse de daha iyi bir seçeneği olsaydı ismimi sonraki lider olarak asla vermeyeceğini biliyorum. Son nefesini verirken Gurur sürüsü için en iyisini yapardı. Yaptığının tam olarak bu olduğuna inanmak zorundayım.”

Taylor beni sessiz bir şekilde izliyordu. Belli ki kararıyla mücadele ediyordu.

“Aaron,” dedi amcam, gergin sessizliği bozarak. “Bu konuda beraber hareket etmeliyiz. Eğer bunu yapmazsak, Malone böler ve zafer kazanır.”

Taylor iç geçirip tekrar bakışlarımla buluştu. “Babanın becerisiyle ve annenin tutkusuyla konuşuyorsun. Onlardan herhangi bir şey aldıysan, sanırım bu babanın verdiği *en kötü* karar olmayabilir.”

Gülümsemeye cesaret edemedim. “Bunun anlamı...?”

“Oyum senindir,” dedi Taylor, ciddi bir şekilde başıyla onaylayarak. “Pek çok akli başında danışman seçmen şartıyla. Ve onları dinlemen.”

“Anlaştık.” Başımla onaylayıp hem Marc’a hem de amcama baktım.

“Bay Di Carlo?” Vic’in babasına döndüm. Vic ve Teo’nun –ve odadaki herkesin– bizi izlediklerinin fazlasıyla farkındaydım. “Karanımızı vermek için daha çok zamana ihtiyacınız var mı?”

Di Carlo gülümsedi ve elime uzanıp kendi ellerinin arasına aldı. “Hayır. Babana hayatım pahasına güvenirdim ve kararına güveniyorum. Güçlü bir ahlaki pusula ve bir ayıninki kadar büyük bir yürekle sertleştirilmiş vahşi bir kararlılıktan oluşan küçük bir ateş topusun. Danışmanlarını dinler ve hatalarından ders alırsan gerisi zamanla ve tecrübeyle gelecektir. Ayrıca sanırım bunun ikisini de yapacaksın, değil mi?”

Yalnız kalana kadar tekrar ağlamamaya kararlı olarak sadece başımla onaylayabildim. “Teşekkür ederim.” Dökülmemiş minnettarlık yaşlarını yutkundum. “Sizi hayal kırıklığına uğratmamak için elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

“Ah, çocuğum, karşılaman gereken benim beklentilerim değil. Gurur sürünün beklentileri. Ve içimden bir şey bana kendi standartlarının Gurur sürünün senden bekleyeceklerinden bile daha yüksek olduğunu söylüyor.”

Ani bir anlayışla haklı olduğunu fark ettim. Kendim için olan beklentilerim çok yüksekti çünkü onlar babamın en baştan beri koyduğu beklentilerdi. Ben de onlara göre yaşayacak ya da bunu denerken ölecektim.

Di Carlo geri çekildiğinde etrafa bakıp pek çok çürüğün üzerine buz konduğunu, kesiklerin temizlenip dikildiğini gördüm. Marc tıbbi yardım alan son kişiydi ve Vic o anda dikişleri bitiriyordu. Sağ dış uyluğu boyunca ilerleyen uzun ama sık bir kesikti.

“Tamam, haydi gidelim.” Kapıya doğru döndüm. Erkekler ayakta durdular.

“Hımm, Faythe?” Marc koluma uzandı ve güzel dudaklarının bir köşesi küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Yeni lidere ilk

resmî tavsiyem olarak üstüne pantolon giymeni önermeme izin ver. Belki bir de tişört.” Gülümsemesi büyüdü ve Jace bizi kaskatı bir şekilde odanın karşısından izlerken Marc kulağıma fısıldamak için beni yakınına çekti. “Bu görünüşün benim için kesinlikle iyi olmasına rağmen, toplantıya uygun bir şekilde giyinirsen diğer liderler seni daha ciddiye alabilirler.”

Birden yarı çıplak olduğumun farkına vararak kızardım. Ve Marc’ın elinde bir iğne ya da gözlerinin arkasında bir kin olmadan bana gönüllü bir şekilde dokunduğunun.

“Evet. Giysiler. İyi fikir.” Yatak odasında valizimi karıştırıp siyah bir pantolon ve ince çizgili siyah bir bluz seçtim. Kapı açıldığında bluzumun düğmelerini ilikliyordum. Jace içeri girdi ve arkasından kapıyı kapadı.

“İyi misin?” diye sordu.

“Olabilirdi kadar iyiyim.” Bluzumun ucunu pantolonumun içine sokup kemerimi bağladım.

Jace bana bakarak şifonyere yaslandı. Bakışları benimkileri inceliyordu. “Bunu söylemek için henüz gerçekten bir fırsatım olmadı ve bu çok... yetersiz geliyor. Fakat baban için çok ama çok üzgünüm.” Kollarını açtı. Kollarının arasına girip beni tutmasına izin verdim. Hiçbir şey istemiyor ve sadece varlığını sunuyordu. Dünyaya çelik irademi ve sert yüzümü göstermek zorunda kalmamdan dakikalar önce yumuşak, sıcak bir teselli anı.

Çenemi omzuna koydum. Sırtımı okşadı ve kulağıma örten saçlarının içine doğru fısıldadı. “Kendi babamı aslında fazla hatırlamıyorum ama öldüğü günden beri hâlâ burada olmasını dilemediğim tek bir gün bile yok. Tanrım, burada olsaydı, bunların hiçbirisi olmazdı.”

“Buna tek bir şey sebep olmadı, Jace. Ve bunu geri alamayız. Yapabileceğimizin en iyisi buna son vermek. Colin Dean’i öldürüp Calvin Malone’u mahvetmek.”

“Seninle olduğumu biliyorsun. Neye ihtiyacın varsa.”

“Biliyorum.” Davetsiz yaşlarla akan burnumu çektim. “Teşekkür ederim.”

Jace cevap vermeden önce kapı gıcırdayıp açıldı ve ondan geri çekilip Marc’ın bize baktığını gördüm. Çenesi kenetlenmişti ama hiç kuşkusuz şartlara duyduğu saygıdan dolayı ne söylemek istiyorsa yutkundu. Ayrıca Jace ve benim tamamen giyinik olmamız gerçeği yüzünden. “Hazır mısın?”

“Evet.” Bluzumu düzelterip boğazımı temizledim. “Ben sadece... bir dakikaya ihtiyacım var. Babamla.”

Marc başıyla onayladı. Koridordan geçip babamın odasına girdim ve diğer her şeyi dışarıda bırakmaya çalışarak kapıyı arkamdan kapadım. Salondan dalgalar halinde yuvarlanan gerginlik ve korkuyu, kısık sesli konuşmayı. Marc ve Jace’in etrafında devamlı, şiddetli bir bulut halinde dolanan anlaşmazlığı ve ihtiyacı.

Yatağa yaklaşırken hepsini geriye ittim. Zihnimdeki ağır sessizlik ve kaybımla yüzleşmek için –bunu kabul etmek için– gerçekten zamanım olduğunda gelecek olan daha keskin ıstıraba sadece sürünerek babamın ölümünün bende bıraktığı taze acının içinden yürüdüm.

Birisinin üzerine örttüğü çarşaf çok iyi bildiğim şekli bozamamıştı. Babam hayatımdaki tek büyük güçtü. Saatlerin çalışmasını, güneşin doğup batmasını sağlayan güçtü. Beklentileri gençliğimde hırsımı beslemiş ve hayal kırıklıkları kalbimi derinden kesmişti. Kendi yolumu belirlemek girişimiyle isyan ettiğimde bile. Büyüdüğümde onu gururlandırmak hâlâ aynı ağırlığa sahipti, bunu kabul etmeyecek olsam da.

Çarşafı geriye doğru katlarken ellerim titredi. Görmeyen gözlerle bana bakıyordu. Gözyaşlarıma engel olamadım.

Bir çocukken, bütün sorunlar babamdan gelen tek bir sözle biterdi. Gülümsemesi güneş ışığı, kaş çatışı bir yıldırımdı. Zekiydi,

cömertti ve her zaman onurluydu. Arazimize giren birini sürgün edebilir, matematik ödevimi kontrol edebilir ve sızdıran küveti tamir edebilirdi. Bunların hepsini akşam yemeğinden önce bitirebilirdi. Uzun bir süre boyunca onun yenilmez olduğunu düşünmüştüm. Normal insanlara bela olan önemsiz sorunların üzerinde olduğunu.

Ve şimdi gitmişti.

Yatağın kenarına oturdum. “Bunu tam da istediğin gibi yapacağım,” diye fısıldadım, beni gerçekten duyabilmesini dileyerek. “En azından deneyeceğim. Kaybedeceğim ama gerçekten önemli olan bu değil, değil mi?” Kucağımdaki ellerime baktım. Annemin uzun, ince parmaklarına ve babamın tırnaklarının dar biçimine sahip olduğumu uzun zamandan beri ilk defa fark ettim. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim?

“Malone ve diğerleri beni tanımayı reddediyorlar diye vazgeçmeyeceğim. Başka bir yol bulacağım. Gurur sürüsünü yüz üstü bırakmayacağım.”

Seni de yüz üstü bırakmayacağım...

Ayağa kalktığımda üzerini örtmenin ilk başta çarşafı geri katlamaktan daha bile zor olduğunu fark ettim. Bu gitmesine izin vermek gibiydi ve şimdiye kadar yaptığım en korkutucu şeylerden birisiydi. Babamın yokluğuyla birlikte –yokluğunun bende bıraktığı çok gerçek, çok derin sızı dışında– işler çığrından çıktığında geriye beni koruyacak kimse kalmıyordu. Hâlâ arkadaşlarım, destekçilerim ve danışmanlarım vardı ama hayat boyu süren güvenlik ağım artık yoktu ve tek bir yanlış adım beni mahvederdi.

Bir kez düştükten sonra hiçbir miktardaki destek ya da tavsiye işleri düzeltemezdi.

Omuzlarıma çöken ağırlıktan uyuşmuş, o kayanın üzerinde tamamen tek başıma kendimi göstermekten üşümüş bir şekilde,

aynaya bakmak için babamdan ayrıldım. Aynadan bana bakan kadını neredeyse tanıımıyordum.

Yeşil gözlerime sahipti ve yüzünden çektiğim benim uzun siyah saçlarımdı. Ama bana bakan kişinin ruhu tanınmayacak şekilde yaralanmıştı. Şimdiki yüzümden bile daha çok hasar görmüştü. Hafızamdaki benden, sürekli on sekiz yaşında, hâlâ parlak ve heyecanlı olan, eğitimin ve bağımsızlığın her zaman hayalini kurduğum geleceği açacak anahtarlar olduğuna inanan benden, çok farklıydı.

Aynadaki Faythe'in yüzünde yaralar vardı. Vücudunun her yerinde taze çürükler ve gözlerinin altında ciddi gölgeler vardı. Bu Faythe üzerine iyi oturan, ince çizgili bir bluz ve siyah pantolon giyiyordu. Saçları yüzünün etrafında dağınık bir yumaktı, vahşi bir siyah yele gibi. Bu Faythe babasının oyununu oynamaya hazırdı ve bu Faythe kazanmak için oynardı.

Parmaklarımı saçlarımdan arasından geçip bakımlı görünmeye yetecek kadar düzelttim, ardından aynadan uzaklaştım. Gördüklerimden memnundum. Koridora döndüm ve en iyi siyah çizmelerimi giymek için odamda durdum. Topuklar dövüşmek için fazla yüksekti ama eğer bu fiziksel bir kavgaya dönüşürse daha başlamadan ayvayı yemiştik... Malone'un adamları hâlâ sayıca bizden çok fazlaydı ve elinde hâlâ üç silah vardı.

Salona girdiğimde herkes baktı ve birkaç kişinin gözü şaşkınlıkla açıldı. Sadece Marc'ın yüz ifadesinden bile görünüşümün toplantıya uygun olduğunu anlayabiliyordum. Yarı buz gibi soğuk bir iş kadını, yarı uğraşılması zor bir kadın.

"Hazırım. Haydi, şu işi halledelim." Kapıya doğru yürüdüm ve diğerleri takip etmek için acele ettiler. Marc ön çimenlikte sağ tarafıma, Jace de sol tarafıma geldi. Rick amca ve adamları arkada ve sağdan, Di Carlo ve adamları sol taraftan geliyordu. Taylor'ın grubu bölgesinde daha fazla kavga edilmeyeceğinden emin olana kadar

kalmaya kararlı gibi görünen ayının belirgin, gürültülü adımlarıyla birlikte bize arkadan yetişti. Bunun için fazlasıyla minnettardım.

Konuşmadan yürüyüp, çabuk bir şekilde hareket ettik ve bir ceket almamış olmama rağmen soğğun neredeyse hiç farkında değildim. Beş dakika sonra ana evin ön basamaklarını çıkıp kapıyı açtım. Adamlarım verandanın üzerinde standart dizilişle etrafıma yayıldı.

Calvin Malone şaşkınlığını saklamaya çalışarak kanepeden kalktı. Tabii ki bekleniyordum ama ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek yaralarımın kanlar akarken ve korkmuş bir halde, merhamet için yalvararak gelmem bekleniyordu. Ama bu oyun böyle oynanmayacaktı ve bunu ne kadar çabuk anarlarsa o kadar iyiydi.

“Bu da nedir?” Malone gözleri kısıp yumruklarını iki yanında sıktı. Beni tehdit etmek için bir şansları bile olmadan baskı altında eğileceğimi gerçekten düşünmüş müydü?

“Yeni oyuncu. Bu da şimdi tamamen yeni bir oyun.”

ON SEKİZ

Kulübeye girdim. Destekçilerim de peşimden girdiler. Keller içeride cüssesi için yeterince alan olmaması yüzünden ön verandada beklediği halde oldukça etkileyici bir giriş yaptığımızı söylemek zorundaydım.

Milo Mitchell müttefikliğini karıştırmayalım diye Malone'un yanma gelerek, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Babamı gömmeye yetecek kadar bir ateşkes."

"Pekâlâ, şu haline bak güzelce giyinip gelmişsin," dedi Jerald Pierce mutfak eşiğinden. Alnında kanları kabuk tutmuş, derin bir kesik görmekten memnundum. "Önce bir dövüş başlatıyorsun, ardından yaralarınızı sarabilmek için mola istiyorsun. Acaba 'bir kadının fikrini değiştirmedeki ayrıcalığı' derken bunu mu demek istiyorlardı?" Malone'a dönüp abartılı bir şekilde omuzlarını silktili. "Sanırım bu küçük kızları işin başına geçirdiğinde karşına çıkan türde bir hormon kaynaklı, dürtüsel bir davranış. Bu yüzden kesinlikle böyle yapmayız."

Pierce daha yakına gelirken Malone sadece izledi ve değerlendiren bakışlarının altından kaçmamaya kararlı bir şekilde ben de ona baktım. "Bir ateşkes istemek için otorite sahibi değilsin. Bu bir liderin ayrıcalığı."

“Pekâlâ, o zaman, Orta Güney Gurur sürüsünün yeni liderine bakıyor olmanız iyi bir şey.” İçimde köpüren öfke cehenneminin aksine sesim pürüzsüz ve sakın çıkmıştı.

“Sen bir lider değilsin, hain bir fahişesin.” Pierce’ın kaşlarını çatışı aksini söylememi beklediğini söylüyordu ama sol tarafımdan konuşan Jace’ti.

“Adamları onu kabul edip resmî olarak bağlılık yemini ettiler.”

“Evet, çünkü onlarla yatıyor,” dedi Pierce. Ağzımı kapalı tutmak için neredeyse dilimi koparacaktım. Özel hayatımın özel olduğunu duyurmak liderler için bir seçenek değildi.

“Konsey tarafından tanınmadı.” Yeni birisinin sesiyle hepimiz bakışlarımızı kaldırıp Wes Gardner’ın koridordan salona girdiğini gördük. Peşinden Paul Blackwell ve Nick Davidson geliyordu. Bütün oyuncular gelmişti.

“O zaman bunu bölge konseyi tarafından bir lider olarak tanınmak için yaptığım resmî bir talep olarak görün.” Kapalı ya da saldırgan görünüyemeyim diye kollarımı göğsümde kavuşturmamak için kendimi düzenli olarak durdurmam gerekti.

“Faythe...” diye başladı Blackwell. Kırıksık yüzünde acımı gerçekten paylaştığını gördüm. “Baban için çok üzgünüm.”

“Teşekkür ederim.” Hissettiğim kadar huzursuz görünmediğimi umarak göze çarpmayan, derin bir nefes aldım. “Tek istediğim onu gömmek için bir fırsat.”

“Ve bir de konseyde koltuk,” diye çıktı Mitchell.

“Sadece bir ateşkes olması için bu gerekiyorsa...” Bu kısımda bu kadar direnç gerçekten beklememiştim. Belki yeterince yerlere kapanmıyordum. Benim hatam.

“Ne yani, bir kavga başlatabiliyor ama bitiremiyor musun?” diye tersledi Colin Dean yatak odası kapılarından birinden. Gözlerinin

arkasında öfkenin köpürdüğünü gördüm. Babamı benden almış, en güçlü koruyucumu benden uzaklaştırmış ve beni ıstıraba boğmuştu. Ayrıca beni tek başına liderliğe terfi ettirmişti. Resmî olarak tanınırsam, tanındığım anda rütbem onunkinden yüksek olacaktı. Bu vücudundan parlayan yeni ve hâlâ parlak olan öfkeyi açıklıyordu.

Babama ve Gurur sürüme yaptıkları için üzerine atlayıp çıplak ellerimle boğazını parçalamamak için tahmin ettiğimden daha çok irade gerekti. Böyle bir ölüm onun için fazla hızlı ve merhametli olurdu ama sabrım kalmamıştı. Colin Dean'in üzerinde harcayacak hiç sabrım yoktu.

Ne yazık ki şu an için ölümünü hayal etmekten ve bunun için plan yapmaktan daha fazlasını yapmaya gücüm yetmezdi.

Onun da günü gelecekti ve orada olacaktım.

"Onu bir lider olarak onaylamayı *düşüneceğimizi* bile gerçekten düşünüyor mu?" Pierce belli ki Malone'la konuşuyordu ama nefret dolu bakışı yüzümden asla ayrılmadı.

"Bir konsey üyesi olarak uymaya yemin ettiğiniz prensipler en azından talebimi dinlemenizi gerektiriyor," diye cevap verdim, ardından. Müttefiklerimizin geri kalanı geniş salona yayılırlarken dikkatimi Malone'a çevirerek cevabımı bekledim.

"Haklı," dedi Malone en sonunda. "Adil bir değerlendirme hakkı." Ama hepimiz bu değerlendirmenin onaylamadan çok uzaklarda olduğunu biliyorduk. "Şimdi hazır mısınız?"

Cinsiyet ayrımcılığı ve aşağılanmaya başlamak için hazır mıydım? "Ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi."

Malone bir kolunu geniş, sahte bir cömertlikle koridora doğru uzattı. "Yemek odasında toplanacağız."

On dakikanın sonunda herkes yerindeydi. Lider adamları dört duvarın üçü boyunca sıralanmış katlanan sandalyelerde oturuyordu. Malone uzun masanın başında, müttefikleri sağ tarafında ve babamın müttefikleri –bir de Paul Blackwell– sol tarafında oturuyordu. İki grup birbirinden geniş, kaygan maun masa ve görülmeyen ama neredeyse elle tutulabilir politik bir uçurumla ayrılmıştı.

Yeni yemin etmiş adamlarıma tam arkamda oturmalarını kasıtlı olarak söyledim. Böylece kazayla onlara bakamayacaktım. Kişinin sevdiklerinden aldığı teselli ve cesaret muhtemel bir liderin güçsüzlüğü olarak görülebilirdi. Amcam, Bert Di Carlo ve Aaron Taylor arkamdaydı ve Paul Blackwell, Malone’u desteklemek konusunda beni desteklemekten daha çok ilgilenmiyordu ama herhangi birisine güvenemezdim. Bu benim gösterimdi. Benim sorumluluğumdu. Sadece diğer liderlere değil ama odadaki bütün erkek kedilere de Gurur sürümü yönetmek ve korumak için gerekenlere sahip olduğumu gösterme şansımdı.

Cinsiyet önyargılarına ve genel güvensizliklerine rağmen.

Yine de masanın ucunda durup ortak ellerinde Gurur sürümün geleceğini tutan adamlara baktığımda, ilk düşüncem, *Lanet olsun, bu odadan gerçekten nefret ediyorum*, oldu.

Ana evin yemek odasında asla iyi bir şey gerçekleşmiyordu.

“Tamam, Faythe, bize babanın nasıl öldüğünü anlat.”

Malone’a uzun, acı veren bir dakika boyunca sadece gözlerimi dikip bakabildim. Babama ne olduğunu çok iyi biliyordu; bütün her şeyi yeniden yaşatmaya zorlayarak beni sarsmaya çalışıyordu. Tekrar.

Di Carlo üç sandalye öteden konsey başkanına bakarak, “Onu Dean vurdu, Calvin,” diye çıkıştı. “Hepimizin bildiği bir şeyi tekrar anlatarak vakit harcamak için hiçbir neden görmüyorum.”

Sesimin yüksek sesli ve kararlı çıkması için çabalayarak, “Sorun değil,” dedim. Eğer babamın ölümü hakkında konuşamayacak kadar

hassassam bir lider olmak için de yeterince güçlü değildim. Bana karşı oy kullanmaları için onlara yeni bir neden verecek değildim. Elleriinde fazlasıyla neden vardı. “Göğsünden vuruldu ve yaklaşık yarım saat sonra kulübemizdeki kanepenin üzerinde öldü.”

“Ve ölmeden önce birincil varisi olarak senin ismini verdiğini iddia ediyorsun, öyle mi?”

“Evet.”

“Tanıkların önünde mi?” diye sordu Mithcell. Gözleri resmî bir bölge konseyi toplantısından daha çok bir morg turuna uyan hastalıklı bir merakla parlıyordu.

“Evet. Diğer üç lider de buna dâhil,” dedi amcam. Fakat babamın bana söylediklerini hiçbirisinin duymadığından neredeyse emindim.

“Ve Orta Güney Gurur sürüsünü babanın yaptığı gibi yönetip koruyabileceğine inanıyorsun, doğru mu?” diye sordu Malone. Soğuk gülümsemesi ensemdaki tüyleri diken diken etti. *Hileli soru.* Doğru bir cevap yoktu. İyi bir lider olduğumu iddia edersem, küstah bir yalancı olacaktım ama daha aşağı bir nitelikte olduğumu kabul edersem liderliğe uygun olmayacaktım.

Kötünün iyisini seç, Faythe...

“Orta Güney Gurur sürüsünü kimse babam kadar iyi yönetemez. Tek yapabileceğim kendi potansiyelime ulaşmak için çok çalışmak ve bunun babamı gururlandıracağını ummak.”

“Peki ya potansiyelin yeterince iyi değilse?” Wes Gardner’ın sesi yumuşaktı ama yüz ifadesi soğuk ve sakindi. “Eğer sahip olduğun tutkunun Gurur sürüsünün gerçekten ihtiyaç duyduğu şeyle örtüşmediği ortaya çıkarsa, onları mümkün olan en iyi liderlikten daha azına mahkûm etmenin adil olduğunu gerçekten düşünüyor musun?”

Ellerim soğuk terle ıslanmıştı ve ellerimle ne yapacağımı bilmiyordum. “Elbette hayır. Tutku iyi liderliğin ölümüdür.” İma

edercesine Malone'a bakmadığım için kendimle mantıksız bir şekilde gururlanıyordum. "Ama ya gerçekten ihtiyaç duydukları şeysem? Ya onları kendilerinden daha iyi tanıyan birine ihtiyaçları varsa? Kendi zaferlerinden ve hatalarından ders aldığı için onların güçlerini ve zayıflıklarını anlayan birine? Şimdi bulunduğu yerde önceden beri bulunanlardan tavsiye ve rehberlik almanın değerini anlayan birine? Kendilerini dünyadaki her şeyden daha çok seven ve onları yönetip korumak için ne gerekiyorsa yapacak birine?"

"Daha nitelikli birine yer açmak için çekilmen anlamına gelse bile mi?" diye sordu Paul Blackwell yumuşak bir şekilde. Sonraki nefesim göğsümün derinliklerinde bir şeyi soğuttu.

Konseyle konuştuğumda daha önce her zaman babam küçük bir baş hareketi ya da kaş çatışıyla nasıl gittiğimi söylemek için orada olurdu. Ama bu defa pisti görmeden körlemesine uçuyordum. Yere çakılmak en büyük korkumdu.

"Evet," dedim en sonunda. "Onları yönetecek daha nitelikli birini bulursam, o zaman evet, çekilirim. Her iyi liderin yapacağını umduğum gibi. Ama şu anda bu iş için benden daha uygun birisi yok. En azından babama göre."

"Ya baban hatalıysa?" Malone ellerini masanın üzerinde katlayarak bana sabit bir şekilde baktı. Cevap vermem için bana meydan okuyarak.

Cevabımın herhangi bir öneminin olup olmadığına kadar vermeye çalıştığım sırada sessiz, uzun bir nefes verdim. Ardından gözlerimi kırıp Malone'un gözlerine cesurca baktım. "Benim görevim, yanılmadığından emin olmak."

Cevabımı sessizlik karşıladı. Liderler birbirlerine anlaşılmaz bakışlar atıldılar ve arkamda birkaç lider adamı yerlerinde kıtıldı.

Nefes alamıyordum. Bu muydu? Daha fazla soru yok muydu?

“Konsey üyelerini dinlemek için hazırız.” Malone ayağa kalktı. Şimdi uzun masanın öteki ucundan bana bakıyordu. Tam bir yenilgiyi bekleyerek toplantıya gelmiş olsam da, tüylerimin beklentiyle diken diken olduğunu fark ettim. “Beyler, konuşmak için hepinizin bir fırsatı olacak. Bayan Sanders’ı lider olarak tanıyabilir, onu tanımayı reddedebilir ya da konuşmayı reddedebilirsiniz.”

Ardından bakışlarımla buluştu ve bluzumu düzelterek daha dik durdum. “Eğer liderlerin beşi tarafından tanınırsan, konseyin çoğunluğu tarafından tanınmış olacaksın.”

Başımla onayladım. Yeni bir şey söylemiyordu.

Malone masanın sağ tarafında bana en yakın oturan amcama baktı. “Rick?”

Amcam gülümsedi, toplantı başladığından beri gördüğüm ilk cana yakın yüz ifadesiydi. “Faythe Sanders’ı Orta Güney Gurur sürüsü lideri olarak tanıyorum.”

Ona teşekkür etmek için başımı hafifçe salladım ama Malone çoktan devam etmişti. “Bert?”

Di Carlo Malone’un bakışlarıyla cesurca buluştu. “Faythe Sanders’ı Orta Güney Gurur sürüsü lideri olarak tanıyorum.”

“Aaron?”

Taylor tereddüt etti ama sadece bir anlığına. “Faythe Sanders’ı Orta Güney Gurur sürüsü lideri olarak tanıyorum.”

Malone kaşlarını çattı ama hiç yorum yapmadı. “Milo?”

Milo Mithcell bana aşağılayıcı bir bakış attı. “Faythe Sanders’ı bir lider olarak tanımayı reddediyorum. Lanet olsun, uzun bir zamandır gerçek görevinden kaçındığı için onu dişi bir kedi olarak tanımayı reddetmeliyim.”

Gözlerimi kapadım. Ağzımdan çıkmak isteyen küfürli cevabı tutmak için dişlerimi kenetledim.

Malone gülümsemesini bastırdı ama gözleri resmen zevkle parlıyordu. “Wes?”

Wesley Gardner gözlerini masaya dikti. “Faythe Sanders’ı Orta Güney Gurur sürüsü lideri olarak tanımayı reddediyorum.”

“Paul?”

Blackwell bastonunu kavrayıp bir süre sessizce oturdu. Ardından masanın karşısından bana baktı. “Şu an için konuşmayı reddediyorum.”

Rahatlayarak sessizce iç geçirdim ve bir yumruğumu yanımda açmayı başardım. Konuşmayı reddetmek, tanımayı reddetmekten son derece daha iyiydi. Bunu ondan beklemiştim. Konuşmayı reddetmek babamın ne yaptığını bildiğiyle ilgili olarak onu daha sonra ikna edebilirim demekti. İş için uygun olduğum konusunda.

“Nick?”

Davidson sandalyesinde kıpırdandı. Annesiz, yedi yaşındaki kızıyla olan benzerliği birden çok aşikâr göründü. “Şu an için konuşmayı reddediyorum.”

Bir cevap verilmemesi üzerine hayatımda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım ve Malone’un kaş çatışı da cabasıydı.

“Jerald?” dedi Malone ve bütün gözler Parker’ın babasına, son oya çevrildi.

“Faythe Sanders’ı bir lider olarak tanımayı reddediyorum. Bu kendi hayal ürününden başka bir şey değil. Açıkçası küstahlığından dolayı hakarete uğradım.”

Malone, Pierce’in son cümlesinin daha düzgün bir şekilde özümsemesi için uzun bir süre boyunca havada asılı kalmasına izin verdi. Burnumdan sessizce solumak dışında bir şey yapamadım.

Kimsenin saymaması durumuna karşılık, “Sadece üç lider kabul etti,” dedi konseyin yeni başkanı en sonunda ve yanaklarım alev aldı. Evet, bunu beklemiştim ama bu aşağılayıcı durumu daha iyi

hale getirmiyordu. "O yüzden kararım gerçekten önemli değil. Ama cevabımı vereceğim, yine de." Bu defa, bakışlarımla buluştuğunda, dudağının köşesi gerçekten kıpırdadı. Gülmemek için kendini zor tuttuğu belliydi.

"Faythe Sanders, seni Orta Güney Gurur sürüsü lideri olarak tanımayı reddediyorum."

Başım la kısaca onayladım. Kapaıya doğru dönmeye başlamıştım. Oradan yeterince hızlı bir şekilde çıkamazdım. Ama Malone'un sonraki sözleri beni durdurdu.

"Ancak, babana duyduğum saygıdan, düzgün bir şekilde gömülebilirsin diye sana bir ateşkes bahşedeceğim." *Saygı* kelimesini ironik bir şekilde kullanmasına rağmen ona teşekkür edecektim ama Malone'un konuşması bitmemiştir. "Gurur sürüne ve trajik kaybına duyduğum saygıdan, aynı süreyi sana konsey tarafından tanınmaya değer bir lider sunman için veriyorum. Belirlenen süre içinde böyle bir liderle gelemeyersen, biz bir tane atayacağız."

Ne?

Konuşamıyordum. Nefes bile alamıyordum. Bun yapamazdı. Bir lider görevi devam eden bir lider dışında biri tarafından daha önce hiç tayin edilmemiştir. Bu bile resmî emeklilik süresince sadece bir formaliteydi.

Yanaklarım yanıyordu. Ellerim iki yanımda kıvrılıp yumruk şeklini aldılar. Onları açamıyordum. Gözlerimin arkasında tanıdık bir yanma başladı ve bunun daha fazla yaşın mı yoksa kısmi bir dönüşümün mü habercisi olduğuna bir an için karar veremedim.

"Bunu yapmaya yetkin yok. Yaşanmış böyle bir örnek yok..." diye başladım. Taylor, Di Carlo, Blackwell ve Rick amcamın dehşete düştüklerini görünce kısmen de olsa rahatladım.

"Aynı zamanda bir Gurur sürüsünün uygun bir adayının olmasına dair de yaşanmış bir örnek yok."

"Ben uygun bir adayım," dedim dişlerimi dönüşmesin diye çenemi kenetleyerek.

"Uygun bir eş bile değilsin," dedi Dean sol taraftaki duvardan. "Adamlarının yarısıyla yatmanla..."

Malone attığı tek bakışla onu susturdu ama olan olmuştu. Pierce ve Mitchell başlarını sallayıp onaylıyorlardı. Blackwell bile kaşlarını çatıyordu. "Paul" diye bağırmanın bana bir faydası olmayacaktı.

Ellerimin titremesine engel olmak için avuçlarımı masanın üzerine koyarak öne eğildim. "Konsey üyesi Malone, rastgele bir erkek kediyi liderimiz olarak atayamazsınız. Bu sizin vereceğiniz bir karar değil. İnsanlar sizin zevkinize göre hareket edecek satranç taşları değiller!"

"Hakkı." Amcam ayağa kalktı. Gömleğinin kollarının altında gergin kaslar göze çarpıyordu. "Başka Gurur sürüsünün liderini seçemezsin."

"Faythe, Gurur sürüsü için en iyisini yaparsa buna gerek de kalmayacak. Çekilir ve onları korumak için uygun bir koca seçerse." "Uygun" kelimesini vurgulaması kendi fikrince Jace ya da Marc nitelikli olmadığına dair hiçbir kuşku bırakmıyordu. "Ama Gurur sürüsü üyelerinin çıkarını düşünmezse, o zaman onlar için en iyisini yapmaya hazır olacağım."

Kalbim o kadar sert ve hızlı bir şekilde atıyordu ki göğsümün patlayacağından emindim. "Kocamı seçemezsin."

"Tabii ki hayır. Zavalı annene bir torun vermen için de seni zorlayamam, ne yazık ki. Sonraki nesli doğurmayı reddedersen soyun tükenecek olsa bile. Ama Gurur sürüsünün hak ettiği lidere sahip olmasını sağlayabilirim ve sağlayacağım. Sen olması gerektiği gibi onu kabul etsen de etmesen de. Çekilmeyi ve bir değişiklik olarak başkaları için doğru şeyi yapmayı istemezsen tabii."

Boğazımdan bir hırıltı sesi yükseldi ama amcamın eli koluma kondu. Hırlamanı bastırmam için sessizce beni uyarıyordu. "Başka birisinin bölgemde lider olmasının tek yolu resmi bir meydan okuma

sırasında bu ayrıcalığı –bu *görevi*– kazanmasıdır. Teke tek, silahsız, geleneklerin belirttiği gibi.”

Malone güldü. Espriyi paylaşıp paylaşmadıklarını görmek için müttefiklerine baktı. Bakışları benimkilerle tekrar buluştuğunda, gözlerinde katlanılmaz, acı bir sevinç vardı. “Babanı gömmek için beş günün var. Gömüldüğü sırada yeni bir lideriniz yoksa sizin yerinize bir tane *seçeceğim*. İstersen onunla dövüşebilirsin ya da *geleneklerin belirttiği gibi* onu kocan olarak yatağına alabilirsin,” dedi kendi sözcüklerimi bana karşı kullanarak. Öfkeden kuduruyordum.

“Her şekilde de Orta Güney Gurur sürüsünün cumartesi gecesi yeni bir lideri olacak.”

ON DOKUZ

“Uyuz herif!” Bornozumu yatağın üzerinde açık duran valizime koydum ve sığdırmaya kararlı bir şekilde avuç dolusu havlu kumaştan yapılma giysiyi köşelere ittim. “Bunu yapamaz. Değil mi? Malone kucaklarımıza öylece yeni bir lider bırakamaz. Özellikle, *benimkine*.”

“Teknik olarak, hayır.” Amcam iç geçirdi ve köşedeki sandalyeye oturdu. Gözlerinin altındaki siyahlıklar zayıf ışıklandırma ve yayılmış gölgeler tarafından vurgulanıyordu. “Ama o zaman, teknik olarak, yaptığı şey de bu değil. Resmî olarak yaşanacak şey –bir tahminde bulunursam– cumartesi gecesi güçlü, genç bir erkek kedi ortaya çıkacak ve Gurur sürüsünün liderliği için sana resmî olarak meydan okuyacak. Böyle bir şey yakın geçmişte yaşanmadı –en azından, benim hatırladığım kadarıyla– ama kesinlikle tarihte yaşanmış bir örnek.” Buna kendim dikkat çekmiştim. “Malone’un sana meydan okumak için seçtiği kişi resmî olarak kayda geçmeyecek. Hiçbir zaman bahsi bile geçmeyecek.”

“O zaman... resmî olarak, bunların hepsi meşru, öyle mi?” Malone şeytani manipölasyonlarını her zaman kusursuz bir şekilde yasal manevralar olarak gizlemeyi nasıl başarabiliyordu ki?

Rick amca isteksiz bir şekilde başıyla onayladı. “Biraz modası geçmiş ve barbarca olsa da, evet.”

“O halde tek yapabileceğim bu pislikle dövüşmek, değil mi?” Ya da onunla evlenmek. Bunun gerçekleşmeyeceği belliydi. “Beni izleyenlerin önünde onu dövüp kafasını kırarsam, lider olabilirim, değil mi?” Valizin tepesine bastırdım ama iki yarıyı birleştiremedim. Bu beni daha da sinirlendirdi.

“Onunla dövüşürüm.” Marc bornozu alıp düzgün bir şekilde katladı, ardından açık valiz boyunca serdi ve çantanın fermuarını kapattı.

“Hayır. Hayatta olmaz.” Şifonyerin orada saç kurutma makinemi ve fırçamı daha küçük bir çantaya koydum. Onları parçalamamak için çabalıyordum; yumruklarım dokunduğum her şeyi sıkma istiyordu. “Liderlik görevime başkasının benim yerime dövüşmesine izin vererek başlamayacağım. Bu diğer liderlere ne söyler? Bütün kedi adam toplumuna?”

“Akıllı olduğunu. Geleneksel olarak, senin yerine dövüşecek bir adamını seçmeye hakkın var.”

Marc, “Benden daha iyi bir dövüşçü olduğunu mu düşünüyorsun?” diye cevap vermeye başladı ama lafım yarıda kestim. Şimdiden gözlerimi deviriyordum. “Tamam, benden kesinlikle daha iyisin ama konu bu değil. Bunu yapmak zorundayım. Herkes bunu yaptığını görmeli. İlk mücadele Gurur sürüsüne kendi başıma tutunamazsam, Malone meydan okuyacak daha çok kişi gönderir.”

“Hayır.” Amcam başını yavaşça iki yana salladı. “Eğer ilki sana –ya da Marc’a– karşı kaybederse Malone bu taktiği tekrar denemeyecektir. Kendi adamının zayıf görünmesine de gücü yetmez. Bunun yerine işleri bir kademe artırır. Daha geniş bir ölçüye.”

“Savaş mı?” diye sordu Marc ve Rick amca başıyla onayladı.

“O zaman, sonuç buysa, zaten, neden bütün bu saçmalıkları atlayıp...” bir lider olarak küfretmenin bir *lidere* küfretmekten farklı olduğunu fark ettim “... en başından tam ölçekli bir katliam yapmıyoruz?”

Marc kaşlarını çattı. “Çünkü ağzımızın payını verirler. Yine.”

“Eğer zamanı kendi lehimize kullanmazsak.” Banyo eşyalarını koyduğum çantanın fermuarını açtım. Sadece bir defa kullanma şansı bulabildiğim şampuan ve saç kremi içine tıktım. Montana’ya ineli otuz altı saatten kısa bir zaman olmuştu. O zamandan beri bütün dünyam yerle bir olmuştu. “Çatışmanın ne zaman olacağını biliyoruz ve bu defa yedek güçleri çağırmamamız için hiçbir neden yok.”

“Aklında ne var?” diye sordu Di Carlo. Bakışlarımı kaldırdığımda kapı eşiğinde durduğunu gördüm. Onun arkasında erkek kediler salonda dolaşp çantalarını toplayıp araçları yüklüyorlardı. Çoğu eve uçarak gelecekti ama adamlarım ve ben babamın cesedi sarılı ve kiralık aracın arkasına dikkatli bir şekilde yerleştirilmişken arabayla gitmek zorundaydık.

Di Carlo ve amcamı karşıma alarak yatağın ucuna oturdum. Yanımda oturması için Marc’ı aşağı çektim. “Malone babamı gömmemiz ve yeni bir lider bulmamız için beş günümüzün olduğunu söyledi. Bugün Pazartesi. Malone kukla lideriyle cumartesi günü baskın yapmayı planlıyor. Bu yüzden tek yapmamız gereken kendi programımızı başlatmak ve Malone’un çok geç kaldığından emin olmak.”

“Öncelikli bir saldırı mı?” Di Carlo salona girdi ve amcamın sandalyesinin yanındaki duvara yaslandı. “Pek çok bariz risk görüyorum ama fazla bir seçeneğimiz yok.”

“Ya da fazla zamanımız,” diye ekledi Rick amca.

Başımınla onayladım. “Ve yaratıcı zaman çizelgesi burada devreye giriyor. Cenazenin cuma günü olacağı lafını yayacağız ama aslında çarşamba sabahı küçük, sakın bir tören yapacağız. Cuma günü, kendi bölgesinde Malone’un üzerine yürüyeceğiz. Şansımız varsa hâlâ oyuncak askerlerini topladığı sırada onu hazırlıksız yakalayacağız.” Di Carlo ile amcama bakıp yüz ifadelerini okumaya çalıştım.

“Malone’u ve adamlarını hallederiz. Başsız kaldığında politik canavar yere devrilip ölür.”

“Hoşuma gitti.” Marc bir kolunu belime sardı.

Jace elinde dumana tüten iki fincanla odaya girdi. Bana gülümseyip imalı bir şekilde Marc’ı görmezden geliyordu. “Özellikle de yere devrilip öldüğü kısmı.”

“Evet, en önemli kısmı bu gibi.” Verdiği kahveyi aldım, ardından diğer liderlere döndüm. Planladığım şeyin ciddiyetini gerçekten idrak ettim. “Sahip olduğumuz bütün erkek kedilere ihtiyacımız olacak. Hepsine.” Konuşurken bakışlarımı üzerlerinde gezdirdim. “Bunun gerçekten sizin savaşınız olmadığını biliyorum, o yüzden çekilmek isterseniz anlarım. Ama şimdi bilmem gerekiyor... Bu işte benimle birlikte misiniz?”

Rick amca kaşlarını çattı. “Bu benim de savaşım, Faythe. Neredeyse seninki kadar. Baban benim için bir arkadaştan ötesiydi. Bir akrabadan öteydi. Ama olmasaydı bile annemin Gurur sürüsünün o topraklarla ve insanlarla bağlantısı olmayan bir lider tarafından ele geçirilmesine asla izin vermezdim.” Boğazını temizledi ve gözleri birden parlamaya başladı. “Orta Güney Gurur sürüsünün içinde doğdum, hatırlıyor musun? Ve yirmi yıldan uzun bir süredir karımın Gurur sürüsünün lideri olmama rağmen, Orta Güney bölgesi hâlâ evim gibi geliyor. Her zaman da öyle olacak... Malone sorgulanabilir hareketleri ve Appalachian Gurur sürüsüne veya liderine bariz sadakati olan yabancı bir erkek kediyi seçene kadar.”

Amcam yavaşça nefesini bıraktı ve tepedeki lambanın loş ışığında azimli göründü. “Bunun olmasına izin veremem.”

“Ben de.” Di Carlo daha önce hiç görmediğim kadar ciddi görünüyordu. Birkaç saat içinde on yıl yaşlanmış görünüyordu.

“Teşekkür ederim.” Boğazımdaki yumruyu yutkundum ve minnet gözyaşlarını bastırdım. “İkinize de çok teşekkür ederim.” Marc koluyla

beni sıktı ve birisinin yanına sokulup sarınmanın bir lider için uygun olup olmadığını merak ettim. “Peki ya Aaron Taylor? Sizce bizimle dövüşmesi için bir ihtimal var mı?”

Di Carlo başıyla onayladı. “Fazlasıyla.”

“Gurur sürüsünü kendi başına yönetmeye henüz hazır olmadığını düşünebilir...” diye başladı amcam. “Ama kenarda durup Malone’un bir başkasını başa geçirmesine izin vermesine imkân yok. Onunla konuşup bu savaşta olduğunu onaylamak için seni çağırırım.”

“Teşekkür ederim.” Gözlerimi kapayıp zayıf noktalar ve hatah mantık olup olmadığını bulmak için ilk planın üzerinden geçtim. “Herhangi bir şey kaçırıyor muyum? Herhangi bir önerisi olan?”

“Cenazenin cuma günü yapılacağına Malone’u nasıl inandıracağını?” diye sordu Di Carlo. “Eğer bunu ona söylersen, yalan söylediğini anlar.”

Amcam başıyla onaylayıp sandalyesine yaslandı. “Sanırım en iyi çare Appalachian Gurur sürüsüyle her türlü temastan kaçınmak olacaktır. Çünkü ona doğrudan yanlış bilgi vermeye başlarsan, bunu anlayacaktır.”

“Evet, istediğimiz şeye inanmasını sağlamanın tek yolu yanlış bilgi için çabalamasını sağlamak.” Ayağa kalktım, ne yaptığımı –ya da babamın sıklıkla aynı şeyi yaptığını– fark etmeden önce odanın yarısını yürümüştüm. “O yüzden herkesi Cuma günü yapılacak bir cenaze töreni için çağıracağız, Paul Blackwell dâhil. Müttefiklerinden hiçbirisi davet edilmeyeceğinden, bilgi almak için Malone’un gideceği kişi o. Blackwell, Malone’a yardım etmek için ayrıca çaba göstermeyecek ama ona açık açık yalan da söylemeyecektir. Malone bunu biliyor. O yüzden Blackwell cenazenin cuma günü yapılacağını söylediğinde, Malone buna inanacak.”

Marc bana bakmak için yatağın üzerinde döndü. “Gördüğüm tek sıkıntı dedikodu çarkı. İnsanların cenaze için tam bir gün önce

evlerinden ayrıldığını Malone'un duymasına nasıl engel olacaksın? Birileri, bir yerlerde Malone için çalışan bir arkadaşına, kardeşine ya da kuzenine bir şeylerden bahsedecektir. O zaman da zaman çizelgemiz açığa çıkar."

Başımı yavaşça iki yana salladım ve cevap vermeden önce tekrar odaya yürümek için döndüm. "Malone insanların cenaze için erkenden ayrıldıklarını duymayacak çünkü kimse gelmeyecek." Bakışlarımı Rick amcadan Bert Di Carlo'ya çevirdim, sonra tekrar Rick amcaya baktım. Söyleyeceklerimden şimdiden pişmanlık duyuyordum. "Siz de dâhil."

"Dur biraz, cenazeye davetli değil miyiz?" Amcam onu tokatlamışım gibi görünüyordu ama başımı kararlı bir şekilde iki yana salladım.

"Kimse davetli değil... en azından çarşamba günkü gerçek cenazeye. Cenaze için ülkenin her yerinden gelen... Tanrım, *dünyanın* her yerinden insanları..." Babam pek çok uluslararası lideri tanıdığı için, "...Malone'un duymasına engel olmak olanaksız. Tek seçeneğimiz sadece çiftliktekilerin katıldığı sessiz bir cenaze töreni. Ardından, her şey geçtiğinde, düzgün bir anma töreni yapacağız."

Rick amca iç geçirdi, çenesi kararlı bir şekilde duruyordu. "Bundan hoşlandığımı söyleyemem ama eğer işe yararsa, sanırım başarıya giden her yol mubahtır."

Di Carlo başıyla onayladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Elbette, adamlarımıza bir şey söylemek zorundayız yoksa cenaze beklerken dövüşe girecekler."

Marc'a baktım. "Evet, bizim de adamlarımıza haber vermemiz lazım." Lider adamı olmayıp dövüşe çağrılacak olan bütün Gurur sürüsü üyelerine bunu bildirmeliyiz.

"Perşembe gecesine kadar onlara bir şey söylemeyin," dedi Marc. Bana, sonra Di Carlo'ya, ardından amcama baktı. "Bu şekilde Teksas'taki bir cenaze yerine Appalachia'daki bir savaş için zihinsel

olarak hazırlanmak için bütün bir gecemiz olacak. Umarımı bu süre Malone'un kulağına bir şeyler gitmesine yetmez.”

Böyle dedikodular herkesin başka Gurur sürüsünde arkadaşları ve aile üyelerinin olduğu bir toplumda *gerçekten* kaçınılmazdı.

Amcam sandalyesinden kalkarken, “Eh, hiç yoktan iyidir,” dedi Di Carlo. “İşlerin bu şekilde sonuçlanmasına üzgünüm, Faythe.”

Ayağa kalktım ve sıkması için elimi uzattım ama bunun yerine Di Carlo beni kendine çekip alnımdan öptü. İki lider arasındaki alışılmadık bir hareket daha. Ama açıkçası, işlerin şekillenışı göz önüne alınca, tarih lider olarak geçirdiğim dönemi *alışılmadık* daha güçlü sıfatlarla nitelendirecekti.

“Bununla başa çıkabilirsin,” dedi Di Carlo, bana bakmak için geri çekildiğinde. “Bununla birlikte başa çıkabiliriz, tam da babanın isteyeceği gibi.”

“Teşekkür ederim,” dedim. Daha fazla gözyaşını tutmaktan dolayı boğazım yine kalınlaşmış gibiydi.

Di Carlo başıyla onayladı, sonra aniden dönüp salona ilerledi. Onun da gözyaşlarına direndiğine dair belirgin bir izlenime kapıldım.

Amcam, Marc'ın elini sıkarak, “Eve vardığınızda beni arayın,” dedi. Ardından bana döndü. “Bir lider olduğumda senden sadece beş yaş büyüktüm. Ona ihtiyaç duyduğumda hâlâ etrafta olan kayınpederime rağmen ne kadar korktuğumu hatırlıyorum. O yüzden, şu anda ne kadar büyük bir baskının altında olduğunu hayal bile edemem. Ama şunu biliyorum; baban bunu yapabileceğinden tamamen emin olmasaydı seni başa geçirmezdi. Ayrıca babanın haklı olduğundan yüzde yüz emin olmasaydım seni desteklemezdim.”

Bu defa gözyaşlarımı durduramadım; yapabildiğim en iyi şey düşmeden önce onları kolumla silmekti. “Bir liderin başka bir lidere sarılması uygun mudur?”

Rick amca yavaşça üzgün bir şekilde gülümsedi. “Artık uygun.” Beni çekip sarıldı ve o kadar sıkı ki kımıldayamadım. “Sen farklı türde bir lidersin, Faythe. Yeni bir tür. Ve bu farklılık gücünün bir kısmını oluşturuyor. Geri kalanlarımız gibi, hatta baban gibi bile olmaya çalışma. Malone seni hiçbir zaman anlamadı, o yüzden seninle nasıl baş edeceğini bilmiyor. Ayrıca seninle nasıl dövüşeceğini de kestiremeyecek. O yüzden olabildiği kadar uzun süre kendin gibi kal.”

Başımınla onayladım çünkü bu iyi bir tavsiye gibi gelmişti. Gerçekten kim olduğuma dair en ufak bir ipucum olsaydı bu tavsiye daha bile değerli olabilirdi.

Elias Keller’a özür diler gibi içten bir veda ettik, ardından ona Brian’ın telefonunu ve fazladan bir pil bıraktık. Malone ve müttefikleri birkaç gün daha tesiste kalmayı planlıyorlardı, Keller daha fazla sorun çıkarırlarsa ya da silahların kalanını yok etme şansı olursa bize haber vereceğine dair söz verdi.

Montana’dan Lazy S’e yolculuk, banyo molaları da dâhil olmak üzere otuz saatin üzerinde sürdü. Gece hiç durmadan gidebilelim diye arabada abur cubur yedik, dönüşümlü olarak direksiyona geçtik ve arka koltukta uyuduk.

Doktor Carver’in uçağı ayrılmamızdan iki saat önce indi, bu yüzden Brian’ın yanında oturarak o da bizimle birlikte geri döndü.

Hayatımda geçirdiğim en kötü araba yolculuğuydu. Vic’in bacağına yastık olarak kullanarak ikinci sırada kıvrılıp altı saat geçirdim. Böylece ne Marc ne de Jace birbiri yüzünden ihmal edilmiş hissetmeyecekti. Ama Teksas’a yaklaştıkça uyumam daha da zorlaştı. Annemi ya da ona ne söyleyeceğimi düşünmeden edemiyordum. Ya da naylona sarılmış halde bagajda duran babamı... Bugüne kadar tanıdığım en onurlu insan için ne kadar da onursuz bir durumdu.

Marc, salı öğleden sonra kamyoneti çakıl taşlı, beş yüz metrelik garaj yolumuza nihayet soktuğunda, hem içten hem de dıştan uyuşmuştum. Hiçbir şey artık gerçek gelmiyordu. Bütün dünyam otoyol sesleri, yağ ve egzoz kokuları olmuştu. Ve yapacak hiçbir şey olmadan arabada bir günden fazla zaman geçirmeme rağmen, eve vardığımızda yapılması gereken her şeyi başarmak için yeterli vakit olmadığını fark ettim.

Marc motoru durdurmadan önce arabadan dışarı çıkmıştım. Basamaklara varmadan ön kapı açıldı. Annem arkasında Michael'la birlikte verandaya çıktı ve niyetinin ne olduğunu anlamadan önce kollarıma çöktü.

Bana sarıldı, hıçkırıyordu ve gözyaşları kırıkmış bluzumun omzunu ıslatıp içeri geçiyordu.

"Anne..." Annemin omzunun üzerinden Michael'a baktım ama ağabeyim sadece omzunu silkti ve kapıya yaslandı. Gözlüğü burnunun üzerinde yamuk duruyordu. Saçları komik bir şekilde tek tarafta dikilmişti, sanki o tarafın üzerinde uyumuştur. Gözleri kopkoyu dairelerle çevrelenmişti.

"Anne..." Tekrar denedim ve bu defa bana bakmak zorunda kalsın diye onu bir kol boyu mesafede tuttum.

Annem berbat görünüyordu. Pantolonu kırıktı, bluzunda kahve lekeleri vardı ve düz, çenesinin hizasındaki gri saçları sanki saçlarını avuçlayıp birden sökmeye çalışmış gibi karışmıştı. Yüzü ağlamaktan kırmızı ve şişti. Bana baktığında bakışları çaresizce benimkileri inceliyordu. "Bu doğru mu?"

"Üzgünüm. Anne, çok ama çok üzgünüm." Taze yaşların ardından gözlerimi kırıp tanıdığım anneme benzer bir şeyler bulmaya çalışarak saçlarını yüzünden geriye ittim. Orada bir yerlerdeydi, ruhunu paramparça eden ıstırapın ve inkârın altına gömülmüştü.

"Onu görmek istiyorum. Onu içeri getirin... onu görmem lazım."

“Hayır, anne, bunu istemezsin...”

“Katherine Faythe Sanders, benimle tartışmayacaksın.” Sanki bu her zamanki kusursuz duruşunu ve görünüşünü düzeltebilirmiş gibi dik durdu ve bluzunu çekip düzeltti. “O benim kocam ve onu görmek istiyorum.”

“Tamam, anne...” Michael kolunu ona sarmak için öne çıktı ve erkekler çantaları içeri taşıyabilsinler diye bizi kapıdan uzaklaştırdı. “Ama onu içeri getiremeyiz.” Michael o zaman bana baktı, yüz ifadesi yarı bitkin, yarı özür diler gibiydi. “Holly burada. Bunun bir araba kazası olduğunu düşünüyor, bu yüzden silah yarasını açıklamak zor olacak.”

Harika. Konuşmak için kenetlenmiş çenemi açmak zorunda kaldım. “Onun burada ne işi var?”

Annemiz sessiz gözyaşları yanaklarından yuvarlanıp arabaya bakarken Michael, “Yardım etmeye çalışıyor,” diye tersledi. “Ne yapmam gerekiyordu, babamın cenazesinde istenmediğini mi söylemeliydim?”

“Haklısın. Özür dilerim.” Gözlerimi kapadım ve gözlerine tekrar bakmadan önce derin bir nefes aldım. “Sadece bu bir insanın çiftlikte bulunması için çok kötü bir zaman.”

Michael iç geçirdi. “Biliyorum.”

Ama gerçekten bilmiyordu. Malone’un beni liderlikten alma tehdidi hakkında hiçbirine tek söz etmemiştim. Çünkü ekstra kötü haberleri şahsen vermek istiyordum, böylece bunu sadece bir defa söylemek zorunda kalacaktım.

“Seninle konuşmam gerek. Aslında Holly olmayan herkesle konuşmam lazım. Ofiste. Durum... durum kötü, Michael.”

Bir süre bakışlarını benden ayırmadı. Felaket ölçeğindeki yerimizi sadece yüz ifademi kullanarak tayin etmeye çalışıyordu. Sonra

başıyla onayladı ve evin geri kalanını toplamak için giderken beni annemizle birlikte bıraktı.

“Anne?” dedim ve bana bakmak için kamyonetten bana doğru döndü. Gözyaşları durmuş ve kendisini toparlamıştı. Şimdi sadece bitkin, harap ve... *yaşlı* görünüyordu. “Seninle konuşmam gerekiyor ve bu önemli. Beni... beni dinleyebilecek misin?” Ve *anlayabilecek* misin? Çünkü kederin algıya nasıl zarar verebildiğini biliyordum.

“Onu gördükten sonra iyi olacağım. Sadece... kendim görmek zorundayım.”

“Tamam. Eminsen.”

Başıyla onayladı ve kollarını kırışik bluzunun üzerinde kavuşturdu. “Eminim.”

“Bir saniye.” Basamaklardan aşağı indim ve arabanın yanında Marc’la buluştum. “Hey, arabayı ahıra götürüp onu orada yere serebilir misiniz? Annem, babamı görmek istiyor ve onu bundan vazgeçiremiyorum.” Ve dürüst olmak gerekirse, onu ne kadar çabuk görürse ölümünü kabullenmeye o kadar erken başlayabilirdi.

“Sorun değil.” Vic yolcu koltuğuna binerken Marc direksiyona geçti. Doğu arazisindeki ahıra doğru ilerlediler.

Annem arkalarından gitmek için basamaklardan inmeye başladı ama bir elimi koluna koyarak onu durdurdum. “Anne.” Çıplak ayaklarına baktım ve bakışlarımı takip etti. “Ayakkabı.”

Annem dalgın bir şekilde başıyla onaylayıp dışarı çıkan Jace’in yanından geçerek eve doğru ilerledi.

“Nasıl-sın?” diye sordu ve bana sarılmasına izin verdim. Sade, teselli edici bir sarılmaydı. Yanağım omzuna değiyordu. Çünkü Montana’daki gösteriyi kaçıranlara henüz ilişkimizden bahsetmemiştik.

“Başım dönüyor ve biraz midem bulanıyor,” diye itiraf ettim yumuşak bir sesle. “Yapacak çok şey var. Söylenecek çok şey. Hepsi

birden çok fazla, hem onlar hem de benim için. Açıkçası nereden başlayacağıma dair bir fikrim yok.”

“Annenle başla,” diye önerdi Jace. “Sana ihtiyacı var ve herkes oradayken bunların hepsini duymak zorunda kalmamalı.” Başımlla onayladım. Jace yüzümü görebilmek için geri çekildi. “Ve bunu söylemekten ne kadar nefret edersem edeyim, seninle ve benimle ilgili kısım belki herkese duyurulmamalı. Bu gerçekten kimseyi alakadar etmez ve şu anda odaklanacak daha önemli işleri var.”

Gülümsedim. “Bay Hammond, sanırım ilerlemiş yaşınızda akıllanmaya başladınız.”

Hafifçe güldü. “Yirmi altı yaş geçen ay olduğu kadar genç hissettirmiyor.”

“Yirmi üç yıl, dokuz ay da öyle.”

“Faythe?” diye seslendi annem ve ikimiz de irkilerek baktık. Jace'den uzaklaştım ve daha önce şüpheli görünmediyse artık göründüğümüzü fark ettim.

Ne güzel. Kimseye söylememek buraya kadarmış...

“Hazır mısın?” diye sordum ve annem başıyla onayladı. “Seninle geleceğim. Jace, Kaci'yi kontrol edebilir misin? Birazdan orada olacağımı ona söyler misin?”

Başıyla onayladı ve evin içine dalıp arkasından kapıyı kapadı.

Annemle neredeyse bir dakika sessizlik içinde yürüdük. Ayakkabılarımız önce çakıl taşlarını, ardından doğu arazisine giden iyice eskimiş, donmuş patikayı ezdi. Ev arkamızdaydı. Ben doğmadan önce babamın dizayn ettiği, tek katlı çiftlik evi. Ahır önümüzde duruyordu. Evden çok daha eskiydi. Dökülen kırmızı boyası ve uzun yan duvarlarıyla güzel bir yapıydı. Hayatımın çoğunu bu iki binanın içinde ve etrafında geçirmiştım ama babam olmadan orada yaşayacağımı daha önce hiç hayal etmemiştim.

Henüz evin içine girmemiştim bile ama ev babam olmadan tamamen ev gibi gelmiyordu. Oyun oynuyormuşum ya da her an bir kâbustan uyanacakmışım gibi hissediyordum.

“Demek... sen ve Jace?” dedi annem. Donup kaldım, ardından ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım.

“Bu o kadar bariz miydi?”

“Hiçbir zaman göze batmamayı başaramadın, Faythe.” Bana bakmak için durdu. Onaylamazlık ya da ayıplama görmek için gözlerini inceledim ama onun da gözlerimde bir şey aradığı gerçeği dışında tanıdığım hiçbir şey bulamadım. “Onu seviyorsun.” Bu bir soru değildi; konu üzerinde uzun zamandır söz sahibi olmanın verdiği bir güvenle dile getirilen bir ifadediydi.

“Evet. Ama şu anda bunu konuşmak zorunda değiliz. Bu gerçekten zamanı değil...”

“Faythe, bu tartışma için asla iyi bir zaman olmayacak ve sanırım bunu biliyorsun.”

Başımınla onayladım. Ya vereceği bir tavsiyesi olduğundan ya da yakında kaçınamayacağı bir gerçeklikten kendisini uzaklaştırmak istemesi yüzünden olsa gerek, bariz bir şekilde berbat aşk hayatım hakkında konuşmak istiyordu. Ortak kaybımızla başa çıkmasına yardımcı olacaksa, annemin o anda istediği her şeyi yapardım.

“Peki ya Marc?”

İç geçirdim ve dalgın bir şekilde ayağımın dibindeki bir taşı tekmeledim. “Marc’ı hâlâ çok seviyorum. Dönüp yanımda olmadığını görmek canımı acıtıyor. Jace... farklı bir şey. Ayrı ama güçlü bir şey.”

Annem kaşlarını çattı, ardından nihayet başını olumlu anlamda salladı. “Seçmek zorundasın.”

Neden herkes bunu söyleyip duruyordu ki? “Biliyorum.”

“Marc’ta liderlik vasfı var, Faythe. Eğer Jace herhangi bir liderlik eğilimi göstermeye başlarsa... bu çok kötü bir hale gelebilir.”

“Zaten eğilimleri var,” dedim ve annem şüphesini doğrulamışım gibi başıyla onayladı.

“Bunu nasıl bildin?”

“Seni tanıdığım için biliyorum. Güçlüsün, Faythe. Çoğu erkek kedi için fazla güçlüsün. Pek çok erkek kedi kadın olduğun için ya kendilerine itaat etmeni bekler ya da artık bir lider olduğun için onları yönetmeni. Ama her zaman sadece senin tarafından yönetilecek yine de senin yanında konumunu koruyabilecek erkekleri seveceksin. Sana meydan okuyan erkekleri.”

Tereddütlü bir şekilde başımı iki yana salladım. “Ama Jace bana meydan okumuyor.” En azından, henüz değil...

Üzgün tebessümü çok şey anlatıyordu. Gözleri başımın ve belki de kalbimin içini görüyormuş gibiydi. “Hayır, meydan okuyor, yoksa onunla ilgilenmezdin. Tahminimce kendine karşı dürüst olman için sana meydan okuyor. Gizlice almaya can attığın riskleri alman ve hissetmek için kendine izin vermeye korktuğun şeyleri hissetmen için sana meydan okuyor.” Gözlerini kapadı ve tekrar açtığında gözleri insanın içini acıtan bir hüznle ve anlayamadığım bir çeşit heyecanla parlıyordu. “Kendini canlı hissetmeni sağlıyor, değil mi? Sanki bütün dünya sadece tutunmanı ve akıma kapılmanı bekleyen elektrik yüklü, sallanan bir telmiş gibi.”

Aniden Rusça konuşmaya başlamış gibi ona baktım ve anladım. “Bunu nasıl biliyorsun?”

Gülümsemesi uzak bir anıyla hüznünlendi. “Biliyorum çünkü baban elektrik yüklü telimdi.”

YİRMİ

Ahırın kapıları kapalıydı. Babamın cesedinin bu kapıların ardında, yerde uzanıyor olduğunu bilmek son nefesini verdiği tanık olduğum zamana göre bir şekilde daha gerçek –daha yıkıcı– geldi.

“Anne, bunu yapmak zorunda değilsin.” Kapılara bakarken bir kolumu omzuna sardım. İkimiz de kapıları açmak için hareket etmiyorduk.

“Evet, zorundayım.” Güçlkle yutkunduk. O hatıra kıvılcımı – babamın elektrik yüklü teli olduğuna dair hatıra– gitmişti. Yerine çok yoğun, ağır acı ve dehşet duyguları gelmişti. Neredeyse tatlarını alabiliyordum. “Eğer onu görmezsem, buna asla gerçekten inanmayacağım çünkü burada canlı.” Titreyen, eldivensiz elini göğsüne koydu. “İçimde o kadar canlı ki onu hâlâ duyabiliyorum.”

“Ne söylüyor?” diye sordum, yüzü gözyaşlarının altında bulanıklaşırken. Onu herkesten çok yüzüstü bırakmıştım.

“Bana korkak diyor.” Sesi son kelimedede kesildi. Soğuk havada burnunu çekti. Gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar birdenbire onları hiç görmediğim kadar belirgin hale geldi.

“Hayır anne, sana asla korkak demez.” Öyle olsaydı bile demezdi. Babam, annemi kasıtlı olarak asla incitmezdi. Bunu kasıtsız olarak yaparsa da kendisini asla affetmezdi. “Kendini duyuyorsun.”

Annem ağzımdan sıklıkla çıkan kaba konuşmaların olmasa da açık sözlülüğümün kaynağıydı.

“Biliyorum.” Tekrar burnunu çekip daha dik durdu. “Ama ses ona benziyor. İçeri girmem ve bununla ilgilenmem için bana meydan okuyor. Böylece daha güçlü ve yapılması gerekenlere hazır bir şekilde çıkabileceğim. Cenaze ve toplanma.” Ardından bana baktı, gözleri gerçek korkuyla büyümüştü. “Faythe, eşyalarını toplayabileceğimi sanmıyorum.”

“O halde toplama. Toplaman gerektiğini kim söylüyor ki?” Gü-lümsemeye çalıştım ama yapabildiğim en iyi şey kaşlarımı çatmamak oldu. “Ortada kurallar yok, anne. Kederin zaman çizelgesi yok.” Hienüz ona söylemediğim beş günlük lider zaman çizelgesi dışında.

“Haklısın.” Uzun, derin bir nefes aldı, ardından ahıra doğru döndü. “Hazırım.”

Normal büyüklükteki yan kapıdan geçtik ve annem ahırın içinde yarım metre ilerledikten sonra durdu. Marc kalan saman balyaların-dan oluşan bir platformun yanında duruyordu. Platformun üzerinde babamın siyah bir battaniyeye sarılı olan hareketsiz bedeni vardı. Battaniyeyi nereden bulduklarından emin değildim ama minnettardım. Naylondan daha az soğuk ve daha az steril görünüyordu.

Annem en sonunda yaklaştığında omuzları sessiz hıçkırıklarla sallanıyordu. Marc battaniyenin üst kısmını babamın boynuna kadar geri çekmişti. Bakmamaya çalıştım ama kendime engel olamadım.

Pek çok ölüm görmüştüm, hem arkadaşlarımla hem de düşmanlarımla. Ama babamın öldüğünü görmek tamamen farklı bir deneyimdi. Son gördüğümünden beri yüzü beyazlamıştı. Artık babamın sadece uyuyor numarası yapmasına yetecek kadar canlı da görünmüyordu.

Annem kolumun altından çıkıp yavaşça babama yaklaştı. Marc anneme biraz mahremiyet sağlamak için geri çekildi. Uzun zaman-

dır boş olan at bölmesinin yanında Vic'e katıldık. Vic eskimiş, siyah yürüyüş çizmelerine bakıyordu. Yüzü kırmızı, gözleri şişti.

Marc da aynı görünüyordu. Kollarımı bir an ona sardım, ardından kolları içinde kıvrılıp sırtımı göğsüne dayadım.

Annem dizlerini kirli ahır zeminine koydu. Babamın soğuk göğsü üzerine bir elini koyup diğerini kendi ağzına bastırdı. Sanki sözcükleri tutabilse her şeyin gerçek olmasına engel olabilirmiş gibi.

Ama yapamazdı.

Ne fısıldadığımı duymadım. Duymak da istemedim. Bazı şeyler özeldi. Bazı şeylerin söylenmesi gerekiyordu, bunları duyması gereken kişi bir daha asla hiçbir şey duyamasa bile.

Düşünceler zihnimde o kadar hızlı dolaştı ki hiçbirine gerçekten odaklanamadım. Yapılacak çok şey vardı. Nasıl yapacağıma dair çok az bilgim vardı. Üstesinden gelmek için zamanımın olmadığı çok fazla acı.

Cenaze. Dövüş. İkisini de planlamak. Belki Malone'u öldürmek ve babamın katilinin bağırsaklarını acımasızca deşmek için öfkemi babamı gömme gerekliliğine yönlendirebilirdim. Bir taşla iki kuş derler ya. Öfke motivasyonunun etkili bir kullanımı olur bu, değil mi?

Ve Kaci. Bir yolunu bulup bir tanıdığını daha kaybettiğini ona anlatmalıydım. Kaci ailesini kaybettikten sonra, onu kabul edip sahip olduğu her şeyle –en küçük oğlunun hayatı da dâhil olmak üzere– koruyan adamı. Kaci daha fazla kaybı kaldıramazdı ve babamın ölümünün son kayıp olacağını da ona viedanım rahat bir şekilde söyleyemezdim.

Başka birini daha kaybetme ihtimalimiz yüksekti. Belki de birkaç kişiyi.

Hayır. Marc'ın kolları arasında kaskatı kesildim. Kollarıyla sıkıp beni neyin üzdüğünü anlamasa bile sözsüz bir şekilde beni teselli ediyordu.

Kavgayı planlamak bir şeydi ama trajik sonucu önceden tahmin edip ona göre davranmak tamamen başka bir şeydi. Muhtemel kayıpların kimler olabileceği aklıma gelmiyordu. Benim dışımda. Onlardan birisi ben olabilirdim. O zaman benim yokluğumda Gurur sürüsünün başına ne gelirdi?

"Otuz üç yıl geçmiş gibi gelmiyor," dedi annem. Kendi düşüncelerimden sıyrılıp hâlâ yerde diz çöktüğünü, hâlâ babama baktığını ama bariz bir şekilde bizimle konuştuğunu gördüm. "Otuz üç yılın bu kadar çabuk geçebileceğini hiç düşünmezdim ama elimi son haftasına sokmuşum ve onu sonsuza kadar seveceğime yemin etmişim gibi geliyor. Bunun bir saniyesinden bile asla pişman olmadım. Banyonun ışığını açık bıraktığında ya da sabahın ikisinde masasında uyuyakaldığında bile."

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Sessizce akan yaşlarımı nasıl durduracağımı ya da anneminkileri en iyi nasıl kurutacağımı bilmiyordum.

"Birlikte koşardık, biliyorsun. Sadece ikimiz, ormanda, rüzgârla, kokularla ve birbirimizle sevinçten havalara uçardık. Asla başka bir şeye ihtiyaç duymadık ama bize çok daha fazlası bağışlanmıştı." O zaman bana bakmak için döndü. Yüzündeki acı dizlerimin üzerine çökertti. Kalbimdeki acıyı unutmuştum.

Marc beni bıraktı ve anneme doğru ilerledim.

"Bize sen ve ağabeylerin bahşedilmişti. Siz büyüdükçe kendimi çok âciz hissettim. Sanki kendi kişiliğinizi bulmanızı seyretmekten başka bir şey yapamıyordum, beşinizin de. Bir mucizeye tanıklık etmek gibiydi ve çok *çabuk* gerçekleşti. Bir gün Michael'ın bebek ayaklarının o küçük patiklerin içinde ne kadar küçük olduğuyla

büyülenmiştik, sonrakinde ise arkana bile bakmadan üniversiteye gitmiştin. Zaman nasıl geçti bilmiyorum ama bunu babanla geçirdim ve çok hızlı bir şekilde bitti.”

Yerde yanına oturdum. Samanlar tişörtümün içinden sırtımı çiziyordu. Yapabildiğim kadar annemin yakınına gittim. Nasıl vereceğimi bildiğim tek teselli dokunuştı; sözcükler beni tamamen terk etmişti.

“Şimdi nasıl yaşayacağımı bilmiyorum, Faythe,” diye fısıldadı. “Elinden gidene kadar sahip olduğun şeyi asla bilmezsin derler ama biliyordum. Her anı biliyordum ve şimdi o yokken ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

Bizim yeterli olmadığımızı çok iyi bilmeme rağmen, “Hâlâ biz varız,” dedim. Yetişkin evlatlarının olması hayatının aşkına sahip olmakla aynı şey değildi. Ruhunun öteki yarısı. Ama ona vereceğim başka bir şey yoktu.

Babamın son sözleri dışında.

“Sana bir mesaj iletmemi istedi,” dedim ve annem bana döndü. Mavi gözleri yaşlarla kırmızıydı ve umutla kocaman açılmıştı. “Bütün hayatının sen olduğunu ve seninle tanıştığı andan beri böyle olduğunu söylememi istedi. Kalbinde ve ruhunda olduğunu, ölümün bile asla sizi gerçekten ayıramayacağını söyledi.”

Buna inanıyordum da. Eğer herhangi bir aşk hem zamanı hem de hayatı aşabilirse, bu annemle babamın aşkı olurdu.

Annem tekrar hıçkırdı ama bu defa gülümsüyordu. Babamın mesajını o ana sakladığım için memnun oldum. Annemin gerçekten ihtiyaç duyduğu zamana.

Birkaç dakika düşünerek oturdu. Muhtemelen geçmişi hatırlıyordu. Ardından gözlerini kırıp başını hafifçe iki yana salladı. Şimdiki zamana geri döndüğünü anladım. “Onu gömmek zorundayız. İnsanları çağırmak zorundayız...”

Bunu yapamayacağımızı ona nasıl söyleyebilirdim ki? Babamı politik olumsuz sonuçların her şeyi inanılmaz kötü hale getirmesine engel olmak için bir suçlu gibi gece vakti gömmemiz gerekeceğini, ona nasıl söyleyecektim?

“Rick’e henüz söylemedim.”

“Biliyor,” diye fısıldadım.

Bir an şaşırmış göründü, ardından başını salladı. “Elbette ki biliyor. Oradaydı. Ben de orada olmalıydım.”

Hayır, olmamalıydı.

“Anne... geri kalanları da konuşmak zorundayız. Başka neler olduğunu.”

Bakışlarını kaldırdı ve hâlâ eliyle saman balyaları üzerinde hareketsiz duran babamın kolunu okşasa bile gözlerinde berraklık gördüğüm için rahatladım. “Senin ismini verdi, biliyorum.” Birden endişeli görünmeye başladı. “Planı her zaman buydu ama bu çok çabuk oldu...”

“Evet. Gurur sürüsünün yönetimini bana bıraktı ama konsey beni tanımıyor ve eğer cumartesiye kadar ‘kabul edilebilir’ bir liderimiz olmazsa Malone kendi seçtiği bir lideri atamayı deneyecek.”

Annemin gözleri öfkeyle parladı ve bütün vücudu kaskatı kesildi. “Bunu yapmak için beni öldürmesi gerekecek.”

“Bizi de,” dedi Marc. Vic başıyla onayladı.

Ama aslında sadece beni öldürmesi gerekiyordu.

“Faythe?” dedi Owen. Bakışlarımı kaldırıp Parker’la birlikte kapıda durduğunu gördüm. Owen eskimiş kovboy şapkasını göğsünde tutuyordu. Ayağa kalktığım sırada, bakışları beni geçip babamızın yattığı saman balyalarına kaydı. İlerledi. Annemin ayağa kalkmasına yardım ettim, ardından gidip ağabeyimi karşıladık.

Owen'ın kolları temiz ter ve toprak kokularıyla birlikte beni sardı. Hayvanların olmadığı bir çiftlikte şubat ayında yapacak fazla iş olmazdı ama şapkasına ve çizmelerine sinmiş etkileyici kokular, artık Ethan olmadığı için başka herhangi bir yerde bulamayacağım, tanıdık sıcak bir teselli duygusunu tetikliyordu.

Ama tesellinin etkisi de bir yere kadardı.

“Orada olmalıydım,” dedi saçlarımın içine doğru. Çenesindeki kirli sakal alnımı çiziyordu.

“Yapabileceğin hiçbir şey yoktu.” Ama aynı şeyi kendim için söyleyemezdim. Bunun geldiğini görmüştüm. Dean'in silahını doğrulttuğunu görmüştüm ve yeterince hızlı hareket etmemiştim. Edememişim. “Kurşunlarla savaşamayız.” Ama silahları tutan elleri koparabiliriz.

“Bu anneme çok ağır geliyor.”

“Biliyorum. Hepimize öyle.” Babamın ölümü hiçbirimizin asla hissetmediği türden bir şok ve yıkımdı. Her şeyi değiştiriyordu. Babam olmadan bakir bir arazinin içinden yeni bir yolda geziyorduk. Dalların tepkileri beni şimdiden çürük içinde bırakmıştı. “Bunu aşacağız... terapi maskesi altında sağlamca adam döverek.”

“Yeri gelmişken...” Owen beni bıraktı ve Parker'ın öne çıkması için işaret ederek geri çekildi.

Parker kucaklamak için kollarını kaldırdı ve viski gibi koktuğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. *Çok fazla* viski gibi. “Çok üzgünüm, Faythe,” dedi. Kır saçlarının arasında bir elini gezdirip beni bıraktığında saçlarındaki beyazlar siyahlardan daha çokmuş gibi göründü.

Parker'ın omzunun üzerinden bakınca Owen'ın hâlâ sessiz ve özel bir şekilde babama bakarlarken kolunu anneme sardığını gördüm.

Parker boğazını temizledi ve tekrar bakmadan önce ayaklarına baktı. “Babamı gördün mü? Nasıldı?”

İç geçirdim ve gözlerimi onunkilerden çekme dürtüsüne direndim. Kötü haberleri vermek için şimdiye kadarki kesinlikle en az sevdiğim kısımdı. “En büyük hayranım olmadığını söyleyebilirim. Aslında, ‘Faythe yavaş ve acılı bir şekilde ölmeli’ kulübünün kurucu üyesi olabilir.”

Parker iki büklüm oldu. “O kadar mı kötü?”

“Bir utanç kaynağı ve fahişe olduğumu söyledi.”

Owen annemizi bırakmadan bize bakmak için dönerek, “Sana neden bir fahişe desin ki?” diye sordu.

“Ne, utanç kaynağı kısmı seni şaşırtmadı mı?” Şaka yaptığımı bilmesi için –ve sorusunu cevaplamaktan kaçınmak için– gülümse dim. Marc, Owen’ın arkasında gerilip kollarını göğsünde kavuşturdu.

Parker kaşlarını çatı. Owen’ın sorusunu bile anlamayacak kadar kişisel sorunlarıyla dikkati dağılmıştı. “Ben sadece... babamın sana davranış şekli için çok üzgünüm. Muhtemelen hepimize göstereceği davranış şekli için.”

Başımı iki yana salladım ve gözlerimle ifade etmeye çalışarak ona baktım. “Baban için özür dilemek senin sorumluluğun değil. Bunların hiçbirisi senin suçun değil.”

“Bilmek vicdan azabını azaltmıyor.”

“Biliyorum.” Jace de üvey babasının Gurur sürümüzü ele geçirme çabasındaki liderlik rolü hakkında aynı şekilde hissediyordu. Ağabeyimin ve babamın ölümleri hakkında benim de benzer hislerim vardı. Vicdan azabı şu zamana kadar sahip olduğum en mantıksız duyuydu... ve üstesinden gelinmesi en zor olandı.

“Hey, Brian resmî yemin törenini de kaçırdığımızı söyledi, o yüzden...” Parker omuzlarını silkti, Owen ve annem bize doğru döndü, “...kayıp zamanı teselli etmeye hazırız.”

Owen üzgünce gülümsedi. Bir eli tozlu kahverengi şapkasının kenarında kıvrılmıştı. “Sanırım bütün bu olanlardan çıkan tek iyi şey, kız kardeşimin kedi adam tarihindeki ilk dişi lider olması. Utanç kaynağı olsun ya da olmasın.”

“Kötü şöhreti üzerinde zaten çok çalışıyordu, bu yüzden bunun fazla bir fark yaratıp yaratmadığından emin değilim,” diye şaka yaptı Marc.

Annem kaşlarını çatı. “Çok büyük fark yaratır.” Sıcak, ince eliyle benimkini tuttu. “Seninle gurur duyuyorum, Faythe. Baban da gurur duyardı.”

Gözyaşlarıma engel oldum. Babam hakkında ağlamadan konuşabilmemiz için ne kadar zaman geçecekti?

“Ben yapamam... Babamın olduğu kişi haline gelebileceğimi sanmıyorum.” Güçlkle yutkundum ve annemin eli benimkini sıktı. “En azından, henüz değil. Ama Marc ve Rick amca damşman olarak yardım edeceklerine söz verdiler. İşler biraz sakinlediğinde senin de yardım etmeni umuyordum.”

Annem buna hafifçe gülümseyerek cevap vermeyi başarmıştı. “Şimdi seninle daha çok gurur duyuyorum.”

“O zaman, kimse cenazeye gelemeyecek mi?” dedi Owen. Babamın koltuğunun arkasına yaslanarak başımla onayladım. Koltuğa gerçekten oturmak için kendimi ikna edememiştim ama otoritenin fiziksel formunu almalıydım. Bazen insanlar liderleri bilinçaltındaki ipuçlarına dayanarak tamrlar. Babamın geleneksel otorite koltuğunun yakınında durmak benim varisi olma fikrini güçlendirmek için bildiğin en basit, en kusursuz yoldu.

Ama Owen ve Parker sadakat yeminlerini ettikleri ve yanımdaki kimse otoritemi henüz sorgulamadığı için aslında kendimi ikna etmeye çalışıp çalışmadığımı merak ettim.

“Hâlihazırda burada olmayan herkes,” dedim. “Ama bu işler bittiğinde, gerçek bir anma töreni yapacağız. Uygun bir biçimde hatırlanacak.”

Brian, Parker ve Marc’la birlikte oturduğu kanepeden, “İnsanları davet etmemek çok... soğuk görünüyor,” dedi.

“Aslında tam tersi.” Annem yumuşakça konuştu ama herkesin ilgisini ikili koltukta Manx’in yanında oturduğu yere çekmekte sıkıntı yaşamadı. “Samimi olacak. Küçük, kendi aramızda bir cenaze töreni babanın tanıdığı herkese acımızı göstermek zorunda kalmamızdan önce özel bir şekilde yasını tutmamız için bize bir fırsat verecek.”

Ve böylece hallolmuştu. *Tanrıya şükürler olsun.* Anneme hayran kaldım.

“Ondan sonra da dövüşecek miyiz?” Heveslilik Vic’in sesinden, dökülmüş şarabın ipeğin içinden geçmesi gibi akıyordu.

“Evet. Calvin Malone’un artık yaşamadığını şahsen onaylamama kadar da Appalachian bölgesinden ayrılmayacağız. Colin Dean ikincil hedefimiz. Liderimize yaptığı için ona yavaş, acı veren bir ölüm yaşatmak istesem de, bu kadar seçici olamayız. Onu canlı almak mümkün görünmüyorsa ölü bir şekilde ele geçireceğim.” Dean’i tanıyorsam, esir düşmek yerine onu öldürmemizi sağlayacaktır.

“Öldürmek, sakatlamak ve yakalamak dışında özel bir plan var mı?” diye sordu Parker, onu hiç görmediğim kadar katı görünerek. Babası hakkındaki haberler ona çok ağır gelmişti. Odanın karşısından bile nefesindeki viski kokusunu alabiliyordum. Onunla bunun hakkında konuşmam gerekecekti.

“Evet, aslında var. Elbette Patricia ve Melody Malone’a hiç dokunulmayacak. Fakat gerektiğinde kendinizi onlardan korumak

için izniniz var.” Kızgın bir dişi kedinin de bir erkek kedi kadar baş edilmesi güç olabileceğinin yaşayan bir kanıtıydım. “Başkasına gelince, sadece gerekirse öldürün. Düşmanın başını koparacağız, bir milyon parçaya bölmeyeceğiz. Biraz merhametle çok başarılı olunabilir.”

“Aynı zamanda ölmene de sebep olabilir,” dedi Parker.

“Evet. Bunun olmasına izin vermeyelim.” Gözlerimi kırpıttım ve beni izleyen yüzlere bakmak için bakışlarımı odada gezdirirken gözlerimi odaklanmaya zorladım. “Hepsine ilaveten, Doğu Kıyısı’ndan, Orta Batı’dan ve Güneydoğu Gurur sürülerinden destek gelecek.” Tabii ki Rick amca, Aaron Taylor ve Bert Di Carlo’nun adamları, . “Gökgürültüsü kuşlarının sürüsünden de hava desteği gelecek. En azından planımız böyle.” Fakat sadece yüz yüze görüşülebildikleri için henüz yardımlarını gerçekten güvenceye almamıştık.

Şaşkınlık mırıltıları dindiğinde zalim gülümsememi tamamen saklamayı başaramayıp devam ettim. “Düşmanın fazlasıyla üstesinden gelecek kadar adamımız olacağını umuyorum ama Malone’u saf dışı etmek için bu bizim son iyi şansımız ve bunu *mahvetmeyeceğiz*.”

Bu defa genel fikir onaylama ve elle tutulabilir bir kan arzusuyla çınlayan bir beklenti dalgasıydı.

Geri kalan soruları yanıtlayıp özel cenaze törenini ana hatlarıyla belirttikten sonra, herkesin biraz uyumasını tavsiye ederek toplantıya son verdim. Ertesi günkü cenaze töreninden sonra dinlenmek için çok az vakit olacaktı.

Marc erkek kedilerin sonuncusu da koridora çıktığında, “Başarılıydın,” dedi.

Hem zihinsel hem de fiziksel olarak bitkindim ve gerçekten oturmak istiyordum. Babamın koltuğuna baktım ve Jace güldü. “Oraya oturabilirsin, biliyorsun. Babanın umursayacağını sanmam.”

Başımı iki yana salladım. “Hazır değilim. Tuhaf geliyor.” Taraf tutuyormuşum gibi görünmeden oturabileceğim başka bir yer de yoktu; Marc kanepede oturuyordu ve Jace de ikili koltukta.

“O halde bütün toplantılarda ayakta mı duracaksın?” Marc şaka yapıyormuş gibi sırtıyordu ama şaka yapmıyordu. Gerçekten sormak istediği şey ikimiz arasında seçim yapmaktan ziyade ayakta durmak niyetinde olup olmadığıdı.

“Belki. En azından... en iyisinin hangisi olduğunu anlayana kadar.”

“Aç mısın?” diye sordu Jace ve Marc somurttu.

“Hayır. İyiyim. Bakın, çocuklar...” Uzun bir soluk verdim ve en sonunda babamın koltuğunun kenarına oturdum. Bir ayağım denge sağlamak için yerdeydi. “Beni beklemenize gerek yok. Beklemenizi istemiyorum. Kendi yemeğimi pişirebilir ve kendi kahvemi alabilirim.”

Marc gerçekten güldü. “Faythe, hiçbir şey pişiremezsin.”

“Eh, haklısın.” Ancak, donmuş pizza ya da hamburgerden bahsetmiyorsak onlar da pişiremezdi. “Ama demek istediğim şey, babam olamam. Bana onun gibi davranmanıza gerek yok. Hâlâ bu olanları anlamaya çalışıyorum –kim olmam gerektiğini, lider olmayı anlamaya çalışıyorum– ve ihtiyacım olan en son şey ikinizin etrafımda tuhaf davranmaya başlamanız.”

Jace kıkırdadı. “Marc’ı kızdırma riskine girerek söylüyorum, ikinizin de niyetinin sana baban gibi davranmak olduğunu sanmıyorum.”

Marc tekrar somurttu ama itiraz edemedi. “Sadece seninle ilgilenmek istiyorum, Faythe.”

“Biliyorum. Ve bunu gerçekten takdir ediyorum. Sadece... şu anda çözecek çok şeyim var. Çözeceğim. Yemin ederim. Ama şu anda Kaci’yle konuşmak zorundayım.”

Onları ofiste bıraktım ama Marc’ın konuştuğunu duyduğumda dinlemek için kapının hemen dışında durdum. “İşleri onun için hiç

kolaylaştırmıyorsun,” diye çıkıştı. Aramızdaki duvara rağmen Jace’in diken diken olduğunu resmen hissedebiliyordum.

“İşleri onun için *ben* mi kolaylaştırmıyorum? Kara kara düşünen ve surat asan sensin...”

Duyabilecekleri yerde boğazımı temizledim ve Kaci’yi Holly’den kurtarmak için mutfağa ilerledim.

YİRMİ BİR

“Michael’ın kuzenisin değil mi, Karlı?” dedi Holly. İki dakika içinde ikinci defa kulak misafiri olmak için sırtımı duvara yasladım. Kaci’den sadece şekil değiştirenlerin katıldığı ofisteki toplantı boyunca Michael’ın insan eşini meşgul etmesini istemiştım.

“Hımm... Evet.” Kaci aslında babamın onun için yarattığı kimliği şimdiye kadar Holly dışında kimseyle kullanmak zorunda kalmamıştı. Bunu hatırlaması için zihnimde parmaklarımı çapraz yaptım. “Neden?”

“Ailenin diğer bireyleri de bu kadar... tuhaf mı?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Kaci. Korkuyla sindim. Holly’nin ne ne demek istediğini hepimiz tam olarak biliyorduk.

“Özel cenazeler. Ailenin neredeyse haftalık olarak ortaya çıkan acil işleri, genellikle de gecenin ortasında. Çalışanların dâhil olup gelinin olmadığı kapalı kapı aile toplantıları. Hiç çiftlik hayvan olmamasına rağmen arazide yaşayan rençperler. Kışın saman bile yok.”

“Bunların hiçbirini bilmiyorum,” diye önlem aldı Kaci. “Ailemin bir çiftliği yoktu.”

Neredeyse kahkaha atacaktım.

Holly, sarhoş ve hödük bir üniversitelinin olanca hassasiyetiyle, “O zaman, ailen nerede?” diye sordu. “Neden ailen yerine kuzenlerinle yaşıyorsun?”

Veee, sıram gelmişti...

Onları dinlememişim gibi görünmeye çalışarak Kaci’yi cevap vermekten kurtarmak için köşeyi dönüp mutfağa girdim. Kaci kahvaltı tezgâhında oturuyordu. Uzun, gür kahverengi dalgaları sıkı bir örgüyle toplanmıştı. Holly karşısında duruyor, süt dolu bir cezveye koymak için kakao tozunu ölçüyordu. Sadece göz makyajı yapmış ve saçlarını başının altında basit bir atkuyruğuyla tutturmuştu. Kot pantolonu ve dar tişörtüyle podyumdaki fotoğraflarında gördüğüm haline hiç benzemiyordu ama onu mükemmellik maskesi içine sokan profesyonel saç ve kozmetik uzmanları olmadan bile hâlâ güzeldi. Biraz kafası karışmış görünse de, temiz ve dürüst bir görünümü vardı.

“Hey, Faythe, sıcak çikolata yapıyoruz.” Endişeli bakışları babamın zamansız ölümünü nasıl karşıladığıma dair ipuçları için beni incelese de gülümsemesi içtendi. “Sen de biraz ister misin?”

Eski tarzda yapılan sıcak çikolata ve doğal güzellik. Dönüşüm geçirememesine rağmen Michael’ın onu neden sevdiğine şaşmamak gerekirdi.

“Hımm, tabii.” Kaci’nin yanındaki bar sandalyesine oturdum. Her şeyin yolunda olduğunu –her şeyi göz önüne alınca, olabildiği kadar yolunda olduğunu– ve ona yakında bilgi vereceğimi söylemek için hafifçe başımı salladım.

“Nane esansınız var mı? Çikolatayla gerçekten çok iyi gidiyor...”

“Annemin malzeme dolabına bak.” Arkasındaki dolap kapılarını işaret ettim ve Sanders’ların tek insan olanı bakmak için döndü.

Eğer ondan sır saklamaya çalışmakla her zaman bu kadar meşgul olmasaydım muhtemelen Holly’den ben de hoşlanırdım. Gerçekte kim olduğumuzu ona anlatamazdık. Çünkü varlığımızı bir insana

ifşa etmek ölüm cezası gerektiren bir suçtu. İdamla cezalandırılırdı. Bölge konseyi böyle bir cezayı şu anda yerine getirecek durumda değildi ama Holly bazen ne kadar dert olsa da, hiçbirimiz ne Holly'yi ne de Michael'ı herhangi bir gereksiz tehlikeye atmak istemiyorduk.

“Her şey yolunda mı?” Kaci'nin önünde dile getirmeden az önce sonuçlandığı toplantıyı belirterek koridora doğru baktı. Niyeti tatlıydı –trajediden bahsetmeyerek çocuğu korumaktı– ama Kaci'nin babamın ölümü –hayatından bahsetmeme gerek bile yok– hakkında Holly'den daha çok şey bildiğini düşününce bir parça da ironikti.

“Her şey göz önünde tutulursa, beklenebileceği kadar yolunda.” Elimi Kaci'nin örgüsünden aşağı gezdirdim. İçgüdüsel olarak fiziksel teselli kabul edip bana hüznü bir şekilde gülümsedi. Bu kendisinde bugüne kadar gördüğüm en güçlü kedi adam dürtüsüydü.

“İyi.” Holly şişenin kapağından cezveye iki damla nane esansı döktü, ardından iki buçuk kiloluk toz şeker paketi açıp eline bir ölçme kabı aldı. “Buradaki ufaklığa ailesini soruyordum.”

Kaci gerildi ama Holly fark etmedi. Kaci'nin sırtını ovalayıp konuyu başka tarafa yönlendirmek için araya girmeye başlamıştım ki Kaci benden önce davrandı. Yüzündeki ifade somurtmayla sinsice sevinme arasında yer alıyordu. “Tuhaf olduğumuzu söyledi.”

Holly anında kızardı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Söylemedim... Demek istediğim bu değildi.”

“Biliyorum.” Başımı koridora doğru salladım ve Holly kaşlarını çattı, ardından başıyla onaylayıp “Karlı”ye geri döneceğimizin sözünü vererek peşimden geldi.

Kaci'nin ilk, tamamen beklenmedik dönüşümü sırasında anesini ve ablasını kazara öldürdüğü gerçeği hakkında konuşmaktan daha az hoşlandığı bir şey yoktu. Kaci, uzmanların “çifte çekinik” dedikleri şeydi. Mucize dışı kedimizdi. Anne ve babası çekinik kedi

adam “geni” taşıdıklarından haberleri olmayan iki insandı. Fakat bu aslında sıkıca sarıldığım basit anlatım tarzından biraz daha karıştı.

Kaci’nin insan babası *Kaci’nin*, karısını ve diğer kızını Kanada’da öldüren “hayvan saldırısında” öldüğünü düşünüyordu. Cesedini ara-maktan yakın zamanda vazgeçmişti. Ama bana kalırsa en kötüsünü Kaci yaşamıştı. İlk dönüşümü sırasında kendisine ne olduğuna dair bir fikri yoktu. Ayrıca annesi ve ablasının ölümlerinde istemeden oynadığı rol sonsuza kadar yakasını bırakmayacaktı. Ve babasının aksine geçmişini asla geride bırakamayacaktı. Çünkü babası onun yasını tutup eninde sonunda hayatına devam edebilirken, Kaci babasının hâlâ hayatta olduğunu ama onu göremeyeceğini biliyordu. Yokluğunu ve ailesinin ölümlerini açıklamak zorunda kalmayacak olsa bile genç bir şekil değiştireni insan bir babayla yaşaması için gönderemezdik.

Koridorda fısıldadım. Kaci’nin bizi duyabileceğini çok iyi bili-yordum ama Holly bilmiyordu.

Kaci’nin dinlemediğinden emin olmak istermişim gibi bir defa mutfağa göz atarak, “Ailesi hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor,” diye başladım. “Birkaç ay önce öldüler. Geride bir tek biz kaldık, bu yüzden artık bizde kalıyor.”

“Ah, ne kadar korkunç!” diye fısıldadı Holly. Açık renk kaşları kırışık olmayan alnında iyice çatılarak. Ardından söylediklerini ger-çekten anlamış gibi irkildi. “Ailesini kaybetmesi yani, sizinle yaşaması değil.” Düşünceler trenini durdurmak istermiş gibi başını iki yana sallarken, gülümsememi bastırdım. “Başka bir kaza mıydı?”

“Bir nevi. Aslında tuhaf bir hayvan saldırısıydı.” Etkin bir şekilde yalan söylemenin anahtarı gerçeğe mümkün olduğu kadar tutunmaktı. Yalan söylemekten *hoşlanmıyordum* ama bunu yapmak zorunda kaldığımda, bundan paçayı kurtarmak isterdim.

Göz ucuyla Kaci'nin tekrar gerildiğini gördüm ama Holly yine bunu kaçırdı.

“Sizde çok kötü bir şans var! Önce Karli'nin ailesi, ardından Ethan ve şimdi baban... Neyse ki önümüzdeki iki hafta başka bir yerde olmam gerekmiyor, bu yüzden tamamen hizmetindeyim. Yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle, yeter.”

Hayal kırıklığıyla çıkacak bir inlemeyi bastırdım ve kendimi gülümsemeye zorlayarak işimi kolaylaştırmadığına dair bir fikrinin olmadığını aklımda tutmaya çalıştım. Ya da bir işim bile olduğuna dair. “Teşekkürler. Onu birkaç dakikalığına yanından çalacağım ama sıcak çikolata için geri döneceğiz.”

“Tabii...” Holly kakaosunun yanına geri döndü ve Kaci'ye odama gelmesi için işaret ettim. Ardından daha iyisini düşünüp ofise yöneldim. Marc ve Jace ofisten ayrılmışlardı. Holly'nin olağanüstü duyma becerisi yoktu ama her olasılığa karşı herhangi bir şeyi duyması riskine girmek istemiyordum.

Kapıyı Kaci'nin arkasından kapadım. Ayaklarımızı altına alıp birbirimize dönerek kanepenin karşılıklı uçlarına oturduk. “Holly'yi oyaladığın için teşekkür ederim,” diye başladım. Birden o kakao kupasının yanımda olmasını diledim. Ya da daha iyisi, kahvenin.

“Bana bebek bakıcılığı yaptığını düşünüyor gibi görünüyor. Holly'nin haklı olmadığına emin misin?”

“En iyi çizmemin üzerine yemin ederim. Onu toplantıdan uzak tutmak için bir mazerete ihtiyacım vardı. Herhangi bir şeyi senden saklama gibi bir niyetim yok.”

“Eğer yalan söylüyorsan çizmeni alabileceğim anlamına mı geliyor?”

Şaka yaptığını umarak kaşlarını kaldırdım. “Sana uymazlar. Yalan da söylemiyorum.”

“İyi,” dedi ve içimdeki gerginliğin bir parçası gevşedi. “Zaten kendi çizmelerimin olmasını tercih ederdim.” Örgüsünü tek omzunun üzerine getirip ucuna bir boya fırçasının sakalları gibi dokundu. “Owen artık senin lider olduğunu söylüyor. Bu daha akıllandığın anlamına mı geliyor?”

Şaka yaptığına dair bir işaret vermesi için bekledim ama hiç işaret yoktu.

İç geçirdim. “Maalesef, hayır. Ayrıca daha yaşlı, hızlı ya da korkutucu da değilim. Testosteronda bir artış ya da yumurtalıklarında bir azalış da yaşamadım. Aslında, aramızda kalsın ama tarihteki en niteliksiz lider olabilirim.”

Kaci bunu düşündü, ardından kaşlarını çattı. “Sanmıyorum. Calvin Malone’la tanıştım, hatırlıyor musun?”

“Teşekkürler. On üç yaşındaki birinin fikrine göre tam bir megalomandan daha nitelikli olduğumu bilmenin yardımı dokundu.”

Kaşlarını çattı. “Bir mega ne?”

“Boş ver. Sadece Malone’un güce aç bir deli olduğunu söyledim.”

“Bu konuda itirazım yok.”

“Anne, haydi. Hava dışarıda durulmayacak kadar soğuk.” Dünün çoğunu babama veda etmeye çalışarak ahırda geçirmişti. Duygusal sağlığı kadar fiziksel sağlığı için de endişe etmeye başlıyordum.

“Gitmeye hazır değilim.” Akan, kırmızı burnunu gözyaşlarıyla ıslanmış bir mendile sildi ama bana bakmadı bile. “Her şey bitene kadar değil. Hepsi.”

“Lütfen, anne.” Titrememi durdurmaya çalışarak kollarımı göğsümde kavuşturdum ama bunu denemek bile mantıklı değildi. Takırdayan dişlerimin ve sallanan uzuvlarımın sebebi soğuktan ziyade ayaklarımın dibinde duran kendimizin yaptığı, yarısı dolu mezardı.

Diğerleri sessiz bir yalnızlık ya da hüznü gruplar halinde yas tutmak için çoktan içeri girmişlerdi. Mezarı kazmış olan Marc, Jace, Vic ve Parker dışında. Ve üstündekileri iş kıyafetleriyle değiştirmek bir şekilde saygısızlıkmış gibi geldiği için şimdi merasim kıyafetleri içinde mezarı tekrar dolduruyorlardı.

“Hazır değilim, Faythe.” Annem bu defa bakışlarını kaldırdı. Kirpikleri ve yanaklarında iri damlalar vardı. “Benim... biraz daha... zamana ihtiyacım var.”

“Pekâlâ.” Annemin ve benim yas tutma süreçlerimizdeki tek gerçek fark, babamın mezarına her baktığımda içimde büyüyen soğuk uçurumdan zihnimi dağıtacak önemli bir şeyimin olması ama annem için böyle bir şey olmamasıydı. Appalachian bölgesine saldırı planları içinde kendimi kaybedecektim. Kaybımın ıstırabından ziyade damarlarımda yanan kan arzusunun odaklanacaktım. Acımın ve öfkemin her bir damlasını detaylara dökecektim. Sonuç olarak elde edilen katliam babamın gerçek anısı olacaktı. Bu, siparişi verilmiş bir mezar taşıdan kesinlikle daha içten olacaktı.

Marc bir elinde kürekle bana sempati dolu bir bakış attı ama yüzümü gördüğünde bu bakış endişeye dönüştü. Bu o kadar bariz miydi?

Küreği toprağa kendi başına durabileceği kadar sert bir şekilde sapladı. Çıkan sesle irkildim, ardından kendi hassaslığıma duyduğum öfkeyle dişlerimi kenetledim. Bundan kurtulmam gerekecekti. Eğer bu, Malone'u yenmemizde yardımcı olmayacaksa Malone toprağın içinde babama katılana kadar zihnimde bir işi yoktu.

Marc mezarın yan tarafından bana doğru gelirken montumu çıkarıp annemin omuzlarına, kendi montunun üzerine koydum. Annemden birkaç metre ötede Marc'la buluştum.

“İyi misin?” Avuçlarını birbirine sürdü ve mezar toprağı ellerinden yere düştü. Minik parçalar toprağa çarpıp mümkün olması gerekenden daha yüksek sesle zihnimin içinde yankılandılar.

“İyiyim. Sadece son birkaç detayı çözüme ulaştırmam gerekiyor. Amcanın getirdiğı adamların sayısı ve gelecekleri zaman için teyit almam gerekiyor, ardından havaalanına doğru yola çıkmalıyım.” Gökğürültüsü kuşlarını almak için yanımda Vic’i götürüyordum. Çünkü Gurur sürüsünün korumaya en çok ihtiyaç duyduğu anda hem Marc’ı hem de Jace’i götüremezdim ama aralarında seçim de yapamıyordum.

“Belki birkaç saat dinlenmelisin. Gevşemeye çalış. Annene yardım et.”

Yere bakmamaya ve babamın şimdi orada olduğunu hatırlamamaya çalışarak başımı yavaşça iki yana salladım. “Yalnız kalmak istiyor. Ben de dinlenmek istemiyorum. Sinirli kalmak istiyorum. Böylece temiz bir kafayla bu şeyi toparlayabilirim.”

Kaşlarını daha çok çattı ve kirli kollarını gömleğinin önünde kavuşturdu. “Öfke kafanın temiz olmasın mı sağlıyor?”

Başımla onayladım. “Bir mikroskoptaki ayar düğmesini çevirmek gibi netlik kazandırıyor.”

Marc gözlerini kırptı ve bir an için gözlerinde kafasının karıştığını gördüm. Ya da belki daha karanlık bir şeyler. Nedenini tam olarak anlayamasam da ensemdeki tüyler dikildi.

“Sanırım bu sende işe yaramıyor?”

Başımı iki yana salladı. “Öfkelendiğimde gözümü kan bürüyor ve mantığımı kaybediyorum. Mantıksız davrandığım durumları ve gereğinden fazla kırıp döktüklerimi hatırlarsın.”

“Evet.” Kaşlarımı çattım. “Malone ve Dean için de yaklaşık olarak bunları yapacağız.” Ayrıca yolumuza çıkan herkese.

“Biliyorum. Sadece... kendini yorma, tamam mı?” Tek omzunun üzerinden baktı. Parker ve Vic hâlâ kazarlarken Jace’in bizi izlediğini gördüm.

“Malone ve Dean öldüklerinde dinleneceğim zaman gelecek.”

Marc yavaşça nefesini bıraktı. “Öyle umahım.”

Taze, bitmemiş mezara baktım ve boğazım birden kalınlaşmış gibi hissettim. “Bunu yaptığın için... teşekkür ederim.”

Bakışlarımı izledi. “Ona en azından bu kadarını borçluyuz. Cidden.”

“Biliyorum.” Babama neler borçlu olduğumu saymakla bitiremezdim. Bağımsızlığım. Kendimi savunma kabiliyetim. Bedeli ne olursa olsun doğru şeyi yapmanın her zaman buna değeceğine dair kesinlik. “İçeri girdiğinde yanıma gelir misin?”

Başıyla onayladı. “Elbette.” Ardından bu zamana kadar gördüğüm en nefret edilesi çukura geri döndü. Anneme bir defa daha bakmak için eve doğru ilerledim.

Yolun yarısında adım sesleri duydum. Bana doğru yürüyen kişinin kim olduğunu anlamak için bakışlarımı yerden ve düşüncelerimi zihnimden ayırmam gerekti.

Ryan.

Geldiğimi gördüğünde tereddüt etti, sonra tekrar yürümeye başladı. Sanki kaçmayarak cesaretini kanıtlayabilirmiş gibi. Ama bunun için çok geçti. Geriye ne cesareti, ne de Gurur sürüsü kalmıştı. Ryan bu günlerde derin utanç gölgeleri içinde yürüyordu. Yürüyebilmesinin tek nedeni de iki ortağını yakalamamız için ihtiyacımız olan bilgiyi sonuçta bize vermesiydi. İyi kalpliliğinden değil ama kokuşmuş derisini kurtarmak için.

Durdum ve onu beklediğim sırada soğuk yerine sert görünmeye çalışarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ryan bir buçuk metre

ötede durdu. Burnu hâlâ şiş ve mordu. “Bela aramıyorum, Faythe. Sadece saygı göstermek için geldim.”

“Burada olmamalısın.”

Ryan kaşlarını çatı. “Faythe, rahat bırak beni. Buraya annem için geldim.” Etrafımdan dolaşmaya çalıştı ama kolunu yakalayıp onu geri çektim.

“Seni aradı, değil mi? Ethan öldüğünde de seni aramış mıydı?”

Konuşurken etrafına baktı. Hiçbir şeyin değişmediğini anladım. “Bunu şimdi konuşmayı gerçekten istiyor musun?” Ryan omzumun üzerinden annemi gösterdi ama ona bakmak için dönmedim. Döne-mezdim, çünkü eski bir soru şimdi yepyeni bir kesinlik ve dehşetle sınırlarımı dövüyordu.

“Seni serbest bıraktı, değil mi? Annem seni kafesten çıkardı...”

“Faythe, bunu şu anda yapamam.”

Gıcırdayan dişlerimin arasından konuştum. Ellerim uzun, siyah eteğimi avuçlamıştı. “Ryan, babamın bitmemiş mezarı üzerine yemin ederim ki eğer bana şimdi cevap vermezsen yüzündeki bütün kemikleri kırarım. Konsey yakında senin hakkında sorular sormaya başlayacak ve onlara cevap vermek zorunda kalacak olan benim. Malone ve müttefikleri sırf bana zarar vermek için anneme zor zamanındayken saldıracaktır ve onu *ben* korumak zorundayım.”

Ryan’ın mavi gözleri benimkileri inceledi. Gözlerinde annemizden çok fazla şey görebilmekten nefret ediyordum. “Baban bunu gerçekten yaptı. Senin ismini gerçekten verdi.”

“Evet. Gerçekten yaptı. Ryan başka biri seni görmeden önce buradan gitmek zorundasın. Şu anda sana vermeye hazır olduğum bütün merhamet bu.”

“Sadece annemle konuşmama izin ver. Sadakat yemini etmemi ister misin? Ederim.” Donmuş toprağın üzerine dizlerini koyup elime

uzandı ama elimi tutuşundan çektim. "Lütfen, Faythe. Eğer benimle konuşmak istemiyorsan, iyi. Anlarımı. Hazır değilsin. Ama annemin gelmediğini düşünmesine izin veremem. Lütfen, Faythe. Annem için."

"Ayağa kalk." Kendi başına hareket edemeden önce onu yukarı çektim. "Bir saatin var," diye insafa geldim. "Bu süreden sonra hâlâ burada olursan, seni kafese atarım."

Gergin bir şekilde başıyla onayladı. "Yeterince adil. Teşekkür ederim." Yarı yarıya onu yanlış duyduğuma inanarak gözlerimi kırptım.

Yanımdan hızla geçti. Muhtemelen fikrimi değiştireceğimden korkuyordu. Geriye bakmadan eve doğru ilerledim. Ryan'ın yanında olması anlayamadığım bir sebepten onu ne kadar mutlu etse de Ryan'ı annemle görmeye dayanamıyordum.

İçeride iki grup toplanmıştı. Birisi kahve, birkaç çeşit turta ve pastanın olduğu mutfakta, diğeri viski ve brendinin kokusunu alabildiğim salonda.

Hepsini geçtim ve kendimi ofise kapatıp masanın arkasındaki sandalyeye oturdum.

Yirmi dakika sonra babamın koltuğunun arkasına bakmaktan başka bir şey başaramamışken kapı açıldı ve Marc görüldü. "Nasılsın?" diye sordu.

Üstündeki toprağın kokusunu hâlâ alabiliyordum; duş bile almadan doğruca bana gelmişti. "İyiyim."

"Sana mutfakta ihtiyaçları var. Ya da salonda."

"Neden? Sorun nedir?"

Omuzlarımı silkti. "Hiçbir şey, babanın yeni gömüldüğü ve onu seven herkesi görmezden geldiğin gerçeği dışında."

Gözlerimi kapadım ve yüzüm ellerimin arasındayken masanın üzerinde öne doğru eğildim. "Özür dilerim. Ben sadece..."

“Onlarla nasıl birlikte olacağını bilmiyorsun,” diye bitirdi benim yerime. Şaşkınlıkla ona baktım. “Çünkü bunun kendi suçun olduğunu düşünüyorsun.”

“Evet. Onu korumam gerekiyordu.”

“Hepimizin koruması gerekiyordu,” diye belirtti Marc. Her zamanki gibi tartışılmayacak kadar fazla mantıklıydı.

“Evet, ama o sadece liderim değildi. Babamdı da. İki şekilde de onu yüz üstü bıraktım.”

Marc başını iki yana salladı ama yerinde kalmaya devam etti. Alana ihtiyaç duyduğumu biliyordu. “Onu ya da herhangi birisini yüz üstü bırakmadın.” Masada önümde duran kâğıtlara ve telefonlara baktı. “Aslında, sanırım gurur duyardı.”

Başımı iki yana salladım. “Bunu henüz kazanmadım. Ama kazanacağım.”

“Gel, bizimle kahve iç.”

İç geçirdim ama ayağa kalktım. “Bir fincan.”

Gülümsedi. “İyi bir başlangıç.”

Ama salona varmak üzereydik ki ön taraftan gelen bir gürültü ikimizi de olduğumuz yerde durdurdu... ardından harekete geçirdi. Kapiya birlikte varıp yan yana pencerelerden dışarı baktık.

Arabalar. Motor seslerini de duyardım ama onları görmek gece gökyüzünde görünen yıldırımlar gibi damarlarıma korku ve adrenalin gönderdi. Bu mesafeden arabaları ya da içindekileri tanımamıştım ama davetsiz misafirlerimizin kimler olduğunu biliyordum.

Malone. Ve yeni lider özentisi.

YİRMİ İKİ

Hâlâ kapının solundaki camdan bakarak “Michael!” diye bağırdım. Dönüp Jace’in bana doğru koştuğunu ve Marc’ın hâlâ takım elbisesi içinde, yüz hatlarının telaşla gergin olduğunu gördüm.

“Sorun nedir?” Jace salonun ortasında durmak için yavaşlayıp omzumun üzerinden cama baktı.

“Bizden önce davrandılar. Malone...” döndüm ve daha çok insan salona girerken tekrar ön tarafa baktım. Michael küçük grubun önündeydi. “Sekiz aracı doldurmaya yetecek kadar adamla birlikte ön tarafta.”

“Kahretsin!” diye küfretti Jace.

Holly şık, diz mesafesindeki siyah elbisesinin önünde dumanı tüten bir kahve fincanı tutarak “Malone kim?” diye sordu. Resmî acımız sebebiyle bugün tam makyaj yapmıştı.

Sorusunu duymazdan gelip dostum olan dişi kedilere odaklandım. “Manx, bebek çantasını al. Kaci, sırt çantana birkaç eşya koy. Çabuk!” Ardından Michael’ın bakışlarıyla buluştum. Kıstığı gözlerinin etrafındaki çizgiler benim kadar sinirli ve korkmuş olduğuna dair tek göstergeydi. “Holly’yi, Manx’i, Kaci’yi ve annemi arka taraftan, ormandan çıkarmanı istiyorum. Arabamı burada bırak ve yolda arabasıyla sizi alması için Carey Dodd’u ara.” Dodd, Orta Güney Gurur sürüsüne

en yakın, lider adamı olmayan erkek kedi idi. Son çağrıldığından bir hafta sonra acil bir şoförlük görevine muhtemelen şaşırılmazdı.

Başıyla onayladı, gergin ve görev için hazır. “Nereye gidiyoruz?”

“Hımm, Dodd’un evine gidemezsiniz. En yakındaki evin onunki olduğunu bilirler. Manx ve Kaci’nin gittiğini fark ettiklerinde, sizi orada ararlar.”

“Onları benim evime götür,” dedi Marc. Elinde dev bir somun anahtarıyla mutfaktan dışarı çıkarken adımları parkenin üzerinde ağır sesler çıkarıyordu. Savaş hazır olduğu belliydi.

Kalbim harcayacak vaktimizin olmadığı saniyeleri sayarken, “Hayır, orası fazla uzak...” diye başladım. Ama Jace bir levyeyle silahlanmış halde Marc’m arkasından çıktığında durdum.

Marc pantolonunun cebinden bir set anahtar çıkarırken Jace, “Bu yüzden oraya gitmeliler,” dedi. “Hem Cal’in adamları onları serbest bölgenin içinde takip etmezler. Serseriler takip cihazlarını onun koyduğunu bildikleri için olmaz.”

Sadece bir saniye düşündüm. Arabalar hâlâ bize doğru gürültüyle gelirken ancak bu kadar zamanım vardı. “Tamam. Michael, Marc’tan yol tarifi al. Geri dönmeniz güvenli olduğunda sizi ararız.” Anneme seslenmek için döndüm ama çoktan orada, şaşkınlıktan dili tutulan Holly’nin yanında duruyordu.

“Gitmiyorum.”

Neler yaşadığını aklımda tutmaya çalışarak iç geçirdim. Hepimizin neler yaşadığını. “Birazdan kavga çıkacak, anne. Ben dövüşeceğim ve bu hoş olmayacak. Senin de buna dâhil olmanı istemiyorum.” Karışmasını da istemiyordum. Hayatım için dövüşürken beni gördüğü tek seferde, beni kurtarmak için araya girmişti ve bunu tekrar yapmasına izin veremezdim. “Babamı koruyamadım ama seni çok iyi koruyabilirim. Gidiyorsun.”

“Bunun için tartışarak vakit kaybetmeyelim, Faythe.” Bunu söyledikten sonra mutfığa girip Ryan’a seslendi. Peşinden gittim ve çinili tezgâhın yanında onunla konuştuğunu gördüm. “Onlarla git,” diyordu annem. “Bölgeyi Marc dışında tanıyan bir tek sen varsın. Marc’ın evine varana kadar onları gözlerden uzak ve güvende tut.”

“Anne, Ryan bunu yapam...”

“Evet. Yapabilir.” Bir eli Ryan’ın kolundayken bana kaşlarını çattı. “Hatalarından ders aldı, Faythe. Beni hayal kırıklığına uğratmayacak.”

“Ayrıca bir arabam da var...” diye teklif etti Ryan, bakışlarımla cesur bir şekilde buluşarak. “Sıkı bir dövüş olacak ama bu şekilde Dodd’u kavgadan çekmene gerek kalmaz. Ona ihtiyaç duyabilirsiniz.”

Bir saniye düşündüm. Ardından Ryan’ı boğazından tuttum ve öğürürken onu duvara fırlattım. Kaci yemek odasının kapısından soluğunu tuttu. Tek omzunda sırt çantası vardı. Manx boşa duran kolunu genç dişi kediye doladı. Ağabeyime, gözlerinin ardında dolaşan korkuya odaklandım. “Eğer Marc’ın evine giderken tek bir çizik bile alırlarsa boğazını kendi ellerimle parçalarım. Anlıyor musun?”

Ryan elim boynundayken yapabildiği kadar başıyla onayladı.

Onu bıraktım, derin bir nefes aldı. “Git. Şimdi.” Ryan, Kaci’yi önüne katarak arka kapıya doğru yöneldi. Manx kollarında Des’le takip etti. Owen yanına gelip bebek çantasını Manx’ın omzuna koydu, ardından hızlıca yanağından öptü. Bir dakika sonra gitmişlerdi. Geriye kocasının yanında duran, kafası karışmış, korkmuş Holly kalmıştı.

Michael karısını arka kapıya doğru çekerken, “Arayabilir duruma geldiğimde arayacağım,” dedim.

Michael başıyla onayladı.

“Neler oluyor?” diye sordu Holly. Durmaya çalıştı ama Michael sadece daha güçlü bir şekilde çekti. Detayları açıklamaktan ziyade onu güvenliğe götürmekle daha çok endişeliydi. “O arabalarda kim var?”

Mafyada mısınız? Ah, kahretsin. Sen bir mafya avukatısın. Bilmem gerekirdi! Bütün o geç saatteki acil durumlar ve sırlar... Bırak beni!"

Michael onu kapıdan çekti ve kapı arkalarından kapandı. Herkese bakmak için döndüm. Adamlarıma. Ve anneme.

Sayımız çok azdı. Marc, Jace, Vic, Parker, Owen, Brian, ben, Doktor Carver ve annem. Malone'un bütün dövüşebilen adamlarına karşı bir araba dolusu erkek kedisi vardı. Annemi saysak bile, durumumuz çok kötüydü. Cenaze törenini nasıl bilmişlerdi ki? Ve müttefiklerimizden uzakta durmalarını isteyerek ne düşünüyordum ki? En azından gelselerdi, kendimizi daha iyi savunabilirdik.

Ya da savunamazdık. Daha fazla adamımız olsaydı, Malone hiç kuşkusuz yine bizden fazlasını getirirdi. Kaynakları bizimkilerle karşılaştıncıca sonsuzdu.

Arka kapı Michael ve Holly'nin arkasından kapandıktan yarım dakika sonra ilk araba evin önünde durdu. Arkasından hızla yedi araba daha geldi. Malone'u ilk arabanın ön koltuğunda gördüğüme şaşırmadım.

Tadı korku ve öfke gibi olan –ama daha çok öfke olan– derin bir nefes alıp adamlarımla karşılaşmak için döndüm. "Açık bir savaşta şansımız yok. Henüz değil. Bu şekilde değil." Eteğim ve topuklularıyla birden kendimi oldukça kırlıgan hissettim. "Eğer Malone bana meydan okuyacak birisini getirdiyse, onunla dövüşeceğim."

İlk araba kapısı arkamda kapanırken Marc, "Faythe..." diye araya girdi.

Nabızı hızlandı ve kısmi bir dönüşüm başlarken gözlerim yandı. Bu stresle ve kan arzusuyla kendiliğinden gelmişti. "Hayır. Kendi adıma dövüşeceğim."

"Marc'a katılıyorum," dedi Jace. Hiçbirimiz daha çok şaşkın görünemezdi. "İçimizden birinin dövüşmesine izin ver. Baban da bunu isterdi."

“Hayatta olsa kızı için bunu isterdi, hâlâ burada olsaydı. Hâlâ lider olsaydı. Ama kendisi için bunu istemezdi. Ve şimdi lider benim. Mücadelelerimde başkasının dövüşmesine izin veremem. Özellikle bu ilk seferde.”

Jace kaşlarını çatı ve somurttu ama ikisi de itiraz etmedi.

“Ayrıca, etek giysem bile Alex Malone’a karşı kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Alex olduğunu nerden biliyorsun?” diye sordu Jace. Kapının yanındaki pencereyi işaret ettim. Hepimiz ilk arabadaki dört kişiyi şimdi görebiliyorduk: Malone, Colin Dean, Parker’ın ismi şu anda aklıma gelmeyen kardeşlerinden birisi ve Alex Malone.

“Ah, kahretsin,” diye fısıldadı Parker. Yeni liderin önünde küfrettiğini fark etmiş benzemiyordu. Sorunun ne olduğunu sormama gerek yoktu. Biz bakarken ikinci arabadan Jerald Pierce çıkıyordu.

“Her şey yoluna girecek, Parker,” diye ısrar ettim. “Öyle ya da böyle. Herkes hazır mı?”

Hepsi sessizce başlarıyla onayladı. Annem saçlarını düzelteripavaş yüzünü hazırladı. Onu hiç bu kadar vahşi görmemiştim, halbuki birkaç dakika önce yıkılacak gibiydi. Babamın ona böylesine âşık olmasına şaşmamak gerek. Nasıl olmasındı ki?

Kapıyı açtım ve nabzımı yavaşlatmaya çalışarak verandaya çıktım. Marc ve Jace iki yanıma geçtiler ve diğerleri etrafımızı sardı. Veranda korkuluğunun önündeki basamakların bir tarafında kararlı bir şekilde duran annem dışında. Gurur ve inatçılığımın nereden geldiği o dakikada her zamankinden daha belliydi.

“Bayan Sanders...” Malone soğuğa rağmen kollarını katladığı gömleğinin üzerinde kollarını kavuşturdu. Belki asabi kelimesi onu tanımlamada hiç tahmin etmediğimiz kadar yerinde bir tarifti.

Arabalar sağında, evin önünde ve çakıl taşlı araba yolunda sıralanmıştı. Adamları kapıları çarpıp çıkıyordu ve sadece yarısını tanıyordum.

Kollarımı göğsümde kavuşturup, verandadan aşağı ona baktım. “Cumartesi gününe kadar vaktimiz olduğunu söylemiştin.”

“Hayır, babanı gömene kadar vaktinizin olduğunu söyledim. Şu elma ağacının altında yeni kapatılmış bir toprak parçası var.” Babamın şimdi Ethan’ın yanında sonsuza kadar yatacağı yeri gösterdi, “Bu da bu görevin tamamlandığı anlamına geliyor. O halde... Gurur sürün için uygun bir lider buldun mu?”

“Orta Güney Gurur sürüsünün lideri benim. Bu babamın son isteği idi ve bunu onurlandıracağım.”

Verandaya doğru yürürken dudaklarını nerdeyse hiç oynatmadan, “Son nefesini verene kadar, hiç kuşkusuz,” diye mırıldandı Malone. Alt basamağın tam önünde durdu.

“Genel fikir bu.” Babasına katılmasını bekleyerek Alex’e baktım. Ama Alex bana bakmıyordu. Bakışlarını ayakkabılarından bile kaldırmıyordu.

Eyvah. Bu iyi olamazdı.

Malone hafifçe dönüp adamlarından birisine başını salladı ve Parker’ın ağabeyi dimdik bir şekilde, bakışlarını benden ayırmadan öne çıktı. Pierce oğlanlarının en büyüğüydü. Tam on yaş büyüğümdü. Ama ismini tam olarak hatırlayamıyordum...

“Orta Güney Gurur sürüsü liderliğine meydan okuyorum. Teke tek. Kazanan lider olur.”

Cevap vermek için ağızımı açtım ama Parker benden önce davrandı. “Kent, seni piç kurusu, bunun için seni öldüreceğim.”

Parker’a bakınca çenesinin kasıldığını, kollarındaki kasların şişip gömleğinden görüldüğünü, ellerinin iki yanında yumruk haline gel-

diğini gördüm. Ve birden Kenton Pierce'ın –ismi buydu– Malone'un gözünde nasıl bu kadar hızlı bir şekilde yükseldiğini anladım. Ayrıca Malone'un gizli cenazeyi nasıl öğrendiğini de.

Kent kardeşine cevap vermedi. Bu yüzden verebileceğim tek cevabı verdim. Gurur sürüsünü, babamın hayatının eserini neredeyse hiç konuşmadığım bir adama vermek haricindeki tek seçeneğimi. “Kabul ediyorum.”

Kent'i dövüşürken hiç görmemiştim, o yüzden güçlü ve zayıf olduğu yönleri bilmiyordum. Ama açık bir şekilde daha güçlü, daha iri ve daha tecrübeliydi. Sahip olduğum tek şey kazanmak için duyduğum kuvvetli bir kararlılıktı. Gurur sürüme el sürülmemesini sağlamak ve ailemi korumak için.

Kent başıyla onayladı, yüzündeki ifadede dikkati çekecek şekilde tatminden ya da beklentiden yoksundu. Liderlik statüsü için meydan okumaktan özellikle mutlu görünmüyordu ama belli ki Malone ona reddedemeyeceği bir teklif yapmıştı. En azından, yaşamak istiyorsa reddedemeyeceği.

Onu öldürmek zorunda kalacak olmam kötüydü.

Ceketini çıkarmak ya da eli kulağındaki dövüş için hazırlanmak için hiçbir harekette bulunmayarak, “Burası senin bölgen... şimdilik,” dedi Kent. “Yer tercihin var mı? Belki ahır?”

“Hayır.” Ahırda duvarlar vardı. Ve at bölmeleri. Bana karşı kullanılacak sayısız diğer fiziki element. Avantajlarını elinden almanın en iyi yolu onu bunlardan mahrum etmektir. “Burada.” Garaj yolunun merkezindeki dairede duran kahverengi çimleri gösterdim.

Kenton bakmak için döndü, ardından başıyla onayladı, demek ki tatmin olmuştu. “Tamam. Dean?” Tek elini geniş bir şekilde salladı ve Colin Dean dairenin merkezine koşup beni izlemek için döndü. Bekliyordu.

Anlamak için gerçekten birkaç saniye gerekti. Ama Kent bunu bana açıklayacak kadar kibardı. “Colin Dean meydan okuyan için dövüşecek.”

“Ne?” Bakışlarımı Dean'den –on metre öteden sinsice sevinerek bana bakıyordu– güçlükle ayırıp Kenton Pierce'a kaşlarımı çattım. “Dövüşmeyecek misin? Colin Dean'i... dövüşçün olarak mı seçtin?” Bu ifadede yanlış olan çok şey vardı. “Ne, benimle kendi başına dövüşmekten çok mu korkuyorsun?”

Kent somurttu, ardından bana dönmeden önce kısaca babasına baktı. “Tabii ki hayır. Sadece elimdeki kaynaklardan yararlanıyorum.”

“Bunu çalıştın, değil mi?” Soğuk bir şekilde gülümsedim. “Bahse girerim bunu cebindeki bir kâğıdın üzerine yazmışsındır. Ve bahse girerim el yazısı sana ait değildir. Bunu sana ezberlettiler mi? Kıcını tekmeledikten sonra ne söyleyeceğini de sana söylediler mi? Hâlâ konuşabileceğini varsayarsak tabii?”

Jace arkamda kıkırdadı ama Kent dik dik bakıyordu. Yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. Benden daha önce nefret etmiyorsa, artık ediyordu. “Bu kendin dövüşeceğin anlamına mı geliyor?”

“Evet. Bu tarz şeyler yaparım. Fakat sanırım bunu denememelisin. Korkaklar baskı altında kırılmaya meyillidir.” Onu kızdırmaya, benimle kendisinin dövüşmesi için onu kışkırtmaya çalışıyordum.

Ama Dean bunu kabullenmeyecekti. Dean dikkatimi bariz bir şekilde öfkelenmiş olan Kenton Pierce'tan çekerek, “Kimin kırıldığını birkaç dakika içinde görürüz,” diye seslendi. “Bedenini seç... insan mı kedi mi?”

Kahretsin. Dean en azından iki katım kadar ağır ve yirmi beş santim uzundu. Onu ilk seferinde insan formunda alt edebilmemin sebebi hazırlıksız yakalamamdı ve ikinci defada da kendi silahını ona çevirmiştim. Henüz birbirimizle gerçekten karşı karşıya gelmemiştik.

Ama onu iki bacak üzerinde alt edemezsem, dört bacak üzerinde alt edebilmemin imkânı yoktu.

“İnsan,” dedim en sonunda ve Marc sağ tarafımda yavaşça soluğunu bıraktı. “Üstümü değiştirebilir miyim, yoksa kafana topuklu ayakkabılarımla mı tekme atmam gerekiyor?” Gerçekten topuklularla dövüşecek değildim; zorunda kalırsam çıplak ayak dövüşürdüm.

“Git değiş. Ama oyalanma,” dedi Kent, spot ışıklarını “dövüşçüsünden” geri alarak. “Öldüğün zaman üzerinde ne olacağı konusunda endişelenmen için vaktimiz yok.”

O kadar kızgındım ki dönüşmesinler diye dişlerimi gıcırdatmam gerekti. Aniden yüz seksen derece döndüm ve benimle birlikte içeri sokmak için yolda Parker’ın kolunu tutarak eve geri girdim. Annem, Marc ve Jace kendileri geldiler. Owen, Vic ve Brian verandada gözcü olarak kaldılar.

Ön kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, “Faythe, bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi annem.

“Evet, zorundayım ve bunu tartışacak zamanımız yok. Michael’ı arayıp son haberleri ver. Serbest bölgeye ulaşana kadar durmamalarını söyle.”

“Ama...”

“Lütfen, anne.” Yürürken bluzumun düğmelerini açtım ve herkes peşimden yatak odama girdi. “Bu işin gerçekten üstesinden gelebileceğimi düşünüyorsan, şimdi bunu kanıtlamanın zamanı.”

Kapıda kaşlarını çatarak durdu. Ama başıyla onayladı ve salona giderken telefonu tuşlamaya başlamıştı.

“Faythe...” diye başladı Marc ama parmağımı “bir dakika” diyecek şekilde tutarak lafını kestim.

“Parker... ne halt yedin?” Düğmelerden vazgeçip gömleğimi yırtıp açtım. Parlak siyah düğmeler sessizce halımda yuvarlandıklarında bunu güçlkle fark ettim.

Parker ısırabın şekil bulmuş haliydi. “Çok üzgünüm, Faythe. Dün aradı, özür diler bir haldeydi, babamızın gerçekten nasıl kafayı sıyırdığından bahsetti. Ağzımdan kaçıverdi.”

“Evet, sonra bu onun ağzından babana ve babanın ağzından Malone’a kaçıverdi. Ve şimdi bu işteki tek pişmanlığı pantolonum üzerimdeyken ölmem olan dev bir psikopatla dövüşmek zorundayım.”

“Dövüşmek zorunda değilsin...” diye başladı Jace ama onu tek bir öfkeli bakışla susturup Parker’a döndüm.”

“İçki içiyordun, değil mi? Kent aradığında sarhoştun, değil mi?”

Parker cevap vermedi ama hepimiz cevabı yüzünde görebiliyorduk. “Çok üzgünüm.”

“Kesin öylesindir.” Eteğimin fermuarını açıp bileklerime indirdim, ardından üzerimde sadece iç çamaşırı ve topuklular varken eteğin içinden çıktım. “Ya bizimlesin ya da bize karşısın, Parker ve durum şimdiye kadar pek de ilki gibi görünmüyor.”

“Hayır. Sizinleyim. Bunu telafi edebilirim.” Parker gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. “Lütfen bana bir şans ver.”

Duraksadım. Ona şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacımız vardı. Onun da bize ihtiyacı vardı. “Seni sevdiğimi biliyorsun, Parker. Ama Gurur sürüsünün geri kalanını da seviyorum ve bizi bölmene izin veremem. İş tekrar eline yüzüne bulaştırırsan gidersin.”

“Tamam.” Tekrar burnunu çekti. “Özür dilerim.”

Topuklu ayakkabılarımı odanın köşesine fırlattım. “Kendini topla ve oraya geri dön.”

Parker gitti ve bir tişört bulmak için çekmecemi karıştırırken Marc yatak odası kapısını kapadı. Sıcak tutacak ama rahatça hareket

etmeme izin verecek bir şey arıyordum. “Faythe, lütfen bunu yapma,” dedi. Sesini sakın tutup, dikkatli bir şekilde kontrol etmesinden bana emretmemek için çabaladığını anlayabiliyordum.

“Bu konuyu konuşmuştuk...” İkinci çekmecedен siyah, dar, bisiklet yaka bir tişört çıkarıp havaya tuttum. Deliği, lekesi, hasarı yoktu. Ayrıca kan siyahın üzerinde neredeyse görünmezdi.

“Faythe, bana bak.” Marc kolumu tutup beni kendine doğru çekti. “Beni korkutuyorsun. Ödümü koparıyorsun. Sanki umursamıyormuşsun gibi görünüyorsun.”

Yavaşça soluğumu bıraktım ve bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorladım. “Umursuyorum. Gerçekten umursuyorum ve özür dilerim. Ama şu anda korkundan başka endişelenecek daha büyük şeyler var. Ya da kendi korkumdan bile. Eğer kaybedersem, hepimiz bu bölgeyi kaybederiz. Ayrıca ölebilirim.” Tutuşundan kurtulup tişörtümü başımın üzerinden geçirdim, ardından saçlarımı tişörtün kalın, geniş boynundan çıkardım.

“Jace, bana yardım et,” dedi Marc. Jace’ten gerçekten de –benimle ilgili bir konuda– yardım istediğini duyunca şaşkınlıktan susup yakamı aşağı indirirken donup kaldım. “Dinlemediği zaman onun üstesinden gelemem.”

“Dinliyorum.” Üst çekmecedен koyu renk bir kot pantolon seçtim. Çok giyilmiş ama hâlâ sağlamdı. Bu yüzden hareketi engellemeyecekti.

Kotun içine girdiğim sırada, “Ama ona kulak vermiyorsun,” diye ısrar etti Jace. Düğmeleri iliklemek için doğrulduğumda, Jace eliyle kollarımı sardı. “Faythe. Senden bunu yapmamam istiyoruz. Dean seni öldürecek.”

“Eğer onu öldürmezsem. Hepimiz de şu anda bunda, adil bir dövüşte, açık alanda şansımın daha yüksek olduğunu biliyoruz. Dean kuralların olmadığı bir dövüşte ya bıçak ya tabanca getirir.

Onu haklayabilmem için tek yol bu. Bunun adil bir dövüş olmasını sağlarsanız, tabii.”

Jace yüzünü alınlarımız birbirine değene kadar eğdi. Kalbinin çok güçlü, nabzının olması gerektiğinden daha hızlı attığını duyabiliyordum. Kendi kokusuyla karışmış stresin kokusunu alabiliyordum ve bu kendi endişelerimi artırıyordu. “Ama Fayette, onunla dövüşenin sen olması gerekmiyor. Bırak, bizim onunla dövüşsün.”

“Hayır. Bu ben olmalıyım. Marc neden olduğunu biliyor.” Jace bakışlarını kaldırdı ve Marc kaşlarını çattı ama gözlerini ayırmadı. “Geçen hafta bana ne söyledin, Marc? Eğer birisi sana meydan okursa ve sen onu dövmezsen ne olur?” Bu birisi Jace’ti ve Jace bunu kuşkusuz anlasa da sesli bir şekilde söylemeyecektim.

Marc iç geçirdi ama yalan söylemeyecekti. “Eğer konumumu savunamayacağımı düşünürlerse, bana meydan okumaya devam ederler. Ve Malone’un bende liderlik nitelikleri olmadığını, böylece yanında duracak kadar değerli olmadığını iddia etmek için bir nedeni olur. Gurur sürüsünü yönetmede yardım etmek için.”

“Bu yüzden bunu yapmak zorundayım. Eğer erkeklerle takılabildiğimi ispatlamazsam –bu oyun alanındaki en iri kabadayıyı indirmek anlamına gelse bile– bu Gurur sürüsüne ne şimdi ne de gelecekte tutunamam. Bunu ikiniz de biliyorsunuz.” Tereddüt ettim, ardından yatağımın yanına oturup ikisine baktım. “Ama hepsinden ötesi, Dean babamı öldürdü. Bunu yapmak zorundayım.”

Marc en sonunda başıyla onayladı ama Jace pek ikna olmuşa benzemiyordu. “Ama seni öldürmesine izin vermeyeceğim. İş bu noktaya gelirse dövüşü durdururum ve...” ayağa kalkıp lafını kesmeye çalıştım ama konuşmaya devam etti “...eğer bunu yapmamamı söylemeye çalışırsan, yemin ederim şu anda çeker giderim. Seni öldürmesini izleyemem.”

“Ben de,” diye ısrar etti Jace. Ona bakınca yüzünün korku ve çelişkiyle kıştığııı gördüm. Ve kararlılıkla. Ciddiydi. İkisi de ciddiidi.

“İyi. Ben de ölmek istemiyorum zaten. Havlumu atmadan önce gerçekten kaybedeceğimden emin olun sadece, tamam mı?”

Marc başıyla onayladı ve ona doğru ilerledim. Kalbim o kadar yüksek sesli atıyordu ki kulaklarımda yankılanıyordu. Bir elimi ensesine koydum ve Marc bir daha asla başka bir fırsatı olmayacakmış gibi beni öptü. Ve esasında gerçekten buna inandığını biliyordum. Önümüzdeki birkaç dakika içinde ölebilirdim. Marc bana veda öpücüğü veriyordu.

En sonunda ondan çekildiğimde, çenesi gerildi ve gözlerini kapadı. Jace’e, sonra tekrar bana baktı ve gözlerinde parlayan acının o kadar çok kaynağı vardı ki ona bakmak ıstırabı gösteren bir kaleydoskopu bakmak gibiydi. “Ben... dışarıda olacağım.” Gergin bir şekilde odada yürüyüp kapıdan çıktı, sonra kapıyı yavaşça kapattı. Çakışan korku, öfke ve dehşet duygularının büyük girdabımın ortasında bile kalbim acıdı.

Ama ona geri seslenip seslenmemeye karar vermeden önce Jace gelmişti. Onun da ıstırabı bir o kadar gerçektir. Bir o kadar acil. “Lütfen, bunu yapma, Faythe. Sana yalvarıyorum. Hepimiz dövüşebildiğimi biliyoruz, o yüzden sert çocuk imajın tehlikede değil. Ama Colin Dean’le denk bile değilsin.”

“Jace...”

“Biliyorum, bunu yine de yapacaksın. Eğer Marc seni bundan vazgeçiremediyse, benim ne şansım var ki?”

Gözlerine bakıp durumun benim için anlamını görmesini sağladım. “Benim yerimde olsan ne yapardın? Eğer biri babanı öldürse, seni kesse, ölmeden önce çığlık atmanı sağlamayı ne kadar istediğini söylese ve onunla adil bir dövüş için bu tek şansın olsa... sen ne yapardın? Dürüstçe söyler misin?”

Jace iç geçirdi ama yatışmış görünmüyordu. “O izlerken iç organlarını söker çıkarırdım.” Kollarını bana sardı ve sıcaklığının hissedebileceğin en son hoş şey olup olmadığını merak etim. “Bugüne kadar tanıştığım en inatçı kadınsın,” diye fısıldadı. Dudakları son kelimelerle birlikte benimkilerin üzerinde hareket ediyordu. Jace’in öpücüğü veda etmiyordu... kalmam için yalvarıyordu.

En sonunda geri çekildiğinde kendimi toplamak için bir süre durdum, ardından saçlarımı atkuyruğu yaptım, botlarımı giydim ve kalbimin her atışıyla içimde pompalanan korkuyu ezmesi için kendi mahvedici öfkeme odaklanarak kapıya doğru ilerledim. Ne aptal, ne de kördüm. Dean bir canavardı. Lanet olası *dev* bir canavardı.

Ama daha zeki ve daha hızlıydım. Ayrıca babamın öcünü almak ve Gurur sürümünü savunmak *zorundaydım*. Eğer bu iki hayati önem taşıyan görevi başaramazsam, bir evlat ve bir lider olarak neye yarardım ki?

Verandaya çıktığımda bütün gözler bana çevrildi. Kimse konuşmadı. Anneme sarılmak için durdum ve gücüne hayran kaldım; gözyaşlarına inatçı bir şekilde direniyordu. Ardından basamaklardan inip çakıl taşlı araba yolumuzla oluşturulan gayriresmî ringe girdim.

Colin Dean dairenin ortasında duruyor, beni bekliyordu. Yanağındaki grotesk yara yüzünden eğri bir şekilde gülümsüyordu.

Yeni konsey başkanı olarak, başlamak için resmî işareti vermesini bekleyerek Malone’a baktım. Malone bunun yerine Dean’e bakıp başını olumlu anlamda salladı. Dönüp bana uçan dev bir yumruk gönderdi. Acı başımın sol tarafında patladı ve dünya etrafımda döndü. Yere yarı kıvrılmış bir halde avuçlarım çimlerin üzerinde düştüm.

Ama anında ayaktaydım ve öfkemin yeni bir yüzü vardı.

Colin Dean ölecekti.

YİRMİ ÜÇ

“Ölürken giymeyi seçtiğin kıyafet bu mu?” Ona tıslarken Dean küçümseyerek güldü. Yine hazırlıksız yakalanmayacaktım. “Gerçi önemli değil. Bir dakika içinde kıpkırmızı ve yapış yapış olacaksın, zaten.”

“Zevk aldığın şey bu, değil mi?” Birbirimizin etrafında yavaşça daire çizdik. Başım zonkluyordu. Bütün bakışların üzerimde olduğunu hissediyordum. Pek çoğu Davud’un Golyat tarafından yere serildiğini görmek için bekliyordu. *Ve sapanım olmadan beni...* “Bir kızı bütün bu tanıkların önünde dövmek için en sonunda iznin var. Üstelik bunu bir amaç için yaptığına gerçekten inanacak kadar hastasın. Bütün topluluğun iyiliği için.”

“Hayır...” Dean kimsenin duyamayacağı şekilde küçük sırrını itiraf etmek için bir yumruk yeme riskine girerek öne eğildi. “Bu onların nedeni. Ben bu işte intikam için varım. İntikamın gerçek bir fahişe olduğunu söylerler. Aynen senin gibi.”

Tekme atma hazırlığıyla gerildi ama ulaşamayacağı yere kaçıp döner tekme atmak için döndüm. Çizmeleri karnımın birkaç santim ötesinde savruldu. Ayağım kaburgalarına çarptı. Dean homurdanıp tek tarafa doğru tökezledi ama gülümsemeyi hiç kesmedi. “Gerçi bir konuda haklısın; eğleniyorum.”

Sol yumruğum burnuna çarptı ama hareket etmeye başlamıştı bile.

Dean'ın sonraki tekmesi bacaklarımı yerden kesti. Sol kalçamın üzerinde yere sertçe düşerken Dean'ın kanı yavaş çekimle damlıyor gibi görünüyordu. Yaralı dizim çok acıdı. Annem arkamdan soluğunu tuttu. Siyah bir bulanıklık yüzüme doğru yay yaptı. Yuvarlandım, dünya etrafımda döndü. Dean'ın çizmesi yüzüm yerine omzuma çarptı.

Eski acı sol omzumda yeni bir yoğunlukla yankılandı. Dean'ın ayağı kalçamın yanına konup yuvarlanışımı durdurdu. Ellerimle ittim. Bacağı altından kaydı ve olanca ağırlığıyla üzerime düştü.

Nefes alamıyordum. Ama o da alamıyordu. Dean şaşırmış bir halde soluğunu tutup kalçalarımın üzerine ata biner gibi oturdu. Sağ yumruğumu yan tarafına gömdüm. Homurdandı, ardından saçlarımdan bir avuç dolusu yakalayıp başımı toprağa çarptı.

Net göremiyordum. Nabzım kulaklarımda kükrüyordu ve aldığım her nefes hırıltılı, kesik bir soluktu. Başka bir karanlık bulanıklık geldi ve sol tarafımda acı patladı. Görmeyen gözlerle saldırdım ve yumuşak bir şeye vurdum. Dean kafatasımı tutarken saçlarım hafifçe koptu. Başım tekrar toprağa çarptı ve her şey bulanmaya başladı. Eğer onu üstümden atamazsam, daha fazla dayanamayacaktım.

Saçımı tutan eli tırnakladım. Kanının ani kokusu beni canlandırdı. Pençelerimi kullansam daha çok işe yarardı ama insan bedenini seçtiğimden kısmi dönüşümün hile olarak değerlendirileceğinden emindim.

Derisine doğru daha çok bastırdım. Oyuyor, kararlılıkla yanıyordum. Dean tıslayıp beni bıraktı. Onu geri ittim ve dengesini kaybetmişken ağırlığımı sağ tarafa verip onu yere fırlattım. Sıçrayıp ayağa kalktım. Çiftlik etrafımda dönüyordu. Dean hemen sonra ayaktaydı ve tedbirli bir şekilde beni izliyordu.

Kırık burnundan kan damladı. Daha fazlası yüzümden akıyordu. Kafatasım yanıyordu. Beynim püre gibiydi. Burnum soğuktan akıyordu. Ama Dean yorgun ve yaralı görünüyordu, bu her şeye değirdi.

Dean bana umut vermeye yetecek kadar ağır bir şekilde nefes alarak, “Biliyorsun, bu işi bu kadar zor hale getirmene gerek yok,” dedi.

Nabzımı yavaşlatmaya ve soluğumu yakalamaya çalışarak, “Bu yumruklarımı indirip Malone’un kuklasıyla yatağa girmem için beni ikna edeceğin yer mi?” diye soludum.

“Ya yeni liderinin altına yatarsın ya da eskisinin yanına. Seçim senin.”

“Pekâlâ, bu son kısmı doğru anlamışsın.” Ona doğru koşup tekme attım. Dean darbeden kaçınmak için kıvrıldı. Ayağımı yakalayıp beni geri itti. Hopladım, ardından sakat dizimin üzerinde topallayıp dengemi tekrar sağladım. Ama çok geçti. Dean bana doğru koştu ama elleri açıktı. Tekrar tekmeledim. Ayağıma vurup tekmeği uzaklaştırdı ve beni hafifçe yana döndürdü. Dev eller sağ kolumu ve tam dizimin üzerinden uyluğumu yakaladı. Dünya şiddetli bir şekilde döndü ve aniden havadaydım.

Evin görüntüsü yüzümün yanından hızla geçti; tuğla ve sıvadan oluşan bir bulanıklıktı. Çığlık attım. Dean hırladı ve aşağı yukarı sallandım, ardından daha yukarı sallandım. Hâlâ çığlık atarak tutunacak bir şey bulmak için çırpınıyordum.

“Hayır!” diye bağırды annem ama onu göremiyordum.

Dean beni daha sıkı tutup yere fırlattı.

Toprağa şiddetli bir şekilde çarptım ve vücudumun her yeri acıyla sarsıldı. Cığerlerime hava girmiyor, kalbim atmıyor, başım hareket etmiyordu. Uzuvarımı hissedemiyordum.

Gözlerini kırptım ve renkler birbirine girdi. Ilık bir şey kulağımdan akıyor ve kıvrdağın dibinde kıvrılıyordu. Birisi uzaktan bağırıyordu ama ne söylediğini seçemiyordum.

Başımın yanına sert bir şey çarptı. Başım boynumda şiddetle sallandı. Dünya karardı ama uzaktan gelen belirsiz sesler hâlâ etrafımda dönüyordu.

Bir şey sol yanağıma çarptı. Ardından sağıma. Bir şey burnuma vurdu ve burnumdan ses çıktı. Kan tadı aldım ama acı yoktu. Neden hiç acı hissetmiyordum? Bir kolumu kaldırdım ama sonraki darbeye yüzümden düştü.

Birisi kükredi, öfke ve ıstıraptan oluşan bir gökgürültüsü gibiydi.

Başka birisi hâlâ çılgık atıyordu ama o ben değildim. Sadece boğazımdan ses çıkarıp kendi kanımla boğulabiliyordum. Ardından yeni acı başımmın içinde patladı ve sesler de kesildi.

Benim için geriye karanlık ve sessizlikten başka bir şey kalmamıştı.

“Faythe... Lütfen uyan, *mi vida*.⁷ Haydi. Gözlerini aç...”

Marc. Onu duyabiliyor ama göremiyordum. Gözlerimi kırptım ama gözümün önünde sadece pembe bir pus vardı. Tek boyutlu pembe pus. Çünkü sol gözüm açılmıyordu. Havada kan tadı vardı. Her yerden sesler geliyordu. Konuşuyorlar, tartışıyorlar, bağırıyorlardı. Birisi gülüyordu. Ve annem hıçkırarak ağlıyordu. Hepsinin içinden annemin ağladığını ve Jace’in fısıldadığını duydum. Anlayamadığım sözcüklerle anneme güvence veriyordu ama annemin onlara inanmadığını anlayabiliyordum. Ben de inanmıyordum.

“İşte böyle, *nena*.⁸ Uyan.”

Tekrar gözlerimi kırptım ve kırmızılığın bir kısmı açıldı. Marc’ın yüzünü gördüm ama tuhaf bir şekilde yerleştirilmişti. O zaman sağ tarafım üzerinde yattığımı fark ettim. Ve toprağın buz gibi olduğunu. Dünyanın da acıdan oluştuğunu.

Soluğumu tuttum. Nefes almak canımı acıttığından nefes almayı kestim ama bu da acıtıyordu. Kalbimin her atışıyla hırpalanmış vücuduma acı pompalanıyor, her çürükte zonkluyor, her kesikte batıyordu. Üstelik arka planda kesin bir acı vardı, elle tutulabilir

7 (İsp.) Aşkım. (ç.n.)

8 (İsp.) Bebeğim. (ç.n.)

bir beyaz gürültü gibiydi. Tabii beyaz gürültü insanı öldürebilseydi buna böyle denilebilirdi.

Hiçbir koku alamıyordum. Neden hiçbir şeyin kokusunu alamıyordum? Burnum şiş, sıcak ve ezilmiş gibiydi. Ama bu tek acıyı genel ıstırap şamatasından ayırmak zordu. Oturmaya çalıştım ama Marc bir elini nazikçe omzuma koydu.

“Dur bakalım, henüz değil. Bir dakika bekle.”

Burnumdan kalanlarla küçük bir nefes aldım... ve dondum. Kan. Kokusunu alabildiğim tek şey kandı, her yerde. Ve çoğu bana aitti. Yaşam gücümden çoğunu yutkunarak, “Hayır...” diye inledim. Yaşlar gözlerimi yaktı ve düşerlerken yanaklarımı yaktılar.

“Şşş, sorun yok, *cari*⁹. Her şey yoluna girecek.”

“Hayır.” Hıçkırdım, kanla, yaşlarla, şiddetli acı ve ıstırapla boğuldum. “Bir daha asla yoluna girmeyecek.”

“Ah, elbette girecek. Onu nasıl daha iyi hissettireceğimi biliyorum...” dedi Colin Dean yukarıdan bir yerden. Tekrar kahkaha atmaya başlamıştı.

Bakışları benden asla ayrılmamasına rağmen Dean’le konuşarak, “Bir adım daha atarsan seni öldürürüm,” dedi Marc.

Dean daha çok güldü. “Neden *liderinizin* parçalarını toplayıp buradan defolup gitmiyorsun.”

Marc o zaman ayağa kalktı ve annem ona durmasını söyleyene kadar hırladı.

Tekrar oturmaya çalıştım ama yapamadım. Her şey acıyordu ve başımı oynattığımda bütün dünya yan yatıyordu.

“Faythe?” Bu Doktor Carver’dı. Yanıma diz çöktü, hâlâ cenazede giydiği kıyafetler üstündeydi. Ölüyorsam bu çok uygun olurdu. “Beni duyabiliyor musun?”

Başımı olumlu anlamda sallamaya başardım ama bu başımı acıttı. “Evet,” diye fısıldadım.

“Nerede olduğunu biliyor musun? Neler olduğunu hatırlıyor musun?”

“Ön bahçe.” *Çürümüş eller. Yan yatan ev. Toprağa çarpma.*
“Sanırım yere fırlatıldım.”

Dean tekrar güldü ve bu defa birkaç kaynaktan daha çok hırlama geldi.

“Çok acı çektiğini biliyorum ama ayaklarını benim için oynatabilir misin?” diye sordu Doktor Carver ve içimi bir korku kaplayıp sanki bütün vücudum uykuya dalmış gibi karıncalandı. Omurga hasarı olup olmadığını kontrol ediyordu.

Hayır... Baldırımı sıkarak sağ ayağımı oynattım. Hissettiğim rahatlık duygusu güneş yanığı üzerine sürülen bir merhem gibiydi. Aynı şeyi sol ayağımla da yaptım ve kalçamda acı hissettim. Ama acı iyiydi, değil mi? Hâlâ hissedebildiğim anlamına geliyordu.

Carver güzel bir numara yapmışım gibi gülümsedi. “Tamam, şimdi de parmakların...”

Derhal ellerimi esnettim. Bu defa sol omzum kalçamda olduğu gibi acıyla yandı. Yere sol tarafımın üzerine düştüğümü hayal meyal hatırlıyordum...

“Pekâlâ, onu içeri taşıyalım. Başına dikkat edin.”

“Tuttum seni,” diye fısıldadı Jace ama kokusunu alamıyordum. Sadece kendi kanımın kokusunu alabiliyordum. Beni kaldırdı ve dünya daha fazla eğimli hale geldi. Tekrar uçtuğumu düşünüp korkarak ona tutundum. Ya da düştüğümü. “Sadece dayan...”

“Onu arabaya koy,” dedi Marc ve bizi yakalamak için hızlandı. “Onunla arkada giderim. Malzemeler için yolda durabiliriz.”

“Gitmenize gerek yok,” dedi başkası ama gözlerim tekrar kapanmıştı. Ses tanıdık gelmesine rağmen kime ait olduğunu çıkaramadım. “Ciddiyim. En azından önce kendi yatağında biraz dinlenmesine izin ver. Bu şekilde... olmak zorunda değil.”

Marc hırılayarak o vahşi, öfkeli sesle bin kelimeyle ifade edebileceğim daha çok şey ifade etti. “Kent, kafanı koparmadan önce yolumdan çekil.”

“O haklı,” dedi Jace, beni hafifçe sıkarak. “Gitmeden önce bırak da dirlensin.”

“Gitmek mi?” diye mırıldandım.

Ama kimse bana cevap vermedi. “Burada kalamaz. Onlarla,” diye ısrar etti Jace ve ona bakmaya çalıştım ama gözlerim –en azından tek gözüm– açık kalamıyordu.

“Kimse ona dokunmayacak. Onunla birlikte kalabilirsiniz. İkiniz de. Hâlâ kendinde değilken hepinizi göndermekten dolayı kötü hissediyorum.”

“Ben...” diye başladım ama sözcüklerin geri kalanını bir acı ve kafa karışıklığı sisi içinde kaybettim.

“İyi. Ama eğer yatak odası kapısına beş metre yaklaşırsan, tek tek parmaklarını yediririm sana.”

“İçeri bile girmeyecek,” dedi annem yakınlarda bir yerden. Soğuk elini alnımda hissettiğimi düşündüm. “Hiçbirisi.”

“Şimdi, Karen, burası artık onun evi...” diye çıktı Calvin Malone. Sesini duyunca irkildim ama söyledikleri pek anlamlı gelmedi.

“Bekleyeceğiz,” dedi Kenton son sözü söylediğini belirterek. “İstediğiniz kadar durabilirsiniz.”

Jace beni daha sıkı tuttu ve beni sarstığında, gözlerimi açıp merdivenlerden yukarı çıktığımızı gördüm. Verandanın çatısı görüş

alanıma girdi, ardından beni yan tutarak ön kapıdan geçirmek için döndü. Ona teşekkür etmeye çalıştım ama sonra her şey karardı. Tekrar.

“Faythe, uyanmak zorundasın.” Bu defaki Jace’ti. Soğuk ve ıslak bir şey yanağıma değdi ve bundan kaçmaya çalıştım. Ama hareket etmek canımı acıttı, sadece inleyebildim. “Hareket etme,” diye fısıldadı.

“Yorgunum. O şey de soğuk.” Omzumdaki acıya rağmen ıslak bezi ittim ve Jace güldü. Ama bu rahatlamış, hafif telaşlı bir kahkahaydı, mutlu bir tane değildi.

Değişen ağırlığı altında yatak gıcırdadı ve benden uzaklaştığında göz kapaklarımın arkasında dolaşan kırmızılık aydınlandı. “Mantıklı konuşuyor. Doktor, uyanık ve tutarlı.”

“Güzel.” Carver’ın kararlı adım sesleri bize doğru geldi. “Faythe, başın dönüyor mu? Miden bulanıyor mu?”

Sağlam gözümü açıp bulanık, endişeli yüzünü gördüm. “Biraz başım dönüyor. Ama daha çok acı var. Her yerde.”

“Biliyorum. Kaburgalarına bakalım.”

Tişörtümü kaldırmaya çalıştığında ellerini ittim. “Sadece uymak istiyorum.”

Jace kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Doktorun seni kontrol etmesine izin vermelisin. Çok ciddi bir şekilde yaralandın, Faythe.”

Canım acıdı. Kahretsin. Malone. Kenton Pierce. Colin Dean. Hayırhayırhayırhayır! Gurur sürüsünü kaybetmişim. Bütün Gurur sürüsünü. Herkesi. Hepsini kaybetmişim. Fakat...

Gözlerimi açtım ve Jace’i tek gözümle gördüm. Diğer gözüm sadece bakması acı verici olan hafif bir ışık gösteriyordu. Kolunu kavrayarak, “Kaçmayı başardılar mı?” diye sordum. Ancak bu tutuş

sol omzumun acımasına neden oldu. Demek Dean kolumu yerinden çıkarmaya çalışmıştı. “Manx ve Kaci? Ya Des?”

“Bildiğim kadarıyla, iyiler,” dedi Jace. Sonraki nefesim vücuduma bir acı yankısı gönderdi. Her yerimin acıması gerçekten mümkün müydü? “İzin ver de doktor kaburgalarına baksın.”

Geri yaslandım ve tişörtümü kaldırmalarına izin verdim. Doktor yan tarafıma dokunduğunda çığlık atmamak için dudağımı ısırđım. “Marc nerede?”

“Annemi oyalıyor. Annem gerçekten çok üzgün.”

“Benim hatam.” Dudaklarımı yaladım ve kan tadı aldım. “En azından kendimi koruyabileceğimi düşünmüştüm.”

Jace parmaklarını parmaklarıma geçirdi. “Faythe, seni başının üzerine kaldırdı ve yere attı. Bundan sonra yapabileceğın başka bir şey yoktu. Senin yerinde olsak hiçbirimizin yapabileceğı bir şey yoktu.”

“Belini kırmadığı için şanslısın.” Dr. Carver yatağın diğeri ucuna oturdu ve gözlerime bir ışık kalemi doğrulttu. “Ya da omzunu. En azından bir çatlak kaburgan ve kırık burnun var. Başka herhangi bir şey kırık gibi geliyor mu?”

Gözlerimi kapayıp eklem yerlerimi kontrol ettim. Çoğu acıyordu –bazılarında keskin, iğne batması gibi hisler vardı– ama her şey çalışıyordu. “Sadece başım.”

“Şanslıydın.” Jace bir elini yavaşça tekrar tekrar omzumda gezdirip teselli etmek için beni okşadı. “Marc, Dean yüzünü tekmelemeden önce dövüşü durdurdu. Dean seni öldürecekti. Hepimiz bunu görebiliyorduk. Güçle sarhoş olmuştu.”

Bunu hatırlamıyordum. Acıdan başka tek hatırlayabildiğim şey... “Marc kükredi.”

“Evet ve koşup Dean’in üzerine atlayarak onu yere serdi. Açıkçası ben de tam arkasıındaydım. Vic ve Parker da öyle.”

“Sizleri ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?”

Jace'in gözleri şaşkınlıkla açıldı, ardından dudakları muzip bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Aslında, hayır.”

“Bu sıcak anı bozmaktan nefret ediyorum...” dedi Doktor. Carver, hiç üzgün görünmeyerek “... ama burnun kırık ve yerine yerleştirmemiz gerek.”

Yüzümü buruşturdum. “Kulağa hiç de eğlenceli bir şey gibi gelmiyor...”

Jace omuzlarını silkti. “Bir dakika için çok canın acıyacak ama sonra daha iyi hissedeceksin. Eğer bunu yapmazsan, hayatının geri kalanında Rocky gibi görüneceksin.”

“İyi. Haydi, bitirelim şu işi.”

Dr. Carver doğrulmama yardım etti, ardından kendi başıma dengede durabildiğimden emin olana kadar bekledi. Kusmayacağım-dan emin olduktan sonra başımı sallayıp gözlerimi kapadı. “Pekâlâ, başlıyoruz...” diye uyardı.

Sonraki hareket yüzümün ortasında bir acı patlamasına ve kemiğin kemiğe sürtünme sesine neden oldu. Çığlık attım. Sonra bitmişti. Hâlâ acıyordu ama öncekinden daha az acıyordu. Vücudumun geri kalanındaki acı kolaylıkla bu acıya baskın çıkıyordu.

“Faythe?” Yatak odası kapısı açıldı ve Marc içeri girdi. Peşinden ağlamaktan yüzü kızarmış olan annem geldi.

Annem burnunu çekip yaşlarını nemli bir mendille kuruladı. “İyi mi?”

“Yaşayacak,” dedi doktor. “Ama uzun bir süre çok acı çekecek.”

Jace annem yanıma oturabilsin diye ayağa kalktı ve annemin yüzünü gördüğüm anda yaşlara boğuldum. “Çok üzgünüm. Kaybettim. Bütün Gurur sürüsünü kaybettim. Babamın uğruna çalıştığı her şeyi...”

“Her şeyi değil.” Marc annemin omzunun üzerinde durdu. Yüzü dikkatli bir şekilde ifadesizdi. Bu da yüzümün oldukça kötü görüldüğüne dair ilk ipucumdu. Pekâlâ, aslında, ilk ipucum şişmekten kapalı olan gözüm ve burnumdaki kabarıklık, yapışkan acı yığınıydı. “Erkek kedilerin çoğunu kaybedeceğini sanmıyorum. Ama evi kaybettik.”

“Ne?” Oturmaya çalıştım. Doktor tek omzumdan tutarak beni kararlı bir şekilde yastığa geri itti. Eklem yerinde acı hissettiğimde dişlerimin arasından nefes aldım ama doktor beni bıraktı. “Evi nasıl kaybedebiliriz ki? Burası bizim evimiz. Babamın evi. Evi babam dizayn etti. Babamın firması evi inşa etti.”

Marc iç geçirdi ve annemin gözleri sulandı. “Evin parasını kısmen Gurur sürüsünün parasıyla ödedi. Maaşlarımızdaki gibi vergiyi kullanarak.”

“Bunun adil olduğunu düşünüyorduk.” Annem gözlerini tekrar kuruladı. “Mülkün sadece merkez aileye değil, bütün Gurur sürüsüne ait olması gerektiğini düşünüyorduk. Böylece herkes eve gelmelerinin her zaman hoş karşılandığını bilecekti.”

Bunu hiç bilmiyordum. Nasıl öğrenememiştim? “Yürürlüğe konulabilir mi ki? Sanırım tapuda otuz küsur isim yoktur, değil mi? Sadece seninki ve babamınki?”

“Bu doğru ama yine de kısmen Gurur sürüsüne ait ve ev Gurur sürüsünün bölgesi içinde. Gurur sürüsünün yarısını satın almayı teklif edebiliriz ama yeni liderin gerçek bir mücadele olmaksızın buna izin vereceğinden kuşkuluyum. Ve izin verseler bile bu detayları çözmek için biraz süre gerekir. Yine de yeni ‘otoriteye’ boyun eğmeden burada –bölgenin içinde– yaşayamayız.”

“Ve bunu da yapmayacağız. O zaman... burası artık benim odam değil mi?” Doğrudum ve bu defa bana izin verdiler. Bakışlarım raflarımda, kitaplarımda, dolabımda ve masamda dolaştı. CD’lerimde ve bilgisayarımda. Marc’ın benim için astığı rafta...

"Kenton Pierce'a sadakat sözü vermek istemiyorsan, değil." Marc gıcırdattığı dişlerinin arasından konuştu. Göz bebekleri parlayan altın-kahverengi irisleri içinde dikeydi. "Ama sanırım senin durumunda, bu belli başlı yükümlülüklerle gelir."

Ama Kent'e herhangi bir şeyin sözünü vermek zihnimdeki en son şeydi.

"Çok kalabalıklar..." Hâlâ odama bakıyordum ama gördüğüm şey sıralanmış arabalardı. Malone'un -resmî olarak Kent Pierce'ın- getirdiği düzinelerce adamı. "Onları alt edemeyiz."

"Sayımız eşit olsa bile yapamazdık," dedi Jace, yatağın ucunda yarım şekilde otururken. "Silahlılar. En azından, on tanesi."

"Bizi kovuyorlar." Bunu söylüyordum. Bunu anlıyordum. Ama buna inanamıyordum.

"Geri kalanımızı, evet." Marc'ın yüzü o kadar kızarmıştı ki gözlerinin baskı yüzünden kafatasından fırlayacağından korkuyordum. "Seni ve doktoru tutmaya çalışıyorlar. En değerli kaynakları."

"Beni önce öldürmek zorunda kalırlar."

Annem burnundan üfledi. Öfkenin yaşlara galip geldiğini görmekten dolayı rahatlık duydum. "Bunu neredeyse yaptılar. Ama söylemek zorundayım, bütün bu manevra mantıksız görünüyor. Burada Kent'le birlikte kalmayacağını bilmeleri gerek. Bir dişi kedi olmadan bir bölgeye ne kadar süre tutunabileceğini düşünüyor olabilir ki?"

"Muhtemelen henüz Manx ve Kaci'yi kaybettiğini fark etmemiştir," dedim. Kaçtıklarına memnun olmak için bir süre durdum. "Bunu anladıklarında, muhtemelen biri ya da ikisi için harekete geçeceklerdir." Ve buna henüz hazır değildik. Başımı iki yana salladım, omzum daha kötü bir şekilde ağrıdı. "Sonraki hareketleri için burada bekleyemeyiz. Tekrar toplanıp kendi şartlarımızla geri döneceğiz. Bir planım var." Herkes bir ağızdan konuşmaya çalıştı ama onları bastırdım. "Haydi, gidelim."

Annem kaşlarını çattı. “Önce dinlenmek istemez misin?”

“Arabada dinlenebilirim. Şimdilik o pisliğin babamın koltuğunda oturduğunu görmemek için buradan gitmek istiyorum. Herkes çabuk bir şekilde valizlerini hazırlasın. Anne, Kaci ve Manx için biraz daha kıyafet koyabilir misin?” Fazla bir şey alacak vakitleri olmamıştı.

“Elbette.” Ayağa kalktı ve oda ayaklarımın altından kayacak gibi olduğunda kalkmama yardım etti.

Marc’a, Jace’e ve tekrar Marc’a baktım. “Siz ikiniz kendiniz ve diğer çocuklar için çanta hazırlayın. Vic ve Brian’ı ön kapıya nöbet tutmaları için koyun. Parker’ı da babası veya ağabeyini görmek zorunda kalmayacağı arka kapıya koyun.

İkisi de başlarıyla onaylayıp annemle birlikte dışarı çıktılar.

Diğerleri görevlerini yerine getirirken Doktor Carver’in yardımıyla yavaş ve dikkatli bir şekilde çantamı hazırladım. İki gözümü de kullanabilmeyi çok isterdim. Her yerim ağrıyordu ama yola koyulana kadar Tylenol’dan daha güçlü bir şey almayı reddediyordum. Carver’m hapları etkilerini hızlı bir şekilde yitiriyorlardı –şekil değiştirenlerin lanet olası metabolizması yüzünden– ama etkileri sürerken, beni pek mantıklı yapmama eğilimleri vardı. Ya da bilinci açık.

Dolabımdaki iki valize sığdırabileceğim her şeyi aldım. İç çamaşırın çekmecemi boşaltırken özel dikkat gösterdim. Yoksa ben yokken yabancıların eşyalarımı karıştırdığına dair kâbuslar görürdüm.

On beş dakika sonra çocuklar her birisi üçer valiz taşıyarak geri döndüler. Jace, Kaci’nin eşyaları için anneme yardım etmek üzere gitti. Marc doktoru biraz yiyecek ve içecek bir şeyler alması için gönderdi. Ardından yatak odası kapımı kapadı ve babam öldüğünden beri ilk defa baş başa kaldık.

Gözlerimi kapadım. İsmi koyamadığım bir sebepten dolayı birden kendimi gergin hissediyordum. “O zaman... bir süre Rocky gibi görüneceğim.” Valizimi yaparken yüzüme sadece anlık bir ba-

kış atmıştım ama o bakış yeterli gelmişti. Burnum şişmiş ve rengi değişmişti. İki gözüm de mordu, birisi şişip neredeyse kapanmıştı. Alt dudağım yarılmış ve kanlıydı. Sol yanağım mordu. Alışmaya başladığımı acı olmasa kendimi tanıyamazdım bile.

“Bunun benim için önemli olmadığını biliyorsun.”

“Güzel. Çünkü eğer bugün bir gösterge kabul edilirse, muhtemelen lider olarak görev süremi çoğunu böyle geçireceğim.”

“Seni öldüreceğini düşündüm,” diye fısıldadı Marc, kapıya yaslanarak.

“Kulağa denemiş gibi geliyor.” Fazladan bir çift botu da ikinci valize tıktım ve sıkı bir köşeden fermuarı geçirmeye çalıştım. Bir elimle zonklayan çatlak kaburgama bastırıyordum. “Buna engel olduğun için teşekkür ederim.”

“Bana bunu bir daha yapmayacağına söz ver.”

“Lanet olsun, bu sefer de yapmak niyetinde değildim. Planım kazanmaktı.” Marc odayı hızla geçti ve sağlam kolumdan tutarak beni yukarı çekti. Yüzümü buruşturdum. Tutuşunu gevşetti ama bırakmadı. “Ciddiyim, Faythe. Dean’e karşı kazanamazsın. Adil bir dövüşte bile. Baban ismini verdiğinde aklında bu yoktu. Lider olmak sadece dövüşmek değildir. Lanet olsun, liderlerin çoğu bunun için fazla yaşlı, zaten. Ve onun seni öldürmesini izleyemem.”

“Buna gerek kalmayacak.” Onu öpmek için parmak uçlarımda doğruldum. Beni öpmezse, diye biraz korkuyordum. Çok sinirli olduğu ya da... çiğ et görünümlü yüzümden öğrendiği için.

Beni sanki birbirimize yıllarca tekrar dokunamayabilirmişiz gibi öptü. Beni kaybettiğini düşünmüş gibi.

Alnımı çenesine dayadım. Burnumdan nefes alabildiğime memnundum. Böylece kokusunu içime çekebiliyordum. Canım çok

acıyordu ve sadece birinin bana sarılmasını istiyordum. Ama bir lider için böyle bir seçenek yoktu. Özellikle de rezil olmuş bir lider için.

“Hazır mısın?” Kollarını çürüklerime dikkat ederek yavaşça çekti.

“Evet. Haydi, buradan gidelim.” Gurur sürüsünün telefon rehberini almak için ofiste durdum, sonra herkesle koridorda buluştum. Yedi adam da valizlerle yüklenmişti. Annem kendi tekerlekli çantasını çekiyor ve babamın plaklar, ödülleri ve kişisel kâğıtlarıyla dolu olan bir karton kutu taşıyordu.

Herkesin dikkatini çektiğimden emin olduğumda, beni saran acının arasından odaklanmaya çalışarak, “Üç araba,” dedim. “Marc ve ben Jace’le gideceğiz. Vic, sen Owen’ı ve annemi al. Onu hayatın pahasına koru.”

Vic hakarete uğramış gibi görünüyordu. “Sanki bundan kuşku edilebilirmiş gibi.”

Memnun olarak başımla onayladım. “Parker, Brian ve doktoru al. Yolda birlikte ilerleyecek, cep telefonu ile haberleşeceğiz ve serbest bölge sınırına ulaşana kadar durmayacağız. Anlaşıldı mı?”

Herkes başıyla onayladı ve derin bir nefes alıp annemin bakışlarıyla buluştum. “Üzgünüm. Çok üzgünüm ama yemin ederim bunu düzelteceğim. Bunu *düzelteceğiz*.”

“Evet.” Başını kararlı bir şekilde salladı. “Düzelteceğiz.”

Zorbalalar artık gideceğimizi biliyorlardı. Korkunç bir heyecanla uğulduyorlardı. Kent ile Dean’in savaşının ganimetlerine saldırmak için hevesliydim. Ön kapıyı açtığımda, bir düzine göz beni izledi.

Hiçbirisine aldırış etmedim. Verandada ve basamaklardan aşağı inerken topalladım. Dosdoğru karşıya bakıp onları duymuyormuş gibi yaptım. Kenton Pierce yoluma çıktığında neredeyse Marc’ın arabasına varmıştım.

“Gitmek zorunda olmadığını biliyorsun.”

Onu görmezden gelmeye çalıştım ama kımıldamıyordu ve etrafından dolaşacak değildim. “Yıkılmış değilim,” diye hırladım kenetlenmiş dişlerimin arasından. “Seni yere serebilirim ve sererim.” Bu beni neredeyse öldürecek olsa bile.

Kent kaşlarını çatı. “Sadece burada güvende olacağını söylüyorum. Yemin ederim kimse sana dokunmayacak.”

“Eğer bunu gerçekten garanti edebileceğini düşünseydim, belki... Hayır, kalmazdım.” Sesimden damlayan nefreti duyabiliyordum. “Bu hâlâ devam ederken tadını çıkar.”

“İyi, istediğin buysa.” Yüzü kızardı; onu utandırmıştım. “Ama eğer burada kalmaz ve en sonunda beni kabul etmezsen, Manx’in ya da Kaci’nin peşinden gitmemiz gerekeceğini bil. Bize fazla seçenek bırakmıyorsun.” Çünkü dişi bir kedi olmaksızın hiçbir lider kalıcı olamazdı.

“Onları almanıza izin vermeyeceğiz.” Aslında onları savunurken ölürdük.

Kent gergin bir şekilde başıyla onayladı, ardından Malone’a baktı. Sonraki kelimeleri prova yapılmış gibiydi. “Eğer sen, Marc Ramos ya da Jace Hammond bu bölgeye izinsiz tekrar girecek olursanız, tekrar tutuklanıp devam eden suçlamalardan yargılanacaksınız.”

Tehdide aldırış etmedim ve Dean’e yaklaşırken gerilerek yürümeye devam ettim. Marc sol tarafımda kaskatı kesildi. Kendisini benimle Dean arasına koymak istediğini biliyordum. Ama bunu yapmadı ve iradesine büyük saygı duydum.

Dean bilerek yakınımıza gelip arabaya gerçekten dokunmadan yapabildiği kadar yakın durdu. Arabanın kapısını açtığımda bana doğru eğildi. “Sen ne zaman hazır olursan, başladığımız işi bitirmeye hazırım...” diye fısıldadı.

Valizimi bıraktım. Dean sağ yumruğumdan kaçtı ve dosdoğru sol yumruğuma yöneldi.

Dean bir eli çenesinde geriye doğru tökezledi. Ama bu darbenin kaburgalarımı ve omzumu ne kadar acıttığını göstermemeye çalışırken kahkaha attı.

Çocuklar valizleri arabaya koydular. Vic annem için kapıyı açarken, Malone elini sıkacak gibi elini uzatarak anneme yaklaştı. Sanki samimi bir veda anı paylaşıyorlarmış gibi. “Yaşananlar için üzgünüm, Karen,” dedi yüksek sesli ve net bir şekilde. Böylelikle herkes Malone’un ne kadar makul biri olduğunu duyabilecekti.

Annem gözlerini kısıp kaşlarını çattı. Kolu neredeyse göremeyeceğim kadar hızlı havalandı. Etin ete çarpması sesi sessizlikte yüksekti. Malone’un sol yanağında küçük, kırmızı bir el izi çarpıcı bir şekilde duruyordu. “Ne kadar üzüleceğin hakkında bir fikrin yok.”

YİRMİ DÖRT

Hızla çöken karanlıkta arka koltuğa uzandım. Başım bir yastığın üzerindeydi ama uzun süre uyumama izin vermiyorlardı. Çünkü bilincimi kaybetmiştim –iki defa– ve göz bebeklerim genişlemişti. Ya da genişlememişti. Hangisi bir baş yaralanmasından sonra kötüyse o olmuştu. Marc soğuk havanın uyanık kalmama yardımcı olması için penceresini üstten açık tuttu ve beni sürekli kontrol etti. Benimle konuştu.

Ama konuşmak istemiyordum. Uyumak istiyordum. Ve gerçekten bir şeyleri yumruklamak istiyordum ama o tren istasyondan çoktan ayrılmıştı. Trende yoktum. Belli ki lanet olası tren bana *çarpmıştı*.

“Faythe, her şey gerçekten yoluna girecek, öyle ya da böyle,” dedi Jace. Onu görebilmeyi diledim ama dikiz aynası görüş alanımın dışındaydı.

“Biliyorum.” Ama yakın zamanda değil. “Ne zaman dönüşüm geçirebilirim? Doktor ne dedi?”

“Bir şey demedi. Sanırım bu henüz değil anlamına geliyor.” Marc tekrar bana bakmak için ön koltukta döndü ama ona bakmaya dayanamıyordum. Kaybetmiştim. Aşağılanmış, ezilmiş, dövülmüştüm ve neredeyse öldürülecektim. Onları hayal kırıklığına uğratmıştım. Hepsini. Bütün adamlarımı. Kaci’yi. Annemi. Ve babamı. Onu yü-

züstü bıraktığımı bilmek canımı bir şekilde diğerlerinden daha çok acıtıyordu. Başımın bile çok.

“Biraz daha ağrı kesici ister misin?” diye sordu Jace. Şoför koltuğunda kımlıdandığında deri koltuk gıcırdadı. “Henüz daha güçlü bir şey alamazsın –seni bayıltacak bir şey– ama elimizde bol miktarda ağrı kesici var.”

“Hayır, teşekkürler.” Acı inanılmazdı ve ne kadar imkânsız görünse de gerçekten her yerim ağrıyordu. Parmaklarımm içi bile. Başımın içindeki devamlı uğultu en kötüsüydü ama kaburgalarım ve yüzüm ikincilik için yarışıyorlardı. Ama fiziksel acı Gurur sürüsünü kaybettiğimi bilmekle karşılaştırılmazdı bile. Her şeyi. Şimdi Malone’un kukla rejimi babamın evine yerleşmişti. Annemle babamın odasında uyuyacaklar, eşyalarımızı karıştıracaklar ve açık yara haline gelen varlığıma tuz basacaklardı.

Gözlerimi kapadım ve bunları kendimden uzaklaştırmaya çalışarak iç geçirdim. Kendine acıma ve kendinden şüphe duyma lidere yakışmayan özelliklerdi ve bunlara müsamaha gösterecek zamanım yoktu. Kaybettiklerimi geri kazanacaksam olmazdı. Bunu Kent’e meydan okuyarak –ama Dean’le tekrar dövüşemezdim; bu kadarı açıktı– ya da topyekûn savaşla yapacaktım.

Kendimi daha çok acıya hazırlayarak yavaşça oturdum. Pathfinder bir tümseğe çarpıp bütün vücudum itilip kakıldığında dişlerimin arasından nefes aldım.

Marc bana kaşlarını çattı. “Sırtüstü uzan.”

“Telefon rehberine ve telefonuma ihtiyacım var.” Kırılmasın diye dövüşürken cep telefonumu Marc tutmuştu.

“Şimdilik dinlenmen lazım. Oraya vardığımızda aramaları yapmaya başlarız.”

“O zamana kadar Malone çoğuna ulaşmış olur ve düşmanca ele geçirmeye ilişkin kendi versiyonunun nasıl olacağını bilemeyiz. Telefonu ver. Lütfen.”

Yanından geçtiğimiz bir otoban ışığı bütün arabayı kısa bir süreliğine aydınlatırken, “Kayıtları aldık,” diye ısrar etti Jace. “Liste ve numaralar olmadan bütün Gurur sürüsü üyelerine ulaşmak Malone’un zamanını alır.”

“Bu yüzden avantajımızı kullanmalıyız. Şimdi. Onlar hâlâ bizim erkek kedilerimiz –bizimle kalmayı seçenler– ve gerçekten ne olduğunu bilmeyi hak ediyorlar.” Tabii ki hepsi babama olanları biliyorlardı. O telefon görüşmelerini iki gün önce yapmıştık. Ama gömüldüğünü bilmiyorlardı. Malone –veya Kenton Pierce– onlarla görüşene kadar rejimin değiştiğini bilemezlerdi.

“İyi.” Marc iç geçirip üye listesi için çantasını karıştırmaya başladı. “Ama izin ver aramaları ben yapayım. Eğer yakın zamanda dönüşüm geçirmeyi planlıyorsan, dinlenmen gerek.”

Bunu bir süre düşündüm, ardından başımla onaylayıp tekrar yan tarafım üzerinde uzandım. Kalçalarımdaki ağrıya rağmen bacaklarım dizlerden kırıktı. Gurur sürüsünün diğer üyelerine kendim söylemeyecek büyük bir sorumluluktan kaçıyormuşum gibi hissediyordum ama Marc haklıydı. İyileşene kadar onlara bir faydam olmazdı.

Ancak konuşmaları dinlemek işkenceydi. Oturup kendi başarısızlığımı ve aşağılanmamı dinlemek –Marc’ın taraflı bakış açısına rağmen– bende bir çukura kıvrılmak ve bir daha asla çıkmamak istediği yarattı. En azından kendimi günahlarımdan kurtarana kadar. Bunu çukurumdan yapmak zor olurdu.

Doktor Carver ile Carey Dodd dışında lider adamı olmayan diğer erkek kedilerle fazla kişisel temasım olmamıştı. Pek çoğu henüz Kent’in adamlarıyla iletişime geçmemişti. Onlara anlatmak zorunda kaldıklarımızı duyunca hepsi şaşırıp öfkelenmişti. Çoğu telefonda

gayriresmî sadakat yeminleri edip bölgeyi bir an önce terk edeceklerine söz verdiler.

Ancak kendini ispatlamamış, ilk görev haftasında bir meydan okumayı –ve neredeyse hayatını–kaybetmiş genç bir dişi lider için yeni lideri inkâr etmeye hepsi hevesli değildi. Adamlarımızın üçte birini kaybetmiştik. En zor kısmı da bana inanmadıkları için onları suçlayamamamdı.

Marc aramalarını yaptıktan sonra müttefiklerimizi aramaya başlayabileyim diye tekrar telefonumu istedim. Marc bu konuşmaları da kendisinin yapmasına izin vermem için beni ikna etmeye çalıştı ama reddettim. Diğer liderleri arayan ben olmalıydım.

Orta yolu bulduk. Amcamı arayacak, sonra da amcamın Di Carlo ve Taylor'ı aramasına izin verecektim.

Marc telefonumu verdi, numarayı çevirmek için oturdum. Malone'un onu çoktan aramış olacağından emindim ama bunu önceden tahmin etmem gerekirdi. Kukla lideri eski Gurur sürüsü üyelerimizden mümkün olduğunca çoğunu tarafına çekmek için bir fırsatını bulana kadar, Malone yaptıklarını duyurmaya hevesli olmayacaktı.

"Alo? Faythe?" dedi amcam telefona. Sessizlik bir sorun olduğundan şüphelenmesi için tek nedendi; onunla artık geçerli olmayan saldırımızı planlamak için o sabah zaten iki defa görüşmüştüm.

"Evet, benim." Başımı pencereye dayayıp soğuk camın mutlak utancımın biraz ateşini almasını sağladım. "Eğer adamlarını gönderdiysen onları geri çağır. Planlarda bir değişiklik oldu."

"Ne oldu?"

"Malone cenazeyi öğrendi ve sekiz araba dolusu erkek kediyle erken geldi. Kenton Pierce bana meydan okudu ve onun yerine Colin Dean dövuştü."

“Ne oldu?” Sesi kötü geliyordu ve en kötüsünü henüz duymamıştı.

Jace bizi keskin bir kavisten döndürürken ön koltuktan, “Faythe’i az kalsın öldürüyordu,” diye seslendi. İnledim ama itiraz edemedim.

“Bilincimi kaybettiğimde Marc dövüşü durdurdu.” Gözlerimi kapadım ve onları bir daha asla açmak istemediğimi fark ettim. “Kaybettim, Rick amca. Bizi kovdular. Şimdi Marc’ın serbest bölgedeki evine gidiyoruz. Tek iyi haber Malone ve adamları onları görmeden önce Kaci, Manx ve Des’i kaçırmış olmamız. Ve Holly’yi de. Holly cenaze için oradaydı.”

Amcam yeni bilgiyi değerlendirirken otoyol rüzgârı dışında sessizlik hüküm sürdü. “İyi misin?”

“Hayır,” diye yanıtladı Marc benim yerime. “Beyin sarsıntısı geçirdi, kırık bir burnu var, iki gözü mor, bir kaburgası çatlak ve kafatası muhtemelen yarıldı ve sayamayacağım kadar çürüğü var. Aslında dinlenmesi gerekiyor.”

Ayrıntılarına girmeyi reddettiğim acı arasından konuşarak, “İyiyim,” diye ısrar ettim. “Her şeyi geri alacağız. Geri dönecek ve bu defa onları *şaşırtacağız*. Eğer hâlâ benimleysen...” Çünkü bir şeyi üçüncü defa yaparken şans bizden yanadır. Değil mi?

“Seninle olduğumu biliyorsun. Ama önce iyileşmen gerek. Beni yarın ara ve daha sağlam planlar yaparız. Tamam mı?”

“Tabii ki.”

“Çocuklar, biraz dinlendiğinden emin olun, tamam mı?”

Çocuklar cevap verirlerken kendime rağmen gülümsedim. Rick amca o kadar çok babam gibi konuşuyordu ki aynı anda hem mutlu hem de üzgündüm. Fakat hâlâ burada olsa benim hakkımda ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum.

Karavanımızın içinde diğer iki arabanın arasında sıkıştığımız dokuz saatlik yolculuktan sonra, en az önemli yaraların zayıf zonk-

lamalara dönüşmüş ve ağrıyan kaslarımın çoğu kasılmıştı. Ama çatlak kaburgam ve yumruklanmış yüzüm yere düştüğümde beni tekmelemek için geri dönmüş gibi acıyordu. Başım bütün dünyevi ıstırapların kaynağı haline gelmişti.

Marc'm garaj yoluna girdiğimizde, kalbim ağzama geldi. Eve girmek istemiyordum. Şu anki halimle beni görmelerini istemiyordum. Başarısızlığımdan sonra onlarla karşılaşmak istemiyordum. Ama ne olduğunu zaten biliyorlardı –annem ayrıldığıımız anda Michael'ı aramıştı– ve kendi Gurur sürümle yüzleşmekten kaçamazdım. Liderleri olmayı iddia ediyorsam olmazdı.

Vic arabasını Marc'm arabasının –Marc'ı çiftliğe geri götürdüğümüzde terk ettiği arabasının– arkasına çekti ve Ryan'ın arkasına, Vic'in yanına park ettik. Parker tam arkamızda durdu.

Jace motoru durdurmadan önce Marc arabadan çıkmıştı. Arka yolcu kapısını açtı ama dışarı çıkmama yardımcı olmak yerine benim yanıma oturdu. “İyi misin?”

Başımı omzuna koydum ve beni tutmasına izin verdim. “Açıkkçası hayatımda hiç bu kadar kötü olmamıştım.”

“Evet.” Duraksadı ve daha fazlasının geleceğini biliyordum. “Sadece bir yatağım var. Onu almanı istiyorum. Dinlenmen gerek ve ben... sadece senin uyumanı izleyeceğim.” Başıma aldığım darbeden dolayı beni bir süre izlemeleri gerekecekti. “Canın... insanlarla birlikte olmak isteyene kadar herkesin seni rahat bırakmasını sağlayacağım.”

“Hayır.” Acıya rağmen başımı kararlı bir şekilde iki yana salladım. “Yatak için teşekkür ederim... bir ay uyuyabilirmişim gibi hissediyorum. Ama önce onlarla konuşmam gerek. Onların yüzüne bile bakamazken nasıl liderleri olmayı iddia edebilirim ki?”

Jace ikimizi de görebilecek şekilde dönerek, “Birkaç saat bekleyebilir,” dedi ön koltuktan.

“Hayır, bekleyemez. Dokuz saatten fazla zamandır bekliyor zaten,” diye ısrar ettim. Birisi arabanın camına vurdu ve başımı kaldırıncı annemin endişeli bir şekilde bize baktığını gördüm. “Haydi, gidelim. Zaten yeteri kadar endişelilerdir.”

Kendi gücümle eve kadar yürüdüm ama her basamakla birlikte sol kalçam acıdı, o yüzden Marc’ın beni verandaya çıkarmasına izin verdim. Jace kapıyı benim için açtı. Salona girdiğimde herkesin nefesini tutmasıyla çıkan ses Teksas Stadyumu’ndaki kalabalığı susturabilirdi.

Michael Holly’le alçak sesle konuştuğu kanepeden kalktı. Kısa bir an için bu onları Holly’ye nasıl açıkladığını merak ettim. Ona her zaman bir ağaçtan düştüğümü söyleyebilirdik...

“Faythe?..” Kaci mutfağın ortasında durdu. Elinde açılmamış bir kola kutusu vardı. Beni tam olarak tanımamış gibi bakıyordu. Ya da tanımak istemiyormuş gibi.

“İyiyim. Gerçekten,” diye ısrar ettim. Ama Kaci sesimi duyar duymaz –böylece gördüklerine inanmak zorunda kalınca– kutuyu elinden düşürdü ve kutu en yakındaki dolabın altına yuvarlandı.

“Evet.” Michael yakına gelip yetersiz ışıktaki yüzümü incelemeye başladı. “Burada ‘iyi’ ‘ölüme ramak kalana kadar dövülmek’ anlamına geliyor galiba.”

“Ramak kaladan daha da yakındı.” Gülümsemeye çalıştım ama yüz ifadem düzgün değil gibiydi. “Ama gerçekten iyiyim. Gerçi oturmak hoşuma giderdi.”

Marc beni kanepeye götürdü. Ağız açık bir şekilde bana bakan Holly’nin yanına oturdum. Yüzünde gözyaşı lekeleri vardı, makyaj kalmamıştı, yine de benim yanımda nefes kesici olduğundan şüphem yoktu.

“Ne?.. Ne?.. Ne?..” Ama Holly düşüncesini tamamlayamadı.

Kanepede diğer yanıma oturarak, “Bunu söyleyip duruyor,” dedi Kaci. “Sırtına vurursan belki bir cümleyi gerçekten bitirebilir.”

Lider adamlarının geri kalanları valizleri taşıyarak arkamızdan geldiler. Owen bir duvarın yakınında, kollarında uyuyan bebeğini sallarken duran Manx’i gördüğü anda taşıdığı çantayı bıraktı ve dosdoğru yanına gitti.

“İyi misin?” Owen bebeğe baktı, ardından güneş Manx olmazsa doğamazmış gibi gözlerini Manx’e dikip baktı. “İkiniz de?” Yüzündeki bariz korku ve sevgi kalbimi parçaladı. Owen duygularını gizleyemezdi; hissettiği her şey yüz hatlarından net bir şekilde okunabilirdi ve bütün vücudunda tek bir kötü hücre yoktu. Kalbi çok kolaylıkla kırılabilirdi.

“İyiyiz.” Manx ona gülümsedi. Yüz hatları Owen’ın yüzünde beliren bariz rahatlamayı yansıtıyordu. “Şimdi.”

Hayır, Manx kalbini kırmazdı. Ama hayat kırabilirdi. Owen bir lider değildi. Sadece iyi bir dövüşçüydü. Ve dünyamızda böyle erkekler, sıradan, iyi kalpli centilmenler evlenip aile kuramazlardı. Çünkü ailelerini koruyamazlardı.

Annemin çizik parke üzerindeki topuklarının sesini duyunca anneme baktım ve Owen’ı gurur ve korkunun bir karışımıyla izlediğini gördüm. Sanki o da aynı şeyi düşünüyordu. Ardından Ryan’a bakındı ve onun köşede tek başına, bizi izleyerek durduğunu ilk defa fark ettim. Bakışları benimkiyle buluştu ama yüz ifadesini okuyamadım ve onunla şu anda ilgilenecek enerjim yoktu.

“Bunu Dean mi yaptı?” Michael daha iyi görmek için önümde diz çöktü. Yüzümü ışığa doğru eğmeye başladı, ardından bunun o kadar iyi bir fikir olmadığını anlamış gibi durdu. “Ne kadar kötü?” Ama tıbbi çantasıyla kapıdan giren doktorla konuşuyordu.

“Dean kim?” diye sordu Holly, gözleri şaşkınlıkla hâlâ parlarken. “Mafyanın bir çeşit kiralık katili mi? Neden Faythe’in peşinde? Burası bir çeşit... güvenli ev mi?”

“Ona söylemedin mi?” Bu hareket yüzümdeki bütün kasları acıtsa da Michael’a kaşlarımı çattım.

Perişan bir şekilde omuzlarını silkti. “Nasıl başlarsam başlayayım kulağa komik geliyor. Ve kabul etmem gerekir, otomatik ölüm cezası da güçlü bir engelleyici.” Sonra hâlâ dizlerinin üzerindeyken Holly’ye döndü ve bir elini bacağına koydu. Karısına duyduğu sevgi korku ve kızgınlığının arasından bile parlıyordu. “Ama hayatım üzerine yemin ederim ki mafya mensubu değilim. Hiçbirimiz değiliz.” Holly itiraz edemeden, Michael bir cevap almak için doktora döndü.

“Göründüğü gibi Faythe’in burnu kırık,” dedi Carver. “Kafatasında ve kaburgasında çatlak olduğundan şüpheleniyorum. Bunun dışında temel olarak kendisi büyük bir çürük. Yere çarpmaktan dolayı sol kalçasında ve omzunda kalıcı acı ve ağrı var gibi görünüyor.”

“Çarpmak mı?..” Michael bu defa bana tek kaşını kaldırdı ama Marc benden önce davrandı.

“Pislik onu bir halter gibi kaldırıp yere fırlattı. Ardından yüzünü tekmeleyemeye çalıştı.”

Michael ayağa kalkarak, “Lanet olsun, Faythe...” diye küfretti ve yeşil gözleri pek ender gördüğüm bir öfkeyle karardı. “Onu öldüreceğim.”

Jace, “Sıraya girmen gerekecek,” derken, Holly de bu sırada tiz sesle, “İnsanları mı öldürüyorsunuz?” diye bağırdı.

“Michael. İyi olacağım ve endişelenecek daha önemli şeyler var.” Boğazımı temizledim ve lider sesimi çağırdım. Bunun küçük düşürücü ölümün eşliğinden dönme tecrübem sonrası iptal olmadığını umuyordum. “Öncelikle, uyku düzenlemeleri. Burada en azından birkaç gün kalacağız ve ev bariz bir şekilde küçük. Fakat ‘güvenli ev’ için minnettarız.” Marc’a gülümsedim. O da bana gülümsemeye çalıştı ama belli ki kırık yüzüm espriyi öldürüyordu. “Marc, son seferden kalan şişme yataklar hâlâ duruyor mu?”

“Evet. İki tane. Salon dolabında. Bir el pompası da var.”

“İyi. Parker’ı kasabaya götür ve birkaç tane daha al. Elektrikli bir pompa da al, yoksa hepsini şişiremeyiz. Ayrıca battaniye ve yastıklar da. Parker’ın şirket kartını kullan.” Babam Gurur sürüsü işlerindeki harcamalar için hepimize bu şirket kartlarından çıkarmıştı. Artık resmî olarak Gurur sürüsünde olmasak bile bu kesinlikle bu tarz bir harcamaydı.

Marc başıyla onayladı. Fakat kaşlarını çatmasından beni burada bırakmak istemediğini anlayabiliyordum. Ama itiraz edemezdi. Çünkü Parker’ın Marc olmadan kasabaya –serbest bölgeye– gitmesi güvenli olmazdı. Yerel serseri nüfusu burada son kaldığı zamandan Marc’ın kokusunu tanıyorlardı. Pek çoğu da Malone’un onları GPS takip çipleriyle etiketleme komplosundan sonra Marc’ın onlara yardım etmek için zarar gördüğünü biliyordu.

“Anne...” Ağrıyan yanımı tutarak döndüm ve bir kolunu Ryan’inkine geçirmiş halde beni izlediğini gördüm. “Sen, Kaci ve Manx öndeki yatak odasında kalabilirsiniz. Michael, sen ve Holly ortadaki odayı alın. Küçük ama kendinize ait olur.” Orada az da olsa mahremiyetleri olurdu, gerçi söyledikleri her şeyi duyabilecekler. “Çocuklar burada kamp kurabilirler.”

“Ryan...” diye başladım, ardından durdum. Onu kovmak istiyordum. Kaçakları serbest bölgeye getirmek geçmiş suçlarını aklamıyordu. Kaçırılıp satılmam için bana tuzak kurduğunu hatırlamadan hâlâ ona bakamıyordum. Ama ona ihtiyacımız vardı ve kişisel garzlerimin Gurur sürüsünün esenliğinin yoluna çıkmasına izin veremezdim. *Önemli olan sonuç, Fayette.*

“Kalıyor musun?” diye sordum en sonunda. “Sana güvenebilir miyiz?”

“Cevabım her ikisi için de evet.” Ryan sakince başıyla onayladı. “Yaptıklarımı telafi etmek istiy...”

“Hayır. Yapamazsın.” Bu konuda bir hata olmasını istemiyordum. “Ama bana borçlusun,” dedim ve tekrar başıyla onayladı. “Vic’i kasa-baya götür ve yemek al. Bol bol yemek. Manx onlara ne çeşit bebek bezine ihtiyaç duyduğunu gösterir misin?” diye sordum ve başıyla onayladı ama Manx hareket edemeden önce, Owen örnek göstermek için bez çantasını karıştırmaya başlamıştı bile.

Odadaki her şeyde gözlerimi gezdirdim. Herkesin gözüne baktım. Babamın burada olmasını çok istiyordum. Onu daha bu sabah mı gömmüştük? Onu son gördüğümünden beri sanki bir sonsuzluk geçmişti.

Marc kapının yanında bekledi. Elinde araba anahtarları vardı. Her zamanki gibi harekete hazırды. Jace salonun kapısında durup beni dikkatli bir şekilde izliyordu. Yüzünde benim için duyduğu bir endişe ile... huzursuzluk karışımı vardı. Şimdiki durumumuz için bir şeyler yapmak istiyormuş ve sabit durmak onu öldürüyormuş gibi görünüyordu.

Diğerlerinin çoğu kızgın ve biraz dikkatleri dağılmış görünüyordu ama zorunlu olarak yerimizin değiştirilmesinden gerçekten etkilenmemişlerdi. Çünkü ne yük ne de sorumluluk onların değildi. Emirleri takip etme lüksleri vardı ve belli ki hâlâ öğrenmediysem yakında ne yapacağımı öğreneceğime dair –onları yönetebileceğime dair– bana güveniyorlardı.

Keşke aynı güveni kendimde de duyabilseydim.

Annem düpedüz bitkin görünüyordu. Ryan’ın dikkatini çektim ve boş bir koltuğa doğru hafifçe başımı salladım, ardından annemi işaret ettim. Ryan annemi koltuğa götürdü.

Kaci yanımdan ayrılmadan oturuyordu. Dünyasının geri kalanı ayaklarının altından çekildiğinde giysilerimin sakladığı çürüklerimden bihaber bir şekilde anladığı, hâlâ sahip olduğu tek şeye tutunuyordu. Yine evsiz ve kaçaktı. Tek fark bu sefer yalnız olmamasıydı. Ve o an için bu ona sunabileceğim tek şeydi.

Holly... Dean'i püre haline gelmiş bir erkek kediye çevirememek dışındaki bugün yaşadığım en büyük pişmanlık, işler arap saçına döndüğünde Holly'nin de bizimle birlikte olmasıydı. Ama doğrusu Orta Güney Gurur sürüsü bölgesinin biz orada yokken, artık onun için güvenli olacağından emin değildim ve tek alternatif onu kocasından ayırmak anlamına gelirdi.

Şu anda kafası karışmış, korkmuş ama en çok da kızgın görünüyordu. Gözlerindeki sabit öfke parıltısıyla onun hakkımdaki fikrim bir kademe daha artmıştı.

"Şu andan itibaren resmen sürgünüz," diye başladım, herkesin dikkatini çektiğimden emin olduğumda. "Ancak bir planım var. Bölgemizi geri alacağız. Ama organize olmak birkaç gün sürecek. Aslında isabet oldu çünkü benim iyileşmem için de muhtemelen birkaç gün gerekecek. Değil mi, doktor?" ona doğru neşeli bir şekilde gülümsedim ve o da karşılık vermeye çalıştı.

"En azından."

"O zamana kadar," diye devam ettim. "Burası evimiz. Herkesin bu gece iyi dinlenmesini istiyorum. Çünkü yarın yeni konsey başkanını gömmek için planlar yapacağız. Ve kürek eksikliğini kafanıza takmayın," dedim kararlı yüzlere tek tek bakarak. "Çünkü Calvin Malone kendi mezarını kazdı."

YİRMİ BEŞ

Michael'a bakarak, "Holly, içecek bir şey ister misin?" diye sordum. Michael'ın bunu neden daha önce düşünmediğini merak ettim. Ama Michael sadece başını iki yana salladı ve kaşlarını çatışında bir kızgınlık yakaladım.

"İçki içmiyor. Alkolde çok fazla kalori var."

Sıcak çikolata da yok muydu? Ağabeyimden elleri kucağında titreyen karısına baktım. "Sanırım bugün bir istisna yapacaktır."

Holly başıyla onayladı. Bacaklarını cenaze eteğinin altında çapraz yaptı. "Sert bir şey." Onu alışverişe götürebilene kadar belki giysilerimden birkaçı ona uyabilirdi.

Michael ayağa kalktı ve mutfığa ilerlerken ona seslendim. "Lavabonun altında birkaç şişe kalmış olmalı. Şansımız varsa buzdolabında buz vardır. Ama kola dışında karıştıracak başka bir şey olduğunu sanmam."

Michael içkiyi hazırlarken, karısına kendisinin ve ailesinin bütünüyle insan olmadığını en iyi nasıl anlatacağı konusunda yardım edeceğime karar vermeye çalışırken salona göz atıp genel ümitsizlik seviyesini değerlendirdim.

Dört erkek kedinin işleri halletmek için gitmesiyle nefes alacak biraz daha yerimiz kalmıştı ama Marc'ın küçük evi hâlâ bizim sayımızdaki bir grup için fazla küçüktü. Annemi uzanması için göndermiştim. Jace şişme yataklardan birisini Manx ve Des için ön yatak odasında şişirmişti. Manx ve Des uyuyorlardı. Jace bir tanesini de Kaci için şişirmişti ama şimdiye kadar Kaci yanımdan ayrılmayı reddetmişti ve onu gerçekten suçlayamazdım.

Owen, Brian, Carver ve Jace mutfaktaki oyun masasında poker oynuyorlardı ama şimdiye kadar sadece iki el oynayabilmişlerdi. Çünkü Owen, Manx'i kontrol etmek için ayrılıp duruyordu ve Jace de elinden ziyade bana bakmaya devam ediyordu.

Michael karısı için getirdiği bir içkiyle –kokusundan viski ve kola olduğu anlaşılıyordu– döndü ve uzun, gergin bir nefes alarak kanepede yanma oturdu. Michael hazırды. Ama bunu yapmasına izin veremezdim.

Varlığımızı bir insana ifşa etmek ölüm cezası gerektiren ve otomatik olarak idam hükmüyle cezalandırılabilen bir suçtu. Ama bu durumda başka seçeneğimiz yoktu. Holly bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğunu anlamıştı ve mafya takıntısı bile Orta Güney Gurur sürüsünün yeniden canlanmasını planlamaya başladığımız anda mantıklı olmayı bırakacaktı.

Ama benden bir kardeş daha ve Holly'den de bir koca alması için Malone'a bir şans veremezdim. Lance Pierce'ı gökgürültüsü kuşlarına teslim ettiğim için beni öldürmek istemeselerdi bile Holly'ye sırrımızı söylemek bunu değıştirmezdi.

“Michael. İzin ver ben yapayım.”

Kaşlarını çattı. “Faythe...”

Omuzlarımı silktim. Benim Gurur sürüm. Benim sorumluluğum. “Ne yapacaklar ki? Beni iki defa mı öldürecekler?”

“Emin misin?” diye sordu Michael, bana dikkatli bir şekilde bakarak.

“Evet.”

“Pekâlâ, siz neden bahsediyorsunuz?” Holly bardağındakileri içip öksürdü, ardından o anda dünyada başka hiçbir şey mantıklı gelmiyormuş gibi bardağını kavradı. “Eğer bir çeşit mafya ailesi değilseniz, o arabalardaki adamlar kimdi ve sizi kendi evinizden nasıl kovabilirler? Ayrıca kadınları ve çocukları korumak için kaçmak zorunda kaldıysak, neden Faythe’i geride bıraktık?”

Michael onu sakinleştirmeye çalışarak bir elini koluna koydu. “Faythe bir kadın değil... o bir lider.”

Başka bir şey söylememesi için onu uyararak Michael’a kaşlarını çattım. Bütün önemli gerçekler benden gelmeliydi, aksi takdirde başına ciddi dertler açardı.

Jace oyun masasından “Hımm, aslında,” dedi gerçek bir gülümsemeyle... bunu uzun zamandan beri ilk defa görüyordum. “Bu bir ya o ya da durumu değil. Faythe aynı zamanda kesinlikle kadın da.”

Michael sinirle gözlerini kıstı ama cevap vermekten çekindi. Bunun sebebi muhtemelen kendi kişisel hayatı şu anda berbat olduğu içindi. Beni ve Jace’i biliyordu –zorunluluktan dolayı, evin yetişkin fertlerine detaysız bir açıklama yapmıştık– ama Kaci bilmiyordu, o yüzden Jace’e susmasını anlatan bir bakış attım.

Özür dilercesine omuzlarını silkti ama çok üzgün görünmüyordu.

“Hiçbirini anlamıyorum,” diye çıkıştı Holly ve ruh haline saygı göstermem gerekti. “Bakın, bir şeyleri yanlış olduğunu biliyorum ve siz her zaman biraz tuhaftınız –üzgünüm ama bu doğru– ve birisinin elinde otomatik bir silahla içeri dalıp bizi *eşitleyeceğinden* ölesiye korkarak burada oturuyorum. O yüzden baklayı ağzınızdan hemen çıkarmanızı istiyorum. Söylemek zorunda olduğunuz her neyse hayal ettiğimden daha kötü olamaz.”

“Bu konuda iddiaya girme...” diye mırıldadı Kaci ve onu susturmak için koluna dokundum.

“Haklısın.” Holly’yi teselli etmek için gülümsemeye çalıştım ama ağzım bana eşlik etmiyordu. Gülümser bir pozisyonda değildim. “Bugün yaşamak zorunda kaldıkların için üzgünüm ve bunun korkutucu olduğunu biliyorum. Ama sabırlı ve olabildiğince açıkfikirli olmanı istiyorum.”

Holly sadece başıyla onaylayıp dikkatini benimle Michael arasında bölüştürdü.

“Biz herhangi bir mafya ya da çete üyesi değiliz fakat dışarıdan nasıl bu şekilde görünebildiğimi anlayabiliyorum.” Derin bir enfes aldım. Üç önemli kanunumuzdan birisini kasıtlı olarak çiğnemek üzere olduğumun rahatsız bir şekilde farkındaydım. “Biz şekil değiştireniz. Kedigillerdeniz. Biz kedi adamlarız. Hepimiz.”

Holly gözlerini kırptı. Sonra tekrar kırptı. Ağzını açıp hızla kapadı. Ardından kaşlarını soru sorarcasına kaldırıp Michael’a döndü. “Burada ciddi şekilde şok geçiriyorum ve Faythe şaka yapıyor. Bu komik değil. Bana neler döndüğünü anlat yoksa buradan giderim. Temelli olarak, Michael.”

“Şaka yapmıyor. Kulağa imkânsız gibi geldiğini biliyorum. Çılınca...” diye başladı ama Holly lafını kesti.

“Öyle mi sanıyorsun! Umarım o arabalardaki adamların bir yıllık ihtiyacı karşılayacak deli gömlekleri ve yatıştırıcıları vardır çünkü hepiniz delisiniz. Hepiniz. Gidiyorum...” Ayağa kalkmaya çalıştı ve bileğini kavradım. Michael onunla birlikte ayağa kalkıp karısıyla ön kapı arasına geçti.

“Bırak beni!” Kolunu benden çekti, gitmesine izin verdim. Şimdi herkes Holly’yi izliyordu. Beni beklentiyle izleyen Jace dışında.

Sert önlemler almadan onu sakinleştirebileceğini umarak, “Michael...” diye uyardım.

“Holly, gidemezsin. Güvenli değil...”

“Tabii ki gidebilirim.” Etrafindan dolaşmaya çalıştı. Michael Holly’nin kollarını tutup işbirliği yapması için sessizce ona yalvardı.

Ayağa kalktım. “Bak, sana kendim gösterirdim ama fark etmediy-sen diye söylüyorum, bu gece en iyi halimde değilim.” Ayrıca Doktor Carver en azından sabaha kadar dönüşüm geçirmemi yasaklamıştı da.

Jace ayağa kalkıp kartlarını masaya bıraktı. “Ben ona gösteririm.”

“Hayır.” Kimseyi tehlikeye atmayacaktım.

Jace gözlerini yuvarladı. “Cal zaten ölmemi istiyor. Ne yapacak, beni iki defa mı öldürecek?” Kendi sözlerimi bana karşı kullandığı için bir kere daha gülümsedi. Sadece kaşlarımı çatabildim. “Ayrıca ona zaten söyledin. Her şeyi biliyor. Sadece bir gösteri öneriyorum.”

Bir süre düşündüm, ardından nihayet başımla onayladım.

Jace salonun ortasına geldi, tişörtünü çoktan başının üzerinden geçiriyordu bile. Tepedeki tozlu avizeden gelen ışıktaki kolları şişiyordu.

“O ne yapıyor?” diye sordu Holly ve Jace pantolonunun düğmelerini açtığında Holly bir adım geri gitti. “Neden giysilerini çıkarıyor?” Sessizce tamamen delilik gibi görünen bu şeyin hiçbir şey için olmasa da çocuğun hatrına durmasını talep ederek önce Kaci’ye, sonra Michael’a baktı.

Kaci boğazını temizleyerek Jace pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarıp ellerinin ve dizlerinin üzerine düştüğünde Holly’nin dikkatini çekti. “İlk başta tuhaf. Özellikle de bütün bu çıplaklık. Biliyorum, çünkü ben de senin gibiydim. Ama giysilerle dönüşüm geçirmenin hiç mantığı yok. Bir defa denedim. Tişörtüm yırtıldı ve kot pantolonumun içinde sıkışıp kaldım.”

Michael karısının elini tutana kadar Holly Kaci’ye bakakaldı. Holly, Michael’a döndüğünde Michael şimdi Jace’in dört ayak üzerinde, dönüşümün ilk aşamasında durduğu yeri gösterdi. Jace’in

teni dalgalanmaya başladı ve Holly nefesini tuttu. Elleri titriyordu. Titreşimler o kadar şiddetliydi ki az kalsın boş bardağını düşürecekti. Jace'in el ve ayak bilekleri uzadığında Holly bir adım geri gidip elini Michael'dan çekti. "Hayır. Hayır, bu gerçek değil. Sen... sen o içkiye bir şey kattın. Bana ne yaptın?"

Michael karısına bakıp elleriyle nazıkçe çenesini tutup kendisine bakmaya zorladı. Alınları degecek şekilde eğilip bir çocuğa mırıldanır gibi fısıldayarak konuştu. "Bu gerçek, Holly. Gerçek. Sana söylemediğim için üzgünüm ve şimdi söylemek zorunda kaldığım için daha da üzgünüm. Ama bunu görmem gerek. Ben böyleyim. Hepimiz böyleyiz. Bunu gerçekten anladıktan sonra bununla yaşayamazsan o zaman gidebilirsin. Seni kimse durdurmayacak."

Fakat bu tartışmaya açıktı. Başkasına söylemesi riskine giremezdik ve açıkçası bu o ana kadar inanılır bir tehdit gibi görünmemiştir.

"Ama önce görmem gerek," diye bitirdi Michael. Ardından kenara çekilip Jace'in tekrar açığa çıkardı.

Jace'in elleri ve ayakları patilere dönüştü, parmakları şimdiden şişip pati tabanları haline geliyordu. Baş şıştı ve yeni ağız yapısı yer değiştirirken, tırnakları uzadı ve sertleşip pençe görünümünü kazandı.

Holly'nin nabızı hızlandı. Her nefes bir öncekinden daha hızlı geldi. Nefes nefeseydi. Psikolojik stres işaretlerine bakılacak olursa, dönüşüm geçiren *Holly* olabilirdi.

"Sorun yok..." diye fısıldadı Michael. Teselli için kolları Holly'nin belinde, çenesi omzundaydı. Onu bu şekilde, nazik, ilgili koca olarak çok ender görmüştüm. Holly neredeyse aklını tamamen yitirecek olsa da Michael'ı yine de itmiyordu. Holly'nin korktuğu şeyin bir kısmı olsa bile Michael yine de onu teselli edebiliyordu. Bu akla gelebilecek en gerçeküstü şekilde tatlıydı.

Jace yerde dev, kel bir kedi gibi görünüyordu. Omurgası sırtında yumru yumru ilerliyor, uzun, et rengindeki kuyrukla sona eriyordu.

İzlediğim sırada kalın siyah kürk omurgasına tomurcuklanmaya başlayıp bütün vücudunu kaplamak için hızlı bir şekilde yayıldı.

Holly tekrar soluğunu tuttu ama şimdi fazlasıyla şaşkın görünüyordu. Fakat gözlerinin etrafında korku ve inanmazlığa ilişkin hâlâ bariz çizgiler vardı. Saniyeler sonra gösteri bitmişti. Jace dört bacağı üzerinde dikilip yeni bedeninde rahat etmek için gerindiği sırada sırtını dikkat çekici biçimde yay gibi kıvrırdı. Dev bir Cadılar Bayramı kedisine benziyordu. Ardından kalçasını havaya kaldırıp selamlarcasına kuyruğunu salladı.

Neyse ki yeni keskin dişlerini ya da kıvrık, geri çekilebilir pençelerini göstermekten kaçınmıştı. Bunlardan birisi bile Holly'ye fazla gelebilirdi. En azından oyunun bu erken aşamasında.

Jace ona doğru ilerledi. Holly çığlık attı ve kocasının üzerinden neredeyse geriye düşecekti.

Kaci güldü. İçten neşesini duymak tuhaf geldi. Bunu çok uzun zamandır duymamıştım. Jace'e doğru cesurca ilerledi ve önünde dizlerinin üzerine çöküp, kulaklarının arkasını kaşımak için bir elini başında gezdirdi.

"Karlı, yapma!" diye soludu Holly ama Kaci tekrar gülmekle yetindi.

"Sorun yok. Bunu ben de yapabiliyorum. Görmek ister misin?"

Ama Holly büyülenmiş görünmesine rağmen belli ki başka bir dönüşümü daha görmeyi henüz istemiyordu.

Jace mırladı ve yanağını Kaci'nin yanağına sürerek kendi kokusuyla onu işaretledi, hâlâ iyi arkadaş olduklarına dair ona güvence verdi. Bu tipik bir kedi selamıydı. Kaci kalkmadan uzanabildiği kadar bir elini Jace'in sırtında gezdirdi. Sonra Holly'ye baktı ve yüzünde gördüğüm sakinlik –son yaşanan sarsıcı olaya rağmen bir parça huzur gördüm– kalbimde ve zihnimde ağırlık yapan suçluluk duygusunun bir kısmını hafifletti. Kaci iyiydi. Bizimle birlikteyken ve onu

bulmamızdan önce yaşadığı her şeye rağmen bir şekilde iyi olacaktı. Herhangi biri Holly'nin uyum sağlamasına yardımcı olabilirse bu bizim insan olarak doğan, küçük dişi kedisimizdi.

“Onu okşamak ister misin?” diye sordu Kaci, Holly’yi sessiz güven gösterisiyle cesaretlendirerek. Kaci’nin dev kediyle olan rahatlığı Holly’yi ikna etme konusunda bizim söyleyebileceğimiz her şeyden daha etkili oldu. “Sana izin verir. Eğer ondan istersem,” diye ekledi Kaci tekrar düşünerek. Gurur sürüsündeki rütbesini –Holly üzerinde– belirlemek için yaptığı küçük, içgüdüsel girişime gülümsedim. Bu kendisinin önce gelmesi gerektiğini düşündüğünü ama aynı zamanda Holly’yi bizden biri olarak tanıdığını gösteriyordu. Aileden. Ne olursa olsun.

“Hımm, istemi...” diye başladı Holly ama Michael kolunu okşadı.

“Haydi. Sorun yok. O hâlâ Jace. Aslında, şimdi insan bedeninde olduğundan daha çok Jace.”

Holly buna kaşlarını çattı ama Michael onu ileri çektiğinde, Holly buna izin verdi.

Dev kedinin önünde diz çökmeyecekti –bu insanların kendilerini koruma içgüdüsünden tamamen yoksun olmadıklarını ispatıydı– ama eğildi ve Jace ona yumuşak bir mırıltıyla izin verdiğiğinde tereddütlü bir şekilde sırtındaki kürke dokundu.

Holly ona dokunduğu anda inandı. Yüzündeki değişimi gördüm. Görmek bir şeydi, tamam –içkisine gerçekten bir şey katmış olabildik ya da hayal görüyor olabilirdi– ama elinin altındaki fiziksel gerçekliği inkâr edemezdi.

Holly’nin gözleri şaşkınlıkla açıldı ve Jace’in sırtını tekrar okşadı. “Yumuşak ama biraz kalın da...” diye fısıldadı, sanki yüksek sesle konuşmak kediyi sinirlendirebilir ve kendisinin yenmesine sebep olabilirmiş gibi. “Bir ev kedisi gibi değil.”

“Ev kedisi değiliz,” dedi Michael yavaşça ve Holly ona bakmak için ayağa kalktı.

“Sen bunu... sen bunu yapabiliyor musun?”

Başıyla onaylayıp tepkisini dikkatli bir şekilde inceledi. “Bunu en azından birkaç haftada bir yapmak *zorundayım* yoksa hastalanırım. Ama genelde bunu daha sık yaparım. Kimliğimin bir parçası.”

“Gittiğin yer...” Şimdi Holly kocasını inceliyordu. “Bu yüzden her zaman çiftliktesin. Bunu yapabilmek için. Bu *olabilmek* için.”

Omuzlarımı silktim. “Pekâlâ, hem o yüzden hem de politik açıdan son zamanlarda kötü bir dönem geçiriyoruz.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Holly. Michael bunu daha sonra açıklayacağına söz verip şu an için muhtemelen yeterince duyduğu konusunda ısrar etti. Yarım saat sonra odalarına çekildiler. Uykunun başka bir sarsıcı olaydan önce gelmesi gerektiğini söylemesine rağmen Michael’ın ona fısıltıyla bölgeleri, Gurur sürülerini, konseyi anlattığını duyabiliyordum.

Sebatından dolayı Holly’den daha da çok hoşlandım.

Diğer erkek kedilerin dönmelerini beklerken, Doktor Carver kanepenin üzerinde beni bir defa daha kontrol etti. Gözlerimin büyüklüğü artık düzgündü. Başımı dönmüyor ve midem bulanmıyordu. Fakat hâlâ et öğütücüsüne yüz üstü düşmüşüm gibi görünüyordum. Ve o şekilde hissediyordum.

Doktor gece herhangi bir terslik olmazsa –bu belli ki beynimdeki bir kan pıhtısından dolayı felç geçirmemi de içeren bir olasılıktı– yarın iyileşmek için dönüşüm geçirmeye başlayabileceğimi söyledi. Ama şimdi birkaç ağrı kesici alıp uyumam konusunda ısrar etti.

Denedim. Gerçekten denedim. Ama kanepenin üzerinde rahat bir pozisyon bulamadım –her yerim hâlâ ağrıyordu ve sol gözüm hâlâ tam göremiyordu– ve annemi tek yataktan mahrum etmek istemi-

yordum. Gözlerimi her kapadığında Dean başımı tekmelemek, beni tekrar kesmek ya da giysilerimi yırtıp açmak için göz kapaklarımın ardında bekliyordu. Jace yaklaşık bir saat sonra kanepenin önünde yere kıvrıldı. Bir elimle kürkünü okşadım. Jace mırladı. O ses ve kokusu ağır kesicinin dokunamadığı sayısız acıma rağmen uykuya dalmak için güvende hissetmemi sağladı. Diğer erkek kediler malzemelerle geri dönene kadar uyanmadım.

Annem çocukların arabaları boşalttığını duyduğunda yardım etmek için yatak odasından çıktı ve yatağa gitmem için ısrar etti. Jace peşimden gelmeye çalıştı ama Marc hırladı. Kot pantolonumu çıkarıp örtülerin altına girerken Marc'm ayak seslerini salonda duydum.

"Kesinlikle, olmaz. Burası hâlâ benim evim ve yatak odama girmeyeceksin. Onunla olmaz. Kedi formunda bile olsan."

Jace hırladı ama Marc yerinden ayrılmamış olmalıydı. Çünkü Doktor Carver araya girdi ve beni bir süre kendisinin izleyeceğini söyledi. Bu da iyiydi çünkü o anda başka bir kavgayı daha ayıracak halim yoktu.

Tekrar uykuya daldım ve bu defa aralıksız on iki saat boyunca uyudum.

YİRMİ ALTI

Uyandığımda, oda doğal ışıqla aydınlanmıştı. Marc'ın çalar saati 13.44'ü gösteriyordu. Perşembe öğleden sonrası. *Kahretsin*. Çok hızlı bir şekilde doğruldum ve oda etrafımda dönmeye başlarken vücudumun her yerindeki acıyla nefesimi tuttum.

“Hey, yavaş ol,” dedi Marc sandalyeden. Yerimde sıçradım, ardından ikinci acı dalgasıyla irkildim. Bütün oda zaten onun gibi koktuğundan kokusunu almamıştım. Marc ayağa kalkarken sandalyeden ses çıktı, ardından yanıma otururken yatak gıcırdadı. “Nasıl hissediyorsun?”

“Beş saat önce dönüşüm geçirmem gerekirmiş gibi. Neden bu kadar uyumama izin verdin? Amcamı aramam gerek.” Örtüleri üstümden attım ve üzerimde hâlâ önceki gün dövüşürken giydiğim tişört olduğunu fark edince şaşırdım. Kurumuş kanımla hâlâ katıydı. Ayağa kalktım ve sol ayağım yere değdiğinde neredeyse çığlık atacaktım. Ağrıyan kalçam uyuduğum sırada tutulmuştu ve sol kolumu deneme amaçlı hareket ettirince aynısının omzumda da olduğunu hissettim.

“Amcan zaten aradı. Hâlâ iyileşme aşamasında olduğunu söyledim ve senden bu öğlen bir telefon bekliyor.”

“Marc, müttefiklerimizden birisi aradığında bunu bana söylemek zorundasın! Yapacak çok şeyimiz var ve yardımlarına ihtiyacımız var. Artık lider benim!”

“Dinlenmek ve iyileşmek için zaman ayırmazsan ölü bir lider olacaksın.”

“Dinlendiğimi farz et. Ve iyileşmek bugünün planında yer alıyor. Ama önce Rick amcayla konuşmam gerek. Telefonum nerede?” Kalbim göğsümden çıkacak gibi atmayı kesince, yan tarafımdaki ve sol kalçamdaki keskin acıya rağmen valizime doğru ilerlerdim.

“Salonda, şarjda. Plan nedir?”

“Amcamla konuşacağım, ardından iyileşene kadar dönüşüm geçireceğim. Bunu az önce söylememiş miydin?”

Marc somurttu. “Uzun dönemden bahsediyordum. Dün bir fikrin olduğunu söylemiştin.”

“Ah.” Marc’m şifonyerinin üzerinde çantayı karıştırıp spor şort ile tişört aradım. Sonuçta insan toplumu için düzgün görünmeme yetecek kadar dönüşüm geçirene dek düş alamayacaktım. “Evet. Dövüşeceğiz ve bunu doğru şekilde yapacağız. Şaşırtma faktörü bizim tarafımızda ve bütün müttefiklerimizle adamları yerlerinde olacak. Gökğürtüsü kuşları da dâhil. Malone ve adamları onlara karşı ancak bizim kendimizi savunduğumuz kadar savunabilir. Malone’un savaşında kuşlar belirleyici etmen olacaklar. Çiftliği ve Gurur sürümüzü geri alacağız. Kalıcı bir şekilde.”

“O halde... araba gezisi mi?” diye sordu Jace kapıdan ve başımla onayladım.

“Evet. Halkın arasında görülebilecek kadar iyileşir iyileşmez.” Kollarımı kanlı tişörtten çıkarmaya başladım ama yan tarafımdaki acı bütün vücuduma yayılınca durdum.”

“Dur, ben yapayım.” Marc ben daha cevap vermeden yanıma gelmişti. Kollarımı çıkarabileyim diye Marc ellerini tişörtümün altında hafifçe yukarı doğru çıkarırken odanın diğer ucunda Jace’in dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordum. Marc tişörtü başımdan geçirirken kırık burnuma sürünmesin diye boyun kısmını bile esnetti. Marc şortun ve yaralı yüzüm için hâlâ dikkat ederek temiz tişörtün içine girmeme yardımcı olduğunda Jace odadan hışım la çıktı. Ama kimin hislerinin incindiğini ve egemenliğini ispatlamak için kimin beni –tekrar– kullandığını umursamayacak kadar canım acıyordu.

Giyinmiş bir halde telefonumu almak için evin ön tarafına doğru topalladım.

Salon kamp yeri gibi görünüyordu. Birisi şişme yatakları bir duvara dayanmıştı ama herkesin oturması için yeterli mobilya yoktu, o yüzden erkeklerin çoğu yere oturmuş, salonun ortasında kâğıt oyunu oynuyorlardı. Manx kanepede Des’i emziriyordu. Owen da yanında oturmuş her şeyin yoluna gireceğine dair ona yumuşak bir sesle güvence veriyordu. Uzun süre evsiz kalmayacaklarını söylüyordu. Bizi eve geri götürecek bir yol bulacağıma ya da yeni bir ev bulacağımı anlatıyordu. Manx’in ve bebeğin güvende olacağına dair söz veriyordu.

Annemse mutfakta gürültü yapıyordu. Tavaları birbirine vurup Marc’ın elli litrelik kazanı olmamasına açık bir şekilde kederleniyordu.

Kaci, Holly ve Michael’la oyun masasında oturmuş, Gerçek ya da Uydurmaca oyununun şekil değiştiren versiyonunu oynuyordu. Birisinin yerde bıraktığı bir yastığın etrafından dolaşıp açık bir valizden kıl payı kurtulduğum sırada, “O zaman... peki ya alerjiler?” diye sordu Holly. “Kimsenin size karşı alerjisi var mı? Kedi deri döküntüsü yüzünden?”

Uyum sağlıyor görünmesine memnun olarak gözlerimi devirdim. Kaci güldü. Michael hafifçe kıkırdadı. “Sanırım dökülen derimiz çoğunlukla insanken dökülüyor.”

Cep telefonumu mutfak tezgâhındaki kordonundan çektiğim sırada, “Hey, nasıl hissediyorsun?” diye sordu annem. “Pek de iyi görünmüyorsun.”

“Teşekkürler.” Gülümsedim. Haklıydı. Gözlerimin etrafındaki morluklar dünküne göre daha koyuydular, başımın yanı şişmişti ve dokunulmayacak kadar hassastı. Attığım her adımda sol kaburgam tekrar kırılıyormuş gibi hissediyordum. Bir de zavallı burnum... Burun kemiği şişmiş ve rengi değişmişti. Doktor Carver sağ olsun, detaylı bir araştırmadan sonra burnumla ilgili bulabildiğim tek iyi şey düzgün bir şekilde iyileşecekti. “Üzerimde ayı adamlar tepinmiş gibi hissediyorum ama dönüşüm geçirmek ve duş almak için bir fırsat bulduktan sonra daha iyi olacağım.”

Annem muhtemelen bana dikkatli olmamı söylemek için ağzını açtı. Ama ardından sadece ağzını kapayıp bana üzgün bir şekilde gülümsedi. Söylemediği her şeyde bunu görebiliyor, –benim adıma duyduğu tüketici korkuları– endişesi ve kendisini tutmasından dolayı onu seviyordum.

“Dikkatli olurum,” dedim. Gülümsemesi tıpkı şu eski Polaroidleri gibi güzelleşti, öncesinde gri sonra aniden daha parlak.

Yatak odasına giderken telefonu çevirip Kaci’ye elimi sallayıp selamladım. Bana seslendi ama cevap vermeden önce amcam konuşmaya başlamıştı. “Faythe?” Kaci’ye parmağımla bir dakika işareti yaptım, ardından yatak odama girip kapıyı salondan beri peşimden geldiklerini fark etmeden önce Marc ve Jace’in yüzüne kapadım.

Masaya büyük dikkatle oturup Marc’m bilgisayarındaki açma düğmesine bastığım sırada, “Biraz dinlenebildin mi?” diye sordu Rick amca.

“İstediğimden daha çok. Ama şimdi kalktım ve iyiyim. Gökğürtlüsü kuşlarını getirmek için yarın ayrılıyorum. Kenton ve küçük oyuncak askerlerine pazartesi sabahı saldırabileceğimizi düşün-

yordum. Şafaktan önce, bunu en az bekledikleri vakitte. Eğer hâlâ benimle birlikteysen.”

“Öyleyim. Bert Di Carlo ve Aaron Taylor da bizimle. Bizden haber almak için bekliyorlar.”

“Harika.”

“Ama Fayette, Marc iyileşmen için biraz zamana ihtiyacın varmış gibi konuştu. Biraz fazla hızlı hareket etmiyor musun?”

“Zamanımız az ve düşmanlarımız fazla. Rick amca,” dedim. ardından yatak odası kapısı açıldığında bakışlarımı kaldırdım. “Pazar-tesiye kadar iyi olurum.” Marc buharı tüten bir fincan kahveyle içeri girip havayı vanilya aromasıyla doldurdu. Jace hemen arkasındaydı. Elinde kâğıt bir tabağa koyduğu birkaç hindi sandvici vardı.

Amcam iç geçirdi. “Tamam. Ama gitmeden önce Malone ve adamlarının hâlâ çiftlikte olduklarını kesin olarak bilmeliyiz. Yoksa Kenton’ı aradan çıkarsak bile onun yerine başkasını koymaktan Malone’u ne alıkoyacak ki?”

“Katılıyorum. Asıl hedef Malone. Keşif için önceden birilerini gönde...”

“İşe yaramaz,” dedi Marc, dolu bardağı dikkatli bir şekilde masasına koyarak. “Bizi kovmak için bütün sıkıntılara gireceğini, ardından yeni bölgesinde devriye gezinemeyeceğini mi düşünüyorsun? Eğer hâlâ oradaysa, adamlarından birisi araziye ayağımızı bastığımız anda kokumuzu alacaktır.”

Kahretsin. Marc haklıydı, tabii ki. Kokularımızı bir kedi adamı kandıracak kadar saklamamızın bir yolu yoktu ve attığımız her adımda kokumuzu bırakmaktan kaçınamazdık da.

Ama ya araziye adımımızı atmak zorunda kalmasaydık...

“Bir fikrim var.” Marc’ın kaşları soru sorarcasına kalktı ama ona daha sonra anlatacağını göstererek başımı iki yana salladım. “Kesin bir şey değil ama denemeye değer.”

“Tamam o halde, farklı bir şey duymadıkça bunu sana bırakıyorum,” dedi amcam. “Malone’un erken yapılan cenazeden nasıl haberinin olduğunu öğrenebildik mi?”

İnlememi bastırdım ve fincanı aldım. “Sızıntı benim takımımdaydı ama çaresine bakıldı. Fakat her ihtimale karşılık, buna ne kadar çok şeyin bağlı olduğunu bütün adamların bilmesi gerektiğini düşünüyorum. Malone’a tekrar bilgi ulaşmasını kaldıramayız.”

“Anlaştık. Pazar’a kadar adamlarıma bilgi vermeyi düşünmüyorum. Planı Gurur sürüsü dışındaki birisiyle –aile üyeleri dâhil– konuşmanın cezası sürüden kovulma olacak.”

“Güzel. Aynısını ben de yapacağım.” Elimdeki sıcaklığın keyfini çıkarıp kahveden yudumladım. “Kuş sürüsüyle konuştuktan sonra seni ararım.”

“Dikkatli ol, Faythe.”

“Olacağımı biliyorsun.” Telefonu kapattığımda, kupamı selamlarcasına Marc’a doğru kaldırdım. “Teşekkürler. Bunu yapmak zorunda değildin.” Marc’ın ya da Jace’in bana hizmet etme fikrinden rahatsızdım ama gururumdan yardımlarını geri çevirmeyecektim, özellikle de hayatımın en kötü dayacağını yememin üstünden sadece yirmi dört saat geçmişken.

Ayrıca, ben de babama ne sıklıkta kahve götürmüştüm?

Ama bu düşünce yardımcı olmadı. Babam değildim. Babam *gibi* bile değildim. Öyle olsaydım, Colin Dean’e karşı –dikkat çekici biçimde– kaybetmezdim. Serbest bölgede saklanmaz, Marc’ın cömertliğini suistimal etmez ve küçük evini ele geçirmezdik. Bizimle önceki teması “arkadaşça” sayılamayacak olan başka bir türden yardım dilemek için bir kedi adam serbest bölgesine daha gizli bir gezi yap-

mayı planlamazdım. O yüzden kesinlikle babama davrandıkları gibi davranılmayı hak etmiyordum. Henüz o ayrıcalığı kazanmamıştım.

“Çiftliği gözetleme konusundaki fikrin nedir?” diye sordu Marc.

Fincanı indirdim ve bilgisayarın ne kadar yavaş açıldığına sınırlanıp fareyi salladım. “Kulağa çılgınca gelecek ama gökgürültüsü kuşları çok daha uzak bir mesafeden, bizden çok daha iyi keşif yapabilir. Malone ve adanları arada yeterince mesafe varsa onları normal kuş sanacaktır. Çünkü gökyüzünde ölçüyü tayin edecek bir şey yok.”

“Kuşların bizim yerimize keşif yapmasını mı istiyorsun?” Jace kalçasını masanın kenarına dayayıp oturdu. Marc ona kaşlarını çatınca ayağa kalktı ama başka yere çekilmedi.

“Evet. Daha güvenli ve hızlı olur.”

“Gökgürültüsü kuşlarının çok sıkıldıklarını ve sadece eğlence olsun diye Malone’u gözlemeyi önereceklerini düşünüyorsun, öyle mi?” diye sordu Marc. “Çünkü onları topyekûn savaş dışında bir şeyle borçlarından kurtarmaya gücümüz yetmez.”

“Biliyorum.” Kaşlarımı çattım. “Belki bunu bir paket anlaşması olarak sunabilirim...”

Jace omuzlarını silkip dikkatimi çekti. “Bu iş için sadece tek bir kuşa ihtiyacın var, değil mi?”

“Evet, sanırım.”

“Peki ya Kai?” Arazimize yaptıkları saldırı sırasında Owen’ın yakaladığı gökgürültüsü kuşu. “Hayatını bağışladık. Kanunlarına göre, bu onun bize borcu olduğu anlamına gelmiyor mu?”

Yavaş yavaş gülümsedim ve hepsi Jace içindi. “Bu işe yarayabilir. Teşekkürler.”

“O halde, yarın ayrılıyor muyuz?” Jace tabağı masanın üzerinde önüne koydu, ardından duvara yaslandı. Burada hem beni hem de Marc’ı görebiliyordu.

“Evet. Uçuşları ayarlamaya çalışıyorum ama sitenin açılması çok uzun sürüyor...”

“Dur, izin ver ben yapayım,” dedi Marc, fareyi uzanarak.

“Teşekkürler.” Kredi kartımı masaya koydum, sonra tabağımı ve fincanımı yatağın kenarına, eski komodininin bir masa olarak kullandığım yere yavaşça taşıdım. Ama oturmamak bile kaburgalarımı acıtiyordu ve acıya aldırış etmemek yoğunlaşmamı gerektiriyordu. “Roswell için yarın sabah en erken uçuşta üç koltuğa ihtiyacımız var.” Çünkü Roswell gökgürültüsü kuşlarının yuvasına en yakın havaalanıydı. Ciddiyim.

İlk sandviçi ısırdığım sırada Jace, “Yani sadece gidecek miyiz?” diyerek kaşlarını çatı. Çiğnerken burnumdaki acı yüzünden yüzümü buruşturdum. “Çiftliğe baskın yapıp yumruk savurmaya mı başlayacağız? Bunu bekleyeceklerini düşünmüyor musun?”

“Muhtemelen.” Omuzlarımı silkdim, ardından yutkundum. “Ama klasikler asla ölmez. Umarım hava desteğini tahmin etmezler.” Şansımızı eşitlemek için başka bir türden yardım almaya ihtiyacımız olduğu gerçeği beni de herkes kadar sıkıyordu. “Bizi beklemedikleri zaman saldıracak, Malone ve Dean’i hedef alacağız. Bizimle onların arasına giren herkesle dövüşeceğiz.”

Bilgisayar uğuldayıp bip sesi çıkarırken, “Kent’i öldürmek zorunda kalabiliriz,” dedi Marc. Eski moda dial-up modem o günkü çalışmaya katıldığı için protesto ediyordu.

“Kent zaten tercihini yaptı ve sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalacak. Ya da yaşamayacak.” Jace tekrar kaşlarını çatı ve ne düşündüğünü biliyordum. Parker’ın başka bir kardeşini daha kaybetmesini istemiyordum ve bunun gerçekleşmesini sağlayan kişi olmayı kesinlikle istemiyordum. Özellikle de Kent safça da olsa bana eski evimde kendince güvenli bir yaşam sunduktan sonra. Ama bundan

daha önemli şeyler vardı ve adamlarımı korumak için ne yapmam gerekiyorsa yapardım.

Tıpkı güvenlerini tekrar kazanmak için her şeyi yapacağım gibi.

Üçüncü ve son sandviçi bitirmiştım ki Marc en sonunda bana bakmak için sandalyesinde döndü. “Tamam, Jackson’dan sabah 09.38’de kalkıyoruz. Orada en az bir saat önce olmamız gerek ve iki saatlik bir mesafe var. O yüzden 06.00 civarı evden ayrılmamız gerekiyor.”

“Harika. Teşekkürler.” Artık soğumaya yüz tutmuş olan kahvemı bitirdim, ardından boşları Jace’e verdim. “Birkaç defa dönüşüm geçireceğim ve bu baş travmasını arkamda bırakmaya başlayacağımı umuyorum. Kırık burundan bahsetmeye gerek bile yok. Şu anda aynaya bakmaya dayanamıyorum.” Görüş alanımın aşağı kısmında güçlkle görebildiğim çürüklerin mavi-mor bulanıklığı vardı.

“Dönüşümler arasında yemek yemek zorundasın,” dedi Jace. Salona doğru isteksiz ve yavaşça ilerliyordu. “Yarım saat içinde birkaç sandviç daha getiririm. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Bir et tokmağı ve Dean’in kafasına vurma şansı,” dedim tişörtümü dikkatli bir şekilde başımın üzerinden çıkararak. Eğer giysileri değiştirmenin acısına dayanamazsam, dönüşüme nasıl dayanacaktım?

Jace gülümsedi ama gergin görünüyordu. Hayal kırıklığına uğramış. “Yakında böyle bir şansın olacak, umarım. Başka bir şeye ihtiyacın olursa seslen.”

Gülümsemeyi denedim ama işe yaramadı. “Teşekkürler ama sadece dönüşüm geçirmem lazım.” Ve iyileşmem. Ve düşünmem. Ve bir gecede işin ehli ve saygı duyulan bir lider haline gelmem. Marc’ın bakışlarıyla buluştum. “Planı hızlandırmak için çocukları kaldırabilir misin? Bir de Parker’ın nefesini koklayabilir misin? Aksi belirtilene kadar içkiden resmî olarak men edildi.”

“Elbette.” Marc masaüstündeki başlangıç menüsünden Kapat’ı seçti, ardından ekranı kapatıp ayağa kalktı ve sandalyesini içeri itti. “Sana biraz daha kahve getirmemi ister misin? Ya da biraz su?”

“Şimdilik iyiyim, çocuklar. Gerçekten.” Marc’ın omzunun üzerinden koridora baktım. “Kapıyı kapatabilir misiniz? Holly’nin bu kadar çabuk sürede başka bir gösteriye daha ihtiyacı olduğunu sanmam.”

Marc başıyla onaylayıp salonda gözden kayboldu ve kapı arkasından kapandı. Henüz kusursuzlaştırmadığım lider yüzümü takınmak zorunda kalmamama yetecek kadar yalnızdım. Ya da bir lider adamının çok sık takındığım ifadesiz yüzünü. Ya da ne kadar korkmuş, öfkeli ve şüpheli olduğumu saklayacağını umduğun başka bir yüz. İçimdeki karanlık, derinlerde yatan bir parçam bu yeni planın, savaş veya öl rutininin son halinin görkemli başarısızlığıyla beni ve sevdiğim herkesi öldüreceğine ne kadar da inanıyordu..

Bunun olmasına izin veremezdim. Tekrar kaybetmeye gücüm yetmezdi.

Şortumu aşağı indirip çıkardım, ardından sert halının üzerinde dikkatle diz üstü çöktüm. Yan tarafım bıçaklanmış gibiydi. Sol kalçam keskin bir şekilde itiraz ediyordu ve omzum da onunla uyum içinde söyleniyordu. Duruş değişikliğinden –veya belki de yükseklikten– dolayı burnum daha bile güçlü bir şekilde zonkluyordu. Ayrıca birisi başımın sol tarafından bir çekiç geçirmiş gibi hissediyordum.

Acıyı ceza ve avuntu olarak kucakladım. Bu hayatımın en önemli dövüşünü kaybetmenin sonucu olmakla birlikte hayatta kaldığımın da bir kanıtıydı. Acı kibrimin ve zayıflığımın bir hatırlatıcısıydı. Eğer bu dersi unutursam Dean beni öldürürdü. Bundan kuşku duymuyordum.

O yüzden acıyı boş vermek yerine, ona seslenip daha fazlası için uzandım. Acı kimliğimin bir kısmıydı. Bir şekil değiştirenin dönüşümünün belirleyici bir niteliğiydi. Acı düşmanlarımdan çektiğim şeydi. Kanunlarımızı çiğneyenlere dağıttığım şeydi. Suçlamalarımdan

koruduğum şeydi. Acı kaderimde vardı, kahpe kader bana bir ağız ve yumruklar vermiş, ardından beni sadece rahmimi ve bebek tutan kollarımı isteyen bir dünyaya koymuştu.

Acı kalbimdeki zararlı öfkeyi başka hiçbir şey beslemezken beslendiğim şeydi. Diğer her şey ve herkes parmaklarımın arasından kayıp gittiğinde tutunduğum şeyi.

Ağabeyim ve babam öldürülmüş, Gurur sürüm çalınmış, vücudum hırpalanmışken, sorumluluğum dünyanın ağırlığı kararlı bir şekilde göğsümde duruyormuş gibi beni ezerken acı o öğleden sonra tutunduğum şeydi.

Gözlerimi kapadım ve acıya seslendim –bütün ihtişamlı şekillerinde– ve kaçak bir ata biner gibi üzerine bindim.

Naylon iple mücadele edip kaçmaya çalıştığım sırada Miguel beni kiralık bir aracın zeminine yapıştırıyor. Tutuşu bacağımı çürütüyor, saldırısı ruhumu örseliyor... Mevcut cehennemimde hatırladığım öfke ve acıyla dolmuşken ellerim ve ayaklarım kalınlaşıp pati haline geldiler.

Miguel pis bir bodrum katında bir yatakta üzerime oturuyor. Yüzüme yumruk atıyor ama bu beni susturmuyor, o yüzden beni tekrar yumrukluyor... Marc'ın yatak odasında yerde, tırnaklarım pençe haline gelip düşman eti yerine halıya saplanıyor.

Luiz beni kendi bodrumumda tekmeliyor, iki kaburgamı kırıyor... Omurgam kuyruk kemiğimin ötesine doğru uzadı. Kuyruğum tam olarak şekillenmeden bile önce sinirli bir şekilde sağa sola sallanıyordu.

Zeke Radley, Montana'nın ormanlık bir tepesinde sağ kalçamı bıçaklayıp kemiğe kadar canımı acıtıyor... Acı iliklerimde yankılandı ve yüzüm uzamaya başladı. Daha önce sadece çene ve kırık burnun olduğu yerde bir kedi ağzı ve burnu oluşmaya başladı.

Ve en sonunda acı düşünceyi yakıp kül eden, anıları yok eden kör edici bir ıstırap dalgasıyla diğer her şeyi süpürüp götürdü.

Bir lider olduğumdan beri ilk defa dönüşüm geçirmiştım.

Kedi bedenimi bu defa farklı hissediyordum. Yeni rütbemle basit bir şekilde açıklanamayacak bir şekilde. Güçlü, ölümcül ve denetimsiz hissediyordum. Yeni vücudum acıdan ve öfkeden doğmuştu. İkisinin de serbest kalması gerekiyordu.

Ama gücümü koyacak hiçbir şey yoktu. Sevdığım birisini incitmeden gücümü salacağım hiçbir şey yoktu. Bu şiddetli gücü kendimi daha fazla acıtmak dışında harcayacak bir yol yoktu. O yüzden dört pati üzerinde ilk durmam üzerinden en fazla iki dakika geçmişken tekrar dönüşüm geçirdim.

Acı iyileştğini hissedebildiğim küçük yaralara rağmen bu defa daha iyi değil, daha kötüydü. Sanki acı bu şiddetli gücün amacıydı. *Benim* amacımdı...

Güce ihtiyacım vardı ve acıyı hak ediyordum, o yüzden ikisini de aldım. Tekrar, tekrar.

Acı anılar gözlerimin ardında eski film şeritleri gibi titrek, bulanık ve neredeyse gerçekten anlamayacak kadar hızlı bir şekilde oynarken tekrar insan formuna geçtim.

Andrew cam parçalarının olduğu zeminde üstüme oturup beni tekrar, tekrar yumrukluyor. Kevin Mitchell varoşlardaki bir evin salonunda elinin tersiyle bana vuruyor, ardından bu anı bulanıklaşıyor ve Kevin kemiğimi kırmaya yetecek kadar sert bir şekilde kolumu çekiyor. Montana ormanlarında büyük, siyah bir kedi üzerime sığıyor. Arka pençeleri karnımı parçalıyor.

Marc'm yatak odasında yere çöktüm. Terle kaplıydım, yine de titriyordum. Kalbim çok hızlı atıyordu. Nefes alışlarım fazla hızlı ve fazla sığdı.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yuvarlandım ve oda etrafımda döndü. Yatağın ayakucunu tuttum ve dünya hareketsizleştğinde kendimi yavaşça yukarı çekip aynaya döndüm. Sızı ve acılarımı zihnimden kategorize ettim. Çürük kaburgalarım siyah ve mordan mavimsi yeşile dönmüştü ama çatlak olanı her hareket ettiğimde hâlâ acıyordu. Omzum artık acımiyordu, o yüzden test etmek için sol kolumu salladım. Her şey yolundaydı. Denge için şifonyerin ucunu tutarak bacaklarımı iki yana açıp diz çöktüm. Sol kalçam esnek, hareketim pürüzsüzdü.

Gözlerimin etrafındaki çürükler solmuş ve sararmıştı ama ufalmamışlardı. Başımın yanı hâlâ şiş görünüyordu ve dokunmadan bile hâlâ zonkluyordu. Burnumdaki şişlik azalmıştı ama kemiğe dokunduğumda hâlâ acıyordu. Dişlerimi sıkarak acıdan gözlerimden yaş gelene kadar burnuma bastırdım, ardından şifonyerin kenarını kavrayıp aynadaki yansımamı inceledim. Kaşlarımı çatıyordum. Bu yeterli değildi.

Tekrar. Bunu tekrar yapmak zorundaydım.

Döndüm ve dizlerimin üzerine indim. Gerçeklik acıyla bulanırken halı gözyaşlarımla bulandı. *Tekrar...*

Eski gözetleme kulesi ayağımın altında kırılıyor ve kolum bilekten dirseğe kadar parçalanıyor.

Colin Dean boynumdan tutarak beni duvara yapııştırıyor. Ayağım havada sallanıyor. Nefes alamıyorum. Anılar bulanıyor ve Dean şimdi yüziümü kesiyor, daha kötüsü için tehdit ediyor...

Tekrar kedi formunda doğrulup gerindim. Güç uğuldaması hâlâ derimin altında yanıyor ve yan tarafım hâlâ acıyordu ama beş katlı bir binadan atlayıp dört ayak üstünde yere inebilirmişim gibi hissediyordum. *Güçlüydüm.* Açtım, canım acıyordu, bitkindim ama olağanüstü derecede güçlüydüm.

Gözlerimi kapadım ve bıyıklarımı seğirdi. Ilık, metal kokulu hava tepedeki havalandırmadan kürküne değdi. Ve tekrar anıları çağırdım...

Ryan ışıkları açıyor ve beni Abby'yle yalnız bırakarak kapıyı kapıyor. Hiç bu kadar korkmamıştım...

Gökgürültüsü kuşu aniden saldırıp Kaci'yi ön bahçedeyken yakalıyor. Kaci'nin bacakları elimin üzerinde sallanıyor. Ona uzanamıyorum. Korku ve çaresizlik her yerimi sarıyor, onu kaybettığimi biliyorum...

Yeniden insan bedenindeydim ve zorlukla hareket edebiliyordum. Saçlarım terden tel tel olmuş yüzümde sallanıyordu. Kollarım titriyordu. Destek almak için şifonyerin kenarını kullanarak kendimi kaldırdım. Korkunç görünüyordum. Çürükler gitmişti ama gözlerimin altı hâlâ koyuydu. Elmacık kemiklerim keskin bir şekilde çıkıyordu ve yüzüm soluktu. Başım artık şiş görünmüyordu ama hassastı ve burun kemiğime dokunduğumda gözlerim hâlâ sulanıyordu.

Tekrar yere indim. Dönüşüm geçirmem gerekiyordu ama sebebini tam olarak hatırlayamıyordum. Yutkunduğumda dilimin şiş ve kuru olduğunu hissettim, o yüzden kan tadı alana kadar dilimi ısırdım.

Siyah bir kedi dallardan aşağı atlıyor ve Ethan'ı yere seriyor. Pençeleri Ethan'ın boğazını kesiyor. Ethan bana uzanıyor. Dudaklarında benim ismimle ölüyor...

Yine kedi formundaydım. Bu defa ayağa kalkamadım. Karnımın üstüne düştüm, hızlı hızlı nefes alıyordum, etrafa bir türlü odaklanamıyordum. Acı içimde yankılanarak boşluğu dolduruyor, kavurucu ıstırapla soğuğu çekiyordu. Karnım beni canlı canlı yiyor, yakıt istiyordu ama ben sadece alevi istiyordum. Ateşi.

Colin Dean silahını doğrultuyor. Parıltı karanlığın içinde kör edici. Babam düşüyor. Kan gömleğinde bir geceyarısı gülü gibi yayılıyor. Ve sonra ölüyor. Bir iğne deliği boyutundaki karanlığa çekiliyorum ve acı...

Dönüşümler birlikte olmaya başladılar. Enerjim azaldıktan, güç uğultusu solduktan çok sonra kayıplar ve zafer –çünkü dönüşüm zaferdi; adaleti sağlıyordu, kılıcım ve kalkanımdı– onları besledi. Acı bulanıklıktı; geçmiş ve şimdi, fiziksel ve psikolojik karışımı. Son iki döngüde ayağa bile kalkamadım. Tek yapabildiğim bunun yeterli olup olmayacağını merak ederek vücudumu son bir defa aşamalardan geçerken zorlayabilmektir.

Bittiğinde oturamıyordum. Yerde soluk soluğa, terleyerek, ıstırapla kaynarak uzanıyordum. Kaburgalarım iyileşmişti. Dizim iyileşmişti. Görüş alanımın alt kısmıyla yanağım normal görünüyordu. Ve hâlâ acı vardı. Erişemeyeceğim yerlerde çok derin acılar.

Yerdeki ağırlığım kalçamı eziyordu. Başımı kaldırdığımda boyumdan ses geldi. Ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarım izin vermedi. Kaç defa? Çok fazlaydı. Çok hızlıydı.

Yüzümden aşağı yaşlar aktı, sessizce çünkü hıçkırarak enerjim yoktu. Gücün uğultusu beni terk etmişti ve bir yanım bununla birlikte gitmişti. Gücü hak etmiyordum. Henüz değil. Ama acıyı hak ediyordum.

“Faythe?” Kapı aralanıp açıldı ve Marc’m kokusunu aldım. “Faythe!” Anında yanıma gelmiş, beni kaldırıyordu. Nazik dokunuşu bile canımı acıtıyordu. Bir saniye sonra Jace de oradaydı. “Ona biraz su getir,” diye fısıldadı Marc. “Ve yiyecek bir şeyler. Ama hiçbir şey söyleme.”

“Ne oldu?” Jace de Marc’tan sonra fısıldamaya başladı.

“Sanırım dönüşüm geçirdi. Yüzüne bak.”

“Ama... bir tane dönüşüm bu şekilde iyileştiremez. Kahretsin, dört tane dönüşüm bile bu şekilde iyileştiremez.”

“Biliyorum. Biraz su getir. Ve kapıyı arkandan kapat.”

Marc beni yatağa yatırdı. Gözlerimi kırıp ona baktım ama yüzüne odaklanamıyordum. Gözlerim o kadar kuruydu ki gözlerimi kırpmak canımı acıtiyordu.

“Sen ne yapıyorsun? Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?” Sesi hissettikleriyle kalınlaşmıştı ve gözleri nemliydi. “Sen bundan daha güçlüsün. İntihar korkakların çıkış yolu. İnsanlar sana güveniyor!”

“Ölmek istemiyorum,” diye fısıldadım. “Acıya ihtiyacım vardı.”

“Sen neden bahsediyorsun?” Anlamak istemiş gibi gözlerini kıstı ama anlayamadı. İçinde yoktu. Marc için her şey siyah ve beyazdı. Doğru ve yanlış. İyi ve kötü. Aslında acının çeşitliliğini anlıyordu – kesinlikle yeterince acı çekmişti– ama benim için ne anlama geldiğini anlamıyordu. Acı çekmeme neden olmamın ve çok sayıdaki kötü anıları yeniden yaşamamın arınmaya, duygusal zehrin psikolojik panzehirini anlamıyordu. “Zaten yeterince acı çekmiyor muydun?”

“Zihnimi temizliyor. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.”

Kapı açıldı. Jace bir şişe soğuk su ve bir kutu protein barı getirdi. Şişeyi açıp bana uzattı.

Şişeyi tutmak ve suyu her yerime dökmek için bütün konsantrasyonumu kullanmam gerekti ama nefes almadan şişenin yarısını içtim.

“Lanet olsun, ne *düşünüyordun*?” Şişeyi indirdiğimde Marc şişeyi benden alırken Jace de abur cubur kutusunu açtı. “En iyi şartlarda bile dönüşümler arasında yemek yemelisin ve bu en iyi şartlardan biri sayılmaz. Kaç defa dönüşüm geçirdin?”

“Bilmiyorum. Sayısını unuttum.”

“Yarım saatte mi?” Marc İspanyolca küfretti. İrkildim. “Kafayı mı yedin sen?”

“Üzgünüm.” Güçlkle yutkundum ve Jace’in bana uzattığı protein barını aldım. “Bu kadar ilerlemek niyetinde değildim... İyileşmem

gerekiyordu ve bunun canımı yakmasına ihtiyacım vardı. Bütün bunları ancak bu şekilde mantıklı bulabildim.”

“Bu ne demek ki?” diye sordu Marc, bu defa fısıldamayı unutarak.

Cevap veremedim. Kendimin bile güçlüğüle anlayabildiği bir şeyi anlamasını sağlayamazdım.

Jace iç geçirdi. “Kendisini cezalandırıyordu.”

“Hayır, ben...” Başımı yavaşça iki yana salladım. Bu değildi. Bu kulağa delice geliyordu. Fakat bu şekilde asla ifade etmeyecek olsam da haklıydı. “Sadece... Bu kadar büyük ölçekteki bir başarısızlığın daha çok acı içermesi gerektiğini düşündüm. Sayısız insan için bedeli *her şey* olan *bir* kayıptan kolayca yürüyüp uzaklaşmamalıymışım gibi. Eğer canım acımazsa, bize sebep olduklarımızın cezasını ödemi-yormuşum gibi.”

“Bundan sen yürüyüp uzaklaşmadın,” diye belirtti Marc, her zaman kelimesi kelimesine yorumlama konusunda yardımcı olarak. “Jace seni taşıdı. Ve lanet olsun, Faythe, Dean az kalsın seni öldürüyordu. Bunun acısı nasıl yeterli değil ki?”

“Değildi... değildi.”

“Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Yapabileceğinin en iyisini yaptın ve yaşananlar senin suçun değildi.”

“Evet, öyleydi.” Protein barımı ısırp gözlerinden kaçındım. “Yaptığının en iyisi yeterli değildi ve bu bir lider için bir seçenek değil.”

Marc bana neredeyse bir dakika boyunca baktı. Zihninde çalışan çarkları neredeyse duyabiliyordum. Birbirini eziyorlardı. Ama Marc bunu gerçekten anlamıyor ve bundan nefret ediyordu. En sonunda ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. “Bütün kutuyu yediğinden emin ol,” diye homurdandı. Ardından kapıyı arkasından kapattı ve Jace’le yalnız kaldım.

Marc'a seslenmem gerekirdi. Onu geri çağırman ve kendimi ona açıklamanın bir yolunu bulmam gerekirdi. Ama düşünemeyecek kadar yorgun ve fazlasıyla hüsrana doluydum.

"Anlamıyor," diye fısıldadım, ilk boş ambalaj kâğıdını bir top haline getirerek. "Neden bunu anlamıyor?"

Jace bir kolunu başının altına yastık gibi koyarak yatakta yanıma uzandı. "Çünkü istenilen başarıyı yakalayamadığı hiç olmadı. Başarısızlık onda fiziksel acının hem merhamet hem de ceza olduğu şekilde derin ve geniş bir çukur hiç açmadı."

"Ama sen bunu yaşadın mı?"

Jace oturdu ve bakışlarında nefesimi tıkayacak bir yoğunlukla gözlerimle buluştu. "Ethan'ı ormanda bıraktım ve öldü. Ortaktık ve onu bıraktım, Fayette." Ellerine bakıyordu. İtiraz etmeye başladım. Jace sadece Ethan Kaci'yi güvenli bir yere götürmesini istediği için gitmişti. Ortağını terk etmemişti. Ama itirazımı kelimelere dökmeden önce, bakışlarını tekrar kaldırdı ve midemin derinliklerinde bir şey kenetlendi. "Ayrıca Cal seni her incittiği ve onu öldüremediğim her defa aynı şekilde hissediyorum. Eğer seni koruyamazsam nefes almayı hak etmiyormuşum gibi."

YİRMİ YEDİ

“Vay canına. Buraya bu kadar çabuk dönmek delice geliyor.” Çantamı omuzlarımın üzerinde daha yukarı çekip Roswell Havaalanı’na ve sabah seyahat edenlerin oluşturduğu küçük kalabalığa baktım.

Marc bekleme odası sandalyelerinden oluşan bir sıraya doğru ilerledi. Buradan Jace’in kısa bir kuyruğun önünde olduğu araç kiralama yerini görebiliyordu. Marc ilk sandalyeye çöküp çantasını yere bıraktı. “Geçen seferi ve o zamandan beri olanları düşünürsek, ‘delice’nin bunu yumuşak bir şekilde ifade etmek olduğunu söyleyeceğim.”

Yanındaki yere oturup kucağımdaki çantama baktım. Ne söyleyeceğime dair fikrim yoktu. Hummalı dönüşüm olayımdan sonra odadan çıktığından beri aramız biraz soğumuştı ve ona her baktığımda birisi göğsümü pençeliyormuş gibi hissediyordum. Bana baktığında daha bile kötü hissediyordum. Ama bakmadığında çok daha kötü.

Ama fiziksel olarak bana mal olduğu şeylerden sonra bile çoğunlukla iyileşmiş vücuduma müteşekkirdim. Uykuya daldıktan sonra neredeyse on iki saat daha resmen komada gibiydim.

“İyi misin?” diye sordu. Beni izlediğini göz ucuyla görebiliyordum.

“Sen?” Elini tutmak istiyordum. Aramızdaki koltuk kolunun üzerinde tek başına duran eline baktım. Ama âciz görünmeme sebep olacağından korkuyordum. Güçsüz.

“Şimdi mi? Evet.” Sandalyesinde dönüp gözlerinde dayanılmaz, yürek parçalayıcı bir arzuyla bana baktı. “Çünkü sadece ikimiz varız.” Koşuşturan sabah kalabalığına baktı ve omuzlarını silkti. “Göreceli olarak konuşuyorum. Ama birkaç dakika içinde ben, sen ve o olacak...” Şimdi Jace’in gerçekten kabarık saçları olan bir görevliyle konuştuğu, araç kiralama gişesine doğru başını salladı. “Ama katlanabileceklerinin bir sınırı var.”

“Marc...”

“İzin ver bitireyim,” dedi ve başımla onayladım. Kesilen düşünce mi nasıl tamamlayacağımı da zaten bilmiyor ve son zamanlarda yumruklarıyla konuştuğu için sözcükleri kullanmasını hoş karşılıyordum. “Birbirinize nasıl bağlı olduğunuzu görebiliyorum ve bunun sadece fiziksel olmadığını da biliyorum. Bu da aranızdakinin öylece sönmeyeceği anlamına geliyor. Ama seni onunla paylaşmak kendi kalbimi kesip yarısını başkasına vermek gibi bir şey. Canımı çok acıtıyor, Faythe. Ölüyormuşum gibi.”

“O zaman... seni öldürüyorum.” Bu bir soru değildi; bunun doğruluğunu kabul etmiştim. Marc bana tamamen sahip olamadığı için kendinde değildi ve bu ikimizi de öldürüyordu.

“Sahip olduğum bütün kedi içgüdüleri bana Jace’i öldürmemi söylüyor ama yapamam. İnsan yarım eğer seni bir karar alman için zorlamayı denersen ya da onu seçmemen için seni vazgeçirecek herhangi bir şey yaparsam, bunun bana geri tepeceğini biliyor.”

Gözlerimi kıptım, kafam karışmıştı. “Neden geri tepsin ki?”

Kaşlarını çattı, sanki beni benden daha iyi tanıyormuş gibiydi. “Eğer Jace’i mazlum durumuna düşürürsem, içgüdüsel olarak onun

için savaşırsın. Sen hep mazlumun tarafını tutarsın. Sen böyle birisin ve şimdi işime gelmese de seni sevmemin nedenlerinden birisi bu. ”

Sonraki nefesim neredeyse içime çekemeyeceğim kadar yoğundu. “O mazlum değil, Marc.” Ağır bir şekilde nefesimi verdim ve bakışlarımı indirme dürtüsüne karşı savaştım. “Kimse mazlum değil.”

“Bütün mesele de bu. İkimizin gerçek bir geçmişi var, Faythe. Aslında, ben şanslı en yüksek, o da mazlum taraf olmalı.”

“Biliyorum.” Ama kendisi nasıl beni sevmemeyi başaramıyorsa, ben de Jace’i sevmemeyi başaramazdım. İşte o anda durumun gerçekliğini gerçekten idrak ettim. Beni gerçekten seven erkeklerden birisinden diğeri için uzaklaşmak zorunda kalacaktım. Ve birisini seçmek diğeri için değer vermeyi keseceğim anlamına gelmiyordu.

Ama ikisi de bunu anlıyor muydu? Lanet olsun, herhangi birisi bunu anlıyor muydu?

Evet. Jace anlıyordu. Marc’ı sevmenin onun daha az sevmeme neden olmadığını biliyordu. Ama Marc uzlaşmıyordu. Bu yetenekleri arasında yoktu.

“En kötü kısmı ne biliyor musun?” Duraksayıp, kendi sözlerine gözlerini yuvarladı. “Pekâlâ, *en kötü* kısım değil ama yeterince kötü. İşin aslı seni onunla görmek beni ne kadar öldürse de, orada olmadıgımda seni en iyi koruyabilecek kişi o. O yüzden ikinizden birisinin dinleyeceğini düşünseydim bile şu anda birbirinizden ayrı kalmanızı isteyemezdim. Bu seni ona kaptırmak anlamına gelse bile güvenliğinin önüne geçmeyeceğim.”

Gözlerime dolan yaşları gözlerimi kırparak uzaklaştırdım.

“Sadece...” Bakışlarımı kaldırmayınca, Marc durdu ve bakışlarıyla buluşana kadar çenemi çevirdi. Gözleri acıyla doluydu. “Faythe, sadece ikinizin dikkatli olduğunu söyle bana. Bana vermeyeceğin şeyi ona verme.”

İlk başta anlamadım. Ardından anladım. Bunu benden istemesinin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum.

“Marc, ben... biz...” Derin bir nefes alıp yeniden başladım. “Sadece bir kere oldu. Ve evet. Dikkatliydik,” diye fısıldadım, kalbimdeki acı beni bir bütün halinde yutmakla tehdit ederken. Çenemi bıraktı, ellerime baktım. “Sen ve benim olduğumuzdan daha dikkatliydik.” Çünkü bazen Marc ve benim... dikkatimiz dağılır ve unuturduk. Eline uzandım ama elini benden çekti. Göğsüm o kadar acıdı ki güçlükle nefes alabildim.

“Hey, sorun nedir?” diye sordu Jace. Bakışlarımı kaldırıncı bir elinde anahtarlar, diğerinde belgelerle dolu bir klasör tutarak bize doğru yürüdüğünü gördüm.

“Hiçbir şey.”

Her şey.

Kolumu gözlerimde gezdirdim ve çantamı omzuma atarak ayağa kalktım. “Haydi gidelim.”

Jace kaşlarını çatı ama konuda ısrar etmeyecek kadar akıllıydı.

Az yakıt yakan ama sadece birkaç ekstrası olan küçük bir araba kiralamıştı. Arabayı Marc kullandı. Çünkü kontrol sorunu üst düzeydeydi ve Jace’in arkasındaki bir koltuğa geçemezdi.

Ben kullanmak istemedim. Kontrol sorunumu ne zaman ve kiminle evleneceğimi söylemeye çalışan insanlara saklamıştım.

“Telefonlarının olmaması çok kötü. Geldiğimizi önceden haber verebilseydik işlerin daha sorunsuz gideceğini düşünmeden edemiyorum,” dedi Jace arka koltuktan.

Ona bakmak için yolcu koltuğunda döndüm. “Ve ne diyecektik? ‘Hey, biz geliyoruz. Lütfen bizi yemeyin’ mi?”

“Pekâlâ, bu kesinlikle daha iyi, ‘Akşam yemeği hazır, gelin ve alın!’”

Gülümsedim ama Jace'in şakası gerçekliğe dayanıyordu. Gökğürültüsü kuşları av kuşlarıydı ve çiğ eti tercih ediyorlardı. Zevklerine boyun eğmek keşfedilmeleri açısından acil bir tehlikeye sokmadığında, insan eti tüketme konusunda hiç huzursuzluk duymuyorlardı. Esasında yamyamlık kedi adamlar için en büyük tabulardan birisiyken, gökğürültüsü kuşları düşmanlarının ve kendi ölümlerinin etini törensel bir hava içinde tüketiyorlardı.

Ayrıca bir gökğürültüsü kuşu yuvasına beklenmedik bir şekilde gitmenin negatif yanlarından birisi de ziyaretçileri sevmemeleri gerçeği idi. Ya da sürprizleri. Ya da kedi adamları. Her şey değerlendirilirse, daha önce bundan daha riskli birkaç görevde yer almıştık. Ve çok azı bundan daha önemliydi.

Roswell havaalanından bir saatlik uzun bir araba yolculuğundan sonra, otobandan çıkıp dar, düzensiz bir çakıl taşlı yola saptık. Yolun iki yanında da dik tepeler ve kaya tabakaları vardı. Beni dağlarla çevrili olmaktan başka hiçbir şey bu kadar önemsiz hissettirmiyordu. Belki yerden elli metre havada, benimle yer çekimi nedenli ölüm arasında bir çift keskin, saldırgan gökğürültüsü kuşu pençesinden başka bir şey olmadan sallanmak dışında.

Her iki şekilde de New Mexico'da kesinlikle kendimi tuhaf hissediyordum. İkişile birlikte arabada gitmek kendi mezarıma giderken bir cenaze kafilesinde gitmek gibi olsa da, Marc ve Jace'in gelmesine her zamankinden daha müteşekkirdim.

Yolda altı kilometre ilerledikten sonra ilk engele rastladık: yolun ortasında yanlamasına bırakılmış eski bir araba. Eğer arabamız küçük olmasaydı, ya eski çelik kenarlı arabayı dört tane, patlak, çürüyen lastiğinin üzerinde iterek yoldan çekmek –bu yapılabilirdi ama üç kedi adam için bile hoş bir durum değildi– ya da kiralık aracı bırakıp yolun geri kalanında yürümek zorunda kalacaktık. İki buçuk kilometre sonra yolda yine engel vardı. Bu defa motoru durmuş daha da eski

iki araba ve geniş bir kaya. Gökgürültüsü kuşları pazarlamacıların cesasretini kırma konusunda ciddiydiler. Cadılar Bayramı'nda şeker toplayan ve ayrıca naneli kurabiye satan İzci Kızlar konusunda da.

O noktadan sona yürümemiz gerekiyordu. Üstümüzde sadece cep telefonları ve protein barları vardı. Dev kayalar yığınına geldiğimiz sırada, bunlar muhtemelen kasıtlı olarak yolun ortasında düşürülmüşlerdi, kuş yuvası görüş alanımıza girdi. Vadinin sonunda duruyordu. İki tepenin birleşim yerindeki bir çıkıntının üzerine inşa edilmişti. Dev kulübe tarzı yapı en iyi tahminimce en az altı katlı bir bina kadar vardı ve yerden altmış metre yükseklikteydi. Görünürde hiç merdiven yoktu.

Geniş ön veranda korkuluğu olmayan, dik bir uçuruma bakan bir balkona açılıyor ve içindeki düzinelerce dev kuş için bir iniş alanı olarak iş görüyordu.

Marc yapıya bakmak için durdu. Ağzı hayranlıkla açık kalmıştı. "Bunu daha önce gördüm ama ikinci seferde de hâlâ çok etkileyici."

"Etkileyici, çok korkutucu. Herkesin fikri farklı olabilir," diye mırıldandım.

Başını iki yana salladı. "Bunun olağanüstü bir işçilik olduğuna itiraz edemezsin. Bahse girerim her şeyi kendileri inşa etmişlerdir."

Ellerimi ceplerime sokup yavaş yavaş yürüdüm, böylece çocukların beni takip etmekten başka seçenekleri kalmadı. "Kendilerinin yaptığını biliyorum. Ama bir yuva dolusu dev kuş için bir solucan gibi sallanarak oraya uçsaydın bu kadar etkilenmezdin."

"Sanırım." Ama bakışlarını yuvadan ayıramıyordu. Burayı gün ışığında ilk defa gördüğünü fark ettim. Daha doğrusu öğle güneşinde.

"Pekâlâ, dikkatlerini nasıl çekeceğiz? Buralarda bir yerde bir ağacın gövdesinde gizli bir kapı zili mi var?" Jace dar yolun üzerinde düzenli bir şekilde ilerleyen ve klostrofobik hissetmeme neden olmaya

başlayan ağaç kaplı tepelere baktı. “Bir taşla pencereye buradan vurabileceğimi sanmıyorum...”

Bir şey yukarıda hafifçe gıcırdadı ve ön kapı açıldığı sırada başımı kaldırdım. “Dikkatlerini çekmenin bir sorun olacağını sanmıyorum...” Ama birden dikkatlerini istediğimden emin olamadım.

Öfkeli bir kedinin ne kadar zarar verebileceğini çok iyi biliyordum. Kahretsin, neredeyse birkaç tanesi tarafından öldürülecektim. Sinirli bir boz ayının yetişkin bir erkek kediyi, kedinin omurgasını kırmaya yetecek kadar sert bir şekilde bir ağaca fırlattığını görmüştüm. Ama öfkeli bir gökgürültüsü kuş sürüsünden daha ürkütücü bir şey hayatımda görmemiştim. Borçlarını ödemelerini istemek için buraya gelmek birden çok büyük bir hata gibi göründü. Ya bana verdikleri sözü hatırlamıyorlarsa ya da fikirlerini değiştirdilerse? Haber vermeden gelmek –gerçi başka seçeneğimiz de yoktu– kötü bir davranış olarak değerlendiriliyorsa ve cezası ölene kadar törensel bir şekilde gagalanmak, ardından yenmekse?

Fakat seçeneğimiz kalmamıştı. O harika *pike yap-ve-yarala* öfke-lerini düşmanlarımızın üzerine boşaltmaları için aramıza katamazsak Orta Güney Gurur sürüsüne sonsuza kadar elveda diyebilirdik. Ve çok geçmeden özgürlüğümüze de. Çünkü Malone’un yeni kukla rejimini iyice kontrol altına aldığına peşimizden geleceğinden hiç şüphem yoktu. Üçümüzse mahkûm olarak alınmak yerine dövüşerek ölmeyi tercih ederdik. O zaman Kaci’ye, Manx’e ve anneme ne olurdu?

Yukarıda, ön verandanın kenarında bize bakan iki şekil belirdi. En az yüz metre uzakta ve altmış metre yukarıda tek seçebildiğim tipik kısa, son derece sağlam yapılı iki erkek gökgürültüsü kuşuydu. Üstlerinde giysi olup olmadığını bile kesin olarak söyleyemezdim.

Onlar bizi çok daha net bir şekilde görebiliyorlardı. Bir kuş tarlada koşan bir fareyi havadan belirleyebilirdi. Konu gökgürültüsü kuşlarına gelince insan ya da kuş formunda olmaları önemli görünmüyordu.

Çoğunu özellikle iki bedenden birisinde görmüş değildim, sayısız tuhaf kombinasyonları tercih etmeye meyilliydiler. Kısmi dönüşüm sırasında yüzümde olduğu gibi. Fakat iki fırsattan da yararlanma becerileri benimkinden kesinlikle çok daha faydalıydı.

“Onları tanıyor musun?” Jace güneşe doğru gözlerini kısıp, yuvanın/evin çatısının yukarısına baktı.

“Hiçbirini *tanımıyorum*. Normal bireyler gibi düşünmez...” diye fışıldadım, ardından iki kuş aynı anda verandadan kanatsız olarak aniden atladığında durdum.

Marc ve Jace ani –ve intihara meyilli– atlayış karşısında soluklarını tuttular. Aynı şeyi yapmamak için irademin çoğunu kullanmam gerekti.

Kalkışta kanatsız bir kuş sağa saparken diğeri sola saptı. Tamamen insan olan kolları iki yana genişçe açılmıştı. Bir saniyeden kısa bir süre sonra, ustaca düşen bedenleri arasına yeterli mesafe koyduklarında, gökgürültüsü kuşları havada dalgalanıyor gibi göründüler. Kolları aniden iki kat uzadı ve üstlerinde tüyler belirdi. Bir anda. Normal –fazlasıyla kaslı da olsa– insan kolları aniden iki metrelik, koyu tüyleri olan kanatlar haline geldi. Hem de iki saniyeden kısa bir sürede.

Havadaki dönüşümleri bugüne kadar gördüğüm en olağanüstü şeydi. İstisnasız. Kuşlar için dönüşüm geçirmek ne bizim ne de –muhtemelen– ayıya dönüşenler için olduğu gibi işlemiyordu. Dönüşümleri ne yavaş ne de tuhaftı. Acıttığına dair herhangi bir iz de göremiyordum. Bunu uçarken yapabildikleri de belliydi.

Bu bir kedi adamın dönüşümünün yürürken olmasıyla eş değdi. Hatta sıçrayışının ortasında. Böyle mucizevî bir dönüşümü göreceğimi ya da bu mümkün olsaydı hayatlarımızın ne kadar farklı olacağını hayal bile edemezdim. Hem şaşkın hem de etkilenmiş bir

şekilde bir süre durdum. Fakat ardından sağduyum devreye girdi ve sağlıklı bir sakınma haline geri döndüm.

Kuşlar uyumlu bir şekilde bize doğru harekete geçtiler. Kanat uçları birbirinden otuz santim uzaktaydı. Marc ve Jace geri çekildi ve bir anlık tereddüitten sonra yerimde durmaya karar verdim. Kalbim yine de kuşlar önümde yere konmadan önce bir süre korkuyla ritmini değiştirdi. Bu sırada kanatlarım son defa güçlü bir şekilde çatmalardan kaynaklanan kuş kokulu rüzgâr saçılarımı yüzümden geriye savurmuştu. Tüyleri çekildi ve dev kanatlarını yanlarında katlamaları için harcadıkları süre içinde uzuvları normal boyutlarına döndü.

Yere indilerinde gerçekten de çıplak olduklarını fark ettim. Belli ki ayazdan etkilenmemişlerdi. Pekâlâ, *çoğunlukla* etkilenmemişlerdi...

Gözlerimi kırptım. Marc ve Jace iki yanımda korumacı konumlarını alıp temsilcilere tepeden bakarlarken nabzımı yavaşlamaya zorladım. Gökgürültüsü kuşları için oldukça uzunlardı. Benim bir yetmişlik boyumdan birkaç santim kadar kısaydılar. Ama gökgürültüsü kuşları boyutun her şey olmadığının yürüyen –ya da uçan– kanıtlarıydı. Bugüne kadar karşılaştığım en acımasız yırtıcılardı. Hem uçmak hem de dövüşmek için yaratılmışlardı.

İnce, uzun bacakları ve dar belleri, ağırlık ve böylece uçmaları için gereken yerde, kalın kolları ve güçlü göğüslerinde, güce sahip olmalarına imkân veriyordu. Bu kadar belirgin göğüs ve kol kasları görmemiştim. Bir heykeltıraşın ellerinden çıkmış gibiydiler. Tıpkı soğuk, kararlı bir şekilde düşmanca yüz ifadeleri gibi.

Bir süre birbirimize baktık. Kediler temkinli bir hayranlıkla, kuşlar apaçık kuşkuyla. Yüzleri insan hatları kazandığında, ikisini de hem sima hem de isim olarak tanıdığımı fark ettim.

“Cade ve Coyt, değil mi?” dedim, gülümsememin hissettiğimden daha kendine güvenli görüldüğünü umarak.

“Kız-kedi,” diye karşılık verdi sol taraftaki kuş tuhaf, birden çok tona sahip sesiyle. Selamlarcasına başını salladı. Hangisinin hangisi olduğunu bilmediğimi düşününce ismimi bariz bir şekilde unutmuş oldukları gerçeğine sinirlenemedim. Ya da bunu kullanmak için herhangi bir neden görmemelerine. “Sana borçlu olduğumuz şeyi istemeye mi geldin?”

“Evet. Ama önce Kai’la konuşmak istiyorum. Bize hayatını borçlu ve önce kişisel borcunu ödemesini istiyorum.”

YİRMİ SEKİZ

Cade ve Coyt yukarıdaki verandaya peşi sıra kondukları sırada Marc, “Sence bunu kabul edecek mi?” diye sordu.

Omuzlarımı silktim ve montumun içine iyice gömülerek onlara bakmak için döndüm. “Tam başarısızlık için yüzde elli şans veriyorum. Eğer bize olan meşru borcu ödemeyi reddederse, bütün kuş sürüsü önünde onuru zedelenecek. Gökgürültüsü kuşları her zaman ölümlerin intikamını alır, sözlerini onurlandırır ve borçlarını öderler. Sadece bu kanunlara sahip gibi görünüyorlar.” Bunu onlarla geçirdiğim çok az zamana dayanarak söylüyordum.

Marc kaşlarını çatı. “Bu ‘meşru borç’ kısmı beni endişelendiriyor.”

“Bu nedenle yüzde elli başarısızlık şansı var.” Yuvaya doğru bakıp herhangi bir hareket var mı diye gözlemledim. “Her şey onun bize borçlu olduğunu düşünmesi için onu kandırıp kandıramayacağıma bağlı.”

“İşin içine kandırmaca dâhil olduğunda şans her zaman bizden yanadır.” Jace sırtıttı ve gülümsemesine karşılık vermeden edemedim.

“Bu yalan değil,” diye ısrar etti Marc. “Yakaladığımızda onu öldürebilirdik. Muhtemelen de öldürmeliydik, bize aslında ne kadar az bilgi verdiğini düşününce. O yüzden onların düşünce tarzıyla Kai bize hayatını borçlu.”

“Umarım haklısındır.” Yukarıdaki tekrar gıcırdayıp açıldı. Cade ve Coyt verandanın kenarına yürüdü, bu defa peşlerinden üçüncü, kendilerinden biraz daha küçük birisi geldi. Kai. O olmalıydı.

Cade ve Coyt zıt yönlerde verandadan atladı –demek ki bu, yüksek binalardan atlarken kullanılan standart bir hamleydi– ve çarpışmayacakları kadar uzaklaştıklarında, üçüncü kuş peşlerinden gitti. Hızlı bir şekilde uzayan kollarının her yerinde tüyler çıkmaya başlamıştı bile.

İki iri kuş tam önümüzde cesur, ağır adımlarla kondu ve saniyeler sonra arkadaşları birkaç metre arkalarında, bir kuşun vücudunun üst kısmı ve bir insanın alt kısmının tuhaf bir karışımını sergileyerek yere indi. Bize doğru yürürken yüzü dönüşüm geçirdi. Kıvrık, sivri gagası yüzünün içine doğru erirken tüyler sihir gibi geri çekildi. Ya da en azından filmlerdeki sihir gibi.

Kai yaklaşırken Cade ile Coyt kenara çekildiler. Kai’in kanatları saldırgan bir şekilde açıldı, çıplak insan ayakları sert, soğuk çakıldan belli ki rahatsız olmuyordu.

“Size hangi borcu ödememi istiyorsunuz?” diye sordu. Tuhaf, iki tonlu sesi kulaklarımı tırmalıyordu. Kai’in siyah gözleri öfkeyle parlıyordu ama bunun bir kısmım... utancını örtmek için kullandığına dair belirgin bir hisse kapıldım. Evet. Duruşundaki bir şey –düşmanca halindeki aşırılık– üç kedi adam tarafından henüz ödenmemiş bir borcunu ödemesi için çağrılmaktan dolayı utandığını söylüyordu.

Güzel. Belki bu, her şeye rağmen işe yarayacaktır...

“Gerçekten karışık değil. Hayatını bağışladık, dolayısıyla, bize borçlusun.” Elimden gelen en kendine güvenli duruş için donmuş parmaklarımı ihmal ederek kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Çenesi görülebilir şekilde kenetlendi, boncuk gibi siyah gözleri kısıldı. “Bir savaş esiri gibi onurlu bir şekilde ölmeye hazır ve istekliydim.”

Burnumdan üfleyip buna katılmadığımı gösterdim. “Yine de burada duruyorsun. Toplumun tamamen iyileşmiş, çalışan bir üyesi.” Dev, acımasız, yamyam alıcı kuşlardan oluşan bir kuş sürüsü için *toplum* nasıl bir anlam taşıyorsa artık.

Kai’in kolları aniden uzun, koyu kahve tüyler çıkardı. Elleri kıvrık pençelere dönüştü. Önde üç parmak ve tam karşısında iğne keskinliğinde bir başparmak. “Çünkü beni öldürmediniz.”

Sırttım ve saçlarımı tek omzumdan savurdum. “Bu da demek oluyor ki bize borçlusun.”

“Sana onur konusunda bir ders dışında hiçbir şey borçlu değilim.” Tehditkâr bir şekilde ileri çıkıp kızgın bir horoz gibi kabardı. Marc ve Jace iki yanımda diken diken olup, gerekirse dövüşmek için hazırlandılar. “Sürüm için ölmeye tamamen hazırdım,” diye ısrar etti Kai. Hızlı atan nabzımı sakinleşmesi için zorladım.

“Toprakla çevrili duvarları olan derin, karanlık bodrumda, seni yalnız bırakmamam için bana yalvarırken sesin davan için ölmeye fazla istekli gelmiyordu. Değerli gökyüzünü görebilmen için bir pencereyi açık bırakmam için yalvarıyordum. Ve ben ne yaptım? O pencereyi açtım. Sadece hayatını bağışlamakla kalmadık, sana konfor da sağladık. Ayrıca su ve barınak da. Savaş esirlerinize benzer konaklama imkânları sağlıyor musunuz?”

İtiraz etmek için ağzını açtı ama Kaci rehineleriyle ona ne kadar iyi davrandıklarını hatırlayarak konuşmaya fırsat bulamadan araya girdim. “Anlaşmalar ya da karşılığında bir ödül alma umudu olmadan?”

Gökgürültüsü kuşunun gözleri daraldı. “Sen de böyle bir ödül arayışı için burada değil misin?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Zekisin, değil mi? Ve yine bize borçlu olduğun konusuna geri döndük. Şımarık bir çocuk gibi lafı mı çevireceksin, yoksa bir erkek gibi –hımm, kuş gibi– borcunu ödeyecek misin?”

Kai'in biraz gururu kırılmış gibiydi ama çenesini gevşetmedi. İki yana baktı. Diğer kuşların yüz ifadelerinden fazla bir şey okuyamasam da belli ki Kai okuyabiliyordu. Burnundan üfledi, ardından dimdik ve kaskatı durarak bana geri döndü.

“Görevimden kaçarak Kuş sürümü utandırmayacağım. İnsafınıza kaldığımda bana küçük bir konfor bağışladınız, bu yüzden size küçük bir minnettarlık borcum var.”

Ah, hayır. “Küçük bir minnettarlık borcu” kulağa ihtiyacımız olan şeyi karşılayacak kadar büyük gelmiyordu.

“Pek minnettar değil gibisin. Hayatını kurtardık.”

“Hayır.” Kai başını kararlı bir şekilde iki yana sallayıp çenesini kastı. “Sadece canımı almaktan kendinizi alıkoydunuz. Bunlar birbirinden tamamen farklı şeyler. Ne istiyorsun?”

“Biraz keşif yapmana ihtiyacımız var. Çiftliğimizin üzerinden basitçe bir uçuş gerekiyor. Tek yapman gereken arabaları saymak ve mülkün etrafında kaç adamın dolaştığını söylemen.”

Kai hiç tereddüt etmeden başını iki yana salladı. “Doğacak olan ilk çocuğunu hâlâ ıslak ve çığlık atarken yemem için bana versen bile olmaz.”

Gözlerimi kırptım ama uzun bir süre söyledikleri anlamlı gelmedi. Reddetmesi değil. İleride doğması muhtemel çocuğumu çığ çığ yeme kısmı. “Pekâlâ, bu... iğrenç, değil mi? Kimsin sen, Rumpelstiltskin¹⁰ mi?”

Kai bu ona hiç mantıklı gelmemiş gibi kaşlarını çattı. “Hiçbir gökgürültüsü kuşu bu kadar anlamsızca gösterişli bir isim almaz.”

Demek hayatlarında böyle isimler yoktu, tıpkı espri anlayışları olmadığı gibi. Ne düşünüyordum ki?

10 Alman peri masallarında, iyilik yaptığı bir köylü kızından karşılık olarak ilk doğacak çocuğunu isteyen karakter. (ç.n.)

“Boş ver.” Yarı yarıya donmuş parmaklarla şakaklarımı ovaladım ve dudaklarımı yaladığımda ağzıma kan tadı geldi. Soğuktan çatlayıp yarılmışlardı. “Borcunu ödemeye hazır mısın, değil misin?”

“Evet. Ama kendi hayatımı vermeye istekliyken canımı almanın değeri böyle bir görev değildir.”

“Herhangi bir tehlikede olmayacaksın...” diye başladım.

Owen’ın onda açtığı yaraları muhtemelen hâlâ taşımasına rağmen, “Tabii ki. Kendi güçleriyle yeryüzünden ayrılmayı bile başaramayan yaratıklardan korkacak hiçbir şeyim yok,” diye ısrar etti Kai.

Hrrr... gökgürültüsü kuşlarının ne kadar baş belası olduklarını unutmuştum. Tahmin edilebileceği gibi.

“Tamam, anlıyorum. Korkuyorsun. Ama belki benim için arkadaşlarından birisiyle konuşabilirsin. Başkasını...”

“Başka kimse bunu yapmayacak. Kuş sürümüzün hiçbir üyesi ayak işlerinizi yaparak kendisini alçaltamaz.”

Hüsrân dolu bir hırlamayı bastırdım. “Onlar için cevap veremezsin. Belki şu tuhaf toplu düşünce tarzına sahip olabilirsiniz ama gerçekte tek beyni paylaşmıyorsunuz, değil mi?”

Kai kaşlarını çatarken gözlerini kıstı, benim kadar tahammülsüz olduğu belliydi. “Hayır diyecekler. Bunu sadece kokundan bile tadının nasıl olduğunu bildiğim kadar kesin bir şekilde biliyorum ama...”

Marc’ın hırlaması duyuldu. Jace de hırladı ve Kai’in üzerine atıldı. Kendimi aralarına attım, Jace’le göğüs göğseydim. Cade ve Coyt birden tüy ve gagalarını çıkarıp, Marc’m karşısına geçtiler. İkiye bir.

“Durun!” diye bağırdım, kazanamayacağımız bir karşılaşmadan kaçınmak için çaresizce. Kollarımı benimkiyle Jace’in vücudu arasına sıkıştırıp elimden geldiğince sert bir şekilde ittim, ardından geri gelmesini engellemek için bir elimi havaya kaldırdım. Geride durduğunda –gözleri ve dişleri çoktan dönüşüm geçirmişti– bakış-

larımı ondan ayırıp Marc'a bakabildim. Marc denge için bacaklarını iki yana açmıştı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. Yumruklarını yukarıda ve vücuduna yakın tutuyordu. Dövüşmeye hazırdı ve bunun sonucu sadece ölüm olabilirdi. Kiminki olacağını tahmin etmeye korkuyordum.

Evrensel “Dur!” işareti için kollarımı iki yana açıp durdum. “Kimse kimsenin tadına bakmayacak. Anlaştık mı?”

Marc, “Kesinlikle öyle,” diye cevaplarırken, Jace sadece hırladı.

Kai cevap vermeyince ona baktım. “Biz uslu durursak siz de uslu olacak mısınız?”

Siyah, küçük kuş gözlerini kısıtı. “Kışkırtılmazsak saldırmayız. Bu onursuzca bir şey olur. Ama kışkırtma olursa... Aslında taze kedi etinin tadına hiç bakmadım ve etobur etini genel olarak lezzetsiz bulsam da bu gece canım biraz egzotik bir şeyler çekiyor.”

Harika. Demek birileri yer altında geçirdiği zamana çok içerlemişti...

“Kışkırtma yok. Bizi sadece yukarı çıkar ki gözlerimi oymanın peşinde olmayan birisine mantıklı bir istek sunabileyim.”

Kai gırtlığının gerisinde tiz bir çığlık sesi çıkardı ve kahkaha attığını anlamam için bir dakika geçti. “Bunu yuvada bulamazsın. Ama eğer seni konuşabileceğin birilerinin karşısına çıkarırsam... borcumun ödendiğini düşünür müsün?”

Bunun ondan alabileceğimiz en iyi teklif olduğuna karar vermeme yetecek kadar duraksadım. Tabii kurtarabileceğim başka bir çocukları yoksa. En sonunda başımla onayladım. “Tamamen ödenmiş sayacağım. El sıkışalım mı?” Elimi uzattım ama Kai sadece kaşlarını çattı.

“Sözün anlamsız fiziksel hareketler sunmanı gerektirecek kadar çok mu değersiz?”

Burnumdan üfledim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Boş ver. Yuvanıza güvenli bir yolculuk ve senden daha faydalı olabilecek

birilerinin beni dinlemesi. Üçümüz için yolculuk,” diye ekledim tekrar düşününce.

Marc arkamda bir şeyler mırıldandı ve onu daha iyi duymak için döndüm. “Ne?”

Gözlerini devirdi. “Güvenli geri dönüş yolculuğu da. Orada sıkışıp kalmamıza neden olma.”

Ah, evet. Utancımı saklamaya çalışarak kuşlara geri döndüm. “Ve üçümüz için güvenli geri dönüş yolculuğu. Bunlara söz verersen, borcunun kalmadığını düşüneceğim.”

Kai hızlıca başıyla onayladı. O kadar rahatlamış görünüyordu ki biraz daha bastırmam gerekip gerekmediğini merak ettim. “Pekâlâ. Önce sen.”

“Tamam. Bir dakika.” Şimdiden kısa, güvenlik ağı olmaksızın yaşayacağım uçuştan korkarak Marc’a ve Jace’e dönüp elimle onları doğaçlama bir toplantıya çağırdım. “Orada öfkeden kendinizi *kaybetmeyin*. Herhangi bir şey başlatmadığımız sürece güvende olacağız. Anladınız mı?”

İkisi de isteksizce başlarıyla onayladılar. Dönüp üç gökgürültüsü kuşunun da tamamen kuş formunda olduklarını gördüm. Hayatımda gördüğüm en korkutucu görüntülerden birisi. Bir boz ayı veya bir kedi adamın hayvan formundaki halinden çok daha korkutucuydu. Çünkü bu hayvanlara çok benzerdik. Ama dünyada bir gökgürültüsü kuşu kadar büyük bir kuş yoktu. Bütün fizik kanunlarına göre –fizikten anladığım azıcık şeye göre, en azından– uçmayı başaramamaları gerektiği anlamına geliyordu. Fazla ağırdılar. Ama yine de bu kadar çabuk bir şekilde dönüşüm de geçirememeliydiler. Kendilerini bizden uzak tutmaları şaşırtıcı değildi.

Dünya gökgürültüsü kuşları gibi bir şeyi hiç görmemişti. Şansımız varsa Malone dışında, konseydeki düşmanlarımız da görmemişti. Kendilerine neyin çarptığını asla bilemeyeceklerdi.

“Pekâlâ, haydi şu işi bitirelim.” Kollarımı kaldırdım ve işaretimle, Cade ve Coyt dev, güçlü kanat darbeleriyle yükseldiler. Hareket ettirdikleri hava saçlarımı yüzümden geriye itti ve akmakta olan burnumu dondurdu ama Cade –ya da Coyt– kalın pençelerini çürütücü bir tutuşla kollarıma sarmadan önce bunu fark edecek vaktim neredeyse yoktu.

Ayaklarım yerden kesilirken gözlerimi kapadım ve birkaç saniye sonra, diğer kuş ayak bileklerini tuttu.

Bakmabakmabakmabakma...

Havanın etkisiyle eskimiş ahşap veranda tahtaları altımda görüş alanıma girince rahatlıktan nefesini bıraktım. Bir kuş ayak bileklerini bıraktı ve vücudum altımda serbestçe salınırken omuzlarım insafsızca zorlanıyordu. Ardından diğer kuş da beni bıraktı. Dizlerimin üzerinde verandaya düştüm. Altmış metre aşağısını görebildiğim büyükçe bir budak deliğiyle göz göz geldim.

Kalbim küt küt atarken ayağa kalktım ve kenardan uzaklaşıp sırtımı binaya dayadım. Yaklaşan gökgürültüsü kuşlarının kanatlarının altındaki kuvvetli rüzgârla verandadan itileceğime dair mantıksız bir korku duyuyordum.

Jace bir dakika sonra benim düştüğüm yere indi. Kalkmasına yardımcı oldum. “İyi misin?”

“Kesinlikle hayır.” Ayaklarının üzerinde sallandı ve bana tutundu. Yüzü güneşle beyazlamış Teksas kaldırımından daha bile beyazdı. “Kedilerin kanatlarının olmamasının bir nedeni var.”

“Evet ama en azından her zaman dört ayak üzerine düşüyoruz.”

“O halde neden kırımın üzerine düştüm?”

Buna verilecek cevabım yoktu, o yüzden Marc’ı beklerken onu duvara çektim.

Marc'ın varışı da ne daha iyi ne de kesinlikle daha az travmatik değildi. Kai'yi yuvanın içine doğru takip ederken, “Bir. Daha. Asla.” Marc'ın ağzından bir tek bu kelimeler çıkmıştı. Ona fazlasıyla katılıyordum.

Bakışlarım her şeyi daha önce –iki defa– görmeme rağmen içeride yukarı doğru çekildiler. *Ölmek için kaç farklı yol var* türünden hâlâ etkileyiciydi. İlk katın çoğu geniş, açık bir yaşam alanıyla kaplanmıştı. Etrafa eskimiş ama rahat görünümlü sandalye ve kanepeler yayılmıştı. Hepsi minik yuvalar gibi eski, solmuş yastıklarla doldurulup yükseltilmişti. Odanın üç yanı boyunca diğer odalara açılan birkaç kapalı kapı vardı ve girişin hemen karşısında merdivenler duruyordu.

Tavan yoktu. Oda altı kat yukarıya, çatıya kadar açıktı. Platformlar, duvarlardan çıkmış uzun, kalın kolonlar vardı. Her birinin üzerinde dönüşümünün çeşitli aşamalarındaki bir ya da daha çok kuş vardı. Ve hepsi bize bakıyordu.

İkinci ve üçüncü katlar geniş, açık bir lobiyi çevreleyen otel odaları gibi düzenlenmişti. Kapıların çoğu kapalıydı. Uzak köşede önceki gezintimizde Kaci ile uyandığımız odayı görebiliyordum.

“Kai!” Keskin, ahenksiz çığlığa hepimiz döndük. Kai çağrıyla cevaben başımızın üzerinde süzülürken irkildim. İnsan yüzü ve uzun beyaz saçları olan, çıplak, yaşlıca bir dişi gökgürültüsü kuşunun önüne kondu.

“Borcumdan kurtulmak ve sözümün onurunu korumak için onlara konuşma şansı sundum.”

Yaşlı kuş bakmak için Kai'den bize doğru döndü. “Derdinizi anlatın, ardından gidin. Borcumuzu ödemek dışında türünüzle hiçbir temasımızın olmasını istemiyoruz.”

“Adil.” Ben de orada olmaktan hiç memnun değildim. “Aranızdan herhangi biri bizim için bir keşif görevine çıkmak ister mi?”

“Bu görev size olan borcumuzdan bizi kurtaracak mı?” diye sordu daha yumuşak ama aynı derecede tüyleri diken diken eden çift tonlu bir ses. Döndüğümde cevabımı bekleyen siyah saçlı, çoğunlukla insan formunda olan birisini gördüm.

“Tek başına değil, hayır. Görev basit ve güvenli... Wren’in hayatının bedeli bile etmez.” Arkamdaki sese dönünce ufaklığın annesinin kollarında güvende olduğunu gördüm. İkisine de gülümsedim, ardından devam ettim. “O borcu silmek için aklımda başka bir şey var. Bu keşif... ondan ayrı.” Sonraki kısmı söylemeye isteksiz bir şekilde duraksadım ama başka seçeneğim yoktu. “Bir iyilik. Karşılığımı seve seve geri veririm.”

“Hayır. İşimize yaramazsın,” diye hafiften çığlık attı yaşlı kadın. “Şimdi işimiz bitti. Gideceksiniz.” Bunu söyleyerek arkasını döndü ve havalanmaya hazırlanarak kanatlarını açtı. Kovulmuştuk.

YİRMİ DOKUZ

“Bekle!” diye bağırdım ve yaşlı kadın kanatlarını indirdi, ardından tekrar bana bakmak için yavaşça döndü. Başım şu tuhaf kuş hareketiyle eğdi. Meraklı gibiydi ama iyi türden bir merak değil. Ölmekte olan bir böceği inceleyen bir çocuk gibi meraklı. “Adaletin yerine geldiğini görmek istemez misin?” diye sordum, şimdi herkesin bana baktığı gerçeğine aldırış etmemeye çalışarak. Bana düşmanca bakmayan iki çift göz vardı, onlar da kedi gözüydü. “Eğer bunu yaparsanız, Calvin Malone size yaptıklarının bedelini ödeyecek!”

Yaşlı kadın yaklaştı ve dört bir yanımda belli belirsiz ayak hareketleri duyuldu. Atılan her adımda pençeler yeri çizdi. Tüyler yumuşak, ürkütücü hışırtı sesi çıkardı. Birkaç gaga düşmanca, tuhaf çatırtı sesiyle kapandı. Kuşlar etrafımızı sarıyordu. Çemberlerinin merkezinde biz varken, gösteriyi izlemek için toplanıyorlardı. Birkaç düzine yetişkin gökgürültüsü kuşu tarafından kuşatılmış avlardık.

O an güvenle geri dönme sözü almamızın bir anlamı yokmuş gibi göründü. Gitmemizi söyleseler ve biz reddetsek hâlâ anlaşmamızı onurlandırır mıydı?

“Finn için adaleti sağladık.” Erkek kuş hâlâ insan formundaki kollarını çıplak göğsünde kavuşturdu. “Bize katilini getirdin ve biz de vücudunun yenilebilir her parçasıyla ziyafet çektik.” Sözleri üzerine

etrafımızdaki anlaşılmaz gürültü güçlendi. Sanki kuşlar beklenti içinde huzursuzlanıyorlardı. Kalp atışlarını kontrolsüz bir şekilde hızlandı. “Hâlâ sahip olduğumuz borcu isteyene kadar seninle yapacak bir işimiz yok. Calvin Malone’la da herhangi bir işimiz yok.”

“Ama size yalan söyledi. Sizi kullandı! Neredeyse Finn’in adalet bulmasına engel oluyordu ve sizi aptal yerine koydu!” Zıt duygularını anlayamıyordum. Malone’un cezasını çektiğini görmek için nasıl *isteksiz olabiliyorlardı* ki?

Erkek kuş daha yakına geldi. Ben ona bakarken kavuşturduğu kollarının üzerindeki tende hafif bir dalgalanma oldu. Sanki tüyler orada çıkmak istiyor ama adam onlara engel oluyordu. Öfkesine engel olduğu gibi mi yoksa? Bu kısmi dönüşüm bizim için olduğu şekilde mi işliyordu? Bir kuş ne kadar sinirlenirse, tüylere ve pençelere sahip olması o kadar mı olasıydı?

“Egolarımız her hakaretle yaralanacak kadar hassas değiller,” diye ısrar etti. “Malone bize yalan söyledi ve bunun için bütün güvenirliliğini kaybetti. Ama işin sonunda yalanından herhangi bir zarar görmedik. Tersine, Malone’un manipülasyonu ne kadar kötü niyetli olsa da bize ihtiyacımız olan eğlenceyi sağladı.”

Eğlence mi? Gurur sürümüzün üyelerini katletmek eğlenceli miydi?

Ama o kadar şaşırmamam gerekirdi. Gökgürültüsü kuşları kardeş türümüz sayılmazdı. Daha çok uzaktan kuzen gibiydik. Bir ya da iki farklı nesilden. Çok, çok uzaktan.

“O halde, Malone’un bu işten yakayı kurtarmasını önemsemiyor musunuz?”

“Hayır.” Kai kuş sürüsü arkadaşının yanına çıktı. “Canımızı bu konuyla ilgili tekrar sıkma, yoksa size bu kadar iyi davranmayız.”

Evet. Sıcak karşılamaları annemin buz gibi bakışlarını hoş ve içten gösterirdi.

“Faythe...” Marc bir elini omzuma koydu ve ona bakmadan başımla onayladım.

“Anladım. Keşif konusunda yardım etmeyecekler,” diye mırıldandım. “Şimdi eğer düşmanlarımızı alt etmede yardım etmeyi reddederlerse, iki sıfır olacağız.”

“Ne dedin?” Kai’n başı bu defa ilgiyle eğildi. “Düşmanlarınızın üzerine pislememizi mi istiyorsunuz? Borcumuzu ödemeye istekliyiz ama ne zaman sıkışsak her yerde etrafa pisleyen güvercinlerden değiliz.”

Bu fikre karşı uygunsuz bir şekilde gülmemek için direndim. “Afedersiniz. Kültür farkı yüzünden söylediklerim yanlış anlaşıldı. Kimse bir yerlere pislemeyecek. Hiçbir vücut sıvısı yok ama umarım kan olur.”

Yaşlı dişi kuş sol tarafımda bir yerden konuştu ve kalabalık onu açığa çıkarmak için kenara çekildi. “Dikkatimizi çektin, Faythe Sanders. Borcumuzdan kurtulmak için kimin kanını dökebiliriz?” Bariz hevesleri bana göre kedilerin duyduğu kan şehvetine fazlasıyla benziyordu ama bize karşı değil de bizim için olduktan sonra, bununla ilgilenmeye istekliydim.

Ama önce bir önlem... “O halde, bu keşif konusunda kesin bir hayır mı demek?”

“Su götürmez bir şekilde.” Kai’nin tüyleri geriye çekilmişti ama bir dövüş beklentisi içindeymiş ve yumruklarını sıkarmış gibi kanat pençelerini açıp kapadı.

“İyi.” Esasında hiç de iyi değildi. Ama beklenmedik de değildi. “O zaman borcunuzu istemeye hazırım. Malone’la politik yollarla ilgilenmeye çalıştık ve olağanüstü şekilde başarısız olduk. O yüzden onu güç kullanarak ortadan kaldıracacağız...”

“Bu uygun olan tek yol...” Yaşlı kuşun başı hevesli bir şekilde dikildi, boncuk gözleri parlıyordu.

“... ve bizim tarafımızda savaşıacaksınız.”

“Savaş...”

Mağarayı andıran odanın her yerinde fısıltılar yankılandı. Daha çok tüy hışırtıları, yeri çizen pençeler ve heyecanla kapanıp açılan gagaların sesleri eşliğinde. Bununla dolu birkaç saniyeden sonra sorular hızlı bir şekilde yağmaya başladı.

Yukarıdan: “Öldürmek için mi yoksa sakatlamak mı?”

“Hangisi gerekli olursa.” Başımı yukarı kaldırdım ama konuşanın yerini belirlemede gecikmiştim. “Ancak sadece düşmanlarımızla dövüşebilirsiniz. Müttefiklerimize dokunmayın.”

Solumdan: “Sizi nasıl ayırt edeceğiz? Hepiniz kedi formunda bize göre aynı görünüyorsunuz.”

“Bilmiyorum.” Döndüm ama kendimi yine bütün kalabalığa konuşurken buldum. “Kendimizi bir şekilde işaretleyeceğiz.” Alnımı ovaladım. Düşünmediğim detayların sayısından dolayı şimdiden şaşkına dönmüştüm.

“Ne zaman ayrılıyoruz?”

“Öldürdüğümüzü yiyebilir miyiz?”

“Hayır!” diye bağırdım. Zihnimde oluşan görüntülerden dolayı dehşete kapılmışım: Cesetlerle dolu bir arazinin üzerine konmuş kuşların kırık kemiklerden kürklü etleri koparması. “En kötü düşmanlarımız bile düzgün bir cenazeyi hak ediyorlar.” Luiz dışında. Küllerini ayaklar altında rastgele çiğnensin diye etrafa saçmıştı. Ama bu başka bir hikâyeydi...

Tekrar döndüğüm sırada odanın gerisinden birisi bağırdı ve Jace dengemi sağlamak için uzandı. “Yeterince olacak mı yoksa avlarımız için yarışmamız mı gerekecek?”

“Ne yazık ki bol miktarda olacağını sanıyorum ama bu gerçekten kaçınının gelmeyi istediğine bağlı.” İşte o zaman kimin konuştuğunu

kaybettim. Her yerden sesleniyorlardı. Belli ki orada olduğumu bile unutmuşlardı.

“Hepimiz!”

“Hepimiz gideceğiz...”

“Böylesi adil...”

“Birisinin çocuklarla kalması gerek...”

“Birisinin avlanmak için kalması gerek...”

“O halde tüy çekeriz. Tüyleri toplayalım! Tüy çeken yirmi kişi gidip savaşıacak!”

“Bekleyn!” Sesimi duyurmak için bağırمام gerekti. “Detayları istemiyor musunuz?”

Bana hâlâ dikkatini veren birkaç kuştan birisi olan Kai kaşlarını çattı. “Hayır. Dövüşü istiyoruz ve de ziyafeti.”

“Hayır! Ziyafet çekilmeyeceğini söyledim! Bu bir savaş, lanet olası bir yemek şöleni değil!” Ellerimi hiddetle kaldırdım. Gökgürültüsü kuşlarından oluşan bir kuş sürüsüne savaştan bahsetmek belli ki çocuklarla dolu bir sınıfın önünde şeker sallamak gibiydi! Acımasız, ölümcül çocuklar... “Dinleyin, lütfen!” Birkaç düzine küçük, siyah göz bana odaklanırken gürültü en sonunda kesilmeye başladı.

“Hepinizin istekli olmasına sevindim.” Bizim tarafımızda savaşacak olmalarına daha da memnun oldum. “Ama önemli detaylar var. Bu bir meydan kavgası değil ve kurallara göre oynamazsanız borcunuzu ödenmiş olarak saymayacağım.”

“Faythe, kurallarımızla ilgilendiklerini sanmıyorum,” diye fısıldadı Jace kulağımdan birkaç santim mesafeden.

Kuşlardan oluşan dev kalabalık tekrar etrafımızda toplanırken, “Pekâlâ, bu çok kötü,” diye mırıldandım. Ardından kalabalığa seslenmek için sesimi yükselttim. “Tamam, şöyle yapalım. Hazır olduğumuzda, size zamanı ve yeri söyleyeceğiz. Gelecek ve işareti bekleyeceksiniz.

Ardından saldıracaksınız. Sadece düşmana saldırabilirsiniz –tekrar söylüyorum, net bir şekilde işaretlendiğimizden emin olacağız– ve öldürdüğünüzü yiyemezsiniz.” Bu uyarıyı tekrarlamak zorunda kalmak bile tüylerimi diken diken etmişti. “Her şey bittiğinde açsanız, pizzalar benden. Ama çalışırken atıştırmak yok!”

Marc kıkırdadı ama kuşların çoğu sadece kafası karışmış görünüyordu.

“Eğer birisi size teslim olursa, onu bayıltın ama yaşamasına izin verin,” diye ısrar ettim. Geniş ölçekli bir dövüşte teslim olan düşmanları bayıltmanın, onları bağlama riskine girmekten –bu kaçmaya, ihanete ya da her ikisine birden sebep olabilirdi– daha kolay olduğunu keşfetmiştik. Hareket bitene kadar vücutları sınıflandıracaktık. Hem yaşayanları hem de ölüleri. “Herkes anladı mı?”

“Neden onları sadece öldürmüyoruz ki?” diye sordu tanıdık bir ses. Sesin kaynağını bulmak için soluma baktığımda Neve ile göz göze geldim. Gurur sürümüne yapılan saldırı sırasında babamın vurduğu dişi kuş. Tamamen iyileşmişti.

“Seni öldürebilecekken öldürmememizle aynı sebepten. Ya da Kai’yi. Kazanmak istiyoruz; Malone’u iktidardan çekmek ve adaleti sağlamak. Ama bu işe katliam çıkarmak için girmedik.” En azından Malone’un kanı toprağa akana ve Colin Dean’in iç organları meydana çıkana kadar.

“O halde aptalsınız.” Yaşlı kadın şimdi beni açık bir tiksintiyle izliyordu. “Bir rakip size kötü davranıyor, yine de rakibinizin başını koparıyor ama vücudunun yaşamasına izin veriyorsunuz. Rakibiniz yeni bir baş çıkarıp tekrar yükselecek ve bunu durdurmak için yine acınası bir çaba harcayacaksınız ama bunu asla gerçekten bertaraf edemeyeceksiniz. Merhamet zayıflıktır, çocuğum. İnsan kısmının bir özelliği ve buna şımarık bir çocuk gibi müsamaha ediyorsunuz. Kurtların yaptığı gibi. Kurtlara ne olduğunu bildiğinizi varsayıyorum.”

Hımm, evet. “Nesilleri tükendi. Ama insan avcılar tarafından öldürüldüler.”

“Evet. Ayrıca boz ayılar, bizim ve sizin atalarınızın bir kısmı tarafından hiç kuşkusuz. Çünkü kurtlar bir erdemmiş gibi zayıflığı büyüttüler. Eğer geri kalanını kontrol etmek –ya da onları yok etmek– için bir grup çıkmış olsaydı, bu kadar kolay yem olmazlardı.”

“Malone’un müttefikleri Gurur kedisi nüfusunun yarısını oluşturuyor. Ve onların hepsini... gerçekten öldürmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?” Böylesi büyük ölçekli bir ölümü bile güçlükle anlayabiliyordum ve çoğu anlamsızdı! “Sizi bilmem ama sayımız artıyor sayılmaz. Şimdiki nüfusu devam ettirmekte iyi iş çıkıyoruz ve nüfusumuzun yarısını öldürmek buna katkı sağlamayacaktır.”

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. Sanki cahilliğime acıyordu. “Ama kalanlar daha güçlü olacaklar ve gen havuzunun temizlenmesinden ötürü sonraki nesil daha da güçlü olacak.”

Bunu sahiden *söylemiş* olamazdı. Marc’a bakıp kaşlarını çattığını gördüm.

“Sizin başınıza da bu mu geldi? Geçen haftaya kadar, gökgürültüsü kuşlarını son görüşümüzün üzerinden on beş yıl geçmişti. Bunun sebebinin içinize kapanmanız olduğunu düşünmüştük ama belki de sebep bu değildi. Belki de kendi gen havuzunuzu o kadar kuvvetli bir şekilde temizlediniz ki geriye çok az şey kaldı. Belki kurtları takip edecek olan *siz* olursunuz.”

Yaşlı kadın bir an için üzerinden tüy ya da ateş çıkacakmış gibi göründü. Kalbim o kadar güçlü bir şekilde attı ki tişörtümün önü hafifçe sallandı. Az önce gökgürültüsü kuşlarının bütün yaşam biçimlerine hakaret mi etmiştim, hem de en iyilerinden birkaç düzinesi tarafından sarılmış haldeyken?

Ama ardından yaşlı hanım haşın, kıkır kıkır, iki tonlu bir kahkaha attı. Siyah gözleri parlıyordu. “Budala, duygusal ideolojilerle

yumuşaksın ama gençken bu normaldir. Büyüdükçe daha sert ve akıllı olacaksın, tabii düşmanın çizmesi altında kalmazsan. Ama insanların konuştuğunun yarısı kadar vahşice dövüşüyorsa, türünün kurtuluşa hâlâ bir şansı olabilir.”

Ağır bir şekilde nefesimi bıraktım. Jace ve Marc’ın iki yanımda rahatladıklarını hissettim. Ne iyi ki gençliğim ve budala idealistliğim onu eğlendirmişti. Bunlar çoğu insanı kızdırırdı.

“Haydi, konuyu toparlayalım,” diye önerdi Marc yumuşak bir sesle. Ona bundan daha çok katılamazdım.

“Tamam, o halde temel olarak böyle. Sadece düşmanı öldür ve bunu sadece teslim olmazsa yap. Ayrıca *ölenleri yemek yok*. Başlamaya hazır olduğumuzda size haber vereceğiz. Uzun sürmeyecek ama bizden haber beklemeniz gerekiyor.”

Konusu gelmişken...

Kuşlar kurallara kaşlarını güçlü bir şekilde çatmaktan kızgınca gagalarını açıp kapamaya kadar çeşitli tepkilerle itiraz ederlerken, telefonumu cebimden çıkardım ve yukarı kaldırdım. “Burada kimse cep telefonunun nasıl kullanacağını biliyor mu? *Ya da bunun ne olduğunu?*”

Beck kalabalıktan çıktı. Neve vurulduktan sonra yardıma gelen kuş olarak onu çiftliğimize yapılan saldırıdan tanıyordum. “Babanın telefonu ile konuşmuştum. Seninki onunkine benziyor mu?”

“Evet.” Neyse ki akıllı telefona geçmemiştim ve cihazda ne kadar az seçenek varsa gökgürültüsü kuşları onu o kadar rahat kullanırdı. “Tamam, telefonumu sizde bırakacağım ve elle tutulur bir planımız olduğunda sizi arayacağız.”

“Faythe, telefonunu burada bırakamazsın,” dedi Marc, beni kalabalıktan uzağa doğru çevirerek.

Yanıt vermeme fırsat kalmadan Jace başıyla onayladı. “Şu anda iletişimimizin kesilmesi hiçbirimiz için güvenli değil.”

İkisine de gözlerimi devirdim. Diğer cebime elimi daldırmıştım. “Rahatlayın.” Babamın telefonunu çıkarıp boğazımdaki yumruğu yutkunmaya çalıştım. Bunu sahiplendiğim için suçluluk duyuyordum. Sanki kazanmadığım başka bir şeyi çalıyor gibiydim. Ama kuşlara hazır olduğumuzu söylemek için New Mexico’ya başka bir uçuş için gerekli olan zamana gücüm yetmezdi.

Jace sırttı. “İyi düşünmüşsün.”

Marc bile etkilenmiş görünüyordu. Çoğunlukla. “Peki ya şarj aleti?”

Gülümsedim ve ceketimin cebinden çıkardım. Bunu önceden düşündüğüm için kendimden mantıksız bir şekilde gurur duyuyordum. Neyse ki jeneratörler –ve böylece prizler– kuşların kullandığı birkaç modern kolaylık arasındaydı. Bunlar çoğunlukla ılık ve ısıtmayı sağlıyorlardı.

Beck’e telefonun temel işlevlerini nasıl kullanacağını gösterdim. Ardından babamın telefonuna bir şey olması ihtimaline karşılık aradığımda ekranda belirebilecek isimlerin bir listesini verdim.

“Pekâlâ, bunu çocukların ulaşamayacağı bir yerde prize takılı bir şekilde tutun...” neyse ki küçüklerin çoğu henüz çok iyi uçamıyorlardı, “...ve o listeden birisi aramadıkça telefona cevap vermeyin.” Oldukça kapsamlı bir liste bırakmıştım ama şansımı biliyordum ve bütün yıl boyunca kendisinden haber almadığım bir üniversite arkadaşım tekrar arkadaşlık etmek için bu haftayı seçerdi ve kendisini benim yerime New Mexico’daki bir gökgürültüsü kuşuyla konuşurken bulurdu.

Bunu açıklaması eğlenceli olurdu.

Diğer kuşlardan birisi telefonu açık bir kapıdan içeri taşırken, “Çiftliğe ulaşmanız ne kadar sürer?” diye sordu Marc.

“Yirmi dört saat önceden haber vermeniz lazım. Uçuşta vereceğimiz molalar ve dövüş öncesi dinlenme süresini hesaba katmak gerek,” dedi yaşlı kadın. Kendinden daha genç akrabalarının yanında dövüşüp dövüşmeyeceğini merak ettim.

Başımla onayladım. Bir gün önceden haber vermek. Bunu yapabiliydik.

Her şey yoluna koyulduğunda, telefonuma özlem dolu son bir bakış attım. Telefonum şimdi kötü bir şekilde modası geçmiş mutfaktaki bir prize takılıydı. Sonra Cade’in –belki de Coyt’un– beni yola götürmelerine izin verdim. Geri dönüş yolculuğu yuvaya uçuştan daha hoş değildi ama üçümüz de yere sağ salım indiğimizden halimize şükretmeye karar verdim. Kimse sakatlanmamış ya da öldürülmemişti ve yaklaşan savaş için hava desteğini sağlamıştık. Şansımız varsa bu da bize ihtiyacımız olan avantajı verecekti. Malone’un adamlarının sayısı bizimkileri geçse bile. Sayıları kesinlikle bizim sayımızı geçecekti.

Arabaya dönerken donduk ama ısıtıcıyı tam kapasite çalıştırdığımızda rapor vermek için amcamı aradım.

“Alo?” diyerek telefonu açtı amcam. Sesi kuşkuyla temkinliydi. Ancak o zaman telefonunda babamın isminin çıkmış olduğunu fark ettim.

“Benim. Üzgünüm. Telefonumu gökgürültüsü kuşlarına bırakmak zorunda kaldım, bu yüzden babamınkini kullanıyorum. İyi ve kötü haberlerim var. Hangisini önce istiyorsun?”

Amcam kıkırdadı, belli iki rahatlamıştı ve kahkahası tuhaf bir şekilde anneminkine benziyordu. “Önem sırasına göre alayım.”

Ama bunu bile belirlemek zordu, o yüzden haberi kronolojik sıraya göre alacaktı. “Kötü haber, gökgürültüsü kuşlarının bizim adımıza keşif yapmayacak olmaları.”

“Bu çok kötü. Fakat iyi bir fikirdi. İyi haber neydi? Savaşa katılacaklar mı?”

RACHEL VINCENT

Jace kuşların çakıl taşlı yolundan dönüp otobana saparken, “Hevesli bir şekilde,” dedim. “Korkutucu derecede istekliydiler.”

“Vay canına. Tamam.” Rahatlaması kadar şaşkınlığı da barizdi. “O halde kaç kuş geliyor?”

Dikiz aynasından hem Marc’a hem de Jace’e sııttım. “Yirmi. Bu onuru kimin yaşayacağını görmek için tüy çekiyorlar. Her biri bizim için zalim kanı dökmeye istekli.”

Ben de fazlasıyla kan dökmeye hazırdım.

OTUZ

Jace kolları başının arkasında kavuşmuş bir halde moteldeki yatağın üzerinde uzanarak, “Alex’i deneyebilirim,” dedi. “Ama açıkçası, senin benden daha çok şansının olacağını düşünüyorum.”

“Silahını alıp yatağın altında onu bıraktıktan sonra değil.” Sandalyede arkaya yaslanıp ayaklarını köhne kahvaltı masasına dayarken bu anı beni gülümsetti. “Sanırım içerideki diğer olası kaynağımız Kenton. Kendine düşen kısmı yerine getirmekten dolayı pek heyecanlı görünmüyordu ve bence suçluluk duyuyor. Belki Parker bunu bizim lehimize kullanabilir.”

“Bence...” Bir uçak motoru tepemizde gürleyip anlık olarak diğer bütün sesleri boğarken Marc gözlerini devirip bekledi.

Dönüş uçağımız neredeyse sabah altıya kadar ayrılmayacaktı. Bu da bize öldürülecek altı saatlik zaman bırakıyordu. Beklemek yerine arabayla gitmeye yetecek kadar bir süre değildi ama dinlenip yaklaşan savaşa zihinsel olarak hazırlanabilecekken bir havaalanı barında heba etmek için fazla uzun bir süreydi.

Uçak geçtiğinde Marc ayaklarını masadan itip yanımdaki sandalyeye oturdu. “Bence en bariz olasılığı atlıyoruz. Belki içeriden bir kaynak aramamalıyız ama dışarıdan bir kaynak aramalıyız.”

“Ne demek istiyorsun?” Yolculuktan dolayı yorgundum ve son dövüşümden ötürü vücudum kaskatıydı. Dönüşüm geçirme maratonundan sonra bile. Uzanmayı çok isterdim ama odada iki yatak vardı. Jace birisini sahiplenmişti ve Marc’ın çantası diğerinin ucunda duruyordu. Bariz bir BİLDİRİM yapmadan uyuyamazdım ve ikisi de bunu biliyordu. Bu gidişle küvetin içinde uyuyacaktım.

“Malone’un orada olup olmadığını öğrenmek için çiftlikteki birisiyle konuşmamız gerekmiyor demek istiyorum. Jace annesini arasa daha kolay olmaz mıydı?”

Tek kaşımı kaldırıp Marc’a baktım. “Kötü bir fikir değil.” Bir yastık olmasını dileyerek sert sandalyede Jace’e doğru döndüm. “Sence buna tekrar kanar mı?”

“Bilmiyorum. İnkâr içinde ama aptal değil. Son defasında onu kullandığımı ve Lance Pierce’e olanlar hakkındaki temel şeyleri biliyor. Dean’in güzel, yeni yüzünün arkasındaki bütün hikâyeyi bilmeyebilir ama benim de işin içinde olduğumu muhtemelen biliyordur.”

“Bunlar önemli değil,” diye ısrar etti Marc. “O senin annen ve şimdiden bir oğlunu kaybetti. İlk doğan çocuğuyla yeniden bağlantıya geçme şansını tepmeyecektir, kendisini kullandığını bilse bile. Ryan’a ve annene bak.” Marc kısaca bana baktı, sonra Jace’e geri döndü. “Karen tanıştığım en akıllı, sezgisi en güçlü kadınlardan birisidir ama konu Ryan’a gelince durumun farkında olmasına rağmen zayıf bir yanı var. Annen, Malone senin hakkında ne söylerse söylesin ruhunun derinliklerinde bunun doğru olmadığını bilecektir. Seninle konuşacaktır.”

Jace yatağa oturdu, kaşlarını çatıyordu. İsteksizliğinin tadını resmen alabiliyordum. “Konuşsa bile, hassas bilgileri vermeyecektir.”

Öne eğilip bakışlarını yakaladım. “Malone’un neyin içinde uyuduğunu bilmemize gerek yok. Sadece çiftlikte olup olmadığını bilmeye ihtiyacımız var. Ona gerçekten sormak zorunda değilsin. Sadece

konusmayı Malone'a getir. Aradığma sinirlenip sinirlenmediğini sor. Söylediklerini duyup duyamadığını. Böylece Malone orada değilse, annen sana söyleyecektir."

Jace başıyla yavaşça onayladı. "Tamam. Bu kulağa taşlanarak öldürülmek kadar eğlenceli geliyor ama varım." Omuzlarını silkti ve bakışları benimkilerle cesurca buluştu. "Neye ihtiyacın varsa yapacağımı biliyorsun."

Marc'ın hırlaması neredeyse fark edilmeyecek kadar kısık sesliydi. Ama fark ettim. "Annenin sana da aynı numarayı yapmadığından emin ol," diye tersledi Marc. "Son ihtiyacımız olan şey elimizi açık etmen ve Malone'a detayları anlatabilmesi."

Jace doğruldu ve dimdik oturdu. "Sakin ol. Aptal değilim."

Marc'm kaşları sert, siyah bir çizgi halinde çatıldı. "Hayır, sen sadece bir arkadaşının kız arkadaşıyla, kızın ağabeyinin cesedi bile soğumadan yatan fırsatçı bir piçsin!"

Göğsümün derinliklerinde öfke alevleri belirdi ama ben daha Ethan'ı bu konuya karıştırdığı için Marc'a bağırma fırsatı bulamadan önce Jace yataktan fırladı. Eğer kürkü olsaydı, dikilirdi. "Çizgiyi çok aştn ve hâlâ yapabiliyorken geri çekilmen iyi olur."

Marc ayağa kalkmaya başladı ama ondan önce davrandım ve kalkmaması için ona sessizce yalvarırken Marc sandalyesinde geriye yaslandı ama sandalyenin kollarını hâlâ sıkı sıkı kavramıştı. İşbirliğini anladığımı göstermek için minnettarlıkla başımı sallayıp Jace'e döndüm. "Otur. Lütfen."

Jace bir saniye bize baktı, sonra yatağın ucuna oturdu.

Sandalyemi ikisine de bakacak şekilde ayarlayıp oturdum. Başımı ellerimin arasına gömme dürtüsüyle mücadele ettim. Ya da kuma. "Çocuklar, sizi neyin içine soktuğumu biliyorum ve size ne kadar üzgün olduğumu anlatamam bile. Pek çok hata yaptım ve geçtiğimiz birkaç gündür daha kişisel meselelere konsantre olamayacak kadar Gurur

sürüsüyle nasıl ilgileneceğimi anlamaya çalışmakla meşguldüm. Ve bunun ikiniz için de adil olmadığını biliyorum. Ancak şu anda tüm dikkatimi savaşa vermeyi Gurur sürüsüne –hepinize– borçluyum. Ondan sonra, yemin ederim ki...”

“Babanı ve ağabeyini yeni kaybettin.” Jace yatakta daha yakına geldi, yüzünde anlayış vardı. “Ve iki gün önce dövülerek neredeyse öldürülecektin, ardından evinden kovuldun. İlgilenmek için bu kadarı yeter. Acele etme.”

“Teşekkür ederim.” Jace’e gergince gülümseyip Marc’a döndüm.

Ağır bir şekilde iç geçirdi ve dirsekleri dizlerinin üzerindeyken öne eğildi. Gönül yarası gözlerindeki parlaklığı köreltiyordu. “Şu anda bu işi daha da kötüleştirecek herhangi bir şey söyleyemem. İkinizi birlikte görmekten ya da kararını vermen için seni beklemekten yana bir sıkıntım yokmuş gibi davranamam.”

Marc yere baktı, sonra kararsızlığın onda sebep olduğu şiddetli ıstırapı görmeme izin vererek tekrar bakışlarımla buluştu. “Acele etmemeni söylemek Jace için kolay. Çünkü bundan kaybedecek hiçbir şeyi yok. Bir ay önce radarında bile yoktu ve şimdi ekranın merkezinde. Ama ben her şeyi kaybetmekle karşı karşıyayım.” Zorlukla yutkundü, sanki kelimeler boğazında takılıyordu ve kalbim birden yaralı ve ağır gelmeye başladı. “Seni onunla görmek zorunda olduğum her gün biraz daha kaybediyorum. Ve bunu artık izleyemem, Fayette. Senin için ne anlama geldiğimi bilmem gerekiyor.”

Sanki bir lunapark treninde, tepeden aşağı inmişim ve midemi geride bırakmışım gibi başım döndü. “Benden seçim yapmamı mı istiyorsun? Şimdi?”

Marc kucağındaki ellerine baktı. Ardından bana baktı. Bakışlarında hem korku hem de kararlılık vardı. “Evet. İstiyorum. Bunu akıl sağlığım için yapmak zorundayım. O yüzden kararını ver, Fayette. Ben ya da o. Ne olursa olsun. Şu anda.”

“Marc, lütfen bunu yapma...” Masanın kenarına tutundum. Göğsümde bir panik duygusu yükseliyordu. Baskı o kadar büyüktü ki güçlkle nefes alabiliyordum.

“Lanet olsun, Faythe!” Marc ayağa kalktı ve odada ağır ağır yürüdü, ardından bana döndü. Acı ve hüsrân güçlü yüz hatlarını kaplıyordu. “Sana dokunmasını istediğini bilmekten nefret ediyorum. Bundan daha fazlası olduğunu bilmekten daha da nefret ediyorum. Eğer onu beni istediğinden daha çok istiyorsan, sadece bana söyle ve bundan kurtul. Savaştan hepimizin sağ çıkıp çıkmayacağını bile bilmiyoruz ve seni sevdiğim kadar beni sevip sevmediğini bilmeden ölmek istemiyorum.”

Marc’ın bakışlarıyla buluştum ve kalbim o kadar acıyordu ki acıyı kesmek için kalbimin atmayı bırakmasını istedim. “Marc, seni sevdiğimi biliyorsun...”

Gözleri benimkileri inceledi, dikkati iki gözüm arasında gidip geliyordu. Ardından nefes verdi ve kederi nefesimi kesti. “Bunu *bildiğimi düşündüğünden* daha iyi biliyorum. Birbirimize aitiz, Faythe. Bunu on beş yaşındayken, aynı cümlede beni hem kızdırıp hem de gülümsetebileceğini fark ettiğin andan beri biliyorum. Seni başkalarının tanıyacağından çok daha iyi tanıyorum. Gecenin yarısında seni hangi kâbusların uyandırdığını biliyorum. Bir grup koşusundan kaçıp yalnız olmak için nereye gittiğini biliyorum. İnsanlara gösterdiğin kadar sert olduğunu ama bunun altında korktuğunu biliyorum. Ayrıca bu korkunun kalbini koyduğun herhangi bir şeyi yapmanda sana asla engel olamadığını da biliyorum. O yüzden kalbini neden bize koymuyorsun?”

“Marc...” diye başladım ve yüzüm gözyaşlarımla bulandı.

“Seni seviyor.” Marc omzumun üzerinden Jace’e baktı, ardından tekrar bana odaklandı. “Ama ben seni daha çok seviyorum. Zorunda kalırsa senden kırık bir kalple uzaklaşabilir ve başka bir gün sevmek

için yaşayabilir. Ama ben yapamam. İlk öpüştüğümüz andan beri benim için senden başka kimse olmadı. Ne yatağında, ne hayatımda ne de kalbimde. Asla da olmayacak. İşte senden bunları duymaya ihtiyacım var. Şimdi.” Umudu, korkusu, çaresizliği odanın içinde o kadar yoğundu ki zorlukla nefes alabiliyordum. “Araf sadece başka türden bir cehennem, Faythe.”

“Ben...” Titremesin diye ellerimi yumruk yaptım. Göz ucuyla Jace’in cevabımı bekleyerek gerildiğini gördüm. En az Marc kadar gergindi ve kalbim göğsümün kısılcacında hızla atıyordu. “Ben yapamam... Bunu şu anda yapamam.” Bir seferde sadece birkaç krizle ilgilenebilirdim ve hayatımın geri kalanının gidişatını belirleyecek bir kararı aceleyle getirmeye gücüm yetmezdi. İkisinkinini de. Hiç kuşku olmayacak şekilde emin olmak zorundaydım.

Aksi takdirde hepimizi mahvederdim.

Marc gözlerini kırttı. Tepkiler yüzünde odaklanamayacağım kadar hızlı bir şekilde geçti ama hislerin bu kaleideskopu acı ve öfkeyle sona erdi. Ardından yüzü birdenbire ifadesizleşti. Beni dışarıda bıraktı ve bunu fark etmek ruhumun derinliklerini yaraladı.

“İyi.” Sesi o tek hecede çatladı ve çenesini kenetleyip kapıya doğru yavaşça geri geri gitti. “Ama kararını verene kadar etrafta takılıp bekleyemem. Bununla işim bitti.” Bir eli kapı kolundayken Jace’e döndü ve kenetlediği dişlerinin arasından konuştu. “Beni takip etmesine izin verme. Anlıyor musun?”

Jace sesini çıkarmadan, başıyla onayladı. Konuşamayacak kadar şaşırmıştı.

Ardından kapı çarptı ve Marc gitti.

“Hayır!” Kapanan kapı –yıkıcı bir kayıpla sonsuza kadar bağdaştıracağım bir görüntü– yüzeye çıkamadığım bir pişmanlık ve keder tsunamisini tetikleyerek beni temelden sarstı. İçimdeki acı daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Dean beni bir

seferde öldüresiye dövebilirdi ama bunu kalbimin sökülüp önünde parçalanmasıyla karşılaştıramazdı.

Marc da Jace'i öğrendiğinde bu şekilde mi hissetmişti?

"Marc!" Odada koştum ama Jace kapıya benden önce gitti. "Çekil! Onu yakalamak zorundayım."

"Hayır. Faythe, hayır..." Jace beni durdurdu ve onu kapıdan uzaklaştırmaya çalıştığımda beni kaldırıp tuttu. Etrafından uzandım ve kapı koluna ulaşamadığımda ahşap kapı çerçevesini tırmaladım. Tırnaklarım kırıldı. Kapıda kan belirdi ama acıyı hissetmiyordum... tırnaklarımdaki acı kalbimdeki acıyla karşılaştıramazdı. Ruhumun diğer yarısı kaybolmuştu.

"Bırak beni!" Jace'in gömleğini ıslatan gözyaşı damlalarını görene kadar ağladığımı fark etmedim. "Beni aşağı indir!"

Beni indirdi ama kapının önünde durmaya devam etti. Alnına yayılan acılı çizgilileri neredeyse fark etmedim.

Derin bir nefes aldım. "Jace, yolumdan çekil."

Yavaşça nefes verdi ve iki kolumdan tutarak dosdoğru gözlerimin içine baktı. "Seni şu anda görmek istemiyor. Üzgünüm. Bunun bu şekilde olmasını istemezdim ama onu duyduğun."

Evet, onu duymuştum. Ama ona inanmıyordum. Beni daha önce de terk etmişti ama bu uzun sürmemişti. Takip edemeyeceğim kadar uzağa gitmeden önce onu bulabildiğim sürece bu da devam etmezdi. "Son kez uyarıyorum, Jace. Çekil."

"Çekilemem. Üzgünüm..."

Yumruğumu yanağına geçirdim ve Jace'in başı kapıya çarptı. "Lanet olsun!" Yüzünü ovaladı. Çenesinin sinirli çizgisi gözlerinin ardındaki yıkımla rekabet edemezdi. "Bana vurdun!" Mavi gözleri kısıldı ve kollarını bir gece kulübü fedaisi gibi göğsünde kavuşturdu. "Seni görmek istemiyor, Faythe. Ve onu suçlamıyorum. Kendi ka-

rarını vermek hakkın ama kendi kararını vermesi onun da hakkı ve kararını verdi.”

Baştan sonra titriyordum; oda durduramadığım yaşlarla bulamıyordu.

Jace iç geçirip kollarını çözdü. “Faythe.” Gözlerimi kaldırıncaya bana baktığını gördüm. Mavi gözleri fırtına öncesindeki gökyüzü gibi koyuydu. “O gitti.”

“Hayır...” Karnımı tutarak dizlerimin üzerine düştüm. İçimde artan boşluk hissiyle savaşılmaya çalışıyordum. “Gidemez. Söz verdi...” Burnumu çektim ve hâlâ kırık sayılabilecek burnum acıdı.

Jace önümde yere oturdu, sırtını kapıya vermişti. Beni kucağına çekti, ona sarıldım. Çenem omzundaydı, açık renkli kirli sakalı ıslak yanağıma sert geliyordu. Bir elimi açılmasını dileyerek soğuk metal kapıya dayadım. Marc’ın orada durmasını dileyerek.

Ama Jace haklıydı. Marc gitmişti ve kapalı kapı mucizemi getirmeyecekti.

Jace saçlarımı sırtımdan aşağı eliyle tararken ve gözyaşlarım yavaşça çeneme doğru inerken, “Onsuz ne yapacağım?” diye fısıldadım.

Nefes aldı. Göğsü benimkinin altında sağlam ve sıcak bir şekilde genişledi. “Ağlayacaksın, ardından kendini toplayıp devam edeceksin. Çünkü şu anda pek çok insan sana bel bağlamış durumda, Marc olsun ya da olmasın.”

Bu yeni felaketin ağırlığı altında bile Jace’in haklı olduğunu biliyordum. Ona daha sıkı sarıldım. “Ama önce ağlayabilirim, değil mi?”

Cevap olarak başımı omzuna götürdü ve ben hıçkırırken saçlarımı tekrar okşadı.

Daha sonra, gözyaşlarım tükendiğinde ve bacakları kan dolaşımının eksikliğinden muhtemelen yarı uyuyuşunda doğrulup alınımı alnına dayadım. “Teşekkür ederim.”

Elleriyle sırtımı okşadı. “Her zaman.”

“Sana vurduğum için özür dilerim.”

Jace kaşlarını çatı. “Ben de. Çürümüş mü?”

“Evet. Acıyor mu?”

“Hem de nasıl ama muhtemelen burnundan daha az acıyordur.” Bacaklarını uzatabilsin diye beni yere indirdi. “Bir şeyler yemek ister misin?”

“Hayır.” Belki bir daha asla. “Sadece uyumak istiyorum.” Son-
suza kadar.

“Sorun değil,” dedi Jace ama aşınası olduğum gülümsemesi fark edilir şekilde eksikti. Bu şekilde kazanmak istemiyordu. Bunu biliyordum. Ama şu anda içimde başka bir şey yoktu.

Banyoda elimi yüzümü yıkadım ve uyumak için getirdiğim ti-
şörtle iç çamaşırlarımı giydim. Dışarı çıktığımda Jace tamamen giyinik
bir halde bir sandalyede oturuyordu. İki yatak da açılmıştı. Çantası
kapıya en yakın olan yatağın yanında yerde duruyordu. Çantamı
yatakların ortasındaki halının üzerine koymuştu. “İstedğini seç,”
dedi ve tekrar ağlamak istedim. Mümkün olacağını hiç düşünmeme
rağmen karar vermekten sıkılmışım.

Ben yataklara bakarken Jace banyoya girip kapıyı kapadı.

Işığı söndürdüm ve kapıya en uzak olan yatağa çıkıp banyoyu
arkamda bırakacak şekilde döndüm. Jace dışarı çıktığında bir süre
sessizce durdu. Kalbim ikimiz için de acıyordu. Ne yaptığını bili-
yordum. Kendi ısıttığı yatak yerine Marc'ın soğuk ve boş bir şekilde
bıraktığı yatakta uyumamı izliyordu.

Gözlerim yine sulandı ve kendimden nefret ettim. Marc'ı kay-
betmişim ve bu canımı çok acıtıyordu. Ama suçluluk duygusuyla
Jace'den uzaklaşmam ikimizin de daha iyi hissetmesini sağlamaya-
caktı. Yine de ismini söyleyemedim.

Jace en sonunda iç geçirdi ve ayak sesleri diğer yatağa doğru ilerledi. Soyunduğu sırada arkamda giysileri hışırdadı. Bir süre sonra yatağın yayları gıcırdadı ve lamba kapandı.

Gözlerimi kapadım ve gözyaşları akmaya başladı.

Karanlıkta çalar saatten gelen ışık dışında Jace'le beraber ama yalnız bir şekilde uzandık. Aynı türden acıyı çekerek. Nefes alışlarını duyabiliyordum. Her hareket ettiğinde yatağının gıcırdadığını duyuyor ve onun da benim uyumayışımı dinlediğini biliyordum. Ama söylediklerini aklımdan çıkaramıyordum.

Haklı olabilir miydi? Marc temelli mi gitmişti? Bu pek mümkün görünmüyordu. Arkasında bıraktığı çantasından gelen kokusunu hâlâ alabiliyordum. Bunu geri döneceği için kasıtlı olarak mı bırakmıştı? Yoksa onu da bizi terk ettiği gibi terk mi etmişti? Gözlerimi kapadığımda çok incinmiş, çok sinirli yüzünü gördüm. Hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu bilerek onsuz yaşamak hiç kolay olacak mıydı? Yoksa onu annemin babamı kaybettiği gibi kaybetmiş miydim?

Onu dışlarsam Jace'i de kaybeder miydim? Artık kimse istemediği için kalbimden kalanları ona vermezsem? Bana kalan tek seçeneği kullanmakla Marc'a tekrar ihanet etmiş mi olurdum? Yoksa artık başka bir seçeneğim olmasa bile... nihayet kararımı vererek bizi daha fazla ıstıraptan kurtarmış mı olurdum?

Marc kararını vermişti. Beni Jace'le bırakmıştı. Sevdiğim –beni seven– birisi aynı şeyi iki metre ötede yaparken yatakta tek başıma uzanmakla kendimi berbat bir şekilde soğuk ve boş hissettim.

Döndüm ve Jace bana yatağından gözlerini kırptı. Soğuktan etkilenmezmiş gibi örtülerin üstünde uzanıyordu. Üzerinde bir bokser vardı ve kaşlarını çatıyordu. Yutkunup derin bir nefes aldım. “Tek başıma uyumam gerekmediğini söylemiştin... hiçbir şey istemeyeceğini. Bunda ciddi miydin?”

Yüzünde bir ifade dolaştı. Rahatlamaya benzer bir şeydi ama daha derindi. Hem acıtan hem de iyi hissettiren bir şey. “Evet. Benden istediğin neyse uyarım, Faythe. Sadece beni uzaklaştırma.”

“Arkadaşlığa ihtiyacım var.” Sıcaklığa. Dokunarak teselli bulmaya... kedi adamların teselli için büyük yığınlar halinde uyumalarının insan-formu versiyonu.

Tekrar gözlerini kırpı ve hareket ettiğini neredeyse görmedim bile. Bir saniye sonra yatak çöktü ve Jace sıcacık bir şekilde yanımdaydı. Çalar saatten yayılan kırmızı ışık Jace’in yüzünün yarısını ve koyu mavi gözünü gösteriyordu. Onu öptüm, ardından dönüp göğsüne sokuldum. Bir kolunu belime sarıp elini karnımın üzerine yaydı. Sonraki nefesi derin, yavaş ve titrekti ama sözüne sadık kalarak bana sadece sarılıyordu.

Karanlığa baktım, savaşı ve kaybedeceğimiz adamları düşünmemeye çalıştım. Çoktan kaybettiğim Marc’ı. Sahip olmayı çok istediğim ama bana dokunmasına izin veremediğim Jace’i.

Marc’ı, Jace’i sevdiğim için kaybetmişim ama Marc’ı sevdiğim için Jace’le tam olarak birlikte olamazdım. Ve bu beni o kadar derinden yaralıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordum.

“İyi misin?” diye sordu Jace ve kolunu sıkarak beni daha yakına çekti. Sırtıma değen çıplak göğsü tişörtümün üzerinden bile sıcaktı. Ayağı bileklerimin arasına kayd. Herhangi bir şey talep etmeyen ama tuhaf bir şekilde samimi bir temastı.

“Kalacağına söz verdi,” diye fısıldadım. Marc’ın gitmesine izin verdiğim ve ondan vazgeçemediğim için kendimden nefret ettim. “Ölmekte olan babama kalıp bana yardım edeceğine dair söz verdi. Sadece beni terk etmedi, Jace. Hepimizi terk etti.”

“Çok üzgünüm,” dedi Jace ve ona inandım. Bu kaybın hem kişisel olarak benim hem de Gurur sürü için ne anlama geldiğini biliyordu.

“Anlamıyorum. Gurur sürüsünü dünyadaki her şeyden çok seviyor. Beni sevdiğinden de çok. Düğünümüzü terk edip birlikte kaçmak istedim ama o gitmedi, bu yüzden de onsuz gittim. On sekizimdekken bile sizleri bana tercih ediyordu. Şimdi hepimizi nasıl terk edebilir ki?”

Jace’in verecek bir cevabı yoktu. En azından yüksek sesle söylemek istediği bir cevabı. Ama ikimiz de Marc’ın kalbini kırdığını biliyorduk.

Jace iç geçirdi ve saçlarını ensemden çekti. “O gitti. Onun yerine geçemem, Faythe. Ama seni onun kadar seviyorum. Ve hâlâ buradayım. Bu senin için herhangi bir şey ifade ediyor mu?”

Gözlerimi kapadım ve yastığa daha çok gözyaşı düştü. Yuvarlanıp onu öptüm ve en sonunda çekildiğimde gözlerimin içindeki gerçeği görebilsin diye acı çeken bakışlarıyla buluştum. “Bu benim için her şey demek.”

O gece son öpüşmemizdeki tadını alarak Jace’in kokusunu içime çekerek uykuya daldım.

Ama Marc’ı hayal ettim.

OTUZ BİR

Uçağımıza yetişmek için erken kalktık ve kapıya yarım saat önce vardık. Marc orada değildi. Yokluğuyla yıkılmış gibi görünmemek için bütün irademi kullanmam gerekti. Bileti hâlâ ondaydı –bıraktığı kendi valizim gibi kontrol ettiğim çantasının içinde değildi– ve evine gidiyorduk. Başka nereye giderdi ki?

Nasıl bir kaltaktım ki bir adamı kendi hayatından kaçırıyordum?

Jace şakağıma bir öpücük kondurmak için beni kendine çekerek, “İyi olacak,” diye fısıldadı. “Her zaman iyi olur.”

“Biliyorum.”

Jace lavaboya son defa giderken Michael’ı aradım. Gökgürültüsü kuşlarıyla ilgili son haberleri ona zaten vermiştim, o yüzden telefonu cevapladığında daha önceden görülmemiş bir şekilde açılış için herhangi bir şey söylememem bir şeylerin yanlış olduğunu kötü bir şekilde açığa çıkarıyordu.

“Faythe?”

“Evet.” Havaalanındaki plastik sandalyede kıpırdandım ama bir türlü rahat edemedim.

“Sorun nedir? Gökgürültüsü kuşları vaz mı geçtiler?”

Ya, tabii. “Hımm, sanırım biz vazgeçsek bile onlar devam ederlerdi.”

“O halde sorun nedir?” Onların saatiyle sabahın beş buçuğu olmasına rağmen arka plandan gelen tencere tava sesleri duydum. Demek uyku sıkıntısı çeken bir tek ben değildim.

“Sen...” Sandalyemde arkama yaslandım ve bu benimkini kesinlikle takip edecek sorularını koruyabilirmiş gibi gözlerimi bir elimle kapadım. “Sanırım Marc’tan haber almadın, değil mi?”

“Sen gittiğinden beri duymadım.” Michael duraksadı ve ayak sesleri duydum. Ardından bir kapı kapandı ve arka plandaki sesler kayboldu. Tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı. *En büyük ağabeyime ve kusursuz görgü kuralları anlayışına şükürler olsun...* “Neden? Ne oldu?”

“Gitti. Onu kaybettim.” Bunu itiraf etmek boş göğsümün içinde çıkardığı gürültü kadar yüksek sesle canımı acıttı.

“Jace yüzünden mi?”

“Seçemediğim için.”

Etrafımda muhabbet edip şafaktan önceki kahvelerini içen yolcular dışında sessizlik oldu. Ardından ağabeyim iç geçirdi. “Üzgünüm, Faythe.”

İç geçirdim ve elimi kucağıma bıraktım. Havaalanındaki ışık kendi içimden kaynaklanan karanlıktan sonra aydınlık geliyordu. “Sadece, yakında kışlarını tekmeleyeceğim pek çok kişi olacağı için seviniyorum.”

“Sence ne kadar yakın?”

“Yarıdan sonra. Bu birleşme için herkese zaman verecektir. Rick amcaı benim için arayabilir misin? Uçağa binmek üzereyim. Eğer zamanı uygun bulursa, indiğimizde gökgürültüsü kuşlarını arayıp bizimle nerede buluşacaklarını söyleyeceğim.”

“Sorun değil.” Ama ağır bir şekilde nefesini verdi. Marc geri dönmezse yokluğu benden başkaları için de zor olacağını anladım.

“Hey, Michael?”

“Evet?”

“Kimseye Marc’tan bahsetme. Oraya vardığımda kendim söyleyeceğim. Benim söylemem daha iyi olur.”

“Emin misin?”

İç geçirdim, hiç emin değildim. “Evet.”

Telefonu kapattıktan bir dakika sonra Jace döndü ve beş dakika sonra uçağa bindik. Uçuş sırasında parmakları benimkilerle birleşmiş bir halde uyudu. Öteki yanımdaki boş koltuğa bakıp durdum.

“Dur biraz, öylece *gitti* mi yani?” Kaci kanepeden bana kaşlarını çatı ve beni yanlış duymuş olabilmemiş gibi kulaklıklarını kulaklarından çıkardı. “Bunu yapmaz. Marc asla öylece gitmez.”

Annem bir kolunu ona sardı ama Kaci’nin suçlayan bakışları üzerimden asla ayrılmadı ve her geçen saniye daha da soğudu. “Ne yaptın?”

“Kar...” Holly başını iki yana sallayıp yeniden başladı. Hâlâ dişi kedinin gerçek ismine alışmaya çalışıyordu. “Kaci, bunun Faythe’in yaptığı bir şey olmadığına eminim.” Bir destek arayarak kahvaltı masasının karşısına, bebeğini emzirerek oturan Manx’e, ardından dumanı tüten bir fincan kahveden yudumlayarak karısının yanında duran Michael’a baktı. İkisi de konuşmadı.

“Evet, öyleydi,” diye ısrar etti Kaci ve kimse ona itiraz etmedi. Holly ve Ryan dışında geri kalan herkes Jace’i biliyordu ve bunun nasıl sonuçlandığına dair temel şeyleri hiç şüphesiz çoktan anlamışlardı. “Bizi sadece *seni* terk etmek zorunda kalırsa bırakırdı. Ondan tekrar ayrıldın, değil mi?”

“Kaci, bu seni ilgilendirmez,” diye uyardı annem yumuşak bir şekilde ama eşit oranda anlayış ve merak içeren bakışları benimkilerden

ayrılmıyordu. Daha önce o da benim yaşadıklarımı yaşamıştı ve hiç kuşkusuz benim yaptığım gibi her şeyi eline yüzüne bulaştırmamıştı.

“Sorun değil. Bilmeye hakkı var.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Michael’ın kahvesinden içebilmeyi dileyerek kapının yanındaki duvara yaslandım. “Hepinizin var.” Çünkü Aaron Taylor haklıydı... bir lider için mahremiyet diye bir şey yoktu. Yaptığım her şey onları etkiliyordu. “O beni terk etti.”

“Neden?” diye sordu Kaci hemen. Keşke onun yaşındayken benim de sezgilerim onunkilerin yarısı kadar olabilseydi. “Ne yaptın?”

Kapının diğer yanında benim gibi bir duruş sergileyen Jace’e baktım ve uçuştan önce ikimizin de düş almasına birden sevindim. Yoksa herkes birbirimizin üstündeki kokularımızı alırdı; Holly dışında.

Ryan bakışlarımı takip edip Jace’e baktı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. Kaci bir saniye sonra anladı ve gözlerindeki acı içimi parçaladı. “Her şeyi kendine almak zorunda mısın?” Bir cevap beklemeden ayağa kalkıp koridora koştu. Bir süre sonra bir kapı çarptı.

Peşinden gitmek istedim –bu konuşmayı nasıl başlatacağıma dair hiçbir ipucum yokken– ama annem ayağa kalktı. “Onunla konuşurum.” Tereddüt ettim, sonra başımla onayladım. Kaci muhtemelen beni dinlemek istemeyebilirdi zaten. En azından bir süre için.

Mutfağa ve taze kahvenin cazibesine doğru ilerledim ama Ryan yanından geçerken ağzını açtı. Felaket kişisel hayatım için hissettiği keyifle kaşları havaya kalkmıştı. Yavaşlamadım bile. “Tek kelime edersen burnunu yeniden kırarım.”

Ryan çenesini kapadı. Burnu benimkinden birkaç gün daha fazladır kırık olmasına rağmen, onunki çok daha kötü görünüyordu. Benim kadar dönüşüm geçirmediği belliydi. Son dönüşüm çılgınlığının beni neredeyse bayıltacağını düşünecek olursak, hangimizin daha fazla şey anlattığından emin değildim.

Mutfakta iki fincan kahve içip yaklaşan savaşa odaklanmaya çalıştım. Müttefiklerimize gelip gelmeyeceklerini bildirmeleri için haber verilmişti ve kuşlara ilgili detayları vermiştim. Bu detaylara bütün iyi adamların –öldürmeye izinleri olmayanların– insan ya da kedi formunda da olsalar vücutlarının bir yerinde turuncu reflektif bant taşıyacakları da vardı.

Ama düşüncelerim Marc’a ve Jace hakkındakileri Kaci’ye etrafımızda kimse yokken söylemeyi akıl etmiş olmayı coşkun bir şekilde dilememe kayıp duruyordu. Etrafımda dolaşan diğer ölüm kalım dramalarıyla birlikte Kaci’nin Jace’ten hoşlandığını tamamen unutmuştum. Ama ona göre o aşk muhtemelen ölüm kalım meselesiydi ve ona iki kat kötü haber vermiştim.

Babam hiçbir zaman bu kadar düşüncesiz olmazdı.

“O halde... Faythe, Marc’la birlikte ama Jace’le mi yattı?” dedi Holly dikkatimi Michael ve Owen’ın kendisine ve Manx’e katıldıkları oyun masasına çekerek. “Ve Marc bunu öğrendiğinde, seni en önemli kas gücü kaynağından mahrum bırakarak çekip gitti mi?”

“Hımm, evet, sanırım bu durumu özetliyor.” Michael özür dilercesine omuzlarını silkti ama ona sadece gözlerimi devirebildim. Hayatım açık bir kitap haline gelmişti. Hem de fazlasıyla *yetişkinlere* göre bir kitap.

“Burası ürkütücü, kürkle kaplı bir pembe dizi gibi,” diye fikrini belirtti Holly. Onu duyabileceğim gerçeğinden habersizdi. Ve görebileceğim.

“Buna daha çok katılamazdım.” Fincanımı tezgâhın üzerine koydum ve Holly’nin kızarmasını izlemeden salona doğru ilerledim. Ama annemi Ryan’la birlikte kanepede görünce kaşlarımı çattım.

“Konuşmak istemedi,” diye açıkladı annem ve iç geçirdim. Kaci benden nefret ederken savaşa gitmeyi istemiyordum.

Koridorda Kaci'nin, Manx ve annemle paylaştığı odaya girecektim ama Jace'in içeriden gelen sesini duyunca durdum.

"Hey, ufaklık, Faythe'e sinirlenme. Hislerini incitmek istemedi, ben de istemedim."

"Ben ufaklık değilim," diye ısrar etti Kaci ve sesinden ağladığını anlayabiliyordum.

"Biliyorum. Üzgünüm. Yirmi yaşına gelene kadar insanlar bana "ufaklık" derdi. Şimdi bunu söyleyince benim de bundan ne kadar nefret ettiğimi hatırladım."

"Faythe'e kızgın değilim... Senin ondan hoşlandığını biliyordum; herkes bunu biliyordu," dedi Kaci ve Jace kıpırdanırken hava yatağı gıcırdadı. "Ve sanırım onun da senden hoşlandığını biliyordum. Ama... peki ya Marc?"

Ancak gerçekten demek istediği –ama söyleyemediği– şuydu: *Peki ya ben?*

"Kaci bazen bir şeyler olur," dedi Jace yavaşça. "Ve bu kimsenin suçu değildir. Ya da herkesin suçudur. Bazen insanlar istemedikleri zamanda bağlanırlar. Bu uygun ya da adil olmadığında. Bazen bu hiçbir şey ifade etmez ve ikisi de sonrasında kendi yollarına gidebilirler. Ama bazen bu işleri ikisi için de değiştirir. Tıpkı pek çok başkaları için de değiştirebileceği gibi."

Kaci bir dakika boyunca sustu. Herhalde bunun üzerinde düşünüyordu ve cevabını bekleyerek nefesimi tuttum. Cevabı geldiğinde neredeyse kahkahayla gülecektim. "Bağlanmak' derken sulu, derin derin bakışmaktan bahsetmiyorsun, değil mi? Faythe ile senin beraber olduğunuzu ve ortalığın karıştığını –mecazi olarak konuşuyorum– böylece Marc'ın gittiğini söylüyorsun. Değil mi?"

"Hımm, evet. Kısaca böyle."

Ve birden Jace için üzüldüm. Kaci'den bunları duymaya hazır değildi. Ya da herhangi bir karışık durumu en fazla iki cümleyle özetleyebilmesine dair olağanüstü yeteneğine. Veya patavatsızlığına.

Kaci sanki içimizi oyup duygusal atıklarımızı herkesin göreceği şekilde yere sermiyormuş gibi, “Ama hâlâ Marc'ı seviyor,” dedi.

“Biliyorum,” diye kabul etti Jace ve kalbim ikimiz için de acıdı. *Hepimiz için.* “Bu onu ilgilendirir.”

“Marc geri gelecek mi?”

“Bilmiyorum. Umarım döner. Gurur sürüsünde her zaman bir yeri olacak. Ama şu anda gerçekten kızgın ve yaralı.”

“Atlatacaktır. Eğer Faythe'den bir süre uzak durursan.”

Aaah, zeki kız, kendi istediğini elde etmeye çalışıyordu! Neredeyse gurur duyacaktım.

Jace boğazını temizledi ve ciddileştiğini anladım. “Bunu yapmam, Kaci.”

“Biliyorum.” iç geçirdi ama sesi artık gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi çıkmıyordu. “Ama denemeye değerdi.”

Gizlice dinlerken yakalanmadan önce salona geri girdim ama salon dolmuştu ve bütün bakışlar üzerimdeydi. Nefes alacak yer yoktu. O yüzden ön kapıdan çıktım ve en üstteki beton basamağa oturup dirseklerimi dizlerimin üzerine dayadım. Marc'ın arabasının hâlâ sahipsiz bir şekilde durduğu araba yoluna baktım. Bir dakika sonra kapı gıcırdayarak açıldı ve Vic yanıma oturdu. “Pekâlâ, bu defa işleri gerçekten bok ettin.”

İşi hafife almasının tuhaflığıyla boğuldum ve bu sözler Vic dışında birinden gelseydi konuşma tarzına muhtemelen sinirlenirdim. “‘Lider’ kelimesinin senin için hiçbir anlamı yok mu?”

“Haklı olduğumu biliyorsun.”

“Artık önemli değil. Marc gitti.” Sadece bunları söylemek bile kalbimdeki lanet olası boşluğu daha da genişletti.

“Onu suçluyor musun?”

“Hayır.” Vic’e döndüm. Gırtlığımın arkası söylemek istediğim ama muhtemelen söylememem gereken sözcüklerle yanıyordu. “Kendimi suçluyorum. Bunların hepsi benim suçum... bunu hiçbir zaman inkâr etmedim. Ama gecenin bir yarısı kalkıp gitti! Eşyalarını bile almadan.”

“Belki seni görmek ve sana gerçekten sahip olamayacağını bilmek canını çok acıtır. Okulda seni izlerken hiç görev almamasının nedeni de buydu. Ama şimdi işler daha kötü çünkü bu sadece fiziksel bir ihanet değil. Kalbine başkasının girmesine izin verdin ve şimdiye kadar bu Marc’ın özel bölgesiydi. Ama artık buna sahip değil.”

“Ama bunun için bir şey yapamam!” Donmuş ellerimle yüzümü ovaladım. “Jace’i sevmek konusunda bir şey yapamam.”

“Belki yapamazsın,” diye kabul etti Vic. “Ama denemedin bile. Jace’siz yaşamayı *deneyecek* kadar bile Marc’ı sevmedin.”

Kaşlarımı çattım. Başım dönüyor ve ağrıyor, midem bulanıyordu. “Bugüne kadar duyduğum en kötü moral verici konuşma.”

“Bu bir moral konuşması değil. Bu gerçek.”

Buna verilecek bir cevabım yoktu. Vic haklıydı... yine. “Ama bu ilişkimizden öte bir şey. Verdiği bir sözü bozdu. Sadece beni terk etmedi. Ona en çok ihtiyaç duyduğumuzda sizleri de bıraktı. İnsanlar ölecek –Marc bazılarını hayatının yarısı boyunca tanıyordu– ve bunu görmek için orada olmayacak. Bunu engellemek için. Bunu... Gurur sürüsüne nasıl yapabildi?” Çünkü Jace ve ben onu ne kadar kötü bir şekilde incitmiş olursak olalım, *diğerleri* hiçbir şey yapmamıştı ve terk edilmeyi hak etmiyorlardı.

Vic kaşlarını çattı ama gözlerini benimkilerden ayırmadı. Karnım biraz daha bulandı. “Ne?” diye sordum, düşündüğü şeyi söylemediğinde.

“Verdiği sözü bozmuyor, Faythe. Dövüş için orada olacak.”

“Onunla konuştun mu?” Kalbim göğsümü çürütecek kadar sert bir şekilde atmaya başladı. Onu iki defa aramayı denemiş ve sesli mesajına bile ulaşamamıştım. “Onunla ne zaman konuştun?”

“Bu sabah, uçağın inmeden önce.”

“Ve geri gelecek mi?”

Vic başıyla onayladı ve bakışlarımla buluştu. Gerçek, yanan gözlerinde parlıyordu. “İkiniz birlikte olmasanız bile sana yardım edeceğine dair babana söz verdi. Ve olan da bu, Faythe. Baban ve Gurur sürüsü için geri geliyor. Seninle birlikte olmak için değil.”

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordum, Jace’i telefonuna bakarken izlerken. Ay ışığı yüzüne yansıyor ve gözleri parlıyor gibi görünüyordu. Hiç şüphesiz güzel biriydi.

“Kesinlikle hayır.” Bana sinirli bir şekilde gülümseyip yanıma, Marc’ın evinin arka bahçesindeki dev bir meşe ağacının gövdesine yaslandı. “Ama yapmamız gerekeni yapmak zorundayız, değil mi?”

“Ne gerekirse.” Bu benim mantram haline gelmişti. Gurur sürüsünü geri almak için ne gerekirse yapar ve ceset yığınlarının icabına sonra bakardım. Jace de bu işte benimle birlikteydi, yüzde yüz.

“Bir şans öpücüğü alabilir miyim?”

Parmak uçlarımda doğruldum. “Ne için istersen bir öpücük alabilirsin.” Marc benimle olan ilişkisini kestiği için Jace’i öpmemem için bir sebep yoktu. O zaman neden hâlâ içimin yarı yarıya boş olduğunu hissediyordum? Soğuktan kaçıp içeriye girdikten çok sonra bile üşümemin devam edeceğinden neden emindim?

“Eh, en azından tüm bunların bir getirisi var.” Jace beni öptü ve kalbim acısa bile vücudum cevap verdi. Hatırladı. Ama doğru zaman değildi. Doğru zaman hiç olmamıştı çünkü bu kadar küçük bir evde hiç mahremiyet yoktu.

Ama gerçek sorun mahremiyet değildi. Sorun Jace'le birlikte olmamın bir seferde sadece birkaç dakika için daha iyi hissetmemi sağlamasıydı. Marc her zaman arka planda, ona dokunmak için ellerim sızlarken ulaşılmaz bir yerdeydi. Bunu Jace'e anlatamazdım ve eninde sonunda kaybımla baş etmesini öğrenecektim ama Marc'ı unutmak Jace'in yatağına atlamak kadar kolay değildi. Zaman gerekecekti ve bunu inkâr etmek ikimize de zarar verirdi.

Ön bahçede bir araba kapısı kapanıp beni kişisel ıstırabımdan çekti. Evin içinde valizler toplanmış ve gitmeye hazır bir şekilde bizi bekliyorlardı. Sadece kocasının ve adamlarının çiftlikte olduklarını Patricia Malone'dan duymamız gerekiyordu. Bunu duyduğumuzda gidebilirdik. Akşam yemeğini yolda yedik ve arazimizi işgal edenler hâlâ uykudayken şafaktan önce saldırmak için zamanında varırdık.

Rick amca, Aaron Taylor ve Bert Di Carlo çiftlikten birkaç saatlik sürüş mesafesinde adamlarıyla birlikte duruyor, bizden haber bekliyorlardı. Gökğürültüsü kuşları araziden birkaç saatlik uçuş mesafesinde toplanmışlardı. Hazırdılar ve komut üzerine havadan saldırmaya hevesliydi.

"Sanırım zamanı geldi," diye fısıldadı Jace kulağıma ve boynundaki kollarımı sıktım.

"Evet. Haydi, geride bırakalım şu işi artık." Korkusunu anlıyor ve bunu yapmadaki isteksizliğine saygı duyuyordum.

Geri çekilip telefonunu tuşladı.

"Jace?" Annesi ilk çalışta telefonu açtı. "Bu gerçekten sen misin?"

"Evet. Benim." Benden uzaklaştı. Başının arkasına baktım, kahverengi bukleleri ay ışığında parlıyordu.

"Burayı aramamalıydın. Cal senin... Senin ne yaptığını düşündüklerini biliyor musun?" Hattın diğer ucunda bir kapı açıldı ve annesinin hafif adımları sert bir yüzeyde hızla hareket etti.

“Hayır, ama gerçekten ne yaptığımı biliyorum ve bunu neden yaptığımı da.”

“Lance Parker’ı gökgürültüsü kuşlarına verip onu öldürmelerine izin verdiğini söylediler. Cal senin Alex’i öldürmeye çalıştığını ve Colin’in yüzünü kestiğini söylüyor. Bunların... bunların herhangi birisi doğru mu?”

Jace iç geçirdi. “Alex’i öldürmeyi asla denemedim. Sadece kendimi ve Faythe’i koruyordum.”

“Ama geri kalanım yaptın mı?”

Jace tekrar ağaca yaslandı ve profilinden hayal kırıklığını görebiliyordum. “Cal’in sana ne söylediğini ya da neye inandığını bilmiyorum ama annemsin ve söyleyeceklerim onunkıyla uyuşmasa bile sözüme inanacağını umuyordum. Cal bize suç attı, anne. Lance bir gökgürültüsü kuşu öldürdü ve Cal bunun cezasını çekmemiz için bize tuzak kurdu. Gurur sürümüzün geri kalanını katletmesinler ve Kaci Dillon’ı öldürmesinler diye Lance’i teslim etmemiz gerekti. Doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık. Ve bunun arkasında duruyorum.”

Patricia uzun bir süre sessiz kaldı. Neredeyse yarım dakika. “Böyle güç bir durumda kaldığın için üzgünüm.”

“*Hâlâ* o durumdayım. Cal, Orta Güney Gurur sürüsünün başına Kenton Pierce’ı geçirdi ve bizi kovdu. Serbest bölgede yaşıyoruz, anne. Hepimiz. Kadınlar ve çocuklar da dâhil.”

Sert bir şekilde içine çektiği nefesi çok şey anlatıyordu. “Bu olmaz... Bu güvenli değil, Jace. Kadınları geri göndermek zorundasın. Kent onları kabul eder. Kabul edeceğini biliyorum. Ya da biz ederiz. Onları buraya gönder.”

Gözlerimi devirdim ve ağaç gövdesine yaslandım ama Jace bana bakmadan cevap verdi. “Gitmezler. Cal’le konuşmam gerek, anne. Bir şeyi çözmem gerekiyor. Telefonu ona verebilir misin?”

“O...” muhtemelen bir yatağa otururken yaylar gıcırdadı. “O burada değil. Teksas’taki işleri düzenlemesi için hâlâ Kent’e yardım ediyor. Ama onu arama, Jace. Kadınları bize göndermeyi düşünmüyorsan bunu yapma. Bölgeye geri dönersen seni tutuklayacaklar ve Cal diyor ki... Jace, sana ölüm cezası vermeleri konusunda diğer liderlere engel olabileceğini sanmıyor. İhanet çok ciddi bir suç ve merhamet göstermeye meyilli görünmüyorlar.”

Neredeyse kahkaha atacaktım. Cal bize iyi davranmaları için *diğerlerini* ikna edemeyecek miydi? Patricia Malone ya ciddi bir inkâr içindeydi ya da tamamen uyutulmuştu.

“Ben...” Jace tereddütlü bir şekilde duraksar gibi rol yaptı. “Uyardığın için teşekkürler. Sanırım bir süre gizlensem daha iyi olacak.”

“Evet. Ama aradığın için teşekkür ederim. İyi olduğunu bilmek güzel.”

“Teşekkürler. Seni tekrar arayabilir miyim, sadece kontrol için?”

Dâhice! Eğer Patricia aradığımızı Malone’a söylemek niyetindeyse, Malone daha sonra başka bir telefon konuşmasından yararlanmaya hazır şekilde beklerken elimize düşecekti.

“Lütfen, ara. Seni seviyorum, Jace.”

“Ben de seni seviyorum, anne.” Telefonunu kapayıp bana dönmenden önce cebine soktu ve döndüğünde yumruklarını iki yanında sıkıyordu. “Malone’un anneme yaptığı şeyden nefret ediyorum. Babamın Gurur sürüsüne. Melody’nin aklını tamamen çelmiş.”

“Biliyorum. Üzgünüm.” Onu nasıl teselli edeceğimi bilmeyi dileyerek ellerimi ceplerime soktum.

“Haydi, yola koyulalım. Calvin’i görmeden önce bu öfkenin herhangi bir kısmını yitirmek istemiyorum.”

Kendi öfkemin kaybolması gibi bir risk yoktu. Aslında Calvin Malone son nefesini verene kadar öfke içinde yüzeceğimden emindim.

OTUZ İKİ

Sinirlerim gerilmişti, kan arzusuyla uğulduyor ve sabırsızlık içinde boğuluyordum. Bir arabanın içinde –yine– dokuz saat geçirmekten dolayı huysuzdum da. Jace ve ben önde, Michael ve Holly arka koltukta idi. Arkamızda Owen, Ryan, Manx, Kaci, Des ve annemle gidiyordu. Parker, Dr. Carver ve Brian Vic’in arabasında toplanmışlardı.

Kadınları serbest bölgeye bırakmayı, Malone’dan olabildiğince uzak tutmayı düşünmüştük. Ama işin doğrusu orada –büyük ölçüde korunaksız ve hayatlarında bir defa bile kendi türlerinin bir dişisini bile görmemiş serseriler tarafından çevrilmiş halde– Orta Güney Gurur bölgesinin içinde olacaklarından daha güvenli olmayacaklardı. Malone orada olduklarını öğrenmeden önce ölmediği sürece.

Diğerlerinin de benim gibi huzursuz olup olmadıklarını merak ettim. Şimdiye kadar Jace ve Michael her şeyi hiç duygusal tepki vermeden üstleniyor gibi görünüyorlardı. Gerçi Jace’in kollarındaki gerginlikten onun görüldüğü kadar sakin olamayacağını biliyordum.

“Bunu her zaman yapıyorsunuz, değil mi?” diye sordu Holly, bir elini koltuğumun arkasına koyup öne eğilerek. “Bu dövüş çok önemli değil, değil mi? Aslında aslında gerçekten tehlikeli değil?”

Bakışlarımı ondan Michael’a çevirdim ve bu soruyu onun cevaplamasına izin vermeye karar verdim.

Michael iç geçirdi. “Çok dövüşürüz, evet ama bu normal bir dövüş değil. Bu daha çok bir savaş. Ya da en azından bir çatışma. Calvin Malone ve adamları bizi evimizden ve bölgemizden kovdular. Güç kullanarak geri almak zorundayız.”

“Ama sadece birkaç adamı döveceksiniz, değil mi? Kimse... öldürülmeyecek, değil mi?” Michael cevap vermediğinde Holly ona döndü ve dikiz aynasından yüzündeki korkuyu gördüm. “Michael, birilerini öldürdün mü hiç?”

“İsteyerek değil,” diye cevap verdi en sonunda. Holly’nin ağzı hiç ses çıkarmadan açılıp kapandı. “Kendimizi ve Gurur sürümümüzün geri kalanını korumak için yapılması gerekeni yaparız. İşler bu şekilde yürür. Geri döndüğümde bunu daha iyi açıklaırım ama şu anda vaktim yok.”

Çünkü Carey Dodd’un evi sokağın sonunda görüş alanımıza girmişti.

Jace araba yoluna dönerken, “Ama ya geri dönmezsen?” diye sordu Holly. “Bana kim açıklayacak?”

Jace motoru kapatırken Michael, Holly’yi omuzlarından tuttu. “Geri döneceğim,” dedi. “Sana bunca yıldan sonra doğruyu söylemişken...” Michael bu cümleyi nasıl bitireceğini bilememişti.

Owen arabasını arkamızdan araba yoluna çektiği sırada koltuğumda dönüp onlara baktım. “Holly, endişelenmemeye çalış. Gözlükleri olmadığında kocan çok sıkı biridir.”

“Gerçekten mi?” Hem umutlu hem de kuşkulu görünüyordu.

“Evet. Bütün o kasları hâkimlere evrak taşıyarak mı yaptığını düşünüyordun? Bunu bir iki defa yaptı ve her zaman galip bir şekilde çıktı.” Bu son zamanlarda kendim için söyleyebileceğimden fazlasıydı.

Michael karısının arabadan çıkmasına yardım ederken, *Teşekkürler*, dedi ses çıkarmadan. Başımı sallayıp Holly’ye yanlış umut

verdiğim için oluşan bir katman suçluluk duygusunu da sessizce kabul ettim. Kendiminkini garanti edemeyeceğim gibi Michael'ın da güvenli dönüşünü garanti edemezdim. Ama işleri değiştirmek için Holly'nin yapabileceği hiçbir şey yokken endişelenmesine de göz yumamazdım.

Dodd bizi kapıda karşılayıp içeri aldı. Diğer erkek kediler bizi Dodd'un salonunda bekliyordu. Arabalarını başka yere park edip karanlıkta geri kalan yolu yürümüşlerdi. Evi iri adamlarla o kadar doluydu ki Dallas Kovboyları" ziyarete gelmiş gibi görünüyordu. Emir bekleyen on dokuz erkek kedi olduğunu saydım. Hepsi ya beni izliyor ya da Manx'e, Des'e ve Kaci'ye huşu ve merakla bakıyorlardı.

Michael ve Owen, Holly ve Manx'e veda ederlerken annemi ve Kaci'yi mutfakta buldum.

"Kim bu adamlar?" diye sordu Kaci, kalabalık salona doğru kapı aralığından gergince göz atarak.

"Gurur sürüsünün sadık kalan üyeleri. Çoğu bizimle dövüşecek ama Carey ve Ryan'ı burada sizinle bırakacağız. Carey Dodd'u hatırlıyorsun, değil mi?" Gökgürültüsü kuşlarının çiftliğimize düzenledikleri kuşatma sırasında kuşlardan birisi kaçış arabamızın üzerine dev bir kaya bıraktığında arabayı Carey Dodd kullanıyordu.

Kaci başıyla onayladı. Gözleri parlarsa bile gerçek yaşların akmasına izin vermiyor gibi görünüyordu. "Sana kızgın değilim, Faythe. Dövüşe gitmeden önce bunu bilmeni istedim. Her ihtimale karşı... Marc'ın seninle orada buluşacağını biliyorum ama Jace de oldukça iyi, değil mi? Vic ve diğerleri de?"

"Evet. Hepsi harika dövüşçülerdir. Şansımız varsa, bunlar bittiğinde hepimiz eve geri taşınabiliriz." Kendi tercihimle gitmediğimde çiftlikten dört gün ayrı kalmak sonsuzluk gibi hissettirmişti. "Sen ve

annem Holly'yi sakın tutmaya çalışın, tamam mı? Bu işlerde yeni." Kaci'den bile yeni.

"Ben kalmıyorum," dedi annem yumuşak bir şekilde. Amacını gerçekten anlamadan önce bunun üzerinde bir süre düşünmem gerekti.

"Ah, evet, kalıyorsun." Aramızdaki tezgâha elimi kararlı bir şekilde koydum. "Seni bu dövüğe götüremem, anne. Babam beni asla affetmez. Kahretsin, sana bir şey olursa kendimi asla affetmem."

Ellerini gri pantolonunun kalçalarına dayadı ve akşam yemeğinden önce kurabiye yiyerek iştahımı kapatmakla tehdit etmişim gibi bana baktı. "Katherine Faythe Sanders, bütün hayatımı bu bölgede geçirdim ve sen doğmadan önce de o çiftlikte yaşıyordum. Kaderine karar verildiğinde orada olacağım ve eğer beni bundan uzak tutmaya çalışırsan seni asla ama asla bağışlamam."

Tek kelime edemeden anneme bakakaldım. "Ama..." Kaci'nin duymaya kendini zorladığını çok iyi bilerek fısıltıyla tartışabilmek için onu bir kenara çektim. "Anne, bu bir savaş. İnsanlar ölecek. Onlardan biri olmana izin veremem."

Sert bir şekilde kaşlarını çatı. "Sınırlarımı biliyorum, Faythe. Michael'ın doğumundan beri kimseyle ciddi bir dövüğe girmedim ve üstesinden gelebileceğimden fazlasını üstlenmeyeceğim. Hem kimse yaşlı bir dişiye zarar vermek için fırsat kollamaz zaten. Sadece orada olmak istiyorum. Orada olmaya *ihtiyacım var*."

Kaşlarımı çattım ama gözlerini devirdi. "İzin istemiyorum. Niyetimi açıklıyorum. Lider olabilirsin ama hâlâ annenim. Haydi, gidelim." Bunu diyerek Kaci'yi alnından öpmek için mutfakta ilerledi ve salona girip gözden kayboldu. Nutkum tutulmuştu.

Son emirleri vermek için salona girdiğimde Jace beni kenara çekti. "Doğru mu duydum? Annen geliyor mu?"

Burnumdan üfledim. "Evet. Eğer onu durdurmayı denersen otuz yaşına kadar sana ev hapsi cezası verir." Jace itiraz edemeden önce,

odanın ortasına gidip boğazımı temizledim. Sessizlik sağlandığında ve odadaki bütün başlar olduğum tarafa çevrildiğinde neredeyse şaşkınlıktan oracıkta ruhumu teslim edecektim.

Ne fısıltı, ne şaka ne de aptal sorular vardı. Hepsi ifadesiz yüzlerle bakıyordu ve hepsi dövüşmek için gelmişlerdi. Amacımız için ölmeye hazırdılar.

Temsil ettiğimiz güç yüzünden içim huşuyla ürperdi. Elimizde tuttuğumuz potansiyel yüzünden. Gelecek ellerimizdeydi. Sadece Gurur sürümüzün değil ama bütün türümüzün geleceği. Çünkü Malone ortadan kaldırıldığında ve liderlik görevime geri geldiğimde işler değişecekti. Değişmek zorundaydı. Etrafımı saran adamlar bu değişime inanıyorlardı yoksa burada olmazlardı. Güçlü vücutlarındaki bütün hücrelerle, dizginlenmiş güçlerinin her bir titreşiminde ve içlerinde uğuldayan kan arzusuyla inanıyorlardı.

Tek sorun Marc'ın yokluğuymdu ve bir uzvum eksik gibi hissediyordum. Bizimle çiftliğin arkasındaki ormanda buluşacaktı ama onu görmek için dönmeye devam ediyordum. Beni köşeden izleyerek ya da verecek tavsiyeyle beklemede durarak şimdiden bizimle olduğunu görmek için. Onu göremediğim her sefer –beni terk ettiğini her hatırladığımda– yaram yeni baştan açılıyordu.

Ve işin en kötü kısmı da bu yarayı en başta benim açmış olmamdı.

Jace arkamdan gelip bir kolunu belime sardı ve kulağıma fısıldadı. “İyi misin?”

“Evet.” Önümüzdeki işe nafile yere odaklanmaya çalışarak başımı iki yana salladım. “Sadece düşünüyorum.”

“Sanırım şimdi biraz konuşup sonra bolca dövüşmenin zamanı.”

Başımınla onayladım ve Jace geri çekildi. Bakışlarımı kaldırdığımda herkesin ikimizi kafa karışıklığı ve şaşkınlıkla izlediğini gördüm. Boğazımı tekrar temizledim. “Öncelikle bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Sadakatiniz unutulmayacak.”

Birkaç erkek kedi başıyla onayladı ama kimse lafımı kesmedi.

“İkincisi, Orta Batı, Doğu Sahili ve Güney Doğu Gurur sürüleri bizimle dövüşmeleri için adam gönderdiler ve onlarla birkaç dakika içinde çiftliğin arkasındaki koruda buluşacağız. Ayrıca yaptığım bir iyiliğin karşılığında New Mexico’daki gökgürültüsü kuşlarının bir sürüsünden yararlandım ve buradan çıktığımızda onları çağıracağım.”

Hava desteğimizi hepsi biliyordu ama genel bir korku ve kuşku mırıltıları kalabalığın arasında yine de dolandı.

“Asıl amacımız Calvin Malone’u öldürmek. Esir almak değil. Poposuna vurup eve ağlaya ağlaya göndermek değil. Onun ölmesini istiyorum. Eğer bir şansınız olursa, bunu kullanın. Şansınız olmazsa o fırsat için dövuşün. Gerekirse öldürün ama sizi öldürmeyecekse merhamet gösterin. Eğer biri teslim olursa onu bayıltıp devam edin.”

Birkaç kişi homurdandı ama kimse açıkça itiraz etmedi.

“Gökgürültüsü kuşları bizi kedi formunda ayırt edemedikleri için –ve hepiniz kedi formunda gideceksiniz– herkes reflektif bant alacak.” Jace’i gösterdim ve Jace yolda aldığımız üç ruloyu kaldırdı. Di Carlo, Taylor ve amcam da benzer şekilde donanmışlardı. “İçimizden biri bunu ön bacaklarınızdan birisine bağlayacak, böylece kuşlar size dokunmamaları gerektiğini bilecekler. O bantı kaybetmeyin. Umarım gökgürültüsü kuşlarının ne kadar tehlikeli olduklarını size anlatmak zorunda değilimdir. Dost kurşunundan vurulmayı göze alamayız. Sorusu olan?”

“Marc nerede?” diye sordu daha büyük olan erkek kedilerden birisi. Kendisi Oklahoma eyaletine yakın bir yerden geliyordu.

Tereddüt etmeden cevap verdim ama kimse kanmamıştı. “O ayrıca gelecek ama orada olacak.” Ama herkes söylemediğim şeyi duymuştu. Bakışlar sol tarafımda duvara dayanıp dimdik duran ve hiçbir şeyi ne kabul eden ne de inkâr eden Jace’e kaydı. “Başka bir şey?”

“Ne zaman başlıyoruz?” diye seslendi Holden Pierce odanın uzak ucundan. Parker’ın en küçük erkek kardeşi Gurur sürümüzün en yeni üyesiydi ve babasından ziyade bize sadık kalmıştı. Henüz üniversite ikinci sınıf öğrencisiydi. Hayatını gerçekten yaşamadan önce onu ölüme gönderiyor olabileceğimin bilinciyle başka bir güçlü suçluluk duygusu hissettim.

Ama seçimini yapmıştı. Hepimiz yapmıştık.

Gülümsedim. “Şimdi. Hazırlanın.”

Ormanın içinde dikkatli bir şekilde yolumu seçerken nabzım hızlandı. Hantal insan formuma rağmen sessiz olmayı amaçlıyordum. Dönüşüm geçirmemiştim. Birisinin bütün müttefikleri bir araya çağırması ve kedi bacaklara birkaç turuncu bayrak sarması gerekiyordu. Ama silahlıyım. Kedi gözlerim vardı, sol elimde bir levye ve sol cebimde bir çakı vardı. Dövüş başladığında kedi dişlerim ve bir elimde pençelerim olacaktı.

Bu Lider Faythe ve Dövüşçü Faythe arasında bulabildiğim en iyi dengeydi.

Jace de bayrakları bağlamamda bana yardımcı olmak için insan formundaydı. En azından şimdiye kadar.

Benim öncülüğümde neredeyse yarım kilometre gitmiştik ki sol tarafımdaki çalılar kıpırdadı ve donup kaldım. Kalbim küt küt atıyordu ve levyemi kaldırdım. Erkek kedilerimiz beni izleyip anında alarına geçerken arkamdaki bütün hareket durdu.

Karanlık bir bulanıklık çalılarının üzerinden atlayıp önüme kondu. Kedi kocamandı ve her an harekete geçecek gibi gergindi. Havayı koklayıp gevşedim. Kuzenim Lucas. O da aynı anda beni tanıdıma benziyordu. Uzattığım avucumun altına başını koymak için ileri yürüdü. Bir dakika sonra çalının üzerinden daha fazla erkek kedi

sıçradı ve amcam kalın bir çam ağacının etrafından dolaşip ortaya çıktı. Bert Di Carlo ve Aaron Taylor tam arkalarındaydı.

Mücadeleye her biri altışar adamını –kendilerini de sayarsak yedi adam– vermişti. Bu da yerdeki birliklerimizin sayısını kırk iki erkek kediye çıkarmıştı. Hepsi dava uğruna öldürmeye –ya da ölmeye– hazır ve istekliydi. Bu gökgürültüsü kuşlarını bile saymadan bilinen geçmişteki en büyük saldırıydı.

“Faythe...” Amcam yanıma gelip hızlıca sarıldı, ardından yüzümü incelemek için beni bir kol boyu mesafede tuttu. “Bunun için hazır mısın?”

Kararlı bir şekilde başımla onaylayıp hafifçe gülümsedim. “Ben de sana aynı şeyi soracaktım.”

“Hazır ve istekliyim,” diye cevapladı Di Carlo hepsinin yerine. Annemi de sarılarak selamladı ve kalbim o kadar kuvvetli bir şekilde atmaya başladı ki göğsüm acıdı. Zamanı gelmişti.

Ama Marc orada değildi. Vic’i kenara çekip Marc’tan tekrar haber alıp almadığını sordum ama Vic kedi formundaki başını iki yana salladı.

Ya buraya gelirken yakalandıysa? Ya öldürüldüyse? Ya fikrini değiştirmiş ve yanımda durmaya dayanamayacağı için gelmemeye karar verdiyse?

“Muhtemelen sadece gecikmiştir,” dedi Jace, bir elini sırtımda gezdirerek. “Burada olacak.”

Başımla onayladım, ardından babamın telefonunu çıkarıp kendimi aradım. Telefonu ikinci çalışta Beck açtı. Çiftlikten hâlâ iki kilometre uzakta olmamıza rağmen, “Ben Faythe Sanders,” dedim, hafifçe fısıldayarak. “Hazır mısınız?”

“Her zaman hazırız,” diye cevapladı gökgürültüsü kuşu. İki tonlu sesi kulağımın içinde hafifçe cırladı.

“Güzel. Harekete geçin ve yakına tüneyin. Dövüşün başladığını gördüğünüzde, başlayın. Ama kuralları hatırlayın...”

“Biliyoruz. Turuncu bayrak taşıyan kimseyi öldürme ve öldürüklerimizi de yeme.”

“Doğru.”

Telefonu kapadığımda Jace, annem ve liderler erkek kedilerin bacaklarına turuncu şeritleri bağlıyorlardı. Telefonu cebime sokup onlara katıldım, ardından Jace’in koluna kısa bir şerit bağladım.

Jace de aynı boydaki bir şeridi sol koluma bağlarken, “Bunu yapabilirsin,” diye fısıldadı. “Hemen yanında olacağım.”

Gülümsemeye çalıştım ama yapamadım.

“Şansımız varsa gereğinden fazlayız.” Gecenin yarısında bir sepetten ötürü saldıryorduk. Herkesin insan formunda uyduğunu ve onlara dönüşüm geçirecek zamanı tanımamayı umuyorduk. Felaket çıkararak Malone’a ulaşmak kolay olmalıydı. Yaşayacağımız en büyük sorunun söz verilmiş katliamın küçük bir ölçeğiyle gökgürültüsü kuşlarını teselli etmek olacağını şiddetli bir şekilde umuyordum.

Pekâlâ, bir o, bir de silahlar. Ama umarım Malone ve adamları tabancalarıyla uyuyacak kadar çetin ceviz değillerdi.

Herkes hazır olduğunda tekrar ilerlemeye başladık. Bütün hayatım boyunca oynadığım dereyi geçtiğimizde, gökgürültüsü kuşları bize yetişip geçtiklerinde dev kanatlar havayı dövdü ve tepemizde uğuldadı.

Neredeyse iki düzine gökgürültüsü kuşu.

Nabızım tekrar hızlandı. Gücümüz vardı, yeterli sayıdaydık ve kendi evimizde olmanın avantajına sahiptik. İşler nasıl yanlış gidebilirdi ki?

Yirmi dakika sonra, ağaç sırasının ucundaki iki ağacın arasından bakıp gece gelen bir hırsız gibi kendi evimin arkasına gözlerimi diktim. Aynen bu şekilde hissediyordum; hayatımı geri çalmaya gelmişim ve Tanrı yoluma çıkan herkesin yardımcısı olsundu.

Jace ve annem sağımda, lider müttefiklerimse solumda duruyordu. Arkamızdaysa erkek kedilerimiz –ağabeylerim ve hayatım boyunca arkadaşım olan kişiler de dâhil olmak üzere– yayılmış, ağaçların arasına saçılmışlardı.

Derin bir nefes aldım. Ardından bahçeye adım attım.

Adamlar peşimden geldiler, kediler iki bacak üzerinde yapabileceğimden çok daha dikkat çekmeden hareket ediyorlardı. Amcamın bakışını yakalayıp misafir evini işaret ettim. Müttefiklerimiz ve adamları Malone'un adamlarından mümkün olduğu kadar çoğunu bizden uzak tutmak için misafir evini koruyacaklardı, önden ve arkadan. Biz de bu sırada asıl evin içinde göreceli olarak huzurlu bir suikasta girişecektik. Ardından sonuçlarla ilgilenecektik.

En azından, plan buydu.

Ama müttefiklerimiz misafir evinin etrafına yayılırlarken, Mateo Di Carlo ve kuzenim Lucas da aralarındayken, içimde çok kötü bir his belirdi.

Jace ve ben evin arka verandasına ilerlemeye başladık. Michael solumdaydı. Owen da Michael'ın diğer tarafındaydı ve ikisi de kedi formundaydı. Jace'in diğer tarafında Vic ve Parker sessizce yürüyorlardı. Dışarı saldıkları beyaz, ılık nefesleri Malone'dan kurtulmamda bana yardım etmeye gelen soğuk, etkili ölüm temsilcileri değil de yaşayan, nefes alan varlıklar olduklarına dair tek işaretetti.

Arka verandanın basamaklarından çıkarken levveyi dönüşüm geçirmiş sol kolumun altına sıkıştırdım. Basamağın gıcırdamamasına sevindim. Kenton'ın kilitleri değiştirmeyi akıl edip etmediğinden emin değildim, o yüzden her ihtimale karşılık anahtarlarım yanımdaydı. Eğer işe yaramazlarsa kapıyı kıracaktım. Bu çok sessiz olmasa da kesinlikle kestirme bir yoldu.

Ancak kapı kolunu denemeye fırsat bulamadan, kapı kolu kendiliğinden döndü ve yüreğim ağzıma geldi. Arka kapı yavaşça açıldı

ve Colin Dean pis bir gülümsemeyle bana baktı. Silahı göğsüme doğrultulmuştu. Yaralanmış yanağı karanlık koridordaki derin gölgelerin altında uzuyordu.

“Demek yaptıklarım yetmedi ve geri döndün.” Sonra Jace’e baktı ve samimi bir sır paylaşıyorlarmış gibi tek kaşını kaldırdı. “Bu minik kancığı yeterince uzun süre tatmin edemiyoruz, değil mi?”

OTUZ ÜÇ

“Dean.” Kalp atışlarım hızlandı ve koridorun derinliklerinden bana bir çift parlak kedi gözü gözlerini kırptığı sırada kalp atışlarımı boş yere yavaşlatmaya çalıştım. Ardından ikinci bir çift daha göz gördüm. Sonra üçüncü, dördüncü, beşinci. Sayamayacak kadar çoklardı.

Dönüşüm geçirmişlerdi. Bu da geldiğimizi bildikleri anlamına geliyordu. Geriye çekildim. Alttaki son basamaktan neredeyse düşerken Jace’in eli beni tuttu ve zihnim hızla çalışmaya başladı. Nasıl öğrenmişlerdi? *Ne kadar* zamandır biliyorlardı? Daha fazla adam getirmeye yetecek kadar uzun süre mi?

Malone’la konuşmayı talep etmek için ağzımı açtım –onu göremezsem öldüremezdim– ama bunu yapamadan önce misafir evinin kapısı arkamdan gıcırdayıp açıldı ve birisi hırladı.

Dönüp misafir evinden daha fazla erkek kedinin kedi formunda çıktıklarını gördüm. Müttefiklerimizi sarmak için siyah bir kürk nehri gibi dışarı aktılar. En azından bir düzine daha. Henüz sayımızı geçmemişlerdi ama umduğumdan daha yakındı. Ve kesinlikle gafil yakalanmamışlardı.

“Sürpriz!” Dean verandaya çıktı ve bir adım daha geri gittim. “Geldiğinizi duyduğumuzda şerefimize bir parti düzenlemeyi düşün-

dük. Umarım senin için önemli değildir ama fazladan birkaç misafir davet ettim.”

Sesimdeki hafif titremeyi kontrol etmeye çalışarak, “Nasıl öğrendiniz?” diye sordum.

“Şu küçük Melody Malone kesinlikle babasının kızıymış. Annesinin çapkın oğluna babasının nerede olduğunu söylediğini duymuş, ardından kuşku uyandıran telefon konuşmasını bildirmek için doğrudan Cal’ı aramış. Cal arabayla gelebilecek bütün erkek kedileri çağırdı ve bize her ihtimale karşılık kedi formunda uyumamızı söyledi. Fakat söylemek zorundayım, bu kadar çabuk geleceğinizi düşünmüyorduk...”

“Malone nerede?” diye sordum, öfkeden köpürerek.

“Buralarda. İşleri perde arkasından yönetiyor. Akıllı liderler savaşa kendileri katılmaz. Sonuçta lider ölürse işleri kim yürütecek?” Dean en üstteki basamağın ortasına geldi. Kediler evden çıkıp arkasına yayıldılar ve kendi adamlarımla yüz yüze gelecek şekilde yere atladılar. En kaba tahminimle neredeyse bir düzine kadalardı. Bazılarını tanıyordum, bazılarını tanıımıyordum ama hiçbirisi şaşırmış görünmüyordu.

Jace sağ kolumu çekti ve onunla birlikte geri çekilmeye başladım ama Dean başını iki yana salladı. “Kımıldama, kancık. Yoksa seni *vururum*.”

Michael yanımda hırladı. Jace de çoğunlukla insan formunda olan boğazının derinliklerinden hırladı ama yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Hızlıydık ama kurşunlar daha hızlıydı. Neyse ki Dean şimdiye kadar gördüğümüz tek insan formunda olan kişiydi, bu yüzden silah taşıyan bir o vardı.

“Sorun nedir, Faythe?” diye alay etti Dean, erkek kedileri daha yakına sokulurken. İkisi Jace’in karşısına geçti. Hafifçe hırılıyor, onubenden uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. “Erkeklerin sayısının senden

fazla olmasından hoşlandığımı düşünmüştüm. Bu senin hayalindeki randevu, değil mi?”

Anahtarlarımı cebime sokup levveyi sağ elime aldım. Dolduruşa gelmemeye kararlıyım. “Neden silahı indirip adilce dövüşmüyorsun?”

“Bu şekilde zaten denedik ve yeri sıkı, küçük poponla sildim. Yüzünden bahsetmeye gerek yok. Şimdi levveyi indir yoksa seninki bir kurşun yer.” Silahını Jace’e doğru çevirdi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

“Faythe, blöf yapıyor...” diye mırıldandı Jace.

“Hayır, yapmıyor.” Ve işin doğrusu işbirliği yapsam bile Jace’i vurabilirdi. Levveyi bıraktım. Bakışlarım Dean’ın sırtışına kilitlenmişti.

“Uslu kız.” Basamaklardan aşağı indi. Silah Jace’in göğsüne doğrultulmuştu. Gölgesi, Jace’e ahlaksız bir şekilde gülümsemesini pek saklamayan veranda ışığı altında, çimenlerin üzerinde uzamıştı. “Bahse girerim üste geçiyordur, değil mi? Bunun gibi bir kız her zaman kontrol sahibi olmak zorundadır yoksa hiç eğlenemez, değil mi?” Dean tekrar bana sırtmaya başladı, bakışları yanağımda bıraktığı yarayı takip edip daha aşağıya indi. “Ama onu bir defa altına aldığında, kesinlikle orada kalacak.”

Koluma uzandı ama çekildim. Yumruğum çenesine geçti. Dean hırladı. Boştaki sol elinin tersiyle bana vurdu ve geriye doğru sen-deledim. Düşmemeye kararlıyım. “Seni öldüreceğim.”

Dean güldü ve bakışları benimkilerden ayrılmadı. Tekrar koluma uzandı ve geri çekilmeye başladığımda silahını kaldırıp Jace’in yüzüne nişan aldı. “Çok ama çok iyi düşün.”

“Faythe, hayır...” diye homurdandı Jace. Sağ yumruğunu yan tarafında kenetlemişti. Sol patisindeki tırnakları tekrar tekrar yerlerine girip çıkıyordu.

“Sorun değil,” dedim ve Dean bu defa kolumu kavradığında, tenim karıncalanmasına rağmen ona izin verdim. “Onu öldürüp buraya, yanına geleceğim.” Çünkü Jace üzerine doğrultulan bir silahla dövüşemezdi ve etrafında adamlarının geri kalanı olmadan Dean’i haklamada daha iyi bir şansım vardı. “Endişelenme.”

Dean gülüp Jace’e baktı. “Ah, hayır, tamamen endişelenebilirsin. Ve birkaç dakika içinde hepiniz onun çılglık attığını duyabilirsiniz.”

Owen ve Michael hırlayıp karşılarındaki erkek kedilere doğru ilerlediler.

Dean beni ilk basamağa çekti. Hâlâ Jace’e nişan alıyordu. “Erkek kedileri öldürün. Fahişeyi bana bırakın.”

Bahçenin dört bir yanındaki kediler harekete geçtiler. Hırlama ve tıslamalar vahşi bir nakarat gibi çınladı. Canlanan kâbusuma eşlik etmek için uygun bir müzikti. Kan kokusu havaya yayıldı ve Dean beni tek kolumdan basamaklara çekerken çılglık atmamak için çenemi kenetledim.

“Hayır!” diye bağırdı Jace, iki erkek kedi üzerine yürürken.

Dean silahı omurgama dayadı ve Jace harekete geçti. Sağındaki erkek kediye saldırıp pençesini açıktaki gövdesine geçirdi. Erkek kedi uludu ve Jace yerde yuvarlandı. Elinde levyemle kalktı ama o sırada Dean beni eşikten sürükleyip kapıyı arkamızdan kapamıştı. Hâlâ dövüşü duyabiliyor ama göremiyordum. Kimin kazandığını ya da kimin ölüyor olabileceğini göremiyordum.

Tabanca hâlâ elindeyken Dean’le dövüşemezdim.

“Yürü, kaltak.” Silahımı yan tarafıma itti ve beni kendisiyle birlikte salon boyunca çekti. “Bantın özelliği nedir?” Koluma bağlı olan turuncu banta vurdu ama sadece pis pis bakmakla yetindim. Gökgürültüsü kuşları önemli, gizli desteğimizdi ve ona bilgi vermeyecektim.

Önemli de olmadı. İnanılabilir bir yalan –ya da ukala, bariz bir cevap bile– bulamadan önce bir kuş çılglığı dışarıdaki geceyi böldü ve Dean başını kaldırdı. Silahı kaburgalarımın daha sert bastırdı ve Dean salona bakarken irkildim.

“Kent, grubunu dışarı çıkar. Fahişe hava desteği getirmiş.”

Babamın ofis kapısı açıldı –kapı zaten aralıktı– ve Kenton Pierce peşinde insan formundaki beş erkek kediyle salona girdi. Hepsinin elinde silah vardı. Onları babamın özel yerinde görmenin şoku o kadar travmatikti ki az kalsın tabancaların ne kadar garip göründüklerini fark etmeyecektim. Ne kadar uzun olduklarını...

Susturucular. Kahretsin! Kuşlar silahların ateşlendiklerini duyamazlarsa onlara neyin vurduğunu asla bilemeyeceklerdi.

Adamlar arka kapıya doğru yanımdan geçtiler. Muhtemelen atış talimi için henüz vakit bulamamış olan Kent dışında hepsi silahlıydı. Arka kapı açıldığı anda, bağırdım, “Jace, susturucuları var!” Ardından tek yapabildiğim Dean beni kendi odama doğru iterken, içim öfkeyle dolup taşarken dinlemektir. Silahı ondan almak zorundaydım.

Kent nereye gittiğimizi gördüğünde geride kaldı ve artan korkunun arasında bir umut kıvılcımı parladı.

“Siz kötü adamlar aynı eski rutinden hiç sıkılmaz mısınız? Tecavüz etmekle tehdit edersin, kıcını tekmelerim ve kötülük tekrar yenilir. Biraz değişiklik yapamaz mıyız? Beni pofuduk, pembe yastığımla boğmayı denesen nasıl olur?”

Kent tecevüz kelimesini duyduğu anda dondu. “Colin...”

Dean onu duymazdan geldi. “Kulağa eğlenceli geliyor. Ne yazık ki Malone seni canlı istiyor.”

Dean beni odamın kapısından iterken Kent bize doğru koştu. Dizlerimin üstüne düştüm ama anında kalkıp tekrar karşısına geçmek için döndüm. Silahını hâlâ göğsüme tuttuğundan donup kaldım.

Midem bulandı ve safra boğazıma çıktı. "Hastasın." Ondan uzaklaştım, bıçağımı çekmem için bir fırsatının olmasını çok istiyordum. Ama arkasını dönmeden ya da gerçekten yakınıma gelmeden bunu yapamazdım.

"Colin." Kent Pierce kapıdan içeri girdi, neredeyse hissettiğim kadar midesi bulanmış görünüyordu. "Bunu yapma."

Dean omuzlarını silkti, dikkatini ya da silahını benden hiç ayırmadan. "Buna kendisi neden oldu ve ona zorla sahip olsam kimsenin umurunda olmaz."

"Benim olur," dedi Kent. Böyle düşünen iki kişi olmuştuk. Kent bakışlarını benden Dean'e çevirdi ve Dean'in dikkatinin dağılmasını beklerken nefesimi tuttum. "Sana bunu yapmamamı... emrediyorum."

Ah, evet. Malone kukla rejimini yönetmesi için gerçekten sıkı birini seçmişti... Ama alabildiğim kadarını alacaktım.

"Senin için çalışmıyorum," dedi Dean. Bana doğru yavaşça yürüdüğünde hayal kırıklığıyla neredeyse çılgık atacaktım. Kendisine engel olunmasını pek umursamıyordu.

"İyi. Cal'in bu konuda ne diyeceğini göreceğiz."

Dean nihayet donup kaldı. Alnı kırıştı ve boştaki eli bir yumruk şeklini aldı. "Cal bunu diyecek!" Dean ürkütücü hızdaki bir döner tekmeyle döndü. Ayağı Kent'in başına çarptı. Elimi cebime sokup çakıyı çıkardım. Kent geriye uçup başını kapının çerçevesine çarptı. Düğmeye bastım ve bıçak kabzasından çıktı. Kent bir kum torbası gibi baygın bir şekilde yere düştü.

Lanet Olsun.

Dean dönerken üzerine atıldım. Silahı yukarı kaldırdı. Sağ kolunu bıçakla kestim. Bağırды ve boştaki elini yaranın üzerine kapadı.

Yukarı ve hızlı bir şekilde tekme attım. Silah elinden uçtu. Bıçağı bıraktım, dizlerimin üzerine çöktüm ve tek insan elimle tabancaya

doğru atıldım. Dean dönüşüm geçirmiş patimin üzerine bastı ve bütün ağırlığını koluma vererek silahı yatağımın altına tekmeledi. Çığlık atıp patimi çektim. Dean karnımdan tekmeleyip ciğerlerimdeki havayı değerli birkaç saniyeliğine kesti.

Sonraki nefesimi alamadan önce üzerime çıkmış beni eziyordu. Dönüşüm geçirmiş kolumu yere yapıştırıp tişörtümü yırtıp yarısına kadar açtı. İnsan yumruğumu kaburgalarına geçirdim. Dean yanağıma vurdu. Acı yüzümde patladı. Onu üzerimden atmaya çalışarak debelendim ama fazla ağırdı. Bacaklarımı hareket ettiremiyordum.

Dean tişörtümün geri kalanını da yırttı. Oda etrafımda dönerken yan yan ilerlemeye çalışarak düşürdüğüm bıçağa doğru eğildim. Dean kot pantolonumun beline ulaşmadan önce bıçağa birkaç santim yaklaşabildim.

“Hayır!” Yüzüne bir yumruk daha attım. Yarık dudağından kan damladı. Kalbim kulaklarımda atıyordu ve dönüşüm geçirmiş patimi kurtarmaya çalışarak insan elimle parmaklarını tırmaladım. Kanı tırnaklarımın altında kaygan bir şekilde aktı.

Dean uludu ve yaralı elini tutmak için patimi bıraktı. Nefes aldım ve oda tekrar netleşmeye başladı. Renkler o kadar canlıydı ki neredeyse acı veriyorlardı. Dean sağlam eliyle bana yumruk attı. Bu darbeyi içimden babama adayarak karnını pençeledim, pamuklu kumaş ve eti kestim.

Dean çığlık atıp karnını tuttu. Kan ikimizi de ıslattı. Sıcak ve yapışkandı. Ona tekrar pençe attım. Bağırıp üzerimden düştü. Dizlerimin üzerinde yuvarlandım ve kanlanmış karnına itip yumuşak dokudan büyük parçalar kopardım.

Dean altımda çığlık attı. Gözleri acıyla parlıyordu. Ona saldırmaya devam ettim. İsmi belirleyemediğim yumuşak parçalar kopardım. O anda başka hiçbir şey yoktu. Ne savaş. Ne acı. Ne kayıp. Sadece Dean, kör edici öfke ve boyun eğdiğim kan arzusuyla gelen kutsanmış

uyuşukluk vardı. Oda kanından yapılmıştı ve ben de bunu akıtmak için yapılmıştım.

“Faythe?”

Hırlayarak ismime döndüm. Kent kapıda duruyor, destek için çerçeveyi tutuyordu. Tıslayarak sıçradım. Gözlerini kırptı. Ardından gitmişti. Koridorda çığlık atarken ayak sesleri gürültüyle ilerliyordu.

Dean'e geri döndüm ve zararı tuhaf bir tarafsızlıkla inceledim. Kısmen hayatta kalma içgüdüsüyle, kısmen zafer sarhoşluğuyla. Gövdesi paramparçaydı. Halı kanıyla ıslanmıştı. Kanlı halı ayakka-bılarının altında ses çıkarıyordu. Bir bağırsak düğümü yere, onu attığım yerde uzanmıştı.

Yavaşça geri çekildim ve kanlı ayak izleri peşimden geldi. Kendi çizmelerimle temiz halıya bastırıldılar. Dean bana bir daha asla dokunmayacaktı. Başka bir silahı bir daha asla ateşlemeyecekti.

Biri gitti, biri kaldı...

Kapıya doğru döndüm ve şifonyerimin üzerindeki aynada görün-tümü yakaladım. Yüzüme kan sıçramış, saçlarım kanla dolaşmıştı. Sütyenim ve yırtık tişörtüm ıslanmıştı. Çıplak tenim kanla kaygan ve kırmızıydı. Bağırsak parçaları kot pantolonuma yapışmıştı.

Ama dışarıdan gelen korkunç, atonal bir çığlık şaşkınlığımı böldü ve gerçek yerine çok keskin bir şekilde oturdu. İnkâr edilemezdi.

Savaş. Benim savaşım. Arkadaşlarım ve ailem hayatları için dövüşüyorlardı.

Ellerimi kot pantolonumun üzerine silip yerden bıçağımı aldım. Bunu kapayıp cebime soktum ve salona koştum. Fayansın üzerinde biraz kaydım, çizmelerim hâlâ kanla kaygandı. Sonra arka kapıya koştum ve tel kapıyı itip açtım.

OTUZ DÖRT

Bir an için sadece gözlerimi dikip bakabildim. Çocukluğumun geçtiği evden çıkıp cehenneme girmiştim.

Dört bir yanımda pençeler uçuyor ve kediler uluyordu. Kanlar sıçrıyor ve kuşlar gökyüzünden çığlık atarak sorti yapıyorlardı. Vücutlar gürültüyle yere düşüyor, kemikler çatırıyor ve kara bedenler hedeflerine doğru hırlayarak havada süzülüyorlardı. Arka bahçe acı ve öfkenin kakofonisiydi. Hayatımda benzerini görmediğim çarpıcı bir şiddet mozaığıydı. Yaşayan kimsenin görmediği. Amerikan Gurur sürüsü tarihinin görmediği...

Sol tarafımdan hafif bir gürültü geldi. Bu daha mantıksız zalimlik arasında beni şaşkınlıktan çekecek kadar mekanik, soğuk ve uyumsuz bir sestti. Dönüp iki ayak üzerindeki bir erkek kedinin korkudan arka verandanın köşesine sindiğini gördüm. Susturuculu bir tabancayı havaya nişan almıştı. Silahını tekrar ateşledi ve bir gökgürültüsü kuşu çığlık atıp uçarken sendeledi.

Basamaklardan hızla indim ve daha önce düşürdüğüm levyeyi kapıp verandayı dönerek korkağa doğru ilerledim. Genel gürültü içinde beni duyamayacağı ya da gölgelerin içinde beni göremeyeceği için memnundum. Levyemin düz ucunu midesine geçirdim. Korkak çığlık atıp silahını düşürdü. Levyeyi çektim, sonra silahı verandanın

altına tekmeledim ve devam ettim. İlerlediğim sırada ağrıyan, yapış yapış patimi esnetiyordum.

Annemi, Calvin Malone'u ve silahlı diğer adamları bulmak için etrafa bakarak arka bahçedeki savaş alanının kenarında dolaştım. Sol tarafımda Michael'in uluduğunu duydum ve ona yardım etmek için ileri koştum. Sonra ağzımı rakibinin boğazına geçirdiğinde durdum. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

"Faythe!"

Dönüp Jace'in misafir evinin yakınından bana doğru koştuğunu gördüm. Bulunduğu yöne doğru birkaç adım attım, ardından sağ tarafımda başka bir silah sesi duyunca durdum. Silahı ateşleyen kişi ıskalanmıştı ama hemen tekrar nişan aldı. Levyemi silahımı tuttuğu eline savurdum ve kolu tatmin edici bir çatırtıyla kırıldı. O çığlık atarken silahımı almak için eğildim ve yapabildiğim kadar dövüşten uzak bir yere fırlattım.

Jace yuvarlanan, hırlayan bir çift kedinin etrafından koşup beni kavgadan daha uzağa çekti. "İyi misin?"

"Yapış yapış. Ve kızgın."

Burnunu çekti. Üzerimde sadece düşman kanının kokusunu aldığına sevinmiş görünüyordu. "Dean?"

"Öldü. Zor yoldan."

"Sen..." Yırtık tişörtümün kenarına dokundu. "O sana?.."

"Yakınımdan bile geçemedi. Annem nerede?"

"Misafir evinin yakınında durmasını söyledim ama..." Jace beni birden kenara çekti ve karanlık bir şekil bize doğru uçarken yoldan çekildi. Kedi zarif bir şekilde yere indi ve Jace'e saldırdı. Levyeyi sol omzuna savurdum ve kedi kulaklarımı başına doğru yatırıp bana tısladı. Jace'in dönüşüm geçirmiş patisi aşağıya indi ve kedi uludu. Jace ve kedi karşı karşıya gelirlerken, "Göt anneni bul!" diye bağırdı Jace.

“Teşekkürler. Al!” Levveyi ona attım –kötü adamların beni öldürmeleri onu öldürmelerinden daha az olasıydı– ve elimde çakımı tutarak hırlayan vücutlardan ve katliamdan kaçınarak misafir evine doğru ilerledim.

Gece gelişimizi gizlesin diye şafaktan önce saldırmıştık ama bu karma bir lütfâ dönüşmüştü. Karanlık silahlılara karşı işe yarıyor ama gökgürültüsü kuşlarına yardımcı olmuyordu. Gökgürültüsü kuşları sadece veranda ışıklarının çevresindeki vücutları net bir şekilde görüyorlardı ve dalış yaptıklarında susturuculu silahlar ateşleniyordu.

Düşmanlar yerde sayımızı geçmişlerdi ve yerde yatanların bir kısmının ön bacaklarında turuncu bant vardı. Şimdi dövüşenler ise adam başı iki ya da üç düşman kedisıyla dövüşüyorlardı. Çoğu köşelere ve duvarlara sıkıştırılmışlardı.

Üç müttefik lider misafir evinin yanında toplanmışlardı. Sırtlarını duvara vermişlerdi. Birkaç müttefik lider adamı yanlarında dövüşüp onları korumaya çalışır ve çabaları yüzünden parçalanırlarken liderler ellerine geçirdikleri şeyleri silah gibi savuruyorlardı.

Bıçağımı hazırda tutarak onlara doğru döndüm. “Rick amca!” diye bağırdım ve bakışlarını kaldırdı.

“Faythe!” Ardından gözlerini kocaman açtı. “Dikkat et!”

Ağır bir şey arkamdan vurdu. Donmuş çimlerin üzerine yüz üstü düştüm. Sıcak kedi nefesi enseme değdi ve saldırganım hırladı. Pençeleri tişörtümün kalanına saplanıp tenimi deldi.

Donup kaldım. Nefesim boğazımda tıkanıp kımıldamayı reddetti. Kalbim küt küt atıyordu. Bu kadardı. Kendi arka bahçemde yüz üstü yataken, yüzü ve ismi olmayan bir düşman hırıltısıyla ölecektim.

Bir şey üzerime çarptı... ete çarpan et sesi. Pençeler sökülürken sırtımın çeşitli noktaları acıdı. Birisi hırladı. Diğeri inledi. İnleme boğazından gelen bir sesle sona erdi ve taze kan kokusu havada yoğunlaştı.

Doğruldu, kalbim kulaklarında atıyordu. Ryan saldırganımın vücudunun üzerinde durup bana gözlerini kırptıyordu. Ağzındaki kan yaladı. Diğer adam boğazından boğulma sesi çıkarıp son nefesini verdi ve parçalanmış boğazından kan aktı.

Ryan başıyla elimi hafifçe itti, ardından dişlerini yırtık tişörtümün ucuna geçirerek beni çekip hareketin olduğu yerden uzaklaştırdı.

“Burada ne yapıyorsun sen?” diye sordum. Ama söyleyemese bile cevabı biliyordum. Annem gelmişti, o yüzden Ryan da onu korumak için takip etmişti. Bu sırada da hayatımı kurtarmıştı. “Teşekkür ederim.” Başını hızlıca kaşıyarak fısıldadım. “Şimdi annemi bul.”

Başını aşağı yukarı salladı, ardından Ryan muhtemelen benden kabul edebileceği tek görevle uzaklaşarak gitti.

Diz çökerek karanlıkta silahımı bulmaya çalıştım. Parmaklarım soğuk çeliğin etrafına tam kapanmıştı ki arkamda yeni bir hırlama duydum. Yavaşça dönüp tuhaf bir yengeç sürünmesi halinde geri çekildim. Kedi hırlayıp dişlerini göstererek beni takip etti. Onu tanı mıyordum. Bu kedilerin yarısını tanı mıyordum ve tanıdıklarımın birkaçı Malone’un adamlarıydı. Müttefikleri de erkek kedi göndermişlerdi.

“Beni mi istiyorsun?” diye fısıldadım ve erkek kedi başını yukarı aşağı salladı. “Neyi bekliyorsun?”

Sıçradı ve sırtüstü yere düştüm. Pençeleri omuzlarıma kondu. Bıçağımı karnına itip göğüs kafesine gelene kadar etinde sürükledim. Üzerime kanlar aktı. Kedi başka bir ses çıkarmadan yana düştü.

Ayağa kalktım ve etrafa bakıp gün doğmadan önceki rüzgârda dalgalanan turuncu şeritleri saydım. Sekiz. Kedi formunda bizden geriye sadece sekiz kişi kalmıştı. Diğerlerinin hepsi yerdeydi. Bazıları hâlâ nefes almalarına rağmen ayağa kalkmıyorlardı. Malone ise ortalarda yoktu.

Sol tarafımda Michael üç erkek kedinin karşısında geri çekiliyordu. Owen bahçenin ortasında iki kediden topallayarak uzaklaşıyordu. Teo

Di Carlo sayısız yarasından kan akarak babasının önünde korumada duruyordu. Yine de dört erkek kediye hırlayıp saldırıyordu.

Kaybetmiştik...

Kalbim sızladı ve davetsiz taze yaşlar yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Hepsini katliama sürüklemiştim.

Ardından birden bir gökgürültüsü kuşu gökyüzünden dalıp yarattığı rüzgârla saçlarımı geriye savurdu. Owen'a doğru uçu ve düşman kedilerden birisinin yanına ölümcül pençelerini sokup, son dakikada etine batırdı. Güçlü kanatlarını çırpı ve hem kuş hem de ciyak ciyak bağırıp tekmeler atan kedi yükseldi. Gökgürültüsü kuşu avını yerden altı metre yukarıda bıraktı. Düşman erkek kedi yere çakıldı. Hareket etmeyen, kürkle kaplı kırık kemiklerden ve kesik etten oluşan bir çuval gibiydi.

Neşelendiğimi hissettim. Gökgürültüsü kuşları kendileri için savaşmasalar, gökyüzünde yavaşça vurulsalar bile vazgeçmiyorlarsa, biz de vazgeçemezdik.

Kanımın son damlasını akıtana kadar kaybetmiş sayılmazdık.

Michael'a hırlayan erkek kedilere koştum ve en yakındakinin kaburgalarının arasına bıçağımı soktum, ardından bir ikincisinin sırtına pençelerimi vurdum. Üçüncüsü Michael'a atladı ve diğer ikisi yaralanmış ama ölmemiş bir şekilde bana döndüler. Yavaşça geri çekildim ve Jace birden orada belirdi.

Levyeyi savurdu. Kıvrık ucu ilk kedinin kafasını ezdi. Ama bıçağımı sallayamadan önce ani bir ışık dalgası gözüme çarptı. Bakışlarımı kaldırıp annemin arkasından ışık gelirken misafir evinin kapısında durduğunu gördüm. Verandanın üzerinde sendeledi ve Malone onu tek kolundan tutarak arkasından çıktı.

Pislik herif bir rehine almıştı!

Bıçağımı Jace'in avucuna bastırdım. İki adım atmıştım ki annem Malone'a dönüp onu yüzünden yumrukladı. Malone yanağını tutmak için onu bıraktı, sonra peşinden koştu.

Annem basamaklardan aşağı koştu. Jace'in rakibimizin boğazını bıçakla kestiğini yan gözle gördüm. Karanlık bir bulanıklık gölgelerin içinden anneme doğru uçu. İkinci bir bulanıklık onu yakaladı ve iki vücut da yere düştü.

Ryan kükredi. Diğer kedi rastgele vurdu. Pençeleri Ryan'ın karnını taradı ve ağabeyim yere yıkıldı.

Hayır!

Annem yanında yere çöktü. Malone onu kaldırmayı denedi. Jace onlara doğru koştu. Ben de hepsinin peşinden koştum, ardından derin, dünyevi olmayan bir kükreme duyulduğunda donup kaldım.

Döndüm ve ağaç sırasından bir şey fırladı. Bahçeye kafam karışık bir halde bakakalmışken ikinci bir dev, karanlık bir şekil ormandan çıktı. Bu süreçte bütün bir ağacı itip yerinden söktü.

Jace üç metre öteden, "Bu da ne?" diye sordu. Birden içim ısınarak gülümsedim.

"Boz aylar. Bu Keller." Ve bir başkası. Bu başkasının arkadaşı canlısı olduğunu umuyordum. Ve ben baktığım sırada daha küçük birkaç şekil arkalarından ormandan çıktı. Kedi formundaki erkek kediler. Taze ve yaralanmamış. Onlar da kimdi? Nereden gelmişlerdi?

Bir tanesi kalabalığın önünde durup katliama göz attı. Bir şeyi arıyordu. Ayaklarını kararlı bir şekilde yerleştirip kükredi.

Ve kalbim yerinden oynadı.

Etrafımdaki kan banyosuna rağmen sevinçten havalara uçarak, "Marc!" diye bağırdım.

Jace tereddüt etti. Önce bana, sonra Marc'a baktı. Ardından Malone'a doğru koştu.

Marc bana döndü ve diğer kediler akın akın etrafına geldiler. Hepsinin ön bacaklarında turuncu şeritler olduğunu fark ettim. Birden anladım. Serşeriler. Marc bizim için dövüşsünler diye serserileri ikna etmişti. Ve tam zamanında varmışlardı.

Marc kısaca bakışlarımla buluştu ve başını aşağı yukarı salladı. Ardından mücadeleye atladı.

Levyeyi kaldırdım ve yırtık tişörtüme sildim. Ardından dövüşe geri döndüm.

Bacaklarında turuncu bant olmayan her şeye metali savurdum. Yeni gelenler dinçti ve yaralanmamışlardı. Köpeklerin taze ete saldırmaları gibi düşmanlarıma saldırdılar ve katılımlarına eşlik eden çığlıklar bende uçarı bir tebessüme yol açtı.

Bir şey bacağıma saldırdı ama neredeyse fark etmedim. Kemik çatırtısı ve kanların sel gibi akması için yaşıyordum. Çığlıklarla ve inlemelerle beslenip katliamda Malone'a doğru ilerliyordum. Bütün amaç oydu.

Altı metre uzaktayken Malone çığlık attı. Ayaklarımdan dibindeki cesetten bakışlarımı kaldırıp onun Jace'ten uzaklaştığını gördüm. Ama odadan çıkmış, seçenekleri bitmişti. Malone'un sırtı veranda korkuluğuna çarptı. Jace ilk yumruğunu üvey babasının midesine geçirdi. Malone baştan sona irkildi ve o anda anladım. Jace'in elinde bıçağım duruyordu. Malone'a yumruk atmamıştı, Jace onu bıçaklamıştı.

"Bu annem için!" diye bağırdı Jace ve yumruğu tekrar havalandı. "Ve Brett için!" Bıçağı tekrar yerine soktu ve o sırada Malone'un kanının kokusunu alabiliyordum. Jace bıçağı çekip Malone'u tek omzundan veranda korkuluğuna yapıştırdı. "Ve bu da babam için..." Dosdoğru üvey babasının gözlerinin içine baktı ve bıçağı Malone'un boğazında kaydırıldı.

Jace geri çekildi ve bıçağı düşürdü. Malone'un vücudu yere düştü. Jace bana bakmak için döndü ve Malone arkasında kasıldı. Jace üç adım atabildi, ardından dizlerinin üzerine düştü.

Ona koşup yanında yere çöktüm. Kollarımı ona sardım ve Jace kollarımda sarsıldı. Sıkı sıkı bana sarıldı ve ona izin verdim. Birkaç metre ötede annem etrafındaki katliamdan habersiz bir şekilde Ryan'ın vücudunun üzerinde diş çökmüş ağlıyordu. Jace'in başının üzerinden bahçeye baktım ve sessizce nefesimi verdim. Ardından gözlerimi kırptım.

Bitmişti. Serseriler kalan direnişi hızlı bir şekilde bitirmişlerdi.

Yeni sessizlikte tepedeki hava hareketi dikkatimi çekti ve yukarı bakınca kalan kuşların çoğunlukla insan formuna dönüşüm geçirerek yere indiklerini gördüm.

"Faythe Sanders?" diye seslendi Beck ve ayağa kalkmak için Jace'i bıraktım. Kuş bana yaklaştı, neredeyse tamamen insan formundaydı ve yan tarafındaki bir kurşun yarısından kan akıyordu. "Görünen o ki savaşını kazandın ve gerçekten de görkemli bir mücadeleydi. Düşmanlarının cesetleri üzerinde ziyafet çekmemiz konusundaki fikrini değiştirmediyse, yola koyulacağız."

Başımla onayladım, bir an için şaşırıp kaldım, ardından başımı birden iki yana salladım. "Hayır. Ziyafet çekmek yok. Ama hepinize teşekkür ederim."

Minnettarlığımı anlamamış gibi başını bir yana eğdi. "Borcumuzu ödenmiş sayacağız ve seninle ya da türünle daha fazla temasta bulunmak istemiyoruz." Boynunun etrafındaki bir ipten sallanan bir şeye uzandı ve bunun telefonum olduğunu ancak bana verdiğinde anladım.

Başımla onayladım. "Makul." Özellikle de yarım düzine kuşun savaş alanına saçıldığını düşününce.

Kuşlar neredeyse tek vücutmuş gibi havaya yükseldiler. Birkaçı sürülerinin düşen üyelerinin bedenlerini almak için çiftler halinde dalış yaptılar, ardından hep birlikte batıya doğru uzaklaştılar.

Huşu ve minnettarlık içinde arkalarından baktım.

Dönüp savaş alanına baktığımda güneş doğumuzda ağaçların üzerinden görünmeye başlamıştı. Her tarafımda vücutlar uzanıyordu. Çoğu hâlâ nefes alıyordu ama ciddi bir şekilde yaralanmışlardı. Kayıplarımız ciddiydi. Zaferimiz acı-tatlıydı. İyileşmeye giden yolumuzun bu noktaya varmamız için aşmamız gereken engellerden daha zor olacağına hiç kuşku yoktu.

Ama savaş bitmişti. Kazanmıştık.

Ve Marc geri dönmüştü.

OTUZ BEŞ

Michael elleri ceplerindeyken yanımda durarak, “Holly’yi aradım,” dedi. “Ondan Manx, Des ve Kaci’yi evimize götürmesini istedim. Bence henüz buraya gelmemeleri gerekir.”

“Katılıyorum.” Cesetlerden kurtulmamız saatler alacaktı. Kanı temizlemek içinse çimenlere bundan daha uzun süre hortumla su tutmamız gerekecekti. “Belki bir hafta kadar kalabilirler? Bu yeri... tekrar düzene sokana kadar?” Bahçeyi temizlediğimizde, Kaci içeri girmeden önce halım değiştirilecekti. Evin içindeki Dean’in kanının kokusu onu şok ederdi.

Lanet olsun, beni de şok ederdi.

“Tabii ki.”

Annem yaralı bir erkek kedinin yanına diz çöküp Doktor Carver’a otomatik pilotta yardım etmesini izlerken, “Annem nasıl?” diye sordum. Hareketleri gergindi, gözleri şaşkınlıktan parıl parıldı. “Gerçekten nasıl?”

“Şu anda idare ediyor ama derin bir nefes alacak kadar hareket etmeyi kestiği anda başına geleni anlayacak. Annemin hayatını kurtardı, Faythe,” dedi Michael ve Ryan’dan bahsettiğini biliyordum. “Onu Ethan’ın yanına koymak istiyor. Bence ona izin vermeliyiz.”

Başımla yavaşça onaylayıp kollarımı üstümü değiştirdiğim temiz tişörtün ve ceketin üzerinde kavuşturdum. "Evet. Benim de hayatımı kurtardı." Eğer yüz yaşına kadar yaşayabilseydi bile, benim, Abby'nin ve Sara'nın başına gelmesine izin verdiği şeyi asla telafi edemezdi. Hayatını kurtararak bile. Ama annemiz için ölmekle bunu bir anda yapmıştı. İşin sonunda sevdiği birisini korurken ölmüştü. Ethan gibi değildi ama fedakârlığına saygısızlık etmeyecektim. Annemin kalbini de kırmayı istemiyordum. Başına gelenlerden sonra.

"Elinde bir sayı var mı?" diye sordum, vereceği yanıttan şimdiden korkarak.

"Evet. Onların tarafında on sekiz ölü ve birkaç saat için birkaç tane daha olabilir. Geride bırakılan herkes çok kötü bir şekilde yaralı ama çoğu yaşayacak."

Hissettiğim dehşeti saklamaya çabaladım. Pek çok hayat. Pek çok kayıp. Pek çok ölüm. Ama devrimin bir bedeli vardı ve şimdi yapabileceğimizin en iyisi buna layık olmaktı. "Bizim tarafımızda?"

Michael zorlukla yutkundu ve kendimi ona bakmaya zorladım. "Ryan'ı saymazsak on ölü. Üç tanesi Rick amcanın, ikisi Di Carlo'nun ve ikisi Aaron Taylor'ın."

"Lucas?" diye sordum, kalbim acıtacak şekilde küt küt atarken.

"Hayır. Bir kolu kırık ve uyluğunda oldukça iyi bir kesik var ama iyi olacak. Teo da. Kendi başına altı erkek kediye halletti."

Bundan kuşku yoktu. Teo Di Carlo sıkı bir dövüşçüydü.

"Peki, Ryan dışındaki bizim üç erkek kedimiz?" diye sordum, cevaptan hayatımda hiçbir şeyden korkmamışım gibi korkarak.

"Tom Hagarty ve William Wriğth." Davamız için ölecek kadar bana inanan ve lider adamı olmayan iki gönüllümüz. Ama geriye bir kişi kalıyordu.

Geçtiğimiz bir saat boyunca bakmaktan kaçındığım çarşafı kaph vücuda doğru yavaşça döndüm. Ve başı ellerinin arasında, düzenli bir şekilde ağlayıp yanında yere oturan erkek kediye.

“Onunla yakında ilgilenmek zorunda kalacaksın,” diye ısrar etti ağabeyim.

“Biliyorum.” İç geçirdim ve kollarımı çözdüm. Michael bir elini omzuma koydu, elini sıktım, sonra benimle en büyük savaş kaybımız arasındaki kanla lekelenmiş üç metrelik çimenliği geçtim. Kanla ıslanmış kot pantolonuma aldırış etmeden Kenton Pierce’in yanına yere çöktüm ve Parker’in yüzünü açığa çıkarmak için çarşafı dikkatli bir şekilde geri çektim. Yüzü çok soğuk ve soluktu.

Vahşi sonuna rağmen huzurlu görünüyordu ve döktüğüm onca yaşa rağmen daha fazla gözyaşının akmasına engel olamadım.

“Bunların hepsinin nasıl olduğunu bilmiyorum...” diye hıçkırdı Kent. “Bir ay önce her şey iyiydi ve şimdi iki kardeşim ölü, bir tanesi güçlkle nefes alıyor.” Bahçeye, ciddi bir şekilde yaralanmış Holden Pierce’in Doktor Carver tarafından tedavi edildiği yere baktı.

“Hepimizin seçenekleri vardır, Kent,” dedim, bir parmağımı Parker’in soğuk yanağından aşağıya doğru gezdirerek. Tenime değen sakah ve yaşam karakteristiği, durumu kabullenecek kadar zaman olmadığı için ölümünü olduğundan daha gerçek kılıyordu. Ölümcül yaralarını iyileştirmeye çalışmak için dönüşüm geçirdiği belli oluyordu ama bu yeterli değildi. “Sen ve Lance mezarlarınızı kazdınız ve şimdi Parker kendi mezarında yatıyor.”

Kent daha çok hıçkırdı. Oluşmasına yardımcı olduğu yıkım üzerine kendisi için üzüлp ağlaması yüzünden ona vurmak istedim. Ama benim için yapmaya çalıştığı şey yüzünden bunu yapmadım. Kent kötü bir adam değildi. Sadece babası ve Calvin Malone tarafından kullanılacak kadar zayıftı. Ama zayıflık ölümcül bir kabahat değildi. Orta Güney Gurur sürüsünde değildi. Komutam altında değildi.

“Kendini topla.” Çarşafı nazik bir şekilde Parker’ın yüzüne çektim ve Kent’i benimle birlikte çekerek ayağa kalktım. “Eve bugün gidiyorsun.”

“Gitmeme izin mi veriyorsun?” Yüzündeki yaşları sildi ve yanlış duymuş gibi bana baktı.

“Seni gitmeye zorluyorum. Burada istenmiyorsun, Kent. Bir daha asla. Ve Parker bizimle kalıyor. Ailenin geri kalanı cenazeye gelebilir ama babanı evde tut. Anlıyor musun?” Çünkü elinde kalan adamlarla bir karşı atak düzenleyecek kadar yakına gelmesine izin vermeye gücüm yetmezdi.

Kent başını yukarı aşağı salladı. “Teşekkür ederim.”

Başım la kısaca onayladım, ardından ağabeyi için nispeten tek başına yas tutması için yanından ayrılarak Owen’a doğru ilerledim. Hastaların bulunduğu sıranın en sonundaki çimlere oturmuştu. Geçici olarak yapılmış bir bandaj uyluğunun etrafında sarılıydı ve cep telefonu kucığında duruyordu.

Yere, yanına oturdum. “Nasıl gidiyor?”

“Korkuyorum,” dedi. Yüzündeki ifadeden korkusunun çatışmayla hiçbir ilgisinin olmadığını ve az önce yaptığı telefon görüşmesiyle çok ilgisinin anlayabiliyordum. “Manx’le konuştum ama Teo onu çoktan aramıştı. Teo altı erkek kediye düşürdü, Faythe ve bunu Manx için yaptığını söyledi. Manx’in özgürlüğünü korumak için. Onu benim yapabileceğimden daha iyi koruyabilir. Ama...”

“Ama Manx seni seviyor,” diye bitirdim, o bunu yapamadığında.

“Evet.” Fakat bariz çaresizliği böyle güzel bir haberle çelişiyordu. “Bunun çılgınlık olduğunu biliyorum ama beni seviyor. Beni sevdiğine yemin etti. Ama bir Gurur sürümüz yok ve olsaydı bile bende liderlik kumaşı yok. Bunu biliyorum. Ama onu seviyorum, Des’i seviyorum ve Des’in benim olmasını istiyorum. Eğer Manx isterse ona kaybettiklerini telafi etmek için daha fazlasını vermek istiyorum.”

Bir kolumu omzuna koydum. "Owen, bu çılgınlık değil. Bu sevgi ve sevgi her zaman mantıklı gelmez." Benim tecrübeme göre asla mantıklı gelmezdi. "Ve senin bir Gurur sürün var. Bu Gurur sürüsü. İkiniz de bu Gurur sürüsüne her zaman sahip olacaksınız."

"Ama bir dişi kedimiz var zaten," diye belirtti, belli ki benden bahsediyordu.

"Hayır, dişi bir lideriniz var. Ve ben de bir gün anne olacaksam bile, ne olmuş? Zaten tuhaf bir Gurur sürüsüyüz. Neden iki dişi kedimiz olmasın? Ya da üç? Burası artık yepyeni bir bölge, Owen. Manx ve çocukları burada güvende olacaklar. Hepsini koruyacağız. Ve sen de onları seveceksin."

Bert Di Carlo da benzer bir taviz vermek isterse belki bir gün, Kaci de kendi romantik ilgilerine bağlı olarak Bert Di Carlo'nun bölgesine ikinci bir şans vermeyi uygun bulabilirdi. Yeni bir nesil sağlamayı.

"Ciddi misin?" Owen'ın yüzündeki ifade sanki bu atılma cesaret edemiyormuş gibi gülümsemenin sınırında dolaşıyordu.

Sırttım. "Liderini mi sorguluyorsun?"

"Kesinlikle hayır."

"Güzel. Yap şu telefon görüşmeni."

Owen'ın ağzı kulaklarına varıyordu. Ben Jace'in yanma dönmek için ayağa kalktığım sırada telefonunu tuşlamaya başlamıştı. Kalbim acı verecek şekilde atıyordu. Biraz sonra yaşayacaklarımdan vücudumdaki bütün hücrelerle korkuyordum. Ama evren mucizemi göndermişti –bana ikinci bir şans vermişti– ve bunu tekrar yüzüme gözüme bulaştıramazdım. Bunu yapıp kendimle yaşayamazdım.

Jace arka veranda korkuluğuna tek başına dayanmıştı. Kolum onunkine değecek kadar yakın durdum. "İyi misin?" diye sordum ve başıyla onaylamadan önce bir an için duraksadı.

“Calvin öldü. Hiçbir zaman olmadığım kadar iyiyim. Bir istisna dışında.” Bakışlarını kaldırdı ve bakışlarını takip edip ormana baktı. Serserilerin ve boz ayıların toplandığı yere. Marc’la birlikte.

İç geçirdim. Kalbimin çok acı bir şekilde, dayanılmaz derecede yaralı olduğunu hissettim. “Geldi.”

“Evet. Geldi.” Jace yere bakıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Jace...”

“Yapma.” Bana bakmak için döndü ve bir elini kolumdan aşağıya temasın devam etmesini sağlamak istermiş gibi yavaşça indirdi. “Biliyorum. Onu gördüğün an anlamıştım. Onun dönmesine benim kalmamdan daha çok sevindin. Kaybettiğim zamanı biliyorum.”

Gözyaşlarıma engel olup ona sarılmak için uzandım. Kolları son defa bana sarıldığında, “Çok üzgünüm, Jace,” diye fısıldadım. Bana kırk kalbimi sadece o an için bile olsa bir arada tutmaya yarayacak kadar sıkıca sarıldı.

“Üzülme.” Yanağı benimkine süründü ve ezberlemeye çalışarak kokusunu içime çektim. “Yapmamız gerekeni yaparız.”

“Bu seni sevmediğim anlamına gelmi...”

“Dur.” Benden uzaklaştı ve gözlerindeki acı içimdeki acıyı yansıtıyordu. “Beni hâlâ sevdiğini söyleme. Bu sadece bunu daha da zorlaştırır.”

Başımla onaylayıp söylenmesi gereken sözcükleri yutkundum. “Ne yapacaksın?”

İç geçirdi. “Cal’in cesedini eve, anneme götüreceğim. Ardından Alex’in kığını tekmeleyecek ve babamın Gurur sürüsünü geri alacağım. Melody en sonunda işleri devralacak bir koca bulana kadar birisinin işleri yönetmesi gerekecek. Kim bilir, belki Cal’in ona yaptıklarının bir kısmını düzeltebilirim. Ona seçeneklerinin olduğunu gösterebilirim.”

Gülümседim. “Eğer herhangi biri bunu yapabilirse, o kişi sensin. Yardım etmek için yapabileceğim herhangi bir şey var mı?”

Jace yere baktı, ardından tekrar bakışlarımla buluştu. “Evet, eğer bana inanıyorsan, beni tanı. Bir lider olarak. Geçici bir kontrol için bile olsa, onaylanmam gerekecek ve birkaç oy işime yarayabilir...”

“Benim oyumu alacaksın.” Kendi müttetiklerimin de yardım edeceklerinden emindim. Jace’in kontrolündeki bir Appalachian Gurur sürüsünün sunduğu fazladan bir destek hepimizin işine yarayabilirdi.

Jace’in gülümsemesi soldu ve bakışları yoğunlaştı. “Teşekkür ederim, Faythe.”

“Ne için?”

“Bana bir şans verdiğin için. Her şeye değdi. Her saniyesine. Buna bile.”

Artık gözyaşlarımı durduramıyordum. Jace beni son defa öperken bile. Geri çekildiğinde alnını benimkine dayadı. “Lanet olsun, bu düşündüğümden bile zor ve bu mümkün görünmüyor.”

“Biliyorum.” Titriyordum ve bunun sebebi soğuk değildi.

Beni bıraktı, geri çekildim. “Devam et. Yeterince bekledi.”

Başımla onayladım ve omuzlarım titreyerek kendimi ondan uzaklaşmaya zorladım. Arka kapı gıcırdayarak arkamdan kapandığında sadece birkaç adım ilerlemiştim. Jace gitmişti.

Derin bir nefes alıp ağaç sırasına doğru yürüdüm.

Marc dışında altı erkek kedi ve iki boz ayı vardı. Elias Keller bir arkadaşını getirmişti. Onlara hayatımı borçluydum. Gurur sürümü. Sonsuz minnettarlığımı. Ve bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Marc geldiğimi görüp benimle yarı yolda buluştu. Bana doğru yürümesini izlerken kalbim küt küt atıyordu. Soğuğa rağmen üzerinde kot pantolon dışında bir şey yoktu. Sol kolunda bir kesik vardı ve

baldırının üzerindeki kumaş kanla ıslanmıştı ama onun dışında iyi görünüyordu. Çok ama çok iyi.

“Selam,” dedim, otuz santim kadar önümde dururken.

“Selam.” Ellerini ceplerine soktu ve ıslıl ıslıl gözleri benimkilere odaklandı.

“Teşekkür ederim.” Burnumu çekip gözyaşlarıma engel oldum ama gözlerim tekrar doldu. “Eğer gelmeseydin...”

Pençe izlerinin bir kısmını örterek kollarını çıplak göğsünde kavuşturdu. “Bir söz verdim.”

“Bant olayını nereden öğrendin?”

Marc omuzlarını silktilti. “Kuş sürüsünü aradım ve sana söylememeleri için yemin ettirdim. İsmim onaylı telefon görüşmeleri listesindeydi, hatırlıyor musun?”

Hatırlıyordum.

Marc duraksadı, ardından getirdiği adamlara baktı. “Onlarla konuşmak istiyor musun?”

“Lütfen.”

“Haydi gel...” Elimi ya da kolumu tutmadan beni diğerlerinin yanına götürdü. Bana hiç dokunmadı.

Duyuma mesafesine girdiğim anda, “Merhaba, kedicik,” dedi Elias Keller. Arkasındaki ağaçlar dondurucu rüzgârda sallanıyordu. Buna muhteşem girişi sırasında devirdiği ağaç da dâhildi.

“Elias... Sana ne kadar teşekkür etsem azdır.” Duyduğum minnettarlıktan dolayı çıkan bir hıçkırığı bastırarak boğazımı temizledim. Böylece en azından minnetimi sakince göstermeyi amaçlayabilirdim. “Sizler... hepiniz olağanüstüsünüz. Söyleyecek söz bile bulamıyorum...”

“Bu sözlere ihtiyacın da yok.” Keller’ın devasa, sıcak eli benimkini yuttu ve elimi nazıkçe sıktı. “Kedi ya da ayı –ya da belli ki kuş– he-pimiz doğru olan şey için savaşıyoruz.”

Kuşların doğru ya da yanlış a ait fikirleri gerçekten önemsedığını sanmıyordum ama itiraz etmeyecektim. “Bu kim?” diye sordum, öteki boz aya bakarak. O da Keller kadar iriydi ama o kadar uzun değildi.

“Bu Evert.” Keller devasa eliyle öteki ayının geniş omuzlarına vurdu. “Bir araca ihtiyacım vardı ve o da ancak aksiyona katılabilirse beni buraya getirebileceğini söyledi. Sonuç herkes için iyi oldu, sence de öyle değil mi?”

“Çok iyi oldu.” Gülümsemem daha da genişleyemezdi. “Sizinle tanışmak harika, Bay Evert.”

Yeni boz ayı yüzündeki uzun, açık renk saçlarını çekerek, “Aynen,” diye gürlledi. “Yıllardır böyle egzersiz yapmamıştım, uykumun bölünmesine değdi.”

Gülümsedim ve tanıdığım tek serseriye döndüm: John Feldman. “Bay Feldman, size borçluyum. İyiliğinizin karşılığını ödeyebileceğim herhangi bir şey olursa, lütfen istemekten çekinmeyin.”

“Çekinmem.” Sesi sertti ama yine de teni gibi pürüzsüz, kara ve muhteşimdi. “Marc senin tarafından yönetilen herhangi bir Gurur sürüsünün serserilerle dost olacağına dair güvence verdi ve komşularımızla iyi ilişkiler kurmanın bize bir zarar vermeyeceğini düşündük.”

“Bütünöyle katılıyorum.” Rahatlamamın sınırı yoktu. Malone’un serseri topluluğunun birkaç üyesine yaptıklarından sonra geri kalanımızdan ümidi keseceklerinden korkuyordum. “Ve hepiniz misafirimiz olarak buraya gelebilirsiniz. Bizlere yaptıklarınız için size yeterince teşekkür edemem.”

Birkaç dakika daha muhabbet ettik ve hepsini bizde kalmaları için davet ettim. Sonra veda ettim ve biraz baş başa kalabilmemiz için Marc peşimden gelip bahçeden geçti.

“Ben... ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Marc.” Misafir evi sabahın erken saatlerinde üzerimize gölgesini yansıtıyordu ve kış havası güneş olduğu zamana göre birkaç derece daha soğuktu.

“Evet, ben de.” Önce yemiş yüklü çobanpüskülü çahlarına, sonra bana baktı. “Seni yüz üstü bırakamazdım. Gurur sürüsünü yüz üstü bırakamazdım. Ama hiçbir şey değişmedi. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ama eğer beni istiyorsan... seni paylaşamam, Faythe. Paylaşmam. Benim için ya hep, ya hiç. Bunu her zaman biliyordun.”

“Biliyorum.” Gözyaşları durmayacaktı. Kendimi bir budala gibi hissettim çünkü onları kurulaacak hiçbir şeyim yoktu. “Seni istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki buna dayanamıyorum. Gittiğin zaman dünya daha da kararmış gibi geldi. Hiçbir şeyi gerçekten göremiyormuşum gibi. Hiçbir şeyi hissedemiyormuşum gibi.”

“Faythe...” Kaş çatışı güneşi gölgede bırakacak kadar karanlıktı. Jace’i öptüğümü gördüğünü fark ettim. “Eğer onu hâlâ seviyorsan, bunun bir önemi yok. O yüzden lütfen dur...”

“Jace’i seviyorum,” dedim ve Marc’ın yüzü düştü. Dönmeye başladı ama kolunu yakaladım ve çekilmesine izin vermedim. “Buna engel olamam. Onu seviyorum ama onsuz yaşayabilirim. Sensiz yaşayamam, Marc. Lütfen benden bunu isteme.”

“Sen... ciddi misin?”

Başımla onayladım. “Kırık bir kalp kadar ciddiym. Kalmanı istiyorum. Gurur sürüsünün sana ihtiyacı var ama bununla bir ilgisi olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Benim için kal. *Benimle* kal. Hiçbir zaman başka biri olmayacak. Ne yatağında. Ne hayatımda. Ne de kalbimde.”

Marc gülümsedi, ilk başta tereddütlüydü. Ardından gerçekten gülümsedi ve gözlerindeki altın benekler içinden gelen ışıkla parladı. Şu gözlere hiçbir zaman karşı koyamamıştım.

Aşağıya baktım ve tişörtümün altından zinciri çıkardım, böylece bana aylar önce verdiği yüzük tamamen gözler önüne serildi. “Evlen benimle, Marc.”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bakışları yüzümden yüzüğe, sonra tekrar bana kaydı.

“Bu, evet mi demek?” Gülümsedim.

Gülümsemesi bütün dünyayı aydınlattı.

Ve Marc beni öptü.

Gerçek olduğuna, geri döndüğüne inanmaya güçlükle cüret ederek ona sarıldım.

Konseyle olan mücadelelerim bitmemişti –Tanrım, onlarla olan kavgam bile bitmemiş olabilirdi– ve içimden bir şey bana büyüyen lider acılarımın henüz yeni başladığını söylüyordu. Ama bu zor kazanılan zafer her şeyin mümkün olduğunu ispatlıyordu. Manx aşk için evlenebilirdi. Owen bir koca ve bir baba olabilirdi. Annem, Angela’yı hayatlarımıza davet edebilir ve bir insan torununu şımartabilirdi. Abby, Melody, Kaci ve diğer bütün genç dişi kedilerin seçenekleri ve bunlar için savaşacak ayrıcalıkları ve sorumlulukları olabilirdi.

Arkamda adamlarım ve yanımda Marc oldukça hayatın karşısına çıkarmayı uygun gördüğü her şeyle baş edebilirdim.

Birlikte kedi adam tarihinde yeni bir sayfa açmıştık: bir serseri ve bir dişi kedi, ülkenin en geniş Gurur sürüsünü yönetiyordu. Sonraki nesil bizi asi ya da –eğer şanslıysak– devrimci olarak etiketleyebilirdi. Ama bu yolda nasıl tarif edilecek olursak olalım o andan itibaren işleri kendi yolumuza göre yöneteceğimizi bildiğim için memnundum. Doğru yoldan. Politikaların canı cehenneme.

Ve bunu yaparak babamı –her zaman liderim olacak kişiyi– belki gururlandırabilirdim.